

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Midnight
SANCTUARY

BUGROV BRATVA BOOK TWO

NICOLE FOX

GECE YARISI SIĞINAĞI

BUGROV BRATVA
KİTAP 2

NICOLE FOX

Copyright © 2023 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Oryolov Bratva

Zalim Cennet

Zalim Söz

Pushkin Bratva

Cognac Villain

Cognac Vixen

Viktorov Bratva

Viski Zehiri

Viski Acısı

Orlov Bratva

Champagne Venom

Champagne Wrath

Uvarov Bratva

Safir Yara

İzleri Safir

Gözyaşları

Vlasov Bratva

Kibirli Canavar

Kibirli Hata

Zhukova Bratva

Lekeli Tiran

Lekeli Kraliçe

Stepanov Bratva

Saten Günahkar

Saten Prenses

Makarova Bratva

Parçalanmış Sunak

Parçalanmış Beşik

Solovev Bratva

Yıkılmış Taç

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yolsuzluk

Kovalyov Bratva

Yıldızlı Kafes

Yıldızlı

Gözyaşları

Jaded Soul

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafya Düeti

Yalancının Ninnisi (1.

Kitap) Günahkarın Ninnisi

(2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana

Verdiği Yaralar Bana

Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (Kitap 1)

Yozlaşmış Kraliçe (2.

Kitap) Yozlaşmış

İmparatorluk (3. Kitap)

De Maggio Mafya Düeti

Takım Elbiseli Şeytan (1.

Kitap) Sunaktaki Şeytan

(2. Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don

ile Evli (1. Kitap) Ölüm Bizi

Ayrırana Kadar (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Cruel Prep

Cruel Academy

Cruel Elite

Tsezar Bratva

Nightfall (1. Kitap)

Daybreak (2.

Kitap)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırada okunabilir!*

Mafya B a b a s ı Tarafından

Sahiplenildi M a f y a Babası

Tarafından Korunmadı Mafya

Babası Tarafından Nakavt Edildi

Mafya Babasına Satıldı

Mafya Patronu tarafından

çalındı Mafya Patronu ile

tuzak ped

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap) Kırık

Umutlar (2. Kitap) Kırık

Günahlar (bağımsız)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar

Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'nun

Varisleri Mafya Babaları

Koleksiyonu Donların

Yolsuzluğu

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.
<https://sendfox.com/nicolefox>

İÇİNDEKİLER

Gece Yarısı Sığınağı

1. Alyssa
2. Uri
3. Alyssa
4. Uri
5. Alyssa
6. Uri
7. Alyssa
8. Uri
9. Alyssa
10. Uri
11. Alyssa
12. Uri
13. Alyssa
14. Uri
15. Alyssa
16. Alyssa
17. Uri
18. Alyssa
19. Uri
20. Uri
21. Alyssa
22. Alyssa
23. Alyssa
24. Uri
25. Alyssa
26. Uri
27. Uri
28. Uri
29. Uri
30. Alyssa
31. Uri
32. Uri
33. Uri
34. Alyssa
35. Uri
36. Alyssa
37. Alyssa
38. Alyssa

39. Uri
40. Alyssa
41. Uri
42. Alyssa
43. Uri
44. Uri
45. Uri
46. Alyssa
47. Alyssa
48. Uri
49. Alyssa
50. Uri
51. Alyssa
52. Alyssa
53. Uri
54. Alyssa
55. Alyssa
56. Uri
57. Uri
58. Uri

Sonsöz: Alyssa

Genişletilmiş Sonsöz:

Alyssa

GECE YARISI SIĞINAĞI

BUGROV BRATVA DÜETİNİN 2. KİTABI

**Beklenmedik bir hata. İki
beklenmedik bebek.
Üç hayat sonsuza dek değişti.**

Uri Bugrov beni izinsiz girerken yakaladı ve birden hayatım kontrolden çıktı. Onun bebeğine hamileyim. Düzeltiyorum, bebeklerine.
Ben de onun düşmanlarının esiriyim.

Uri beni kurtarmaya geliyor, çünkü tabii ki
kurtaracak. Ama benim kurtarılmam yan hasarla
birlikte geliyor.
Çünkü şimdi Polly kayıp.

Ve Hatta Yine de Ben geri altında Uri'nin koruma,
Orada vardır Aramızda her zamankinden daha fazla belirsizlik var.

Onu kurtaramazsak ne olacak? Bu
bebekler geldiğinde ne olacak?

Ya bunların *hepsi benim hatamsa* ve Uri beni asla affetmezse ne olacak?

Hikayemizde gece yarısı.

Ama bu bebekler öyle ya da böyle geliyorlar.

Sadece hepimizin şafağa ulaşması için dua
etmeliyim.

***GECE SANCTUARY*'si Bugrov Bratva düetinin 2. Kitabıdır. Uri ve Alyssa'nın hikâyesi 1. Kitap olan *GECE SAFAHATI*'nde başlıyor.**

ALYSSA

Hâlâ hayatta olduğumu fark etmem uzun zaman alıyor.

Böyle bir yerde, "burası" her neresiyse, böyle bir şeyi unutmak kolaydır. Çoğunlukla karanlık, çoğunlukla serin, çoğunlukla nemli. Tavana bakıyorum ve altımdaki pütürlü yatağa gömülüp beynimin tamamen uyuşmasına izin veriyorum. Gözlerimin açık olmasıyla kapalı olması arasında hiçbir fark yok. Her şey aynı hiçlikten oluşan bir bulanıklık.

Sessizliği bozan ilk ses midemin fokurdaması oluyor. Beni yarı ölü transımdan uyandırdı. Bir şey yemeyeli uzun zaman olmuştu. Saatler belki de, gerçi artık "bir saat "in ne kadar uzun olduğunu bile söyleyemiyorum.

Sessizliği bozan ikinci ses köşeden gelen bir hıçkırık oldu. Sonra, sanki biri kafamdaki musluğu açmış gibi, tüm anılar geri geliyor.

Yerdeki kırık ayna parçaları.

Sert eller beni tutuyor, çekiyor, büküyor, canımı yakıyordu.

Ben çırpındıkça kloroformun keskin tadı burnuma geliyordu, ta ki çırpınmak artık bana yardımcı olmayana kadar.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan Polly.

"Hey," diye mırıldanıyorum, elimden geldiğince sakın bir şekilde, her ne kadar sesim kullanılmamaktan ve kloroformun kalıcı acısından dolayı acısa da. "İyi misin?"

"İçimde kötü bir his var, Alyssa," diyor, sesi panik dolu. "Çok kötü hissediyorum... Sanki göğsümün üzerinde bir şey oturuyor. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum. "Pol," diyorum sertçe, "benim için gözlerini kapatmanı istiyorum. Panik atak geçiriyor olabilirsin. Seninle konuşacağım ama bana güvenmeni istiyorum. Ve beni dinlemene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

Panik ataklardan payıma düşeni aldım. Ziva'ya teşhis konulduğunda-panik. Ziva gömüldüğünde panik. İkimizin de on sekiz yaşına gireceği gün, hayatımda ilk kez kendime bir doğum günü partisi verdim... *Tanrım*, panik.

Artık *bizim* doğum günümüz

değildi. Sadece benimkiydi.

"Gözlerini mi kapatıyorsun?"

"Mhmm."

"Açık gökyüzünü, yeşil çimenleri ve dönümlerce alanı düşünün." Konuşurken ben de gözlerimi kapatıyorum ve aynı şeyi hayal etmeye çalışıyorum. "Gökyüzünde uçan kuşları ve rüzgarda hışırdayan yaprakları hayal edin. Yeni kesilmiş çimlerin ve açan çiçeklerin kokusunu hayal edin."

"Yapamam..."

"Şşşt," diyorum nazikçe. "Gözlerini kapalı tut. Derin bir nefes al."

Ona danışmanlık yaparken, buradan çıkmamıza yardımcı olabilecek bir şey, herhangi bir şey fark etmeye çalışarak etrafa bakıyorum. Gözlerim karanlığa alıştığında görebildiğim kadarıyla pencereler var ama tahtalarla kapatılmışlar. Yine de her şeyi görmek zor, çünkü bileklerim paslanmış metal yatak çerçevesine kelepçelenmiş ve çerçevenin kendisi de yere cıvatalanmış. Görünüşe göre Polina da aynı şekilde kilitlenmiş. Kıpırdamak hiçbir işe yaramıyor, metal sıkı sıkıya tutuyor.

"A-Alyssa?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Nefes almaya devam et Polly. Derin, sabit nefesler al. Bunu yapabilirsin. Ben buradayım."

Kendime olan güvenime inanıp inanmadığından emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, ben de inanmakta zorlanıyorum. Ama bu noktada elimizdeki tek şey kör bir umut. Tamamen objektif bir bakış açısıyla, boku yemiş gibi göründüğümüzü söyleyebilirim.

Durumsal algının bu kadar ironik olabilmesi. Tekrar Uri'nin bodrumuna dönmek için her şeyimi verirdim, yeter ki bu mutlak bok çukurundan uzakta olduğum anlamına gelsin.

"Şimdi nasıl hissediyorsun? Nefes almak daha mı kolay?"

"Birazcık." Polly'nin sesi hâlâ korkudan sırlıklam ama en azından sesi biraz daha sakin çıkıyor. "Ama hala korkuyorum..."

"Polly, beni dinle. Bizi hayatta tutmalarının bir nedeni var." "Ya o sebep bizi hayatta tutmaktan daha kötüyse?"

Bana mantıklı gelmeye başlaması için bu cümleyi kafamda tekrar etmem gerekiyor. "Buradan çıkacağız, Polly."

Bir yerde bir sürgünün açıldığını duyduğumuzda nefesini içine çekiyor. Ürkütücü bir şekilde yakın geliyor. Ayak seslerini ve sesleri yakaladığımda kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Biri geliyor.

"Alyssa."

"Sakin ol ve hiçbir şey söyleme, Polly. İstemiyoruz-"

Uzak köşede ışık gördüğümde ara veriyorum. Bizi merdivenden ayıran hücre parmaklıkları olduğunu fark ettiğimde gözlerim kocaman açılıyor. Aslında bir odada değildik.

Işık, merdivenden inen iki silueti aydınlatıyor. İkisi de keskin ve ürkütücüdür ama en alt sahanlığa ulaştıklarında şekil alırlar. İlk adam iri yarı ve iri yarı. İkincisi kısa ve zayıf. Biri bir düğmeye basıyor ve birdenbire gözlerimi ışığın saldırısından korumaya çalışarak geri çekiliyorum.

"Güzel küçük kuşlar aç mı?" diye mırıldanıyor iri yarı olan, fiziğine uygun derin ve boğuk bir sesle. Gözlerimdeki sızıya rağmen gözlerimi kırıştırıyorum. Yüzünde iğrenç bir yara izi var ve çatlamış dudaklarına daha iğrenç bir gülümseme yapışmış.

"Sizi orospu *çocukları!*" Polly'nin ani çığlığı beni tamamen şaşırttı. "Bırakın bizi! Bizi hemen bırakın yoksa pişman *olursunuz*. Kardeşlerim bundan emin olacak!"

"Polly," diye soluyorum, gözlerini yakalamaya çalışıyorum. "Poll-" "Bizi bu bok çukurundan çıkarın!"

"Vay canına," diye kıkırdıyor kısa boylu olan, elini dövmesinin kolunda gezdirirken gözlerini Polly'ye dikmiş. "Küçük kediciğin pençeleri var."

İri yarı olan kıkırdıyor. Çimento mikserinin geri tepmesi gibi bir ses. "Tek sahip olduğu şey ağzı. Tükürebilir ve tıslayabilir ama günün sonunda bunlar sadece gürültüdür."

"Şerefsizler!" Polly çığlık atıyor, bağlarını o kadar sert çekiyor ki bileklerinde bıraktıkları kırmızı yarayı görebiliyorum. "*PİÇLER!*"

Yaralı Yüz hücre kapısından uzaklaşırken gözlerini Polly'ye diker. "Biliyor musunuz? Kapıyı açıp ikinizin karnının doyduğundan emin olmam gerekiyordu. Ama şimdi..." İnce sarılmış sandviçleri hücrenin parmaklıkları arasından fırlatıyor. Ulaşılamayacak kadar uzağa, yere düşüyorlar. "Buna 'beslenme zamanı' diyebiliriz. Yeterince yakın, değil mi?"

Dövme Kol gülüyor ve plastik su şişelerini de hücre parmaklıklarının arasından fırlatıyor. "Eğer güzelliklere ulaşabilirsiniz karnınızı doyurabilirsiniz. Adil olan adildir, değil mi?"

Gözyaşları Polly'nin yüzünü çiziyor ve merdiven boşluğundan gelen ışıktaki parlıyor. Bakışlarını karşılamak için elimden geleni yapıyorum ama bana bakmıyor. "Buna pişman olacaksınız! İkiniz de."

"*Polly!*"

RING-RING. RING-RING.

En azından zil sesi Polly'yi susturmayı başarmış gibi görünüyor. Yaralı Yüz telefonunu çıkarıp bambaşka bir sesle cevap verince ağzı kapanıyor. Daha derin, daha boğuk ve çok daha saygılı.

Ama ses tonu gerçekten çözebildiğim tek şey, çünkü söylediği tek bir kelimeyi bile anlayamıyorum. Rusça'nın sert ritmini tanıyorum ama benim için anlamsız. Konuşma birkaç dakika sürüyor ve tüm bu süre boyunca Dövme Kol orada öylece duruyor, dikkatle dinliyor.

Sadece vücut dillerine bakarak, arayan kişinin patron olduğunu tahmin ediyorum.

Telefon görüşmesi nihayet sona eriyor ve her iki adamın da yüz ifadeleri birbirlerine bakıp merdivenlerden yukarı çıkarken belirgin bir şekilde farklı görünüyor. En azından dikkatlerini Polly'den başarıyla uzaklaştırdıkları için minnettarım. Çığlık atmaya devam ederse, buraya gelip...

Bu düşünceyi bitirmeye zahmet etmiyorum. Neden henüz gerçekleşmemiş kabuslara kafayı takalım ki? Endişelenecek bir sürü devam eden kabusumuz var.

Durumu değerlendiriyorum. Yiyecek ve suyumuzu ulaşamayacağımız bir yere bıraktılar ama en azından gittiler. Bonus olarak ışıkları açık bıraktılar.

Pis hücrenin etrafına iyice baktım. Düşündüm de, aslında ışıkların kapalı kalmasını tercih ederdim. En azından karanlık olsaydı, gizemli lekeleri ya da köşelerde sıçrayan hamamböceklerini görmek zorunda kalmazdım.

Gözlerim yavaşça Polly'ye kayıyor. "Sen-"

Yüzünü gördüğümde ara veriyorum. Gözleri kocaman, çenesi hafifçe açık ve yüzünün rengi tamamen solmuş. Onu o halde görmek göğsümde bir şimşek çakmasına neden oluyor.

"Polly! İyi misin? Neler oluyor?"

Gözlerini kırptırıyor ve bir damla gözyaşı düşüyor. Tek bir damla gözyaşı, her nasılsa hüngür hüngür ağlamaktan çok daha kötü hissettiriyor.

"Rusça konuşabiliyorum, Alyssa. Az önce söylediği her şeyi anladım."

Kalbim parçalandı. Konuştuklarını anladı ve tepkisi *bu mu* oldu? Bu iyi bir haber olamaz.

Bana döndü, solgun ve titriyordu. "Bir açık artırma düzenlediler. Beni en yüksek teklifi verene satacaklar."

URI

Mudak'ı merdivenlerden aşağı itiyorum.

Karikatürize bir şekilde düşüyor, merdivenin dibindeki basamağı yemeden önce kafasını yarım düzine kez kırıyor. Onu takip ediyorum, yakasından tutup kaldırıyorum ve tekrar ayağa kaldırıyorum.

Gözleri yuvalarında çılgınca dönüyor. Neredeyse kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmiş, acı ve dehşetten neredeyse sayıklıyor. Daha iyi bir adam ona bir an merhamet ederdi.

Ben daha iyi bir adam değilim.

Bunun yerine, onu kabaca seranın arkasındaki çimenliğin uzak köşesindeki kulübeye doğru itiyorum. Yoldan geçen bir gözlemciye göre, dünyanın herhangi bir mahallesindeki herhangi bir baraka gibi görünüyor. Açtığınızda tırmıklar, çim biçme makineleri ve gübre bulmayı beklersiniz. Ve eğer içeri adım atarsanız, bulacağınız şey tam olarak budur.

Ama aynı zamanda bir tuzak kapısı da bulacaksınız. Ve o kapağın altında bir merdiven bulursunuz. Merdivenin dibinde, çığlıkların dışarı sızmasını engelleyecek kadar kalın bir betonla kapatılmış bir oda bulursunuz.

Ve o odada korkunç şeyler olduğunu görürdünüz.

Orospu çocuğunu kulübeye, merdivenlerden aşağıya ve beton odaya tekmeliyorum. Sıcaklığın aniden düşmesiyle titremeye başladı. Titremesi uzun sürmedi.

Onu fırlattığım kapıdan başka pencere ve kapı olmadığını fark edene kadar.

Ne yazık ki onunla arasında ben duruyorum.

Kapının çerçevesine yaslanıp ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bana şimdi dürüstçe cevap vermeye karar vermeni öneririm. Bu seni daha sonra bir dünya acıdan kurtaracaktır."

Adam dört ayak üzerinde beton hücrenin uzak köşesine doğru ilerlerken gözleri şişiyor. Cılız, kötü sakallı, solgun ve kaypak görünümlü. Konuştuğunda sesi görünüşüne mükemmel bir şekilde uyuyor. "Neredeyim ben?"

"Cevap mı istiyorsun? Önce benimkini cevaplamalısın. Kolay bir soruyla başlayalım: Adın ne?"

Boğazı düğümleniyor. "Alan."

Jenerik, işe yaramaz ve tamamen unutulabilir. Hımm. Bir sonraki sorumu Rusça soruyorum ama daha yarısına bile gelmeden kaşlarını çatmasından ne dediğim hakkında hiçbir fikri olmadığını anlıyorum.

Bu beni şaşırttı. Sobakin bu büyüklükte bir iş için herhangi birini işe almaz. İçeriden birini isterdi. Bizim dünyamızı bilen birini.

"Boris Sobakin için ne kadar süredir çalıştığınızı sordum."

Boğazı yine titriyor ama bu sefer garip bir aksama var. Sanırım bir şey söylüyor. "Kim?"

Kollarımı açıyorum ve ona doğru yavaş bir adım atıyorum. "Bana yalan söylemen konusunda seni uyardığımı sanıyordum."

Ben yaklaşır yaklaşmaz, Alan sanki içinden ışınlanabileceğini düşünüyormuş gibi kendini duvara yapııştırıyor. "Hayır! Lütfen! Yapma."

"Tamam, yapmayacağım," diye dostça kabul ediyorum.

Çoğunlukla şoktan ellerini bırakıyor, ben de fırsattan istifade karnına olabildiğince sert bir yumruk atıyorum. Kan öksürüyor, derin nefesler alırken umutsuzca sığıyor. Ayakkabılarıma kusmasın diye geri çekiliyorum.

"Eğer yalan söyleyeceksen," diye homurdandım, "o zaman ben de yalan söyleyeceğim."

Bana temkinli bir şekilde baktığında hâlâ çökmüş durumdaydı. "İyi-iyi," diye kekeliyor. Dramatik bir nefes daha çekiyor ve doğrulmadan önce biraz daha kan tükürüyor. "Boris'i tanıyorum."

"Farkındayım. Benim sorum, ne kadar zamandır onun için çalıştığınızdı?"

Acı dolu bir şaşkınlıkla başını sallıyor. "Uzun sürmez. Belki birkaç hafta. Hepsi bu kadar."

"Yalan söylemekle ilgili ne dedim ben?"

"Dinle dostum, *bana* tesadüfen rastladı, tamam mı? Sadece operasyonumu yürütüyordum, ufak tefek işler yapıyordum, adamlarıma ve kendime yetecek kadar. Büyük bir iş yapmıyorum."

Homurdanıyorum. *Açıkça*. "Ama Sobakin'in dikkatini çekmişsin."

"Çünkü o geldiğinde adamlarım ve ben zaten oradaydık."

"Şimdiden *nerede*?"

Yutkunuyor, gözleri endişeyle yüzüme sabitlenmiş. "Kızın evi. Seninkinin yanındaki."

"Orada ne yapıyordun?"

Bir yudum daha. "Ben sadece... sadece etrafa bakıyordum. Herkesin yemek yemesi lazım, biliyorsun değil mi?"

"Onun evini mi soyuyordun?"

"Adamlarım ve ben güzel mahalleleri dolaşıp bir süre izliyoruz. Hangi evlerde köpek olduğunu, hangi evlerde güvenlik sistemi olduğunu, hangi evlerde ömürleri boyunca harcayamayacakları kadar çok parası olan yaşlı beyaz kadınlar olduğunu biliriz. Kızın evinin boş olduğunu fark edene kadar birkaç gündür sizin mahallenizdeydik. Kimse gelip gitmiyordu."

Ben bir adım öne çıkıyorum ve o kendini sertçe duvara yaslıyor. Bir yumruk daha atmayacağımdan emin olunca devam ediyor. "Biz

Bu korkunç orospu çocukları içeri girdiğinde yağmanın ortasındaydık. Öldüğümüzü sanmıştım. Meğer güçlerini birleştirmek istiyorlarmış."

Daha çok bir suç ortağı istediler.

"Boris ile görüştün mü?"

"Hayır. Yakın zamana kadar adını bile bilmiyordum. Onunla sadece telefonda konuştum. Bu da benim için sorun değildi. Adam zaten yeterince korkutucuydu."

"Anlaşma neydi?"

"Bekle ve izle," diye homurdandı. "Duvarlarınızın arkasından üç kişiden biri çıkarsa, onları yakalayacak, güvenli eve getirecek ve orada tutacaktım."

Çenem sıkıca kenetleniyor ama devam etmesi için başımı sallıyorum. "Kimdi o üç kişi?"

"Aptal ve iki kız."

Onu boğazından öyle hızlı yakaladım ki, geldiğini görmedi. Sertçe sıcıyor, kan parçaları yüzüme sıcıyor. Canını hemen almak için çok istekliyim.

Ama duygularımın beni alt etmesine izin veremem. Tutuşumu nefes alabileceği kadar gevşetiyorum ama kim olduğumu ya da neler yapabileceğimi unutacak kadar değil.

"Eğer bir daha kardeşime bu şekilde hitap edersen, dilini kesip sana yediririm. Anlaşıldı mı?"

Tehdidi, sonuna kadar gideceğimi vaat eden göz kırpmayan bir soğukkanlılıkla iletiyorum. Alan'ın gözleri irileşiyor ve hızla başını sallıyor. Ancak o zaman onu serbest bırakıyorum. Sonunda sessizliğe gömülmeden önce birkaç boğaz öksürüğü çıkarıyor.

"Bana sonra ne olduğunu anlat."

Sesimden uzaklaşıyor. "Şey... işler pek yolunda gitmedi. Çocuğu aldık. Ama kızı almayı başaramadık. Sobakin'i aradım ve bana çocuğu yem olarak kullanabileceğimizi söyledi. Dikkatini dağıtmak için."

Ellerim yumruk oldu. "Başımdan beri kızları istiyordu."

Alan başını sallar. "Nedenini bilmiyorum ama asıl hedefi onlardı. Yine de çocuktan biz sorumluyduk. Sobakin gerisini halledeceğini söyledi."

Silahım pantolonumun kemerinde bir delik açıyor. Bu kemirgenden istediğim her şeyi elde ettiğime göre, beynine bir kurşun sıkmak için can atıyorum. Elim silahıma doğru seğiriyor ama-

"Uri." Döndüğümde Nikolai'nin merdivenlerin en alt basamağında durduğunu görüyorum. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Alan'ı uzak köşede titreyen bir su birikintisi olarak bırakarak ona doğru yürüyorum. "Ne?"

"Sana istediğini verdi mi?" Nikolai mırıldanıyor.

"Hemen çözüldü. Bu hiç şaşırtıcı değil. O pislik Bratva değil. Boris'in işi bitirmek için kullanmaya karar verdiği, düşük rütbeli, vur-kaççı bir moron. Bunca zamandır Polina ve Alyssa'nın peşindeydi. Lev sadece yem olmak içindi."

Nikolai'nin çenesi geriliyor ve mavi gözleri beni geçip Alan'a bakıyor. "Onu öldürmek istediğini biliyorum-"

"Anlayışlı bir gözlem, kardeşim."

"-ama size iyi bilgi verdi ve daha fazlasını da söyleyebilir. Kızların kaçırıldığını biliyor mu?"

"Sadece Lev'den sorumlu olduğunu iddia ediyor. Eğer doğruyu söylüyorsa, o zaman kızları nasıl bildiğini anlamıyorum. Biz ona ve adamlarına saldırdıktan saniyeler sonra kaçırıldılar."

Nikolai başını sallar. "Onu burada tutacağız. Daha sonra işimize yarayabilir."

Bunu birkaç saniye düşündüm. Şu anda vücudumda kana susamışlık dolaşıyor. Lev'e yaşattığı her şey için, bana nelere mal olduğu için, bu *mudak* ölmeyi hak ediyor. Ama Nikolai'nin ciddi kaşları bana burada uzun vadeli bir oyun oynamam gerektiğini hatırlatıyor. Sobakin'in beş adım ötesini düşünmeliyim, körü körüne saldırmamalıyım.

"Tamam. Yaşamasına izin vereceğim. Şimdilik."

Nikolai iç geçiriyor ve merdivenleri tırmanıp gözden kayboluyor. Tekrar Alan'la yüzleşiyorum. "Dürüstlüğün sana hayatını kazandırdı," diyorum ona. "Gelecekte bunu unutma."

Kan bulaşmış çenesini göğsünden kaldırıyor. "Beni burada mı bırakacaksın?"

"Benim merhametim sana özgürlüğünü geri vermeye kadar uzanmaz," diye hırlıyorum. "Hâlâ nefes aldığın için şanslısın."

Ve eğer şanslıysam... Alyssa ve Polly de hala nefes alıyor.

ALYSSA

Günler birbirine karışmaya başladı. Karanlığın kötü olduğunu düşünüyordum ama sürekli yarı aydınlık daha kötü olabilir. Floresanların uğultusu kafatasımın içinde kalıcı bir yer edindi.

Uyuduğumda, aniden soğuk terler dökerek uyanıyorum. Bazen gerçek hayata karışmış gibi hissettiren kabuslarla. Bazen kabus gibi hissettiren düşüncelerle.

Polly'ye paniğimi göstermemeye çalışıyorum. Göstersem bile fark edeceğinden emin değilim, çünkü her geçen saat daha da içine kapanıyor. O sessizleştikçe ben daha çok endişeleniyorum.

Uzun zamandır hiçbir şey söylemedi. Gözleri çoğunlukla kapalı kalıyor ama arada bir açılıyor. Keşke bir şeyler söyleyebilseydim ama konuşmak da başka bir şey yapmak kadar zor. O kadar susuzum ki şu anda kendi dilimi yutmak istiyorum.

En kötüsü de farelerin ortaya çıkışını izlemek oldu. Polly ve ben, önce sandviçlerimizin ince selofan ambalajlarını, sonra da sandviçleri yiyip bitirmelerini izlemek zorunda kaldık. Geriye bıraktıkları tek şey yerde duran iki şişe su oldu.

İki Rus geri gelmedi. Odanın uzak köşesinde gördüğüm küçük kameralar olmasaydı, tamamen unutulduğumuzu söyleyebilirdim.

"Polly?"

Kendi sesimin tizliği canımı yakıyor ama Polly sesimi duyunca seğirip irkilince daha önce konuşmam gerektiğini anlıyorum. Ben dayanamazken on dört yaşındaki bir çocuğun bu tür bir travmaya dayanmasını nasıl bekleyebilirim?

Güçlü ol, Alyssa. Polly ve bebeğin için güçlü ol.

"Polly," yanıt vermeyince tekrar deniyorum.

Başını yana eğiyor ve sanki çaba sarf etmek canını acıtıyormuş gibi göz kapaklarını aralıyor. O iri ela gözlerine bir kez bakıyorum ve ona yarım bir gülümseme sunuyorum. "Bunun aptalca bir soru gibi görünebileceğini biliyorum ama... nasılsın?"

Polly bana giderek artan bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Artık bilmiyorum. Ya sen?"

Başım ağrıyor ama ağrıya rağmen konuşuyorum. *Keşke şu lanet ışıkları kapatsalar.* "Ben iyiyim. Daha önce isteğim dışında bir bodrumda kilitli kalmamıştım."

Aslında bu bana bir gülümseme kazandırdı. "Doğru. Bu senin için bir şey değil." Ama geldiği kadar hızlı bir şekilde, Polly'nin gözlerindeki küçük parıltı kayboldu. "Özür dilerim, bu arada."

"Neden üzgünsün?"

"Ailem yüzünden yaşıdığın her şey için. Uri seni oraya kilitlemeseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı."

Yanağından bir damla gözyaşı süzölüyor, su israfını göze alabileceğimizden değil. "Polly, beni dinle: tek suçlanması gerekenler bizi buraya tıkan orospu çocukları. Ama güven bana, buradan çıkacağız."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü kardeşini tanıyorum. Onun hiç pes ettiğini gördün mü? Özellikle de konu sen ve Lev olduğunda?"

Polly en ufak bir olumluluk belirtisi gösteremeyecek kadar yorgun görünüyor. Gözleri boş ve ölü. Daha fazla düşmesine izin veremem yoksa onu tamamen kaybedebilirim.

"Pozitif kalmanı istiyorum. Burada kapana kısılmış, aç ve susuz bir şekilde bu yataklara zincirlenmişken bunun zor olduğunu biliyorum. Ama denemeni istiyorum.

Her neyse."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

Sesinde bir inilti var ve bana onun sadece on dört yaşında olduğunu bir kez daha hatırlatıyor. Tek yapmak istediğim onu kollarıma almak ve kendini daha iyi hissedene kadar sarılmak. Ama onu istediğim şekilde rahatlatamayacağım için, ona sahip olduğum ve bir fark yaratabileceğini düşündüğüm tek şeyi vermeye karar veriyorum.

"İnanmak *zorundasın*. Bunu atlatabileceğimize inanmalısın. İyi olacağımıza inanmalısın. Ne de olsa bebeğimin havalı teyzesine ihtiyacı olacak."

Gözleri benimkilere kaydı. "Ne dedin sen?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Söylediğim ilk kişi sensin."

"Sen Hamile." o fısıldıyor. O bakışlar at benim göbek.

"Sen

Hamile."

Çoğunlukla ona sessiz olmasını hatırlatmak için kameralara bakıyorum.

"Evet, öyleyim," diye fısıldıyorum. "Bir süredir öyleyim."

"Ne kadar uzun bir süre?"

"Aşağı yukarı on hafta."

İşte beklediğim hayat ışığı geldi. Parlaklık geri geliyor, donukluk azalıyor ve Polly biraz daha dikleşiyor. "Ben... Ben buna inanamıyorum."

"İnan bana, ilk başta ben de yapamadım."

Şimdi daha çok kendine benziyor. Kaşlarının kavisinde o eski yaramazlık çizgisi var. "O biliyor mu?"

"Hayır. Ciddiydim: Bunu söylediğim ilk kişi sensin." "Bu senin kozundu, ha?"

"Duruma göre değişir. İşe yaradı mı?"

Yavaşça başını sallıyor. "Teyze olacağım."

"Teyze olmak ikimizin de buradan tek parça halinde çıkmamızı gerektiriyor," diye hatırlatıyorum ona. "Biz onların düşündüğünden daha güçlü bir yapıya sahibiz Polly. Onlarla savaşıabiliriz. Buradan çıkabiliriz. Bu bebeği doğuracağım ve sen de en iyi teyze olacaksın."

Yine biraz ağlamaklı görünüyor ama bunların iyi türden gözyaşları olduğundan eminim. "Benimle paylaştığın için teşekkürler."

"Tabii ki."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Başımı salladığımda, "Neden hala Uri'ye söylemedin?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum. Dürüst olmak için bir zaman varsa, o da şu andır. "Hamile olabileceğimden şüphelendiğim ilk birkaç gün inkar içindeydim. Sonra, durum belirginleşince, ona söylemeye korktum. Uri ile aramızdaki şeyler... karmaşıktı. Mutlu olacağından bile emin değildim. Ve dürüst olmak gerekirse, içten içe bu bebeği istediğimi biliyordum."

"Uri de mutlu olacak, biliyorsun. Sadece bunu hemen anlamayabilir."

Kahkahayla homurdandım. "Bu rahatlatıcı."

"Ama cidden," diyor Polly, yataktaki pozisyonunu ayarlayarak, "harika bir baba olacak."

Başımı salladım. "Bunu zaten biliyorum."

Polly gülümsüyor. "Ve sen de harika bir anne olacaksın."

Bu kelimenin benimle ilgili olarak yüksek sesle kullanıldığını ilk kez duyuyorum.

Anne. Kulağa çok önemli geliyor. Çok ağır. "Bundan emin değilim."

"Şaka mı yapıyorsun? Lev'le çok iyi anlaşıyorsun. Benim yıllardır kuramadığım bağı sen günler içinde kurdun onunla. Bu doğal bir annelik içgüdüsünden geliyor."

"Polly-"

Ben cümlemi tamamlayamadan sürgünün açıldığını duyuyoruz. Polly'nin gözleri panikle irileşiyor ve yüzünün rengi soluyor.

"Benim için mi geliyorlar?" diye nefes nefese kalır.

İçgüdüsel olarak yataktan fırlayıp onu vücudumla korumak istiyorum. Ama bu *lanet* kısıtlamalar. Onları her çektiğimde, çığ ve kanlı derimin acısı beni pişman ediyor.

"Hey şimdi," diyorum ona ısrarla. "Her şey yoluna girecek. Sen onların düşündüğünden daha güçlüsün, Polina Bugrov. Sen de en az ağabeylerin kadar Bratva'sın. Bunu da atlatacaksın. Kim olduğunu unutma."

Kelimelerin ona ulaşıp ulaşmadığından emin değilim. Gözleri ilk seferinde gelen aynı iki Rus'a sabitlenmiş. Tattoo Arm beni görünce dudaklarını yalıyor ve yatağımın üzerine plastik bir paket fırlatıyor. Henüz inceleme zahmetine girmiyorum, Polly'nin yatağına doğru ilerleyen Yaralı Yüz'e odaklanıyorum.

Oh, Tanrım. Onun için buradalar.

"Hayır!" diye bağıyor, aynı şeyi fark ederek. "Hayır, lütfen! HAYIR!"

Yaralı Yüz derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdamayla Rusça bir şeyler söylüyor. Polly'nin bağlarını çözer ve onu kollarının arasına alır. Polly onun kaslı göğsünde küçük bir bez bebek gibi duruyordu.

Sakinliğim bozuldu. "Lütfen. Onu almayın. Onun yerine beni al. ONUN YERINE BENİ AL!"

İki adam da bana eğlenerek bakıyor. "Memnuniyetle yapardık," diyor Dövme Kol bir dudak yalaması daha yaparak. "Ama patronun senin için başka planları var."

Birbirlerine dönüyorlar ve Rusça konuşmaya devam ediyorlar. Söyledikleri hiçbir şeyi anlayamıyorum. Polly'nin çılgınca çığlıkları yüzünden pek bir şey duyamıyorum. Ama garip, bulanık kelimelerin arasında bir isim yakalıyorum.

Dominik.

"Polly," diye bağıyorum hücre kapısını kilitleyip onu merdivenlerden yukarı çıkarırlarken. "Sana söylediklerimi unutma. Kim olduğunu unutma!"

Kapı çarparak kapanıyor. Sürgü tekrar kilitlenir. Polly'nin çığlıkları aniden kesilir.

Artık tamamen yalnızım.

Delilik gibi geliyor.

URI

"Bu işe yarayacak."

Ama kendime olan güvenim kararlılıktan ziyade çaresizlikten kaynaklanıyor ve Nikolai bunu biliyor. Bana dikkatle bakıyor ve sade kahve fincanını bana doğru itiyor. "Uyduğu sürece işe yarayacaktır," diye cevap veriyor. "Eğer bize kazık atmayı seçerse-"

"Yapmayacak."

"İnsanların ölümden ne kadar korktuğunu abartıyorsun, Uri. Eğer mahzendeki o farenin yerinde olsaydım, çoktan ölmüş olduğumu bilirdim. Ne kadar işbirlikçi olmaya karar verirsem vereyim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İnsanların acıdan ne kadar korktuğunu hafife alıyorsun. İstedığımı yapmazsa üzerine cehennemi yağdıracağımı biliyor. Güven bana, işbirliği yapacaktır."

Nikolai iç çeker ve başını sallar. "Gidelim mi o zaman?"

Elimi uzatıyorum ve Nikolai Alan'ın telefonunu avucuma bırakıyor. Güneş ışığı evin köşelerinden sızarken kulübeye geri dönüyoruz. Sadece bir gece mi oldu? Yirmi gibi geliyor. Her geçen saat onlarca yıl yaşılanıyorum.

"Efendim?"

Arkamı döndüğümde Svetlana'nın merdivenin sahanlığında durduğunu görüyorum. Gözlerinden anlayabiliyorum: Lev'le ilgili. "O nasıl?"

"Bütün gece kâbus gördü efendim," diyor yorgun bir şekilde. Gözlerinin altındaki koyu halkalar bunun yeterince kanıtı. "George ve ben onu sakinleştirmeye çalıştık ama sürekli seni sorup duruyor. Ve..."

Kaşlarımı çattım. "Ve?"

"Ve Bayan Alyssa için de."

Bakışlarıyla yüzümde bir delik açtığını görmek için Nikolai'ye bakmama bile gerek yok. Oraya gidip Lev'le birlikte olmak istiyorum ama şu anda Polina ve Alyssa'yı geri almaya odaklanmalıyım.

"Onu sakinleştirmeye çalışın. Tekrar kendini kaybetmeye başlarsa sakinleştirici verin." Lev'in nöbetleriyle başa çıkmanın en sevdiğim yolu bu değil. Uyandığında her zaman kafası karışık ve korkmuş oluyor. *Ama umutsuz zamanlar.*

"Evet, efendim."

Svetlana koridorda kayboluyor ve ben de bu planı hayata geçirmeye kararlı bir şekilde savaş yoluma devam ediyorum. Nikolai tek kelime etmeden arkamdan geliyor ama kafasının içinde dönen çarkları duyabiliyorum.

Kulübeye vardığımızda çatladım. "Kes

şunu." "Ben bir şey demedim."

"Bana bakarak düşündüğünü *duyabiliyorum.*"

Nikolai dudaklarını büzer. "Kendi suçluluk duygunu bana yansıtma kardeşim. Ben sadece senin kas gücünüm."

O haklı, ben yansıtıyorum. Yüzümü buruşturarak kapıyı açıyorum ve aşağı iniyorum. Aşağı indikçe ayak seslerim çimento duvarlarda yankılanıyor, sıcaklık her adımda daha da düşüyor.

Ben görüldüğümde Alan duvara dayalı ince şiltenin üzerinde yatıyordu. Bizi görünce ayağa fırladı. "Gitmeme izin mi veriyorsun?"

Burnumdan homurtu geliyor. "Bunun olacağını düşünüyorsan ya aptalsın ya da hayal görüyorsun."

Anında sönüyor, duvara yaslanıyor. "Sonra ne olacak?"

"Özgürlüğünü kazanmadıkça gitmene izin vermeyeceğim."

"Daha fazla bilgim yok, yemin ederim. Sana söyledim-"

Bir elimi kaldırıyorum ve anında susuyor. "Tek yapman gereken birlikte oynamak."

"Birlikte oynamak mı?" Alan tekrarlıyor. "Anlamıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve kardeşimle konuşabilmek için ona sırtımı dönüyorum. "Adamlar beklemede mi?"

"Az önce Stepan'dan bir telefon aldım. Hazırlar. Üst kattaki kulübede her şeyi ayarladım. Şimdi tek ihtiyacımız olan onu yeterince uzun süre konuşturmak." Nikolai'nin bakışları beni geçip tutsağımıza yöneliyor. "Gerçekten bu işe hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir yolunu bulacaktır."

Nikolai'nin gözlerindeki şüphecilik hiç de belli belirsiz değildir. "Üst katta olacağım." "Ne kadar zamana ihtiyacın var?" Merdivenlere doğru ilerlerken soruyorum.

"Çok uzun değil. Otuz saniye yeterli olur. Ama onu ne kadar uzun süre hatta tutarsanız o kadar iyi olur."

"Anladım," diyorum başımı sallayarak onu uzaklaştırırken. Sonra Alan'a dönüyorum, o da hücrenin uzak duvarına yaslanmış siniyor. "Şimdi konuşalım."

Alan'ın dudakları grinin çekici olmayan bir tonuna dönüşmüş. Çökmüş yanakları ve süt beyazı gözbebekleriyle zar zor insan gibi görünüyor.

Ona bir çanta fırlatıyorum. Havada yakalıyor ve kokusunu alana kadar dikkatle bakıyor. Sonra ne olduğunu anlayınca vahşi bir hayvan gibi içine dalıyor, hamburgeri büyük parçalar halinde boğazına tıkıyor.

Yemeği dört lokmada bitiriyor ve ardından ona doğru uzattığım su şişesini deviriyor. Bitirdikten sonra hamburgerin sarılı olduğu kahverengi kâğıdı yalamaya başlıyor. "Bir tane daha var mı?" diye soruyor höpürdetmeler arasında.

"Olabilir. İster misin?"

"Evet!" diye haykırıyor, tökezleyerek ilerliyor ve hamburger paketini düşürüyor. "Söyle bana. Her şeyi yaparım."

"Dediğim gibi, tek yapman gereken birlikte oynamak." Telefonunu çıkardım. "Patronuna bir mesaj göndereceğim."

"O benim değil-"

Yüzümdeki ifadeyi fark edince kısa kesiyor. Bir daha sözümü kesmeyeceğinden eminim. "Patronuna bir mesaj göndereceğim ve hemen ardından arayacağını garanti edebilirim. Telefonu açacaksın ve onunla konuşacaksın. Onu mümkün olduğunca uzun süre telefonda tut. İnandırıcı olun. Burada benimle olduğunu bilmemeli."

Soğuk odaya rağmen, Alan'ın alnı aniden boncuk boncuk terlemeye başladı. "Ben... Tamam. Bunu yapabilirim."

Bir adım öne çıktım. "Açık konuşayım: Kazara ya da kasıtlı olarak herhangi bir şeyi ele vererseniz, ölü bir adamsınız demektir."

Alan başını sallar. "Anlıyorum."

"Güzel." Telefonunu açıyorum ve mesaj dizisini açıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve Nikolai ile birlikte hazırladığımız sahte mesajları gönder tuşuna basıyorum.

Çocuk kaçmış. Bölgeyi tarıyoruz ama çoktan gitmiş gibi görünüyor.

ALAN: Beni en kısa zamanda ara ve ne yapmamı istediğini söyle.

Mesajlar ulaştığında gözlerimi telefondan ayıramıyorum. Sobakin'in telefonunun her zaman yanında olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden-

OKUMA: 11:47

Bir anda tüm dünyam tek bir kelimede birleşti. *Ara. Ara. Ara, seni orospu çocuğu.* Alan'ın huzursuz hışırtısını yanımda duyabiliyorum. Nefesim soğuk havada beyaz bulutlar halinde yükseliyor. *Ara. Ara. Çağır. Ara, seni-*

Telefon titremeye başlar.

"Sıra sende," diyorum Alan'a. "Seni hoparlöre veriyorum. Rolünü oynadığından emin ol."

O kadar sert başını sallıyor ki alnındaki terler uçup gidiyor. Kaşlarımı tiksintiyle çatarak ***Kabul Et'e bastım.***

"Çocuğu nasıl kaybettin?" Hattaki kesinlikle Sobakin. Derin sesi çok net. "O bir akıl hastası."

Elim telefonun etrafında sıkılaşıyor. Alan bile bana geniş gözlerle bakıyor ve sanki patlayacağımdan ve ateş hattında kalacağından endişeleniyormuş gibi bir adım geri çekiliyor.

"Bilmiyorum patron. Bazı adamlarım... onlar aptal."

"Bütün adamlarınız aptal," diye homurdanıyor. "Bunun bir önemi yok. Ben istediğimi aldım. Çocuk artık önemli değil."

"Ama... geri dönebilir-"

Sobakin kara bir kahkaha atarak, "Bırakın yapsın," diye hırlıyor. "Kardeşine ulaştığında çok geç olacak."

Bir saniye sonra telefonu kapatıyor ve kanımın öfkeyle kaynadığını hissediyorum. Bu da ne demek oluyor? *Çok geç olacak.* Ne için çok geç? Kim için çok geç?

"Ne istediysen yaptım," diye sızlanıyor Alan. "Rolümü oynadım. Şimdi gitmeme izin verecek misin?"

Gözlerim onunkilerle birleşti. Geri çekiliyor. Bir parçası başına gelecekleri biliyor olmalı, küçük bir parçası hâlâ bu çileden kurtulacağına dair umut besliyor olsa bile.

Ama onu bu fikirden vazgeçirmem uzun sürmedi. İleri atıldım ve onu yakaladım. Yumruklarım ağrıyana kadar onu dövdüm. Çığlık atıyor ve merhamet için yalvarıyor. Ama parmak eklemlerim kanla kaplanana ve o tamamen bayılana kadar durmuyorum.

Bir önemi yok gibi görünüyor. Bu işe yaramaz *mudak'ı öldüresiye* dövmek beni rahatlatmıyor, tatmin etmiyor. Kimseyi kurtarmıyor. Ne Alyssa'yı, ne Polina'yı. Ne de kendi lanetli ruhumu.

Hissettiğim tek şey, her geçen saniye daha da büyüyen bir boşluk.

Canıma tak edince hücreyi kilitliyorum ve Nikolai'nin önünde dizüstü bilgisayarıyla derme çatma masada oturduğu üst kata çıkıyorum.

"Eee? Yerini tespit edebildiniz mi?"

"Evet, anladım." Bana dönüyor ve ellerimdeki kanı görünce kısa kesiyor.

"Her şey yolunda mı?"

Sobakin'in sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yinelenirken "Hayır," diye homurdanıyorum. "Ama olacak."

ALYSSA

Önceden her şeyin kötü olduğunu sanıyordum. Polly'nin kaçırılmasından sonraki saatlerle karşılaştırıldığında bu hiçbir şeydi.

Bu soğuk hücreye getirdiği sıcaklığı hafife almışım. Onu yanımda görmenin bana ne kadar güç ve amaç verdiğini hafife almışım. O buradayken sakin ve odaklanmış olmak için bir nedenim vardı. Neredeyse gerçek hissedene kadar güven yansıtmak için.

Ama şimdi?

Her şey berbat hissediyor.

Umudum her geçen saniye daha da azalıyor. O Rus pisliklerinin bana bıraktığı plastik yiyecek torbasının içindekileri bitirdikten sonra bile, korkudan başka bir şey hissetmeye kendimi ikna edemiyorum.

Ama bunların hiçbiri benim için değil. Gözlerimi her kapattığımda Polly'yi görüyorum. Yalnız ve titriyor, uçsuz bucaksız bir sahnede mahsur kalmış, etrafta dikilmiş, dudaklarını yalayan, onu ele geçirmenin ne kadara mal olacağını merak eden bir sürü erkek. Hiçbir yere gitmediklerini kanıtlamış olmalarına ve bileklerimin aslında devasa, zonklayan, kanlı bir sinir ucu olmasına rağmen, tekrar tekrar bağlara karşı mücadele ediyorum.

Bir şekilde buradan çıkmalıyım.

Polly'yi kurtarmalıyım.

Onu koruyacağıma söz verdim. Bunu yapmazsam bir daha onun yüzüne nasıl bakabilirim? Bunu takip eden düşünce daha da kötü: *Ya bir daha onun yüzüne bakma şansım bile olmazsa?* Boğazımdan alçak, gırtlaktan gelen bir hıçkırık kaçıyor ve yeniden çırpınmaya, çırpınmaya ve faydasızca inlemeye başlıyorum.

"Şimdi, şimdi. Sakinleşelim, küçük kuzum."

Mücadelenin ortasında donup kalıyorum. Bu sesin yeni olduğunu fark etmeyecek kadar ileri gitmiş değilim. Derin ve ipeksi bir yumuşaklıkta, anında güvensizlik duyduğum bir ses. Yan tarafa bakıyorum ve onu görüyorum.

Uri kadar olmasa da uzun boylu bir adam. Geniş omuzları, göğsünün ortasına kadar düğmeleri açık bırakılmış ipek bir gömlekle kaplı ve ürkütücü bir şekilde tüysüz bir gövdeyi ortaya çıkarıyor. Gülümsüyor ama bu tüylerimi diken diken ediyor; yüzünün sağ tarafını yutan rahatsız edici yanık deri parçası bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Yatağıma yaklaştığında bir nefes alıyorum. "Sen Sobakin misin?"

Bir elini göğsüne koyuyor. Kocaman, kalın yüzüklerden oluşan bir koleksiyon takıyor. "Lütfen bana Boris de. Sen hakkında çok şey duyduğum Alyssa olmalısın."

Üzerinde sofistike bir hava var. Sizi medeni bir adam olabileceğine inandırıyor. Ama ben bu görüntünün ardını görecektim kadar uzun süredir buradayım. Hiçbir medeni adam kadınları böyle bir bodruma kilitlemez. Hiçbir medeni adam bir çocuğu seks kölesi olarak satmaz. İsteddiği kadar yumuşak davransın, ben o orospu çocuğunun peşindeyim.

"Polly nerede?" Ayağımı ondan çekerek talep ediyorum.

"Burada değil."

Bağlarımı çekiştirmeye devam ediyorum. "O bir çocuk. Bunu yapmayın. Bırakın onu."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Kıza bağlısın. Bu çok değerli. Ama ne yazık ki artık onun kaderini değiştirmek için çok geç."

Bunu kaçınılmazmış gibi gösteriyor. Doktorların ve ailemin Ziva'nın teşhisi konusunda bana hissettirdikleri gibi. O zaman onlara inanmamıştım. Şimdi de bu sürüngene inanmayacağım. Kör bir umudu, soğuk bir kabullenişe her zaman tercih ederim.

"Onun yerine beni al. Onun yerini ben alacağım."

Boris kaşlarını kaldırır. "Çok cesursun ama hiç yardımcı olmuyorsun. Bu müzayededeki erkekler satın alacakları şeylerin *genç olmasını* tercih ediyor."

İğreniyorum, midem iğrenç bir şekilde dönüyor. Safranın yükselmesini engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. "Seni piç," diye tıslıyorum.

"Ooh, ruhuna hayranım. Bu noktada kırılmaya çok daha yakın olacağını düşünmüştüm. Diğer kadınların çoğu öyle."

Zaten üşüyorum ama o içeri girdiğinden beri tenim birkaç derece daha soğuk hissediyor. Bunu daha önce de yapmıştı. Bu hücrenin, yatakların, bağların

-Hepsi çok yıpranmış hissettiriyor. Havanın kendisi örümcek ağı gibi. Sanki benden önce buraya gelen tüm kadınların hayaletleri ve çılgınlıkları hâlâ duvarların arasında dolaşıyor.

"Her halükarda, ben olsam kızı düşünmeyi bırakıp kendimi düşünmeye başladım. Benim de senin için planlarım var. Ama merak etmeyin, eğlenmenizi sağlamak niyetindeyim."

Ona yaşadığım dehşeti tattırmak istemiyorum ama eli yanağımı sıyırdığında içgüdümlü daha fazla durduramıyorum. Anında öğürmeye başlıyorum. Boris ürkmüş bir kedi gibi yolumdan çekiliyor.

"İğrenç," diye mırıldanıyor. O ipeksi yumuşaklık tamamen kayboluyor. Şimdi sesi sadece *kızgın* geliyor.

Yediğim sandviç rağmen içimden birkaç damla tükürük ve kandan başka bir şey çıkmıyor. Tüm vücudum titreyerek yatağa yığılıyorum. Ona bakmadan önce kendime fazla zaman vermiyorum, bana doğru bir adım daha atarsa elimden geldiğince sert bir şekilde savaşmaya kararlıyım.

Boris hâlâ yatağın ayak ucunda, kusmuğumun sıçramasını önleyecek kadar uzakta duruyor. Kahverengi altın rengi gözleri tiksintiyle kısılmış. "Bu konuda zorluk çıkaracak mısınız?" Ağzımı açıyorum ama elini kaldırıyor. "Cevap verme zahmetine girme. Öyle ya da böyle karar vermeni beklemeye hazır değilim."

Ben izlerken pantolonunun cebinden bir şey çıkarıyor. Işığa doğru tuttuğu alete odaklanmam bir anımı alıyor.

O bir *şırınga* mı?

"Hayır!" Nefes nefese kaldım, dizlerimi göğsüme doğru çekebildiğim kadar yukarı çektim. "Hayır, hayır, *hayır*."

Ben tekrar mücadele etmeye başladığımda yatağın etrafında adım atıyor ama bağlar fazla bir şey yapmamı imkânsız kılıyor. Elinin boynuma doğru yükseldiğini görüyorum. "*HAYIR!*"

Ama artık çok geç. İğne derimi yırtarken keskin bir sızı hissediyorum. Neredeyse anında başım dönmeye başlıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Sanki gözlerimin üzerine siyah kar taneleri düşüyor. Dünya, karanlıktan başka bir şey kalmayana kadar her seferinde bir piksel olarak kayboluyor.

Yine de hissedebiliyorum, en azından bir süreliğine. Boris'in elleri bluzumun düğmelerini teker teker çözüyor. Soğuk, küçük fareler gibi içimi kemirmek için sinsice yaklaşıyor.

Sonra durdu.

"Vay, vay, vay... düşündüğüm şey bu mu?" Dişlerini gıcırdatıyor. "Sen hamilesin."

Konuşabilseydim bile, ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Yalan mı? Söylemez miydim? Fark eder miydi? Umurunda olur muydu?

"Uri Bugrov'un kadını ve bebeği. Gerçekten turnayı gözünden vurdum, değil mi?"

Keşke görebilseydim. Ya da hareket edebilseydim. Ya da bu karanlık perdenin arkasında oturup şimdiye kadar karşılaştığım en korkunç canavarın bebeğim hakkında nefesinin altında mırıldanmasını dinlemekten başka bir şey yapabilmeyi.

Ve sonra.

Dileğim kabul oldu.

Büyük bir patlama duyuyorum. Sanki dünya parçalara ayrılıyordu. Duman ve enkaz kokusu alıyorum ve Boris'in şaşkınlıkla aldığı havayı. Sonra bir başka büyük patlama ve bir kurşunun iniltisi.

Çığlıklar. Gümbürtüler. Parçalanmış odunlar ve yükselen dumanlar. Hepsi bu uyuşturucu dolu gölgenin diğer tarafında gerçekleşiyor. Tanıdık bir koku burun deliklerime çarpana kadar kimin geldiğini -daha kötü birinin mi-bilmiyorum.

Viski ve tarçın.

Ben Uri.

Hayatım boyunca hiç bu kadar rahatlamamış, minnettar olmamış, birini gördüğüm için - yani mecazi anlamda onu gördüğüm için - bu kadar sevinmemiştim.

"Kadınım dokunmaman konusunda seni uyarmıştım Boris. Şaka yapmıyordum." "Ben sadece-"

Boris'in ne yapmak üzere olduğunu asla öğrenemeyeceğim, çünkü o daha düşüncesini tamamlayamadan, Uri'nin odanın öbür ucuna fırlayışını ve yumruğun etle buluşmasının şiddetli çıtırtısını duyuyorum. Her seferinde Boris'ten gelen bir homurtu ya da çığlık eşliğinde bir düzine ya da daha fazla kez çınılıyor, ta ki artık hiç ses çıkarmayana kadar.

Bir patlama daha. Son patlama.

Sonra... sessizlik.

Uri'nin parmaklarının yüzümü okşadığını hissediyorum. "Ben... Ben göremiyorum..." Söylemeye çalışıyorum. Dudaklarımın hareket edip etmediğinden emin değilim.

"Sorun yok. Şimdi sus. Güvendesin."

Bu sözleri duymak, kollarını etrafımda hissetmek, o derin, meşemsi kokusunu içime çekmek, hepsi çok fazla. Ona teşekkür etmek için ağzımı açmaya çalışıyorum ama sadece kocaman, çirkin bir hıçkırık çıkıyor. Şu anda bu kadar rahatlamış hissetmemeliydim. Polly hala yokken olmaz. Yakın bir tehlike içindeyken olmaz.

Ona söylemem gerek. Benden nefret etmeye devam edecek ama ona söylemeliyim. Ama ağzımı her açtığımda bir hıçkırık daha çıkıyor.

"Sorun yok," diyor Uri bana. "Artık güvendesin, Alyssa. Yanındayım. S a n a sahibim." Beni kucaklayıp kendine yaklaştırdı. "Artık her şey yoluna girecek."

Sonra dudaklarını dudaklarıma doğru eğiyor ve beni öpüyor. Öpücüklerin en hafifi, o kadar yumuşak ki bir rüya bile olabilir. Ben bu rüyada Uyuyan Güzel'im, o da benim prensim ama bu bir peri masalı değil. Çünkü öpücüğü beni kapıdan sızan ışığa karşı siluet halindeki çerçevesinin puslu, bulanık hatlarını seçebilecek kadar hayata döndürse de, ona söylemek zorunda olduğum şeyler korkunç.

"Polly," diye fısıldıyorum.

Uri anında sertleşir, gözleri temkinli bakmaya başlar. "Ne olmuş ona?" "Gitti."

URI

Rahatlamamın beni daha iyi yapmasına izin verdim.

Alyssa'nın o şehvet düşkünü *mudak* tarafından tecavüze uğramasını engellemek için tam zamanında geldiğimi görmek... aklımı kaçırmama neden oldu. Ona dokunmamı, bakmamı ve bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şekilde sarılmamı sağladı.

Ve o öpücük...

Büyük hata.

Özellikle de şimdi, kız kardeşimin hangi cehennemde olduğunu anlamaya çalışarak evi çılgınca adımlarken dudaklarımda hissedebildiğim için.

"Eee?" Koridorlarda adamlarımdan birinin yanından her geçişimde soruyorum. "Ondan iz yok, efendim."

"Bu oda temiz, efendim."

"Ev boş, efendim."

Boris'le birlikte her yeri havaya uçurmaya hazırım. Bunu yapmamamın tek nedeni, Polly'nin nerede olduğunu bulmanın anahtarı olması.

Bodrum kapısı pat diye açılır ve Nikolai kollarında Alyssa ile görünür. Vücuduna bir battaniye sarmıştı. Adamlarım ortaya çıkmadan önce onu biraz örtmeyi akıl etmiştim. Ama ondan sonra, ondan olabildiğince uzaklaştım. Nikolai onu ikna ederken gözleri garip bir şekilde dönüyordu.

güvenli evin ön kapısına doğru. Bilinci gidip geliyor, mırıldanıyor, mırıldanıyor ve uykulu bir şekilde seğiriyor.

"Uri."

İsteksizce kardeşime dönüyorum. "Onu eve geri götürmeliyiz ki vücudunu temizleyebilelim. Orospu çocuğu ona ilaç vermiş."

Ona bakmaktan ürküyorum. Şu anda ne kadar kızgın olsam da, içimdeki sahiplenici canavarın başını kaldırdığını hissediyorum. *Şu anda benim kollarımda olmalıydı, kükrüyor. Onun değil. Benim kollarımda.*

"Onu eve geri götürün. Onu Stepan ve Josef'le birlikte gönder. Polly'yi bulmalıyım." "Boris aşağıda mı?"

Başımı salladım. "Ve bazı cevaplar verecek." Sonra kardeşimin yanından geçip mahzene geri dönüyorum.

Merdivenin dibine ulaştığımda Boris hâlâ baygındı. Ona botumla tekme atıyorum ve sırt üstü düşüyor. "Hanz! Dmitri!" Kükreyerek yukarı çıkıyorum. "Bana su getir."

Birkaç dakika sonra Hanz elinde ağzına kadar dolu bir kovayla çıkageldi. Kovayı aldım ve hepsini Boris'in yüzüne döktüm. Ağız bir Japon balığı gibi açılıp kapanarak umutsuzca sığıyor.

Boş kovayı Hanz'a geri veriyorum ve Boris'le göz hizasında olacak şekilde çömeliyorum. Artık uyandığını gördüğümde silahımı çıkarıp namluyu doğrudan alnına dayıyorum. "Konuş."

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri gözlerinin arasındaki silaha takılıyor. Sonunda ne olduğunu anladığında, boka batmış yüzü kanlı, sakızlı bir sırtışa dönüşüyor. "Senin kadının uzun zamandır gördüğüm en güzel göğüslere sahip."

Nefes al, diyorum kendime. Kazanmasına izin verme.

Silahı daha sert bir şekilde alnına dayadım ve geriye düşmesine neden oldum. "Bana kız kardeşimin nerede olduğunu söyle."

Piç kurusu bana biraz daha gülümsüyor. Yüzünde korkudan eser yok. "Kız kardeşin var mı?"

Onu şimdi öldüremeyeceğimi biliyor. Bana istediğimi verene kadar olmaz. Bu ona güç ve güven veriyor. Silahı alnından çekip bacağına doğrultuyorum. Tetiği çekip dizini paramparça ettiğimde uluyor.

Ayağa kalktım ve ellerimdeki kanı sildim. "Oyun oynadığımı mı sanıyorsun, orospu çocuğu?" Hırlıyorum. "Bana istediğimi verene kadar her seferinde bir santim olmak üzere senden bir parça alacağım. Her biri bir öncekinden daha çok acıtacak. Şimdi, *nerede* benim küçük kardeşim?"

Boris bir an için bana hırladı. "Kız kardeşin... ah! Müzayede halkalarına sattığım o küçük sürtükten mi bahsediyorsun? *O kız kardeş mi?* Şimdiye çoktan gitmiştir."

Vücudum soğuyor. *Yüzükler değil. Lanet yüzükler dışında her şey.*

"Yalan söylüyorsun."

Yine sırtıyor. "Öyle miyim?"

Öfkelendim, silahımı bıraktım ve yumruklamaya başladım. Öncekinden daha da kanlı olana kadar yumruklamaya devam ediyorum. Biri beni ondan fiziksel olarak çekene kadar durmadım. Tam dönüp beni durduran pislğe yumruk atacaktım ki onun Nikolai olduğunu fark ettim.

"Kardeşim," diyor nazikçe, "o piçin henüz ölmesini istemiyoruz."

"Onu bir gün öldüreceğim. Yavaş yavaş."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. Ama şu an için ona canlı ihtiyacımız var."

Yumruklarım daha fazlası için ağrıyor ama Nikolai'nin haklı olduğunu inkar edemem. Başımı sallıyorum ve adamlarına baygın haldeki Boris'i zırlı ciplerimizden birinin arkasına yüklemelerini emrediyor.

"Onu mahzende güvene aldığınızdan emin olun. Elimizdeki her şeyle onu zapt edin. Gözünü bile kırpmasını istemiyorum."

Selam veriyorlar ve emirlerimi yerine getirmek için atlıyorlar. Bu arada, kendimi merdivenlerden yukarı sürüklüyorum ve o kabus evden çıkıyorum. Öndeki arabanın koltuğuna yığılıp iç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Nikolai direksiyonun arkasında bana katılıyor.

"Alyssa?" Gözlerimi açmadan huysuzca soruyorum.

"Şimdiye kadar neredeyse malikâneye varmış olmalıydı. Stepan'a onu yatak odalarından birine koymasını ve kilitlemesini emrettim."

"Hayır."

Nikolai'nin gözleri bana kaydı. "Hayır mı?"

"Güvenilmez olduğunu defalarca kanıtladı. Onu bodruma geri istiyorum ve bu sefer kapının kilitli ve sürgülü olmasını istiyorum. Benim iznim olmadan kimse girip çıkamayacak. Lev'in de ona ulaşmasını istemiyorum."

Nikolai alışılmadık bir şekilde sessiz kalıyor.

"Ne?" Havlıyorum.

"Hiçbir şey. Eğer emirleriniz bunlarsa, yerine getireceğim." "Sanki orada bir yerde bir 'ama' varmış gibi hissediyorum."

Omuz silkiyor. "Lev onu eve getirdiğimizden beri onu soruyor."

"Aynen öyle. Şimdiden çok fazla bağlandı. Çok uzun süre yanında olmayacak ve onsuz bir hayata alışması gerekiyor."

Nikolai tekrar sessizliğe gömüldü. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye karar verdim. Eve vardığımızda Alyssa bodruma kapatılmış, Boris de Alan'la birlikte barakadaki hücreye kapatılmıştı.

Ama kafam karmakarışık.

Polina hala dışarıda. Deri ticaretinde dolaşan yeni bir piyon. Ve onu çıkarmak on kat daha karmaşık hale geldi.

Oturma odasına girdim ve volta atmaya başladım. *Ringe adam yerleştirmem gerekiyor. Gelecekteki açık artırmalar hakkında bilgi almalıyım. Nereye götürüldüğünü öğrenmeliyim. Eğer çoktan satıldıysa.*

*Sikey
im.*

*Sikey
im.*

SIKTIR!

"Kardeşim."

Aniden duruyorum ve kapının eşiğinde duran Nikolai'ye dönüyorum. "Nefes al," diye öğüt veriyor.

"Bir nefes al. Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" "Çünkü şu anda ikimiz de dağınık olamayız." Ona ters ters bakıyorum.

"Ben-"

"Evet, öylesin," diye tıslıyor. "Ve kendine bu kadar yüklenmeyi bırakmalısın. Kendini sorumlu hissettiğini biliyorum-"

"Çünkü ben sorumluyum, Nikolai. Pol ve Lev, onlar *benim* sorumluluğumda. Onları güvende tutmak benim görevimdi. Onları Alyssa'ya maruz bırakan bendim. Onunla bağ kurmaya başladıklarında görmezden gelen de bendim."

"Ne Polly ne de Lev artık bebek değil, Uri. Herkesi her zaman kontrol edemezsin."

İşte yine o kelime: *kontrol*. Alyssa bu kelimeyi bana o kadar çok, o kadar küçümseyerek savurdu ki, kirli bir kelime gibi gelmeye başladı. Bir suçlama. Bir lanet.

"Ben kimseyi kontrol etmeye çalışmıyorum; ben onları *korumaya çalışıyorum*! Son sekiz yıldır yapmaya çalıştığım tek şey bu!"

Nikolai derin bir nefes alır. "Bunun için kızı suçlayamazsın, Uri."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ona çok sert davrandığımı mı ima ediyorsun?"

Gözünü kırpmıyor ya da geri adım atmıyor. "Çok şey yaşadı. Belki de onu suçlamak yerine oraya gidip onunla konuşmalısın."

"Ciddi olamazsın."

"Dinle, ben sadece-"

"Bir dakika önce bana çok yakın olduğumu söylüyorsun ve şimdi de oraya gidip onunla konuşmamı mı istiyorsun? Aklını başına topla, *velet*."

"Kızgın olduğunu anlıyorum. Ve endişelisin. Ben de endişeliyim. Ama Alyssa'yı suçlamak durumu değiştirmeyecek. Onunla konuşmalısın. Bakalım Polly'yi geri almamıza yardımcı olabilecek bir şeyler hatırlayabilecek mi?"

Çok mantıklı konuşuyor ve bu beni kızdırıyor. Ama şu anda onun tavsiyelerini dinleyemeyecek kadar sinirliyim, ne kadar iyi olursa olsun. Parçalara ayrıldığımı kabul etmek zor. Soğukkanlı olanın Nikolai olduğunu kabul etmek daha da zor. Belki de mantıksız davranan *ben* olabilirim.

"Ne var biliyor musun? Onunla konuşarak vaktini harcamak istiyorsan, durma git. Ben mi? Ben kardeşimizi arayacağım."

Sonra suçluluk duygusunun, temizleyemediğim kötü bir koku gibi beni takip ettiğini hissederek fırlayıp gidiyorum.

ALYSSA

"Hamile misin?"

Uri'nin taş suratlı kardeşi tarafından bir doktorun beni görmeye geleceği söylendiği andan beri bu andan korkuyordum.

Neyse ki randevu boyunca etrafta dolaşmadı. Yine de, eğer Uri gibi biriye, muhtemelen kilitli bodrum kapısının diğer tarafındaki gölgelerde pusuya yatmış, Dr. Emily Popov'un beni muayene etmeyi bitirmesini bekliyordur.

"Lütfen," diyorum elini tutarak. "*Lütfen* ona söyleme."

Gözleri kapıya doğru kayıyor. "Hanımefendi..."

"O *ya da* kardeşi. Hiç kimse. Eğer biliyorlarsa, ben... Ben şu anda bununla başa çıkamam."

Doktorun gözleri şefkatle yumuşar. "Son zamanlarda çok şey yaşadınız. Size verilen ilaçlar son birkaç günle ilgili hafızanızı düzensizleştirecek. Bazı anılar geri gelebilir; bazılarını ise sonsuza dek kaybedebilirsiniz."

Polly olmasaydı, bütün haftayı kaybetmeyi umursamazdım. Gelen göz yaşlarının acı tadını yutuyorum. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Desteğe ihtiyacın olduğunu söylüyorum, Alyssa. Seninle ilgilenilmesi gerekiyor.

Özellikle de hamileyseniz."

"Uri bana bakmak istemiyor," diye fısıldıyorum kısık bir sesle. "Benden nefret ediyor."

Tüm bunları doktora neden anlattığıma dair hiçbir fikrim yok. O sanal bir yabancı ve ona güvenmek için hiçbir nedenim yok. Özellikle de Nikolai onun Bratva doktoru olduğundan bahsettiğinden beri. Sadık olduğu biri varsa o da onlar, ben değilim. Ama onun koyu kahverengi gözlerinde ve yumuşak gülümsemesinde dilimi çözen bir şey var.

Bunun, kaçırıldığımdan beri bana şefkatle bakan ilk kişi olmasıyla da bir ilgisi olabilir.

Bunun tek istisnası Uri'nin beni Boris'in yeraltı hücresinden kurtarmasıydı. Kısa ve güzel bir an için, sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi bana sarıldı. Beni önemsiyormuş gibi öptü. Ama o kadar hızlı bitti ki, her şeyin uyuşturucuyla beslenen bir halüsinasyon olup olmadığını merak ediyorum.

"Senden nefret etmiyor."

Dikkatimi tekrar minyon kahverengi saçlı kadına veriyorum. "Uri Bugrov'u çok iyi tanı mıyorsun, değil mi?"

Gülümsüyor. "Eskiden ona ve kardeşine bakıcılık yaptığıma inanabiliyor musun? Babam benden önce Bugrov Bratva'nın doktoruydu. Emekli olduktan sonra onun yerini ben aldım." Emily göz kırpmıyor ve güven verici bir şekilde elimin arkasını okşuyor. "Uri'yi çok uzun zamandır tanıyorum, Alyssa. Soğuk biri gibi görünebilir ama soğuk biri değildir. Önemli olan yönleriyle değil."

Başımı salladım. "Olmayabilir. Ama bana karşı soğuk davranmak için bir nedeni var. Polly'nin gitmesinin sebebi benim. Tehlikede olmasının sebebi benim."

Emily parmaklarımı kendi parmaklarının arasına aldı. "Stres bebek için iyi değildir, Alyssa. Kendine karşı daha nazik olmalısın."

"Polly hâlâ tehlikedeyken nasıl olabilirim? Son iki gündür ne olduğunu hatırlamak için beynimi zorluyorum. Onlar... Sanırım Rusça konuşuyorlardı. Bir şeyden bahsettiler ama anlayamadım. Yapamadım... Yapamadım..."

"Hey şimdi. Derin bir nefes al."

Bazen tüm hayatım bir dizi derin nefesten ibaretmiş gibi geliyor. Ne zaman sadece rahat nefes alabileceğim ve bunun çaba, düşünce ya da acı gerektirmeyeceği kısıma geleceğim?

"Uri ve Nikolai Polly'yi bulacaklar. Bunu düzeltecekler."

"Bunu düzeltmeliyim," diye *hıçkırıyorum*. "Bunların hepsi benim hatam." Yüzümü ellerimle kapatıyorum ve avuçlarımın içine ağlıyorum. Kendi gözyaşlarımın tuzunu tadabiliyorum.

"Alyssa, bana bak." Sesindeki nezaketten etkilenmemek elde değil. Sulu gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. "İyi olacaksın, bebeğin de öyle. Hamile olduğunu kimseye söylemeyeceğim."

Gözlerim kocaman oldu. "Sen değil misin?"

"Ben değilim." Başını iki yana sallıyor. "Yine de Uri'ye yakında söyleyeceğini umuyorum. Sanırım babası o?"

Yutkunuyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Bana senden bahsettiğinde hissettiğim bir duygu sadece. Bu ve senin onun hakkında konuşma şeklin. Belli ki bir şeyler var."

"Evet. Acı, öfke ve kızgınlık. Ve bir sürü nefret."

Emily bana küçük bir gülümseme veriyor. "Aşk ve nefretin birbirine ne kadar yakın olabileceğini bilsen şaşırırdın."

Aşk mı? Şaka gibi.

Aşk mı? Yok artık.

Aşk mı?! Gerçekçi ol.

Emily ayağa kalkıp tüm tıbbi malzemelerini bir araya toplamaya başladığında, bu kelimenin saçmalığı karşısında o kadar afallıyorum ki inkar etmeye bile yeltenmiyorum. "Sana biraz doğum öncesi vitamin bırakacağım. Onları her gün almanı istiyorum. Ve iyi beslen. Bol su ve sebze. Dinlenmene de dikkat et. Polly için endişelenmeni anlıyorum ama kendine ve bebeğine iyi bakmalısın. Eğer bunu yapmazsan... sözümü bozmak ve Uri'ye kendim söylemek zorunda kalacağım. Anlaşıldı mı?"

Uysalca başımı sallıyorum ve bana uzattığı doğum öncesi vitamin şişesini alıyorum. "Beni tekrar görmeye gelecek misin?" Kapıdayken soruyorum.

"Gelecek hafta kontrol için tekrar geleceğim."

Midem bulanıyor. Daha erken gelebileceğini umuyordum, insanlarla iletişim kurmaya ihtiyacım olduğundan başka bir sebep olmasa bile. Bana satranç tahtasındaki bir piyon değil de gerçek bir insanmışım gibi davranan biriyle konuşmaya ihtiyacım var.

Emily bodrum kapısını iki kez çalıyor ve bir saniye sonra kapı açılıyor. Kaybolmadan önce bana son bir kez gülümsüyor ve kapı çarparak kapanıyor.

O gittiğinde yatağa uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Doktorun tavsiyesine rağmen, kafamda dönüp duran tek şey Polly.

Karanlığın içinden yardım için yalvaran bir çift ela göz.

Soğuk terler dökerek uyanıyorum, tam karşımda olduklarından o kadar eminim ki Polly'yi ellerinden almaya çalışarak uzanıyorum.

"Hayır!" Nefesim kesildi. "Hayır! Onu alamazsın."

Karanlık benden uzaklaşıyor ve ben ince havayı kavıyorum. *Bu bir rüyaydı. Sadece bir rüya.* Artık o hücrede değilim. Tamamen farklı bir bodrumdayım, tamamen farklı bir kabus yaşıyorum.

Ama gerçeklik yerleştğinde, hafızamın kalın perdesini bir şey zorluyor - Polly'nin Rusların ne tartıştığını bana anlatırkenki paniklemiş sesi. Hafızamın yüzeyini tırmalayan başka bir şey daha var ama ona tam olarak ulaşamıyorum.

Önemli değil. Uri'ye sunacak *bir şeyim* var. Polly'nin yerini bulmasına yardım edebilecek bir şey. Yataktan tökezleyerek kalktım ve kapıya doğru yarı sendeleyerek yürüdüm. Sağ bacağım hâlâ uyanmadı ama yumruklarımı bodrum kapısına vurmaya başlarken karıncalanmaları ve iğnelenmeleri görmezden geliyorum.

"Hey! Kimse yok mu! Uri ile konuşmam gerek. Bu çok önemli!" "Kes sesini!"

Derin ve buyurgan sesle irkilerek kapıdan uzaklaşıyorum. Anlaşılan bu sefer bodrumdaki hapishanemin dışında nöbetçiler var. Silkindim. Şimdi kendim için endişelenmenin sırası değil.

Sürekli yalvarıyorum. "Paylaşmam gereken önemli bilgiler var. Lütfen. Bana sadece beş dakika verin. Polly hakkında! *Lütfen!*"

Kapının kilidinin açıldığını duyuyorum. Açılmadan hemen önce kapıdan uzaklaşıyorum. Ama diğer tarafta duran Uri değil, onun asık suratlı ağabeyi. Aynı kemik yapısına sahipler ama Uri'ninki zayıf ve sivriyken, Nikolai'ninki kirli sakal ve gıdı çevresindeki daha fazla etle bulanıklaşmış. Gözleri mavinin daha koyu bir tonunda yanıyor.

"Ne söylemek istiyorsun?"

Ona söyleyebilirdim. Ona söylememeliyim. Ama Uri'yi görmem gerek. Kardeşini tanımıyorum - kardeşini *sevdiğimden* bile emin değilim - ve bu bilgi konusunda ona kesinlikle güvenmeyeceğim.

"Sadece Uri ile konuşacağım."

"Ne kadar da uygun," diyor yüz ifadesiyle uyumlu, sert ve cansız bir sesle.

"Lütfen. Bu Polly'nin geri dönmesine yardımcı olabilir."

Gözleri kısıldı. Yüzünde gördüğüm şey umut mu? Ben daha ne olduğunu anlayamadan kapıyı öyle bir çarpıyor ki neredeyse ayak parmağım kenarından kayıp düşecek.

Geri çekildim, kafam karıştı. *Bu da ne böyle?* Bu iyiye mi yoksa kötüye mi işaret? Blöf yaptığımı mı düşündü? Bunun Uri'yi tekrar görmek için bir oyun olduğunu falan mı?

Tam pes edip ona Rusların hücrelerinden hatırladıklarımı anlatmak üzereydim ki kapı tekrar açıldı ve neredeyse ikinci kez ayak parmaklarımı koparacaktı.

"Küçük bir uyarı iyi olurdu!" Yoldan çekilmek için hamle yapıyorum.

Kafamı kaldırdığımda Uri kaşlarını kaldırmış, yüzünde soğuk bir ifadeyle orada duruyordu. Yorumlamak için dahi olmaya gerek yok: *Bu iyi bir şey olsa iyi olur yoksa ölü bir kadın olursun.*

Onu bu kadar derli toplu görmemek garip. Gömleği kırıışmış, saçları dağılmış ve gözlerinin altındaki koyu halkalar günlerdir uyumadığını gösteriyor.

İlk içgüdüm özür dilemek. Ama içimden bir ses bununla başlarsam, tek bir kelime bile edemeden kapıyı yüzüme kapatacağını söylüyor. Bu yüzden doğrudan önemli noktaya atlıyorum.

"Polly hakkında bir şey hatırlıyorum."

"Söyle." Sesi sert ve robotik. Buzdan daha soğuk. Hiçbir şey bu kadar duygusuz olmamıştı.

"Polly ve ben o hücrede saatlerce, belki de daha uzun süre kaldık, ta ki iki adam bize yiyecek getirene kadar. Ruslardı."

Gözlerini devirir ve gitmek için döner.

"Bekle! Rusça konuştular ve ben anlayamadım ama Polly anladı."

Uri duraksıyor, yarı yoldan merdivenlere doğru dönüyor. "Sana ne dediklerini söyledi mi?"

Başımı sallıyorum, umutsuzca bu bilginin onu bulmaya yardımcı olacağını umuyorum. "Onu satmayı planlıyorlardı. En yüksek teklifi verene açık artırmayla satacaklarmış."

"Ve?"

Kısa kesiyorum. *Sonra?* Bu kadar! *Neden başka bir şey hatırlayamıyorum?* Vücudum ısınıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. "Bana tüm söylediği buydu."

Dişlerini birbirine geçiriyor. "Ruslar onu *kime* satmayı planladıklarından bahsettiler mi?"

Kalbim sıkışıyor.

"Hayır." "Emin misin?"

"Ben... Ben başka bir şey hatırlamıyorum. İlaç... Dr. Popov hafızamın bulanık olacağını söyledi."

"Yani bana şu anda işe yaramaz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Artık onu ne için kaçırdıklarını biliyorsun, bunu daraltamaz mısın? Belki..." Gözlerindeki ölümcül parıltıyı gördüğümde sözümü kesiyorum.

Bana doğru ilerliyor, kocaman ve korkutucu. "Bu şehrin göbeğinde kaç tane seks kölesi çetesi olduğunu biliyor musun? Kaç tane depo ve boş bina, korkmuş, çaresiz kadınlar üzerine bahis oynayan erkeklerin açık artırmalarını saklıyor? Yaklaşmak için kaç kapıyı kırmam gerekecek ve en ufak bir davetsiz misafir belirtisinde ne kadar hızlı hareket edip dağılacaklar? Bu işi daralttığımızda... *çok* geç olacak."

Bana söylediği her kelime bir öncekinden daha çok canımı yakıyor. Öfkesi karşısında irkiliyorum ama kendimi tutuyorum çünkü onun öfkesini *hak* ediyorum. Nefretini hak ediyorum.

Hepsi benim

hatam. Benim

hatam.

Benim hatam.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "Buraya gelmek zamanımı boşa harcamaktı."

Tekrar gitmek için dönüyor ama ben uzanıp kolunu tutuyorum. Bu ani tepki onu olduğu kadar beni de şaşırttı. Bakışları benimkine yönelmeden önce kolundaki elime bakıyor.

"Uri, lütfen," diyorum çaresizce, "özür dilerim. Çok ama çok

üzgünüm. I-" Kolunu kurtarır. "Benden ne istiyorsun, Alyssa?"

Korkuyorum. Ondan ne istiyorum *ki*? O gözleri başlı başına bir silah.

"Ben... Ben senin kalmanı istiyorum."

Bir an için bana sarılmaya çalıştığını düşünüyorum. Sonra parmakları başımın arkasındaki saçlara dolanıyor ve gerçekten ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Başımı geriye doğru çekip bana dik dik bakınca irkiliyorum.

"Kal' mı?" diye homurdanıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Dehşete kapılmalıyım ama garip bir şekilde, onun yakınlığı korkumu görmezden gelmemi kolaylaştırıyor. "Sana zar zor *bakabiliyorum* bile."

Boğazım katı bir tuğla gibi, her nefes acı verici bir çaba. "Bunun benim hatam olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum ona. "Ve bunu düzeltmek için her şeyi yaparım. Yapabilsem onun yerini alırdım."

Yüzünde bir şey dalgalanıyor. Dudakları sertçe dudaklarıma yapışmadan önce zar zor yakalıyorum. Bu şimdiye kadar paylaştığımız en şiddetli öpücüktü. Tadı tuz ve çaresizlik gibi, öfke ve acı gibi. Hepsini içime çekiyorum ve biteceği andan korkuyorum.

Ve bir saniye sonra bitiyor. Bıraktığında ve sanki kendi seçtiği şeyi yapması için onu kandırmışım gibi bana dik dik baktığında.

"Hayır. *Hayır*. Artık bana bunu yapmayacaksın. Bir şey mi sikmek istiyorsun?" diye tıslıyor. "Git oyuncaklarını becer."

Sonra beni itiyor ve ben daha kendimi toparlayamadan kapı kapanıyor. Tökezleyerek yatağıma geri döndüm ve yorganın altına saklandım.

Ama düşüncelerimden saklanmak yok. Korkudan saklanmak yok. Acıdan saklanmak yok.

Ben de yatağıma uzandım ve katlandım.

URI

Bzz. Bzz. Bzz.

Sersemlemiş bir halde irkilerek uyandım. Masamda, şehirdeki köle çetesi faaliyetleri hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi toplamak için geceyi arayarak geçirdiğim muhbirlerin irtibat numaralarının bulunduğu sayfanın üzerinde uyuyakalmış olmalıyım.

Saate bakıyorum ve içimden küfrediyorum. Uyumak için üç saat boşa gitti. Beni Polly'ye yaklaştırmayan işe yaramaz, değersiz bir uyku.

Bzz. Bzz. Bzz.

Ses, telefonumun bir aramayla titremesi. Bilinmeyen bir numara, bu da kesinlikle muhbirlerimden biri olduğu anlamına geliyor. Telefonu elime alıyorum ve sesimdeki uykuyu gidermek için elimden geleni yapıyorum.

"Bay Bugrov, bu Fredrich."

"Benim için neyiniz var?"

"Maalesef... hiçbir şey."

Bu kelime gerçek olamayacak kadar acımasız geliyor. "Ne demek 'hiçbir şey'?"

"Dün gece gerçekleşen tüm aktif müzayedeleri dolaştım efendim. Bana verdiğiniz tarife uyan bir kız yoktu."

Dişlerimi sıkıyorum. "Peki ya önümüzdeki birkaç gün?"

"Bildiğim kadarıyla sadece iki tane gerçekleşiyor. Biri şehir dışında, diğeri şehir merkezinde. Katalogları ele geçirmeyi başardım. Şimdi ikisini de sana göndereceğim. Eğer o listelerde yoksa, ya özel bir satış ya da tamamen başka bir yerde. Korkarım diğer tüm olasılıkları tükettik."

"Bana listeleri gönderin. Şimdi onlara bakacağım." "Peki, efendim."

Telefonu kapatıyor ve ben de ping sesi gelene kadar saatli bir bomba gibi telefonumu izliyorum. Mesaj dizisini açıyorum ve bana gönderdiği iki belgeden ilkinin açıyorum. Şehir merkezindeki açık artırma bloğunda on üç kız var. Hiçbiri kız kardeşim değil.

Şehir dışındaki listeye geçiyorum. Altı kız. Polly yok.

Hay sikeyim.

İçimde yeni bir öfke seliyle ayağa kalkıyorum. Bir şeyi yumruklamam gerekiyor. Ve kullanacağım kum torbasını biliyorum.

Evimin çok boş koridorlarından geçerek aşağıya iniyorum ve bahçeye fırlıyorum. Dışarıısı soğuk ama kulübeye doğru ilerlerken bu soğukluğu hissetmiyorum bile.

Bu *mudak öyle* ya da böyle konuşacak.

En parlak ışıkları açtım ve hışımla merdivenlerden aşağı indim. Alan sanki ışık canını yakıyormuş gibi ince şiltesinin üzerinde kıvranıyor. Boris ise el ve ayak bileklerinden dikenli tellerle bağlanmış demir sandalyesinde metanetle oturuyor ve en ufak bir rahatsızlık duymayan kısık gözlerle bana bakıyor. Sanki benim ortaya çıkmamı bekleyerek zamanını bekliyormuş gibi.

"Bu kadar çabuk mu döndün, Uri?" Boris kendinden memnun bir gülümsemeyle mırıldanıyor. "Beni çok özlemiş olmalısın."

Alan ayağa kalkmaya çabalıyor, gözleri korkmuş bir şekilde izliyor ve ilk önce hangisine saldıracağını merak ediyor.

Boris'e doğru yürüdüm. "Kız kardeşimi kime sattın?"

Boris gülüyor. Nihayet sakinleştğinde, hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir tavır takınır. "Hm, biliyor musun? Ben unuttum. Hafızamı canlandırmama yardım eder misin?"

Karnına bir yumruk indirdim. Yumruğumun altında kırılan kemiğin kuru çıtırtısını hissediyorum. Boris sözsüzce homurdanıyor, gövdesi anında içbükey hale geliyor ama dikenli tel onun iki büküm olmasını engelliyor.

"Tanrı merhamet etsin," diye soluk soluğa bağırان Alan, hücrenin kendi tarafına daha da sınıyor.

"Tanrı sana yardım etmeyecek, Alan. İkinize de yardım etmeyecek." Dikkatimi tekrar Boris'e veriyorum. "O zaman bir kaburgamı kırmıştım, Sobakin. Bir tane daha kırmamı istediğine emin misin?"

Nefesi kesik kesik geliyor ama yine de omuz silkmeyi başarıyor. "Nasıl uygun görüyorsanız öyle yapın."

Yüzü zaten geçen seferden kıyma olmuştu, ama parmaklarımı tekrar yüzüne geçiriyorum. Kan fışkırıyor ve daha fazla kemik toza dönüşüyor.

Sonunda nefes almak için durduğumda Alan yüzünü yastığının altına gömmüş, Boris'in başı ise boynundan boş yere sarkıyordu. Onu seyrelmiş saçlarından tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Şimdi konuşmaya hazır mısın?"

Boris bir ağız dolusu pıhtılaşmış kan ve parçalanmış iki diş tükürür. "Ne konuşmak istiyorsun?" diye sorar sakince. "Hava durumu mu? Lakers maçı mı? Son zamanlarda televizyonda iyi bir şey yakaladın mı?"

Parmak eklemlerim çiğ ve kanlı ama yine de sıkıca kenetleniyorlar. Görünüşe göre, onu konuşturmak için basit bir işkenceden çok daha fazlası gerekecek. Bu da yaratıcı olmam gerektiği anlamına geliyor.

Tiksintiyle onu bırakıyorum ve köşede asma kilitle tuttuğum silah dolabına doğru ilerliyorum. Kilidi açtım ve el yapımı İsviçre bıçaklarımdan birini çıkardım. En hafif dokunuşla kenarını test ettiğimde, parmağım ince bir kan çizgisiyle işaretlenmiş olarak çıkıyor.

Bıçağın floresan ışığını yakaladığını gören Alan'ın gözleri fal taşı gibi açılır. Boris etkilenmemiş görünüyor. "Akşam yemeği için beni doğrayacak mısın?" diye soruyor.

"Hiç derini yüzdüler mi Boris?" Bir sandalye kapıp ona doğru çekerek soruyorum. "O kadar acı verici olduğunu söylüyorlar ki, vücudunuzun açıkta kalan kısmının tamamen kesilmesi için yalvarmaya başlıyorsunuz."

Meraklanmış görünüyor. "Sanırım öğreneceğiz, değil mi?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Beni hafife alıyorsun."

"Hayır," diye tersledi dişlerini göstererek. "*Beni* hafife alan sensin. Akıl maddeden üstündür, dostum. Akıl maddeden üstündür. Bana istediğin kadar işkence et, zihnim hiçbir şey hissetmeyecek."

Dişlerimi gıcırdatarak kolunu tutup kendime doğru çekiyorum. "Bunu göreceğiz."

Ön kolundan başlıyorum ve derisi mide bulandırıcı şeritler halinde yukarı çıkana kadar bastırıyorum. Tüm bu süre boyunca yüzünü izliyorum. Bembeyaz kesilmiş ve çenesi titriyor ama çığlık atmıyor. Kolunu çekmeye bile çalışmıyor. Ve durmam için yalvarmıyor.

Kazıdığım deri parçasını elime aldığımda Boris gözlerini açıyor ve bana sıkıca gülümsüyor. "İşçiliğin takdire şayan, Uri."

Aklı fikri yerinde saçmalıklarına rağmen, yüzünün her yerinde acı var. Domuz gibi terliyor ve gözleri yuvalarında gevşek bilyeler gibi.

"Ben devam edeyim o zaman."

Çenesi sıkıştı. "Devam et. Dayanabilirim."

Taburemi o kadar sert itiyorum ki yere devriliyor. "Ama neden *istiyorsun* ki?"

"Çünkü *bu* tam olarak istediğim şeydi." Gözlerindeki kırmızı damarlar kararıyor ve zonkluyor. "Senin acın. Senin korkun. İç kargaşanız. Amaç hep *buydu*."

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve kanlı bıçağı yanımdaki masanın üzerine bırakıyorum. "Acı çektiğimi mi görmek istiyorsun? Hislerimiz karşılıklı. Ama sanırım bu konuda yanlış yapıyorum. Sevdiğim kişiyi alarak beni incittin. Ben de sana aynı şekilde karşılık vermeliyim." O kadar yakınına eğildim ki çiğ, sızan etinin kokusunu alabiliyorum. "I

en çok sevdiğin insanları bulacağım. Değer verdiğin insanları bulacağım ve *onların* lanet olası bedenlerinin derisini yüzerken sana izleteceğim."

Dişleri parlıyor, yani geriye ne kaldıysa. "Ne yazık ki senin için sevdiğim kimse yok. Önemsediğim kimse yok."

Sesi sabit ama orada başka bir şey var. Sadece bir saniye sürüyor ama gözlerinden geçen korkuyu yakalıyorum.

İhtiyacım olan tek onay bu.

Yavaşça gülümsüyorum. "Bundan emin misin?"

Yutkunuyor, sinirlerini bir gülümsemenin arkasına saklamaya çalışıyor. Ama bu seferki sırtışı zayıf ve inandırıcı değil.

Ayrılırken ona gülüyorum. "Yakında görüşürüz, Boris. Bir dahaki sefere yanımda birini getireceğim."

ALYSSA

Yemek yeme, uyuma ve ağlama döngüsünün ortasında deliriyormuşum gibi hissettiğim anlar oluyor.

On dört yaşında ne yapıyordum? Birinci sınıftaki mezuniyet balosu için çıldırıyordum. Ziva'yla tavan arasında topuklu ayakkabıyla yürümeyi öğreniyordum. Elle'in evine gizlice gitmek, oysa izin isteseydik ailelerimiz oraya gitmemize ses çıkarmayacaktı. Drama yaratmak zorundaydık çünkü hayatlarımız çok normaldi.

Giysiler ve müzik hakkında konuştuk. Aptalca şeylere çok güldük. Gelecek için planlar yaptık ve sevimli olduğumu düşündüğümüz erkekler hakkında kıkırdadık ve şirret olduğumu düşündüğümüz kızlar hakkında dedikodu yaptık.

On dört yaşındaki biri için *bu* normaldi. Bu doğrudu.

Polly'yi ve şu anda neler yaşıyor olabileceğini düşünmeden edemiyorum. On dört yaşında ve seks köleliğiyle karşı karşıya. On dört yaşında ve korkunç, sonsuz istismar silahına bakıyor. On dört yaşında ve yalnız. On dört yaşında ve korkuyor.

Ve hepsi *benim suçum*.

Neden onu yanımda getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Lev'i düşmana karşı kaybettim ve bir şekilde Polly'yi yanımda getirmenin farklı olacağını mı düşündüm? Kendi aptallığım, kendi basiretsizliğim beni şaşırtıyor.

Elbette, Polly benim on dört yaşında olduğum gibi değil. Bu dünyayı ve içerdiği riskleri biliyor. Ailesini o kadar genç yaşta kaybetti ki iki kat daha hızlı büyümek zorunda kaldı.

Ama bu bir mazeret değil.

Hiçbir mazeretim ve işleri düzeltmek için hiçbir planım yok, bu da burada kendi yaptığım bir yatakta yattığım ve beni dinlemeye istekli olabilecek herhangi bir yüksek güçle umutsuzca pazarlık yapmaya çalışmaktan başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyor.

Lütfen onu koruyun. Onu güvende tut. Onu bulmamıza yardım et.

Her şeyi yaparım. Her şeyi yaparım.

Son yemeğimden bu yana epey zaman geçti. Svetlana onları getirmediği için değil, Uri'nin beni öptüğü, bana defolup gitmemi söylediği ve sonra gittiği sıralarda iştahımı kaybettiğim için.

Bebेğimi düşünmem gerektiğini biliyorum ama boğazımdan zorla yemek geçirecek gücü ya da isteği kendimde toplayamıyorum. Aç değilim. Midem rahatça boş hissediyor. Tıpkı geri kalan her şeyim gibi boş.

Dr. Popov beni görmeye geleli haftalar olmuş gibi hissediyorum ama sadece birkaç gün olduğunu biliyorum. Bir sonraki ziyaretinden önce kendimi toparlamalıyım yoksa hamileliğimi Uri'ye söyleme riskiyle karşı karşıya kalacağım. Benden başka biri aracılığıyla öğrenirse...

Ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama bana zaten baktığından daha kötü bakamaz, değil mi?

Kapı kilitlenip açıldığında irkildim. Kim olduğunu kontrol etmek için dönmeye zahmet etmiyorum. Muhtemelen elinde görmezden geleceğim başka bir tepsiyle Svetlana'dır. Yastığıma biraz daha sıkı sarılıyorum ve kapının tekrar kapanmasını bekliyorum.

Yakında. Her an olabilir. Neden o-

"Alyssa."

Gözlerimi açıyorum ve Uri'nin bulanık yüzünün benimkinin üzerinde asılı olduğunu görüyorum. Odaklanmaya başlayana kadar birkaç kez göz kırpyorum. Yine de yüzü tamamen yanıltı. Uri'nin

Çenesi çok kare ve yumuşak. Gözleri çok koyu.

Oh. Uri değil. Nikolai.

"Alyssa, benim için oturabilir misin?"

"Hayır," diye çocukça karşılık veriyorum, yüzümü yastığımın altına gömüyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum, hele Uri'nin soğukkanlı kardeşiyle hiç. "Git başımdan."

Beni dinlemiyor. Yastığı başımın üzerinde ne kadar sıkı tuttuğuma rağmen, sesi hala net geliyor. "Yirmi dört saattir hiçbir şey yemedin."

"Neden umursuyorsun?"

Bir duraksama oldu.

"Sadece önemiştir."

Kaşlarımı çatarak, göz ucuyla onu görebilmek için yüzümün yarısını dışarı çıkarıyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Ne değil?"

"Önemsemediğin."

Kaşlarını çatıyor. "Beni duygusuz bir canavar olarak gördüğün için mi?"

"Belli ki." Ben durduramadan ağzımdan çıkıyor. Söylemeden önce cevaplarımı düşünme noktasını geçtim. Bu, şu anda sahip olmadığım bir enerji gerektiriyor.

İç geçiriyor ve göz göze gelebilmemiz için yatağımın yanında yere oturuyor.

"Daha dostça davranmadığım için beni bağışlayın," diyor yorgun bir sesle. "Kardeşimle ilgilenmek ve kız kardeşim için endişelenmekle meşguldüm."

Aslında vermek zorunda kalmadan bana orta parmağını göstermenin yolu. Kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum ve başımı yataktan kaldırıyorum. "Özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Buraya kendini kötü hissettirmek için gelmedim, Alyssa. Buradayım çünkü senin için endişeleniyorum."

"Neden?"

"Çünkü önemli bir travma yaşadınız. Bu konuda biriyle konuşmanız gerekiyor. Bunu bastırmak asla işe yaramaz. En azından uzun süre."

Gözlerimi kısarsam, Uri'ye çok benziyor. Yine de bu dürtüye direnmek zorundayım. Tamamen deli olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Konuşmak istemeseniz bile," diye devam ediyor, "denemek zorundasınız. Emily dedi ki-"

"Dr. Popov'la konuştun mu?" Kendimi tamamen dik konuma getirdim. "Sana ne söyledi?"

"Bana TSSB belirtileri gösterdiğini ve seninle ilgilenilmesi gerektiğini söyledi. Dün nasıl olduğunu sormak için aradı."

"Demek bu yüzden buradasın?"

"Diğer nedenlerin yanı sıra." İç geçiriyor. "Seninle konuşması için onu buraya getirsem yardımı olur mu?"

Başımı sallamadan önce tereddüt ediyorum. "Konuşmak istediğim tek kişi bana bakmıyor bile."

Nikolai yüzünü buruşturuyor ve bir eliyle sakalını sıvazlıyor. "Çünkü canı yanıyor, Alyssa. Bu ailenin koruyucusu olmakla gurur duyuyor. Her şeyi kişisel olarak algılıyor."

"Şahsen' mi?" Nikolai'nin yüzüne doğru gülüyorum. "Kişisel olarak almıyor; hıncını *benden çıkarıyor*."

Tam bu sırada, o tanıdık, gümbür gümbür tempo kafamın içinde yeniden çalmaya başlıyor.

*Benim
hatam.*

*Benim
hatam.*

Benim hatam.

Beni küçümsemekte haklı olduğunu bildiğim halde Uri'ye kızmak zor.

"Öyle görüldüğünü biliyorum ama o seni suçlamıyor; kendini suçluyor. Ve itiraf edeyim... Bir süre ben de onu suçladım." Kaşlarımı kaldırıyorum ve Nikolai yüzünü buruşturarak devam ediyor. "Bunun aptalca olduğunu

düşündüm ve kısa-

Seni buraya getirip Lev ve Polly ile tanıştırmak için ileri görüşlüydü. Kendi ihtiyaçlarını ailesininkilerden üstün tutuyordu. Sorumsuzca davrandığını söyledim. Ama... sana olan duygularını da hafife aldım."

Gözlerim kocaman oldu. "Bana karşı hisleri mi? Ne duygusu? Benden *nefret ediyor*."

İnanılmaz bir kahkaha atma sırası Nikolay'a geldi. "Uri başka bir şey hissetmese öfkesini senin üzerinde harcama zahmetine girmezdi. Bu konuda bana güven."

Nikolai'ye ağzım açık bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Yanılıyor - yanılıyor olmalı- bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Ama hangi kısmı yanlış? Teorideki kusur nerede? Bu bodrum katında kapana kısıldım ve Uri yukarıda uzakta kalıyor, bu yüzden devam etmek için sahip olduğum tek şey bu.

Buna tutunmak için bu kadar hevesli olmam acınası.

"Şimdi, bir şeyler yiyecek misin yoksa Emily'yi buraya getirmem mi gerekiyor?"

İsteksizce başımı salladım. "Ben yiyeceğim." Nikolai yemek tepsisini getiriyor ve ben de sıcak kruvasanı elime alıyorum. Karnım zil çalıyor ama bu iştahıma yansımıyor. Yine de yiyorum.

"Polly'den haber var mı?" Girişimde bulundum.

Nikolai başını hafifçe sallar. "Henüz değil." Bir an için bakışlarımla buluşuyor. "Ama endişelenme: Polly'yi bulabilecek biri varsa, o da Uri'dir."

Tıpkı söylediklerinin geri kalanı gibi, buna da inanmak zorundayım. Tek alternatif delilik.

URI

Saatlerdir farklı konulara bakıyorum. Her biri boş çıkıyor. Her arama beni rahatlatmaktan çok endişelendiriyor.

Deri müzayedelerinde sıkça yer alan erkeklerin isimlerini inceledim. Hepsi zengin ve güçlü. Ve her birinin kendi sapkınlıkları var.

Sadomazoşizmden hoşlanan bir Belçikalı var. Satın aldıklarını tüm askerleriyle paylaşmayı seven bir Çek. Hayvanlarla cinsel ilişkiye giren bir Amerikalı.

Canavarlar, bir ve hepsi.

Ve on dört yaşındaki kız kardeşim onların ağının merkezinde.

Adamlarım şehrin her köşesini didik didik arıyor ve yaklaşan işlemler hakkında bilgi toplamaya çalışıyor. Ancak özel olanlar hala kalın bir gizlilik perdesinin ardında saklı. Ne zaman bu perdeyi aralamaya çalışsam, izler tamamen kayboluyor ve beni duman ve yarım yamalak söylentilerle baş başa bırakıyor.

Kırk sekiz saattir doğru düzgün uyumamış olmam da işe yaramıyor.

Başım ağırlaştı. Göğsüm de öyle. Bazen gözümü kırptığımda Polly'yi görüyorum, soyulmuş ve tüm o ahlaksız hayvanların bakması için bir et parçası gibi asılmış.

"Siktir," diye mırıldanıyorum boş ofisime. "SİKTİR!"

Geçen her lanet saniye, o canavarlara kaptırdığım bir saniye daha demek. Ya çoktan satışa çıkarıldıysa? Ya çoktan gittiyse? Ya şu anda şehvet düşkününü birinin elindeyse?

Öyle bir noktaya geliyorum ki, sanki gözlerimi oymak geriye kalan tek seçenekmiş gibi hissediyorum. Nikolai gideli birkaç saat oldu ve her ne kadar bazen birbirimize ters düşsek de onun varlığı beni sakinleştiriyor. Özellikle de kendimi kaybettiğimde.

Ve ben *kesinlikle* sarmal oluyorum.

Telefonumu kaptım ve aradım. Çabucak cevap verdi.

"Nikolai?" "Uri? Lanet olsun dostum, iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim. Bu nasıl bir soru böyle?" "Sarhoş gibisin."

Çenem sıkıştı. "Ben değilim."

"Sanırım henüz uyumadınız."

Neden onu tekrar aramak istedim ki? Kapı ile pencere arasında volta atmaya başladım. Dışarıda hava aydınlanmaya başlıyor, bu da bir gece daha uyanık kaldığım anlamına geliyor. "Herhangi bir ipucu var mı?"

"Beni en son aradığından beri değil... yirmi dört dakika önce."

Sadece o kadar mı oldu? Kafamın içinde sayısız saat geçti. "Bir şeyler olmalı Niko," diye hırlıyorum. "Sevdiklerinden bahsettiğimde o piçin gözlerini gördüm. Dışarıda değer verdiği biri var. Bir çocuk. Bir ebeveyn. Bir kardeş. Bir kadın. Kim olduğunu bulmalıyız."

"Üzerinde çalışıyorum, Uri." Nikolai'nin sesi alışılmadık derecede yumuşak. "Güven bana: Bakıyorum. Ama uyumana ihtiyacım var."

Anlamıyor mu? Uyumak Polly'ye ihanet olur. Küçük kız kardeşi yeraltı dünyasının canavarlarının elinde çürürken hangi zavallı kardeş uyuklayabilir ki?

"Yapacağım-"

"İyi-"

"- Polly eve döner dönmez." "Lanet olsun,

çok inatçısın."

"Bir şey öğrenir öğrenmez bana haber verin."

Bana daha fazla nutuk çekemedi telefonum kapattım. Sonra mutfığa gidip kendime sade kahve yapmaya karar veriyorum. Bu gidişle üçte biri ıstırap, üçte ikisi kafeinden oluşmuş gibi hissediyorum.

Koridorda Svetlana'ya rastladığımda mutfığa giden yolu yarılamaştım. Elinde bir kase mısır gevreği vardı.

"Lev?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Bugünlerde erken kalkıyor." Gözleri köşedeki bodrum kapısına doğru kayıyor. "Efendim... hala-"

"Hayır." Ağzı kapanıyor ve uysalca başını sallıyor. "Eğer tekrar sorarsa, kapat."

"Elbette, efendim."

O üst kata çıkıyor ve ben de bodruma doğru dönüyorum. Tüm bu acı, incinme ve ıstırap, hepsi *onun* yüzünden. Eğer Alyssa olmasaydı Lev kaçırılmazdı ve Polly hâlâ kayıp olmazdı; erkek kardeşim Alyssa'nın yoksunluk semptomlarını yaşıyor olmazdı ve kız kardeşim on dört yaşında cinsel köleleştirmeyle karşı karşıya kalmazdı.

"*Blyat*," diye homurdanıyorum, içimi kemiren öfke bedenimi ele geçiriyor.

Kahvem bırakıp bodruma doğru ilerliyorum. Nöbetçi asker beni görünce kapıyı açıyor ve ben de öfkemi ondan çıkarmaya hazır bir şekilde adımlarımı bozmadan içeri giriyorum.

Yatakta cenin pozisyonunda yatıyor ama bir bakışta uyanık olduğunu ve bir süredir öyle olduğunu anlayabiliyorum. Biliyorum, gözlerimizin altında aynı koyu halkalar var.

"Polly'yi buldun mu?" diye soruyor beni görür görmez.

Bu sorunun tek yaptığı öfkemi körüklemek. Ama o haklı. Polly'i bulma sorumluluğu *bana ait*. Her zaman öyleydi.

"Polly'yi bul' mu?" Sesimi duyunca Alyssa irkiliyor, her ne kadar hâlâ kolumun erişemeyeceği kadar uzakta olsa da. Mesafemi koruyorum - eğer ona çok yaklaşırsam, ne yapacağımı bilemem. Onu öpmek, becermek, boğazını sıkmak... her seçenek bir öncekinden daha kötü görünüyor. "Bana hiçbir bilgi vermediğin halde Polly'yi nasıl bulacağım?"

"Sana söyledim-"

"Yüzükleri zaten biliyordum. Bana bilmediğim bir şey söyle. Neredeyse iki gün boyunca onunla birlikteydin ve bana oradayken hiçbir şey fark etmediğini mi söylüyorsun?"

Sesi soluğu kesildi. "Hatırlamaya çalışıyorum... ama bana verdiği ilaçlar-" "Bahanelerin arkasına saklanma."

Gözleri faltaşı gibi açılır. Önce şok, sonra öfke. Yataktan fırlıyor, terliği teninin üzerinde tereyağı gibi kayıyor. "Bunu bir bahane olarak kullandığımı mı düşünüyorsun?" Histerik bir şekilde gülüyor. "Polly'yi olabildiğince çabuk geri almak istemediğimi mi sanıyorsun? Bundan zevk aldığımı mı sanıyorsun?"

"Onun kaçırılması senin suçun. Hatırlamak için daha fazla çaba göstereceğini düşünmüştüm-"

"İstemediğimi mi sanıyorsun? Burada geçirdiğim her dakikayı zihnimde tekrar tekrar gözden geçirerek, olanları bir araya getirmeye çalışarak geçiriyorum! Hatırlamaya çalışırken *kendimi öldürüyorum*, Uri!"

Dirseğinden tutup kendime doğru çekiyorum ki yüzüne karşı "*Daha sıkı dene*" diye hırlayabileyim.

Ona baktığımda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Nasıl olacağımı, kim olacağımı bilmiyorum. Kilo verdiği gözünden kaçmıyor. Elbisesi omuzlarından sarkıyor, ince askıları çıkık köprücük kemiklerini ortaya çıkarıyor. Teni solgun ve kavradığım kolu çok zorlarsam parçalanacak kadar kırılgan.

"Buraya gelip bana bağırmanın bir faydası olmayacak!" diye haykırıyor. "Bunların hiçbirisi yardımcı olmayacak. Tanrım, Uri, yüzüme bile bakamıyorsun."

"Çünkü sana baktığımda tek gördüğüm ihanet. Sana güvendim ve sen beni sırtımdan bıçakladın."

Dudaklarından kırık bir hıçkırık kaçıyor. "Ne kadar kötü çuvalladığımı söylemene gerçekten ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun?"

Sıcaklığı bana da bulaşıyor ve ne kadar tehlikeli bir durumda olduğumu fark ediyorum. Siren gözleriyle, yumuşak yalvaran sözleriyle, kardeşlerime olan sevgisiyle beni kendine çekecek.

Hayır. Bir daha o kara deliğe çekilmeyeceğim. Birkaç saniyeliğine cennet gibi gelebilir ama artık bunun bir tuzak olduğunu biliyorum.

Bu yüzden onu serbest bırakıyorum, onu üzerimden itiyorum, böylece birkaç adım geriye sendeliyor.

Sesi titrerken, "Lütfen bunu gör, Uri," diye yalvarıyor. "Polly'yi geri almayı en az senin kadar önemsiyorum. Bunun gerçek olduğuna inanmana ihtiyacım var."

Ağzımdaki buruk tadı yutuyorum. Suçluluk burada hiçbir amaca hizmet etmiyor. Polly'yi bir saniye bile erken geri getirmez. Eğer Alyssa burada tek başına kilitli kalarak kendine işkence ediyorsa... öyle olsun.

En azından bunu hak ediyor.

"Haklısın," diye mırıldanıyorum. "Sana bakamam. Ve şu andan itibaren... Bakmayacağım."

Ona sırtımı dönüyorum ve bodrum kapısına doğru yürümeye başlıyorum. Nefes almak, bu iğrenç suçluluk duygusunun içimden çıkmasına izin vermek için mesafeye ihtiyacım var. Alyssa için kötü hissetmiyorum. Hissedemem. Hissetmeyeceğim.

"Uri!"

Onu görmezden geliyorum. Yüzü morarana kadar benim için bağırabilir ama ben geri dönmeyeceğim. Ta ki-

"Hamileyim, biliyorsun."

Eşikte donup kaldım. Tek duyabildiğim kulaklarımda yankılanan sözleri ve nabzımın gümbür gümbür atışı.

Hamile.

Hamile.

Hamile.

Sonra:

yalancı.

Küçük sireni hafife almışım. Gerçekten her şeyi yapabilir. Bu kadar alçalmanın onu aşacağını düşünmüştüm... ama sanırım yanılmışım.

Yavaşça dönüyorum ve ona doğru yürüyorum. Her zamankinden daha kırılğan görünüyor, gölgemde sinmiş, benimle yatağının yanındaki duvar arasında kafeslenmiş.

"Yalan söylüyorsun."

Gözlerini kırıştırarak ve çenesinin titrediğini görmemem için çabalayarak bana bakıyor. "Ben değilim. Yaklaşık on üç haftalık hamileyim. Bana inanmıyorsanız Dr. Popov'a sorun."

Yalancı.

Hamile.

Yalancı.

Hamile.

Hangisine inanayım?

"Doktora soracağım," diye Alyssa'ya homurdandım. "Ve eğer yalan söylüyorsan, bunu sana ödeteceğim."

Sonra kalbim göğsümde gümbürdeyerek dışarı çıktım.

ALYSSA

"Seni muayene ettireceğim."

İç çekerek bacaklarımı yataktan aşağı salladım. Elbette hayal kırıklığına uğradım. Ama dün bombayı patlattıktan sonra Uri bodrumdan hışımla çıktığından beri bunu bekliyordum.

Neden boşboğazlık ettim?

Çünkü aptal olduğun için bunun seni daha da yakınlaştıracığını düşündün.

"Doktor." Uri kapıyı biraz daha açık tuttu. En azından Dr. Popov'u tekrar görebileceğim için mutluyum. Ama doktor içeri girdiğinde, nazik gülümsemesi ve kolay şefkatiyle Emily değil. Beyaz önlüklü, kasvetli yüzlü bir adam, ardından da bir sürü korkutucu tıbbi ekipman taşıyan acımasız Bratva askerleri.

"Emily nerede?" Adamlar yatağın birkaç adım ötesine ekipmanları yerleştirirken soruyorum.

"Kendisi rahatsız," diye cevap veriyor Uri donuk bir sesle. "Bu Dr. Grigory Tasarov."

Dr. Grigory bana sadece üstünkörü bir bakış attı. Askerlerden biri yatağımın yanına bir sandalye yerleştiriyor. Doktor sandalyeye çöküyor ama gözlerini elindeki çizelgelerden ayırmıyor.

Uri köşede bir gargoyle gibi duruyor, kocaman ve sessiz, gölgeler yüzünü gizliyor. Onu suçlamak zor ama soğukluğu can sıkıcı. Keşke

Ona bebekten hiç bahsetmediğimi milyarınca kez söylüyorum.

Dr. Grigory iç çekerek içeri girdiğinden beri ilk kez gözlerimin içine bakıyor. "Alyssa, bugün nasıl hissediyorsun?"

"Hayal kırıklığına uğradım aslında," diyorum. "Ve kızgın. Ve hüsrana uğradım."

Uri'nin çenesi titriyor ama bir şey söylemiyor. Doktor gözlüklerinin üstünden bana asık suratlı bir bakış attı. "Fiziksel olarak demek istedim."

Omuz silkiyorum. "Yorgunum. Tüm vücudum ağrıyor. Muhtemelen burada kapana kısıldığımdan beri doğru düzgün egzersiz yapmama izin verilmediği içindir."

Çoğu doktor bunu "endişe verici" ya da en azından "kayda değer" olarak değerlendirebilir. Bu gözünü bile kırpmıyor. İyi döşenmiş bir bodrum katında günde üç öğün yemekle beslenen bir rehineden çok daha kötülerini gördüğü hissine kapılıyorum. "İştahın nasıl?"

"Varolmayan."

"Ama yemek yiyorsun?"

"Sadece Nikolai buraya geldiğinde ve beni buna zorladığında."

Bu, sonunda Uri'den bir tepki aldı. Çenesi daha da gerilirken gözleri üzerimde geziniyor. Nikolai'nin ziyaretlerinden haberi olmadığını tahmin ediyorum.

İlginç.

"Benim için gömleğini kaldırabilir misin?"

Bana söyleneni yapıyorum. Sadece on üç haftalık olmama rağmen, kesinlikle bir göbeğim var. Küçük ama orada. Doktor parmaklarını şişliğe bastırıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Hamilesin."

Uri'ye bakıyorum. "Şimdi mutlu musun?"

Beni görmezden geliyor. "Sonogram yapılmasını istiyorum doktor. Yüzde yüz emin olmak istiyorum."

"Gerçekten doktoru da kandırdığımı mı düşünüyorsun?" Talep ediyorum.

Yine beni görmezden geliyor. *Neden bu kadar kötü hissettiriyor?*

Doktor makineyi çalıştırıyor ve ultrason jölesinin bir kısmını karnıma fişkirtiyor. Beklenmedik bir şekilde soğuk ve vücudum bu maddeye alışana kadar olduğum yerde kıpırdanıyorum. Ekranın rahmimin görüntüleriyle aydınlandığını fark etmiyorum bile.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Bu benim bebeğim mi?"

Doktor çubuğu karnımda bir aşağı bir yukarı gezdirirken gözleri ekrana sabitlenmiş durumda. "Peki, burada neyimiz var...?"

Kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda mı?" Bana cevap vermeyi geciktirdikçe paniğim daha da artmaya başlıyor. Zihnim dönmeye başlıyor. *Bebeğimde bir sorun mu var? Tüm bu stres fetüsü etkiledi mi? Daha fazla mı yemeliydim? Kendi bebeğime daha doğmadan zarar mı verdim?*

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım.

Bilekliğimi kapıyorum ve Z bağlantımdan güç almaya çalışıyorum. Tanrı biliyor ya, tutacak bir baba elim yok, o yüzden bu yeterli olacak.

"Görünüşe göre elimizde ikizlerimiz var."

Elim bileziğimi düşürdü. Çenem de onunla birlikte düşüyor. "Özür dilerim... Az önce *ikizler* mi dedin?"

Dr. Grigory sessiz bir gülümsemenin ilk ısıltılarıyla bana döndü. "Evet. İki bebeğin olacak, Alyssa."

Hıçkırık ve nefes kesilmesinin bir araya geldiği bir nefes veriyorum. "*Ben* bir ikizim," diyorum usulca.

"Ailelerde görülme eğilimi var. Tebrikler."

Her tarafını kaplayan ultrason kalıntıları yüzünden karnımı ovamıyorum ama kendime bakıyorum ve nadir bir mutluluk anı yaşıyorum. Bu, son birkaç haftanın ardından hoş bir soluklanma oldu.

İkizler.

Aman Tanrım.

Ziva, her neredeysen... teşekkür ederim.

"Kız mı erkek mi olacaklarını söyleyebilir misin?" Heyecanla sordum.

Dr. Grigory dizimi okşadı. "Korkarım bunu söylemek için çok erken. Ama bir ay daha geçtikten sonra bunu anlayabiliriz."

"İkizler," diye tekrarlıyorum, bir kez daha ekrana doğru bakarak. Karnımda uçuşan minik fıstıkları görebiliyorum. "İkizler, Ziva."

Z linkimi tekrar aldım. Muhtemelen aptalca ama bir işaret gibi hissediyorum. Yalnız olmadığımı dair bir işaret. Ziva yanımda, bana rehberlik ediyor, yardım ediyor, beni koruyor. Çoğu zaman öyle hissetsem de tamamen yalnız değilim.

Tepkisini görmek için heyecanla Uri'ye doğru dönüyorum. Ama yüzündeki donuk ifadeyi fark ettiğimde tüm sevincim kursağımda kalıyor. Tamamen duygusuzdu. Ona fren balatalarının değişmesi gerektiği söylenmiş olabilir.

"Teşekkür ederim Doktor," diye gürledikten sonra adamlarına doktorun ekipmanlarını toplamasına yardım etmelerini işaret etti. "Bunu paketleyebiliriz."

Yüzümü yastığa gömüp çılgılık atmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Ayrılmadan önce Dr. Grigory bana doğum öncesi vitaminler ve mide bulantısına yardımcı olacak ilaçlar yazdı. İyi beslenmem ve bol su içmem için bana söz verdiriyor ve ardından başını sallayarak ayrılıyor.

Güvenlik peşimden geliyor, ekipmanları içeri taşıdıkları gibi dışarı taşıyorlar. Uri'yle göz göze gelmeyi umarak başımı kaldırıyorum ama kapı yüzüme kapanmadan önce bana bakmıyor bile.

Ondan hiçbir tepki gelmemesi beni soğuk ve huzursuz hissettiriyor. Hamile olmadığımı mı umuyordu?

Tabii ki öyleydi. Hiçbir erkek kazara kız kardeşinin seks kölesi olarak satılmasına neden olan kadından bebek sahibi olmak istemez. Ama içimdeki saf bir parça onun mutlu olacağına inanıyordu.

Aptal.

Yatağıma geri uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Gözlerimden birkaç damla yaş süzölüyor ama onları çabucak siliyorum.

Mutluluğumun onun mutluluğı tarafından belirlenmesine izin veremem. Bu bebelere rağmen geleceğimizin ayrı yollarda olduğı ve birbirimizden uzaklaştığımız çok açık.

Sorun değıl. Gerekirse bu bebekler için tek başıma da mutlu olabilirim.

Ama kendimi buna ikna etmeye çalışsam bile, kafamın arkasında hâlâ bir endişe var. Polly bulunsa bile beni affedecek mi? Ya Polly hiç bulunamazsa? O zaman ne olacak? Benden nefret ettiğı gibi kendi çocuklarından da nefret etmeye mi başlayacak?

Artık hiçbir şey
bilmiyorum. Hiçbir
şey bilmiyorum.

URI

İkizler.

Altı ay içinde *iki* çocuğum olacak.

Tam bir akıl tutulması ama olabilecek en iyi şekilde. Keşke bunun tadını düzgünce çıkarabilseydim. Tüm bu stres, endişe ve korku olmadan. Keşke Polly burada ve güvende olsaydı, o zaman bu haberi hak ettiği şekilde kutlayabilirdim: havai fişekler, şampanya ve ailemi tehdit etmeye cüret eden herkesin kafasının ön bahçeye dikenlerle asılmasıyla.

Dr. Grigory uzaklaşır uzaklaşmaz ofisime girip volta atmaya başlıyorum. Ofisimin etrafında birkaç tur attıktan sonra az önce doğrulanan her şeyi değerlendirmeye başlıyorum.

Baba olacağım. Gerçekten de bu anın yıllar sonra gerçekleşeceğini düşünmüştüm ama şimdi o an geldi ve kendimi hazır hissediyorum. Bu kendimi affettirmem için bir şans. Bu hepimiz için ikinci bir şans.

Hepimiz derken ailemi

kastediyorum. Alyssa bunun bir

parçası değil.

O olamaz. Bu niteliklere sahip değil. Polly'nin kaçırılmasındaki rolünden sonra olmaz. Çocuklarımmın annesi olabilir ama orada bitiyor. Bu olaydan sonra ona bir daha güvenmem mümkün değil ve bu da birlikte olabileceğimiz her türlü geleceği yok ediyor.

Ama *lanet olsun...* Kafamın içinde hala bunu isteyen bir ses var.

Bu yüzden volta atıyorum. Sahip olduklarım ve olmadıklarım arasındaki savaşı. İstediklerim ve kendime asla kabul ettiremediklerim.

Cep telefonumu alıp Nikolai'yi aramadan önce kafam tam olarak yerinde değildi.

"*Hâlâ bir şey bulamadım kardeşim. Eğer bulursam arayacağımı söylemiştim-*" "Bunun için aramıyorum."

Nikolai bir an sessiz kalır. "Sesin tuhaf geliyor. Her şey yolunda mı?" "Az önce Dr. Grigory Alyssa'yı muayene etmek için geldi."

"Grigory henüz emekli olmadı mı? Emily'ye ne oldu?"

"Alyssa'ya biraz fazla yaklaşıyordu," diye açıklıyorum sabırsızlıkla. "Bu ve bana Alyssa'nın durumundan bahsetmemesi gerçeği."

"Ne durumu?"

"Alyssa hamile." Diğer hatta şaşkın bir sessizlikle karşılaştım. Keşke bu haberi ona yüz yüze söylemek için bekleseydim diyorum. "Nikolai? Beni duydun mu?"

"Seni duydum," diyor usulca. "Bu... bu gerçek mi?" "Grigory az önce doğruladı. Ultrasonu ve her şeyi gördüm." "Bebeği gördün mü?"

"*Bebekler,*" diye düzeltiyorum. "İkiz babası olacağım."

"Aman Tanrım!" Nikolai haykırır. "Ciddi misin sen? Ciddisin. Ciddisin. Lanetleneceğim... Bu iyi haber mi yoksa kötü haber mi?"

"Bir boşlukta, bu iyi bir haber."

Nikolai'nin derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Peki o zaman, tebrikler dostum."

"Ona göz kulak olmanı istiyorum. Düzgün uyuduğundan ve iyi beslendiğinden emin ol. Bunu zaten yaptığın için sorun olmaz." Sesime istediğimden daha fazla acılık karıştı. "Benim tek endişem o bebeklerin sağlıklı doğması. Sonra Alyssa ile ilgilenebilirim."

"Bu da ne demek oluyor?" "Bu beni ilgilendirir, seni değil."

"Uri, hadi ama kardeşim. O artık senin sadece komşun değil; çocuklarının annesi. Sence de ona biraz fazla sert davranmıyor musun?"

"Hayır," diye homurdandım. "Ona çok sert davranmaya başlamadım bile."

Daha zeki bir adam ses tonumu bolca uyarı olarak algıladı ama kardeşim öyle yapmazdı. "Bu onun suçu değil, Uri. Haftalardır o bodrumda kapana kısılmıştı. Fırsatını bulduğunda elbette kaçımaya çalışacaktı. *Sana* güvenip güvenemeyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu."

"Sana böyle mi söyledi?" Talep ediyorum. "Küçük, samimi bodrum sohbetlerinizden birinde mi?"

"Siktir git, *velet*. Çocuk gibi davranıyorsun."

Bu konuşmayı yapmak için yüz yüze gelene kadar beklemeliydim. O zaman ağzının ortasına bir yumruk atabilirdim. "Ve sen de aptallık ediyorsun. Lev ve Polly'yi kullandığı gibi seni de kullanmadığını sanma."

"Sadece deniyorum-"

"Yapma. Kadınlar hakkında tavsiyeye ihtiyacım olduğunda sorarım. O zamana kadar işime karışma."

Lanet olsun. Baba olacağımı öğrendiğim için duyduğum mutluluk, bir sürü karmaşanın içinde eriyip gitti. Nasıl oldu da tüm bu olaylarda kötü adam ben oldum?

Bu küçük *narushitel'in* nesi *var*? Nasıl bir büyüleyici cazibesi var ki ailemin her bir üyesini kazanmayı başarıyor? Lev ve Polly'yi anlayabiliyorum. Lev savunmasız. Polly de annemiz öldüğünden beri bir kadın rol modele ihtiyaç duyuyor.

Ama Nikolai? O daha iyi bilmeli.

Masama çöküyorum ve içimde zehir gibi dolaşan öfkeyi dışarı atmaya çalışıyorum. O andan beri görmezden geldiğim monitörlere bakıyorum

Alyssa bodruma geri geldi. Disiplinim bunca zamandır yerindeydi. Hiç ara vermedim. Hata yok. Zayıflık anı yok.

Ama birkaç saniye içinde parçalanır.

Monitörü açıyorum ve ekran Alyssa'nın görüntüsüyle canlanıyor. Yatağında uzanmış, tişörtünü karnına kadar çekmiş, dudakları kıpırdarken ellerini küçük karnının üzerinde gezdiriyor.

Sesi açıyorum ve sesini cümlelerin ortasında yakalıyorum. *Şarkı ortasında değil*. Onlara *şarkı* söylüyor.

"... *Baban sana bir alaycı kuş alacak... ve eğer o alaycı kuş ötmezse, baban sana bir elmas yüzük alacak...*"

Kendimi eğilirken buluyorum. Bu beni derin sulara çeken lanet bir siren şarkısı, bunu biliyorum ama duramıyorum. Onun karnını ovmasını, bebeklerimize şarkı söylemesini ve "Baba" kelimesini söylemesini izlemenin birleşimi içimde bir şeyleri tutuşturuyor.

Moralim yükseliyor.

İçimdeki sahiplenme duygusu da öyle. Onlar *benim* çocuklarım. Ve kadını. İlk kısım doğal ve hoş karşılanabilir. İkinci kısım ise en hafif tabirle sorunlu.

Bu bebeklerin kararlılığımı bozmasına izin veremem. Alyssa ve ben, kardeşlerimi tehlikeye attığı anda lanetlendik. Diğerlerine yaptığı gibi beni de büyülemesine izin veremem.

Kalbim ne derse desin. Aletim

ne derse desin.

Güçlü kalmak zorundayım. Ondan nefret etmeliyim. Nefret beni onun içinde boğulmaktan koruyacak tek şey.

Düzelتيyorum: O benim kadını değil. O sadece bir kuluçka makinesi. İhtiyaçlarımı karşılayacak bir araç.

Olabileceği tek şey bu.

ALYSSA

Vücudumda dolaşan tüm vitaminler ve ilaçlar sayesinde kendimi fiziksel olarak daha iyi hissediyorum.

Ama zihinsel olarak... bu tamamen başka bir mayın tarlası.

Kafamdaki en büyük endişe tabii ki Polly. Her saat başında, birinin bodruma gelip bana Polly'nin bulunduğunu söylemesini umuyorum. Güvende ve zarar görmemiş olacak ve sonunda geceleri rahat uyuyabileceğim.

Ama saatler geçiyor ve kimse gelmiyor.

Beynimde yer kaplayan diğer endişe ise Uri. Birlikte ikizlerimiz olacağını öğrendiğimizde gösterdiği tepkisizlik, her düşündüğümde kalbimi yeniden kırıyor. Tek yapabildiğim aptalca ve umutsuz bir umuda tutunmak.

Bir de ikisi arasındaki boşluğu dolduran bir dizi başka küçük endişe var.

Geleceğim nasıl görünüyor? Lev iyi mi? Beni hiç soruyor mu? Elle nasıl? Düşünü sorunsuz geçti mi? Ailem artık etrafta olmadığını fark etti mi? Sonsuza dek bu bodrumda mı kalacağım?

Tüm bu stres doğmamış çocuklarımı etkileyecek mi?

Biraz daha kolay yemek yiyebiliyorum ama bu bir mücadele. İştahım hala ağzıma attığım her lokmaya "lanet olsun hayır" diyor. Yine de, çocuklarıma ihtiyaç duydukları besinleri vermekten başka bir sebep olmasa bile, iyi savaşımaya devam ediyorum.

Tek ve beklenmedik tesellim Uri'nin kardeşi oldu. Nikolai günde en az iki kez ziyaretime geliyor. Bebekler için beni tebrik etmek dışında, fazla kişisel olan her konudan uzak duruyor. Bunu çok fazla sorgulamıyorum; arkadaşlık için çok çaresizim.

Tam o sırada elinde benim için bir tabak vişneli çörekle içeri girdi. Mini mutfakta oturuyoruz, ben bir poğaçaya atıştırıyorum, o da sade kahvesini yudumlıyor ve ben konuşulmamış kuralımızı çiğnemeyi düşünüyorum.

"Lev nasıl?"

Yüzü rahatsızlıkla buruşuyor. Ama güneş ışığı görmeyeli uzun zaman oldu ve bu beni deli ediyor. Ayrıca beni daha da huzursuz ediyor.

"O iyi."

"Neden öyle görünüyorsun?"

"Ne gibi?"

"Kötü bir istiridye yutmuşsun gibi." "Bir keresinde yutmuştum. Tuvalette üç gün geçirdim."

Burnumu kırıştırdım. "Bu bilgi için teşekkürler. Ve görsel için. Ama dikkatimi dağıtmaya yetmiyor. Lev'e neler oluyor? Kabuslar mı görüyor?"

Nikolai iç çekiyor. "Kaçırılma olayı gerçekten kafasını karıştırdı. Kaçırılmadan önce de kafası pek sakin değildi."

Suçluluk duygusuyla göğsüm sıkışıyor. "Durumu ne kadar kötü?"

"Uri ve ben sırayla onunla vakit geçiriyoruz. Ama günün her saati onunla birlikte olamıyoruz. Vardiyanın çoğunu George üstleniyor ve o burada olmadığında Svetlana devralıyor."

"Beni soruyor mu?" Girişimde bulunuyorum. Nikolai rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor, ben de boyun eğerek başımı sallıyorum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Sanırım Uri beni görmesini engelliyor?"

O zaman da iç çekmekten başka bir şey yapmıyor. Neden kardeşlerin bazı konularda tam olarak aynı fikirde olmadıkları hissine kapılıyorum? Kesinlikle Lev. Muhtemelen ben?

"Ben... Ben asla ikisini de incitmek istemedim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor başını kaldırmadan önce. "Bunu biliyorum, Alyssa. İster inan ister inanma, Uri de biliyor."

Başımı salladım. "Bu sadece hüsnükuruntu."

"Hayır, bu içgörü. Uri Bugrov'un karmaşık zihnine dair bir içgörü. O sadece kızgın. Ve şu anda o da bizim gibi çaresiz ve bu kötü bir kombinasyon. Seni cezalandırıyor çünkü suçlayacak birine ihtiyacı var. Her şeyi berbat ettiğini kabul etmekten daha kolay."

"Bu nasıl onun hatası olabilir?"

Nikolai kaşlarını kaldırır. "Seni buraya getirdiği anda her şeyi berbat etti ve bunun farkında."

Yüzümü buruşturmadan edemedim. Aptalcaydı, biliyorum ama belki de bir parçasının benden gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlamıştım.

Yüzümdeki ifadeyi görünce elini kaldırdı. "Hey şimdi, bu şekilde algılama. Kişisel olarak söylemiyorum."

"Bunu başka nasıl kastetmiş olabilirsin?"

"Sen yan komşumuzdun, Alyssa. Senin kendi küçük ormanına dönmene izin vermeliydi. Bu dünyaya dahil olmazdın. Ama sadece seni burada tutmaya karar vermekle kalmadı, seni ifşa etmeye de karar verdi. Bu, her şeyden çok seni bir hedef haline getirdi. Seni tehlikeye attı ve Lev ile Polly'yi de seninle birlikte tehlikeye attı."

Uri ile tanıştığımız geceyi hatırlayarak ürperiyorum. Çitin üzerinde sallanırken kalçalarımın arasındaki esintiyi hâlâ hissedebiliyorum. Yanaklarım ne kadar sıcaksa o kadar serindi.

O gece beni yemeğe kalmaya zorlayan oydu. Bana kalırsa, mutlu bir şekilde küçük evime geri dönebilir ve geri kalan zamanım boyunca kafamı kuma gömebilirdim.

Bir yanım kızmak istiyor. Kalmam için ısrar etti. Bacağımı sardı. *O* Masadaki tüm tabakları süpürdü ve beni son yemeğiymişim gibi yedi.

Ama karşı koyabilirdim, değil mi? Herhangi bir noktada hayır diyebilirdim ve hiç şüphesiz anında dururdu.

Hiçbir şey zorla olmadı. İstedğim için yaptığım bir şeydi.

İçimi çekiyorum ve yüzümü tezgahın üzerinde çapraz duran kollarımın üzerine bırakıyorum. "Paketi unutmalıydım. Unutmalıydım. O lanet olası çitten asla atlamamalıydım."

"Yapabilirdim, yapardım, yapmalıydım," diyor Nikolai omuz silkerek. "O yola girmenin bir anlamı yok, Alyssa. Bu seni sadece delirtir."

Yarısını yediğim danişi itiyorum. Ne kadar lezzetli olsalar da, bir ısırık daha almaya zorlamıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Nikolai bana temkinli bir şekilde bakarken.

Sorup soruşturması güzel, ama içimde küçük, buruk bir parça keşke soran Uri olsaydı diyor. "Çoğu zaman sefil bir haldeyim," diye itiraf ediyorum. "Sanırım her saniyemi Polly'yi düşünerek, nerede olduğunu merak ederek geçiriyorum. Güvende olup olmadığını. Korkuyor mu diye. Yalnız mı diye." Nefesim kesiliyor ve alt dudağımı ısırıyorum. "Keşke yardımcı olabilecek bir şey hatırlayabilseydim. Beynimi zorluyorum, hafızamı canlandırmaya çalışıyorum ama sanki hatırlamaya çalıştıkça anılar daha da bulanıklaşıyor."

"Ben olsam kendimi o kadar zorlamazdım. Sadece... bırak her şey rahatlasın. Zorlamazsan belki kendiliğinden geri gelecektir."

Onun gözlerine bakıyorum. "Polly'nin o kadar zamanı yok Nikolai. Şimdiye kadar çoktan satın alınmış olabilirdi. Hatırlamadığım her gün, onun acı çektiği bir gün daha demek."

Göğsüm o kadar ağır ki, mide bulantısını önlemek için aldığım tüm ilaçlara rağmen, kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Bir öneride bulunabilir miyim? Biriyle konuşsan nasıl olur?"

Kaşlarımı çattım. "Mesela... seninle?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Bir profesyonel gibi. Terapi odaklanmana yardımcı olabilir, bize yardımcı olabilecek bir şeyi ortaya çıkarabilmen için sana yeterince açıklık kazandırabilir." İtiraz etmeye başladığımda yine elini kaldırıyor. "Denemenin hiçbir riski yok. Hiçbir şey hatırlamayı başaramasan bile, uğraştığın her şeyle başa çıkmaya yardımcı olabilir."

Alt dudacağımı ısırdım. "Sence Uri buna izin verir mi?"

Ayağa kalkarken Nikolai'nin gözleri kısılır. "O kısmı bana bırak."

Onu durdurduğumda kapıya doğru gidiyordu. Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum ama en azından sormalıyım. O kadar uzun zamandır burada kapana kısılmış durumdayım ki cildim bile sağlıksız hissetmeye başladı. Son günlerde hiç hoşuma gitmeyen tuhaf bir solgunluk aldı.

"Nikolai? Bana bir iyilik yapar mısın?"

Hemen yüzü gerilir. "Bu iyiliğe bağlı."

"Uri'yi her gün en azından birkaç saatliğine bodrumdan çıkmama izin vermesi için ikna edebilir misin? Sadece biraz güneş ışığı almak için, belki de arazide bir yürüyüş? Bebekler için iyi olur."

Nikolai'nin iç çekişi hiçbir şeyi ele vermiyor. Bugrov kardeşler bu esrarengiz işi gerçekten çok iyi biliyor.

"Ona soracağım," dedi Nikolay sonunda. "Ama söz vermek

yok, tamam mı?" İçimi çektim. "Hiçbir zaman olmaz."

URI

Nikolai içeri girdiğinde daha çok çıkmaz sokak gibi görünen yeni ipuçlarını incelemekle meşguldüm.

"Kapıyı çalmıyor musun?" Sabırsızca soruyorum.

Nikolai beni her "idare etmeye" çalıştığında bana o bakışı atıyor. Kaşları gerilmiş, dudakları genç bir kız gibi büzülmüş. "Dinle, seninle bazı konular hakkında konuşmak istiyorum-"

Yüzük. Yüzük. Yüzük.

Elimi kaldırıp telefona cevap veriyorum ve Nikolai'nin sözünü yarıda kesiyorum. İç geçirdi ve karşıma oturdu.

"Kruger, benim için bazı haberlerin olduğunu söyle."

"Haber yok patron," diyor adam özür dileyen bir iç çekişle. "Ama başka bir ipucu bulmuş olabilirim. Şehirdeki birkaç yerel seks şebekesiyle bağlantısı olan kirli bir polis var. Adı Tony Gallagher. Eğer kızınızın nerede olduğunu bilen biri varsa, en iyi seçeneğimiz o olabilir."

Ellerim masamın kenarında kenetleniyor. "Onunla yüz yüze konuşmak istiyorum. Ama görüşmeyi ayarlarken benim adımları karıştıрма."

"Tamamdır, patron."

"Kruger'ı işe mi aldın?" Nikolai telefonu kapattığım anda soruyor.

"Akıllı ve sadık biri ve diğer seçeneklerimiz de tükeniyor. Yani evet kardeşim, Kruger'ı işe aldım." Ellerimi birleştirip öne doğru eğildim. "Yöntemlerimle ilgili bir sorunun mu var?"

Nikolai benim yoğunluğumdan etkilenmedi. "Sadık olmayana kadar herkes sadıktır."

"Buraya *Pakhan'a* arka koltukta oturmaya mı geldin, yoksa bana faydalı bir öneride mi bulunacaktın?"

"Alyssa hakkında."

Duygularımın yüzüme yansımalarını engellemek için azı dişlerimi birbirine kenetlemek zorunda kalıyorum. Neden onun adını her duyduğumda kendimi canlı bir tel gibi hissediyorum? Üç küçük hece ve aniden daha fazlasını ya da çok daha azını duyma ihtiyacıyla ağzım köpürüyor.

"Beni dinle. Onun bir terapistle görünmesini istiyorum. Belki bazı anılarını canlandırmaya yardımcı olur, belki de bizi Polly'ye götürecek bazı gerçek bilgilere ulaşmamızı sağlar."

İlk içgüdüm "*Siktir et.*" demek oldu. Alyssa'nın travma geçirmiş ruhunu yatıştırması için neden bir psikiyatriste para ödeyeyim ki? Bu boku *kendine*, bana, kız kardeşime, aileme, Bratva'ya yaptı.

Ama... bu iyi bir öneri. Duyguları işin dışında bıraktığım sürece pratik ve makul.

"Güzel. Denemeye değer."

Nikolai memnuniyetle başını sallar ve telefonunu çıkarır. "Katina'yı arayabilirim. Onun da hipnozla uğraştığını duydum. Her şey başarısız olursa belki bunu deneyebiliriz."

Doğruyu söylemek gerekirse, ben de bundan biraz alabilirim. Katina yüzümde sallanan bir cep saati sallasın ve Garfield külotundaki küçük *narushitel'i* unutana kadar beni büyülesin.

Ama artık zor konsantre oluyorum. Zihnim bu sabah monitörde gördüğüm Alyssa'nın görüntüleriyle meşgul. Banyoya girmişti ve çıktığında üzerinde havludan başka bir şey yoktu. Onu çıkarana kadar hamile olduğu anlaşılmıyordu. Küçücük karnı, içinde iki bebeğimin olduğu gerçeğine ihanet ediyordu.

Beni de bu boktan hipnotize et - çünkü ortaya çıktığı gibi, büyük bir tahrik edici.

Tüm bu olanlardan sonra, şu anda sertleşememeliyim bile. Özellikle de onun için.

Nikolai, Alyssa'nın hamile karnına bakarken kalçalarının arasını yalamakla ilgili istenmeyen düşünceler geçidini yarıda keserek, "Sana başka bir şey söylemeyi umuyordum," diyor.

Önceden şakaklarımı ovuyorum. "Neden bundan hoşlanmayacağım hissine kapılıyorum?"

Nikolai yine şaşırır. "O bebeklerin temiz havaya ihtiyacı var, Uri. Alyssa yeterince uzun süre orada kapalı kaldı. Ona evin ve arazinin özgürlüğünü ver. Kaçmayacaktır. Mülkün etrafındaki güvenliğin sıkı olduğundan emin olacağım."

Elimi havada salladım. "Tamam. Her neyse." "İyi' mi? Bu kadar mı? Senin için sorun yok mu?"

Bu gerçeği benden öğrenmesi için vahşi atlardan oluşan bir takıma ihtiyacı var ama gerçekte bu karar tamamen benim bencilliğimden kaynaklanıyor. Onu bodrumda kilitli tutmak, istediğim zaman onu görmemi zorlaştırıyor. Ayağım takılıp iki kat merdivenden düşmediğim sürece orada "kazara" onunla karşılaşmam mümkün değil.

Ve monitör artık onu kesmiyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve Alyssa'dan başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Bu konuda çok fazla düşünüyor olma ihtimalim var.

Bu noktada, sadece onun kendi çapında bir hipnozcu olmasını umabilirim. Beni büyüsü altına alan zeki, manipülatif bir kukla ustası.

Bunu kabul etmek, alternatifini kabul etmekten daha kolay. Bu kadar zayıf olabileceğimi.

Kruger buluşmayı karakoldan üç blok ötede ayarladı. Sanırım göz önünde saklanmak için söylenecek bir şey var - ama tüm hayatımı yasanın karanlık tarafında geçirmiş bir adam olarak, tam anlamıyla yasayı uygulayan adamlarla dolu bir binanın gölgesinde iş yapmak rahatsız edici.

Çoğunlukla zorluyorum. Bugün görüşmek için burada olduğum kişi, Polly'yi sistemdeki çatlaklardan geri çekmek için işleri yeterince bükmemeye yardımcı olabilir.

Bir polis aracının hemen önüne park ediyorum ve arabadan iniyorum. Burası boş bir arsa, otlar ve çöplerle dolu, köşelerdeki hurda yığınları arasında yuvalanan farelerin istilasına uğramış. Saçma sapan bir teknoloji şirketinin reklamını yapan afişlerle sıvanmış zincirli bir çit çevreyi çevreliyor.

Bir duvar boyunca uzanan gölgelerde Kruger'ı ve Gallagher polisini görüyorum. İkinci adam geldiğimi görünce sertleşiyor ve Kruger'a suçlayıcı bir bakış atıyor.

"Bana başka birinin geleceğini söylememiştin," diye tıslıyor arkasını dönmeden hemen önce. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lanet olsun. Sen-"

"Uri Bugrov," diyorum yumuşak bir sesle, ona elimi uzatarak. "Ve sen de Tony Gallagher'sın."

Tony hâlâ Kruger'a hançer gibi bakıyor. "Evet. O benim."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Zamanınızı boşa harcamayacağım memur bey. Sadece biraz bilgiye ihtiyacım var ve bana görüşmem gereken kişinin siz olduğunuz söylendi."

Gallagher rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, izlendiğimizden endişelenmiş gibi gözlerini etrafta gezdiriyor. "Dinle... Benim... Benim korumam gereken bir itibarım var."

"İhtiyacım olan bilgiyi bana vermek için elinizden geleni yaptığınız sürece benimle güvendesiniz. Yüzüklerle bağlantılarınız olduğunu duydum."

Bir göz kapağı seğirmeye başlıyor. Adam saf, kesilmemiş bir endişeyle tampon yapıyor gibi görünüyor. İç çekiyor ve çenesi göğsüne düşüyor. "Özel bir şey mi arıyorsun?"

"Özel biri." Daha önce ceketimin cebine koyduğum Polly'nin fotoğrafını çıkardım. Okul yıllığından bir vesikalık.

Gallagher gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce uzun bir süre resme bakıyor. "Akraban falan mı?" Bakışlarımı kısıyorum ve o da dudak büküyor. "Boş ver. Önemi yok. Beni ilgilendirmez. Birkaç arama yapmama izin ver."

Telefonunu çıkarıyor ve uzaklaşıyor. "*Blyat*'," diye mırıldandım nefesimin altında. "Onu tanımadı."

Kruger, Gallagher'ın ardından bakakalır. "Araştırmamızı genişletmemiz mümkün mü? Gallagher'ın bağlantıları var ama sadece yerel halkla. Ya bu iş daha da büyürse?"

Cevap vermiyorum çünkü polis çoktan bize doğru geliyor. Kaşlarının kıvrımına bakılırsa söyleyecekleri hiç hoşuma gitmeyecek.

"Kimse böyle bir kız görmedi," diyerek en kötü şüphelerimi doğruluyor. "Ama dinle, bir kız pazara düştüğünde yerini tespit etmek o kadar kolay değildir. Çoğu zaman satıcılar fark edilmemek için görünüşlerini değiştirirler. Saçını boyar, görünüşünü değiştirir, burnunu falan deler... Senin kız şimdiye kadar tamamen farklı görünmüş olabilir."

Hay sikeyim. Haklı olduğunu biliyorum. Keşke haklı olmasaydı.

"Gözcülük yapar mısın?" diye sordum. "Senin için bir ödeme var."

Gallagher yutkundu. "O zaman kesinlikle göz kulak olacağım."

Başımı sallayarak onu gönderiyorum ve o da kruvazörüne doğru ilerliyor. Kruger bana döndü, suratı asıktı. "Bir sonraki eylem planımız nedir, efendim?"

"Los Angeles'ta ayak izi olan herhangi bir uluslararası şebekeyi araştırmanı istiyorum. Sobakin'in onu sırf inadına yabancı bir pisliğe satmış olması mümkün."

"Hallediyorum patron."

"Ne kadar hızlı gidersen git, on kat hızlandır," diye homurdanıyorum. "Kaybedecek zamanımız yok."

Düzelتيyorum: *Polly'nin* kaybedecek zamanı yok.

ALYSSA

Halle-freaking-lujah!

Sonunda bodrumdan çıktım ve özgürlüğün tadı çok tatlı. Teşekkür etmek için evin içinde dolaşıp Nikolay'ı arıyorum ama görünürde yok. Svetlana'ya nerede olduğunu sorduğumda, sadece çalıştığını ve günün çoğunda evden uzakta olacağını söylüyor. Aynı şeyin Uri için de geçerli olduğunu anlıyorum, çünkü o da ortalıkta görünmüyor.

Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim. Bir yandan, ondan uzak durmak akıl sağlığım için çok önemli görünüyor. Öte yandan, ona karşı içimde öldüremediğim bir sızı var.

Bacaklarım yorulana kadar bahçelerde dolaşıyorum. Ama çimenlerin ortasındaki en sevdiğim meşenin altına oturduğumda bile Lev'i düşünmeden edemiyorum. Buradayken bana arkadaşlık ederdi, ama kardeşleri gibi o da bir hayalet.

Ben de kendimi eve geri dönmüş, koridorlarda sessizce dolaşıp iyi olduğuna dair ipuçları ararken buluyorum.

Üçüncü katta pirinç kapı kolu olan bir odadan çıkarken George'la karşılaşıyorum. "Alyssa!" diyor fizyoterapist, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Kapıya doğru bakıyorum. "Lev içeride mi?"

"Evet."

"O nasıl?"

George iç çeker ve öne doğru yığılır. "İyi ve kötü günler, sanırım. O... seni çok soruyor."

Göğsüm sıkışıyor. "Bütün gün odasına mı kapandı?"

"Bütün hafta'yı dene." George homurdanıyor. "Malikâneye geri getirildiğinden beri o odadan dışarı adımını atmadı." Bir elini yüzünde gezdiriyor ve birden inanılmaz derecede yorgun görüldüğünü fark ediyorum. Sanki Lev'i kendi çıplak elleriyle bir arada tutuyormuş gibi. "Kaçırılma olayı onu gerçekten etkiledi. Artık kendini güvende hissetmiyor. Sanırım orada kalmak onu rahatlatıyor."

Oh, suçluluk duygusu. Mideye inen bir

yumruk gibi. "Onu görebilir miyim?"

Sorduğum için bile Uri'yle başımın belaya gireceğini biliyorum ama Lev'in canının yandığını bilerek öylece çekip gidemem. George beni reddederse, çekip giderim ve bununla başa çıkarım.

"Şey... Muhtemelen önce Nikolai ya da Uri ile konuşmalıyım. Ama..." Nefesimi tutuyorum. "Lev için endişeleniyorum. Daha önce hiç bu kadar gerilememişti. Belki seni görmek yardımcı olur."

"Beni içeri alacak mısın?"

"Hayır." "Öğle yemeği almak için mutfağa gideceğim ve kapıyı arkamdan kilitlemeyi unutacağım. Ve eğer ben sandviçimi yerken biri tesadüfen içeri girerse -çok, çok yavaşça- o zaman bunu bilmemin hiçbir yolu olmaz."

Mutlu bir şekilde ısıklık çalarak koridorda ilerliyor, kararlı bir şekilde bir saniye bile arkasına bakmıyor. Köşeyi döndüğünde ve ısıklığı azalmaya başladığında pirinç kollu kapıya dönüyorum.

Bir avucumu soğuk ahşabın üzerine koyarak, çatlaktan geçebilmem için yeterince içeri doğru itiyorum.

Girdiğim oda çok büyük. Bodrum katından daha büyük, ancak neredeyse tamamen aynı noktalarda çoğaltılmış neredeyse tamamen aynı olanaklara sahip. En belirgin fark, tavandan tabana pencerelerden oluşan duvar.

Daha doğrusu, bu pencerelerin her birinin güneş ışığının içeri sızması için sıkı sıkıya çekilmiş panjurları olmasaydı, en belirgin fark bu *olurdu*.

Yatakta tanıdık bir şekil görüyorum. "Lev?"

Sırtı bana dönük oturuyor. Sesimi duyunca şiddetle sarsıldı. "A-Alyssa?"

İleriye doğru küçük, temkinli bir yarım adım atıyorum. "Benim."

Ayağa fırlıyor ve bana doğru dönüyor. Onun hareketleri de benimkiler kadar yavaş. Sanki ikimiz de diğerini ürkütmek istemiyor gibiyiz. Gözleri kocaman ve çenesi açık. Bir an için doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Beni soruyor olması beni görmek istediği anlamına gelmiyor. Beni görmeye *ihtiyacı* olduğu anlamına gelmez. Beni görmesinin kırılğan zihnini parçalara ayırmayacağı anlamına da gelmiyor.

"Alyssa," diye mırıldanıyor yine.

"Burada olmam sorun olur mu Lev?" Yanağımın içini kemirerek soruyorum. "Eğer değilse, gidebilirim."

Alt dudağı biraz titriyor ve sonra aniden bana doğru koşmaya başlıyor. Bana tutunuyor, yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor ve hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. Ne kadar büyük olduğunu hatırladım. Bir metre iki santimlik gövdesi üzerime yıkılırken ayakta zor duruyorum.

Elimi titreyen sırtında tekrar tekrar gezdiriyorum. "Hey, Lev, her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Kelimeler. Başka ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmediğim için ağzımdan dökülen anlamsız, faydasız kelimeler. Onlara inanmıyorum ve onun bile inandığını sanmıyorum.

Biraz sakinleştğinde onu yatağa geri götürüyorum ve birlikte kenara oturuyoruz. "İyi misin?"

Başını sallıyor ama bunun evet mi yoksa hayır mı olduğundan emin değilim. Yanaklarındaki gözyaşlarının sayısını düşününce, ikincisini seçmek zorundayım. Bir mendil alıp yüzündeki gözyaşlarını siliyorum.

"Neden beni görmeye gelmedin?" diye hüngür hüngür ağlıyor. "Özür dilerim Lev. Gelmek istedim ama... durum biraz karışık."

Kaşlarını çatması yürek parçalayıcı. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Hayır!" Kararlı bir şekilde haykırıyorum. "Tabii ki hayır. Sana asla kızgın olamam." Elini tutuyorum ve biraz irkilmesine rağmen elimi bırakmıyor. "Neden böyle düşündün ki?"

"Ç-Ç-Çünkü... herkes bana kızgın."

Kekemelik de yeni. Daha önce de olmuştu ama bu kadar şiddetli ya da sık olmamıştı. Elini biraz daha sıkıyorum. En azından dokunuşumdan çok rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Benim için derin bir nefes alır mısın Lev? İkimiz birlikte nefes alacağız."

Elinden gelenin en iyisini yapar ve birkaç nefes aldıktan sonra konuşmak için biraz daha iyi bir pozisyonda görünür. "Pekâlâ, sence sana başka kim kızgın Lev?"

Çenesi titriyor. "U-Uri."

Kaşlarımı çatıyorum. *Uri mi?* Lev'e karşı her zaman çok sabırlıydı. Bunun değiştiğini düşünemiyorum. Ama yine de, bodrumda kapana kısılmışken muhtemelen çok şey kaçırmışımdır.

"Uri sana kızgın mı?"

"Öyle olmadığını söylüyor. Ama benimle eskisi gibi vakit geçirmiyor. Oyunlara ayıracak zamanı yok. Artık benimle yemek bile yemiyor. Hatta bazen bağırıyor."

"Sana mı?"

Lev başını sallar. "Ama daha çok diğer insanlara."

Suçluluk duygusu. Sıcak ve acımasız. Çok fazla suçluluk duygusu.

"Beni dinle Lev: kimse sana kızgın değil. Sadece kardeşin son zamanlarda çok stres altında. Bu kişisel bir şey değil."

Lev bana anlamamış gibi bakıyor. Aslında *ben anlıyorum*. Uri'nin kız kardeşi için o kadar korktuğunu ve Lev'in yanında eskisi gibi olamadığını anlıyorum. Ve Lev'le arasını bozduğuna göre çok şey yaşıyor olmalı.

Ama Uri'nin neden bu kadar stres altında olduğunu açıklayamam. Lev'in Polly'nin yokluğundan haberi olup olmadığını bile bilmiyorum. Tek bildiğim, Uri'nin Lev'e onun yatılı okula döndüğünü söylemiş olabileceği. Lev bunu sorgulamazdı.

"Hey, benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Gözleri panikle irileşir. "Hayır. Beni tekrar alacaklar." "Kim?"

"Kötü adamlar."

Ah. İşte yine o suçluluk duygusu.

"Kötü adamlar gitti Lev," diye teminat veriyorum ona, boğazım duygularla tıkanmış olsa da. "Kimse bu duvarlardan geçemez. Artık güvendesin."

Şüpheli görünüyor. "Bu odayı sevdim. Burada kalmak istiyorum."

"Lütfen, Lev?" Deniyorum. Onu zorlamanın burada yapılacak doğru şey olmayabileceğini biliyorum ama elimden geldiğince yardım etmeyi çok istiyorum. "Ben hep yanında olacağım. Bence bir yürüyüş sana iyi gelebilir."

Kararsız görünüyor. "Küçük bir yürüyüş...?"

"Küçük bir yürüyüş, elbette. Tüm bu süre boyunca elimi tutabilirsin. Ve hey, mutfağa uğrarsak belki kendimize bir tahıl ziyafeti çekebiliriz. Ne dersin?"

Başını yana eğiyor, ilgisini çekiyor. "Tamam."

Elini sıkıyorum ve ayağa kalkıyorum. O da ayağa kalkmadan önce bir an amaçsızca bana bakıyor. Koridora adım attığımızda güneş ışığından korkuyor. Aşağıya inmeden önce aydınlığa alışması birkaç dakikasını alıyor.

Tek bildiğim bugün iyi bir şey yaptığım. Ve *bu* özgürlük gibi hissettiriyor.

ALYSSA

Yalnızlığın bu kadar çabuk ortaya çıkması şaşırtıcı.

Bahçedeki yürüyüş olaysız geçti. Lev, George'la birlikte odasına döndükten sonra havuzun yanına gidip rüzgârın suda yarattığı dalgalanmalara bakıyorum. Çok davetkâr görünüyor. Kıyafetlerimi çıkarıp suya atlama seçeneği de öyle.

Hamileliğim endişe verici bir hızla ilerliyormuş gibi hissediyorum. Ama sanırım ikiz sahibi olmak insana bunu yaptırıyor. İşin kötü tarafı, bu durum beni derimin içinde de rahatsız ediyor. Göbeğime ya da göğüslerimin sadece geçen hafta iki katına ıkmuş gibi görünmesine alışamadım.

Ama çok uzun zamandır bir bodrum katında, duygusal arafta, Uri'nin kameralardan beni gözetlememesi için bol kıyafetlerle kafese kapatılmış durumdayım. Şimdi temiz havanın ve güneş ışığının tadına vardığıma göre, bunları tenimde hissetmek istiyorum.

Uri'nin yıllar önce benim için aldığı bikinilerden birini seçiyorum. Koyu pembe ve bodrumdaki hapis cezam başladığından beri giydiğim eşofman altı ve kapüşonlu tişörtlere kıyasla oldukça müstehcen. Ama bunu giyince kendimi iyi hissediyorum. Uzuvarım daha hafif hissediyor.

Bugün Nikolai ya da Uri'yi görmeyi beklemediğimi düşünürsek, kanatlarımı açmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor.

Suyun tenime ilk öpücüğü orgazmın sınırında. Suyun altına tamamen dalmak kendimi farklı bir dünyaya taşımak gibi. Burada ise

Su renginde güneş ışığı huzmeleri ve köpüklü sütunlar halinde yükselen baloncuklar. Sessiz ve serin ve burada şiddet yok.

Sadece huzur. Sadece sakinlik. Sadece mutluluk.

Yukarı çıktığımda sorunlarımın hâlâ beni beklediğini hatırlıyorum.

Ben de tekrar aşağı eğildim. Sonra yukarı. Sonra aşağı. Akşamın büyük bir bölümünü havuzda geçiriyorum, yüzeyin altında rahat bir memnuniyet ve üstünde tam bir suçluluk duygusu arasında gidip geliyorum. Polly kim bilir nerede, kim bilir kiminle birlikteyken bütün gün havuzda yüzmek gibi bir seçeneğim olmasından nefret ediyorum.

Karanlık çöktüğünde yüzmeye doymuştum. El ve ayak parmaklarım budanmış olsa da şezlongda yarım saat güneşlenmek beni çoğunlukla kurutuyor.

Midem guruldadığında isteksiz bir şekilde hapishane hücresine doğru ilerliyorum. Ancak o zaman bu sabah Lev'le yaşadığım kahvaltılık gevrek sommelier deneyiminden beri bir şey yemediğimi hatırlıyorum.

Ev boş ve çalışanlar benden uzak durmaya niyetli görünüyor - Uri'nin emirleri doğrultusunda, eminim - bu yüzden tekrar aşağı inmeden önce mutfaka girip yiyecek bir şeyler almanın güvenli olduğunu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, bodruma inmeyi ertelemek için her şeyi yaparım.

Mutfakta bir sandviç hazırlıyorum ve oturmaya bile zahmet etmeden yarısını kürekle mideye indiriyorum. Yemek sonrası bitki çayımın demlenmesini beklerken ayak sesleri duyuyorum.

Çok ağır, çok uğursuz, çok tanınabilir ayak sesleri.

Oh, hayır.

Bir saniye sonra, Uri eşikte belirdi. Beni görünce anında dondu kaldı. Beni bir aşağı bir yukarı taradı. Eşofmanlarımı ve kapüşonumu tekrar özlüyorum.

Utanmamam gerektiğinden değil. Vücudum *onun* yüzünden değişiyor. Bebekler.

"Merhaba. Ben... Ben de tam kendime yemek hazırlıyordum," diyorum, bikinimin içine karışacak kadar pembe bir allıkla.

Kaşlarını kaldırıyor. "İç çamaşırınla mı?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir mayo."

"Aradaki farkı anlayamıyorum."

Bu, üzerinde ölmek istediğim bir tepe değil. Boğazımı temizliyorum. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Kendime bir sandviç yaptım ve hepsini bitiremiyorum." İsteksiz görünüyor, o yüzden ekliyorum, "Söz veriyorum zehirlemedim."

Kaşları çatılır. "Peki."

Mutfak adasına doğru yürürken yolundan bir adım çekiliyorum. Bugün görülecek bir manzara. Koyu kömür rengi takım elbise, saçları dağınık ve rüzgârda savrulmuş. Ona bakmak bile bana çarpıntı veriyor. Tüm bu bebeklik hormonları kesinlikle yardımcı olmuyor.

Bar taburelerinden birine oturdu ve ben de çayımı bıraktım. Ne kadar tenimi gösterdiğimin acı verici bir şekilde farkındayım. Bir saat önce özgürlük gibi hissettiriyordu. Şimdi ise vücudum ağzımın ödeyemeyeceği çekler yazıyormuş gibi geliyor.

"Aslında, sandviçi unut," dedi aniden. "Bana şuradaki içki dolabından bir şişe votka getir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kötü bir gün mü?"

Tek yaptığı homurdanarak cevap vermek ve telefonuna bakmak. Hatırladığımdan daha zayıf görünüyor. Elbette hâlâ yakışıklı ama zayıf. Elmacık kemikleri çukurlaşmış ve gözlerinin altında koyu halkalar var, bu da onu bir vampir serisinin başrol oyuncusu yapmak için öldüreceği türden bir adam yapıyor.

Alt dudağımı ısıırıyorum - çünkü o koyu halkalar *benim* suçum. O kan çanağı gözler *benim* suçum. Lev'in yanında olamaması da benim hatam ve bunun için ona kızamıyorum bile. Herkesin yanında olmak için elinden geleni yapıyor. Kendini çok zayıf hissetmesine şaşmamalı.

"Bu arada teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Beni bodrumdan çıkardığın için."

Telefonundan başını kaldırıp bakmıyor bile. "Mm" onun tek cevabı.

Bunu kasıtlı olarak yapıyor olabilir. İlgisizliğiyle beni cezalandırıyor. Dr. Grigory hamileliğimi doğruladıktan ve ikizlerim olacağını söyledikten sonra onu ilk kez görüyorum.

Ama Uri bundan hiç bahsetmiyor. Göbeğimi bile fark etmemiş gibi görünüyor.

Tabii ki ona sırtımı dönüp bardakların bulunduğu dolaba doğru yürüdüğüm anda gözlerini üzerimde hissediyorum, sıcak ve iğneleyici. Duvara gömülü mikrodalgaya doğru bakıyorum ve o sırada yüzeydeki yansımaları yakalıyorum.

Yüzü gölgeli. Ama o gözler... her zamankinden daha parlak.

Sertçe yutkunarak bir bardak ve votka şişesini alıp orta adaya geri götürüyorum. Ona bir porsiyon doldurup uzatıyorum. Tüm bu süre boyunca gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissediyorum.

"Al bakalım," diyorum ve kitabı önüne koyuyorum.

O kadar yakınım ki göğsümün yan tarafı koluna değiyor. Sanki elektrik çarpmışım gibi irkildi. Aşağı baktığımda, sertleştiğini bir sarsıntıyla fark ediyorum.

Gözlerimi takip ediyor ve neye baktığımı görüyor. Sonra tüm yüzü değişiyor. Gözlerindeki o yoğun sıcaklık sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi buz gibi oluyor. Çenesi sıkıca kenetleniyor, dudaklarının arasındaki o cezbedici karanlık şeridi kapatıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor nefesinin altından, kendini tabureden, taburenin devrilmesine ve takırdayarak yere düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde iterken.

İçgüdüsel olarak siniyorum ve geri çekiliyorum. Gözleri fırtınalı ve yumrukları sıkılı bir şekilde üzerimde yükselirken inanılmaz derecede *büyük* görünüyor.

Bir an için beni öpeceğini düşündüm.

Gözleri çatışmayla çalkalanıyor. Ve tam eğilmek üzere olduğunu düşündüğüm anda, içkisine dokunmadan önümdeki tezgahın üzerinde bırakarak fırlayıp gidiyor.

URI

Ne yaptığını sanıyor?

Bu retorik bir soru. Alyssa'nın ne yapmaya çalıştığı çok açık. O ela parlak gözleriyle beni baştan çıkarmak. Baştan çıkarıcı dudakları ve değişen vücudunun kıvrımlarıyla beni kendine çekmek. Göğüsleri son gördüğümünden beri en az iki kat büyümüş.

Ya da onları hissettim.

Sikeyim.

Ofisime çekildiğimden beri yirmi dakikadır volta atıyorum ve ereksiyonum hala geçmedi. Ben bir şey yapana kadar da kalkmayacak gibi görünüyor.

Masanın üzerine eğildim ve sikimi serbest bırakmak için pantolonumun fermuarını açarken yan tarafı kavradım. Bunu yaptığımda hevesle dışarı fırlıyor, Alyssa'nın artık tamamen yasak olduğu notunu kaçırdığı belli.

Bu hiç iyi değil. Hem de hiç iyi değil.

Ona evde özgürlük vermeyi kabul ettiğimde aklımda olan şey bu değildi. Amaç ara sıra onunla karşılaşmaktı, elbette. Ama bu *benim* şartlarımla olacaktı. Kararları *ben verecektim*. Kontrol bende olacaktı.

Ama şu anda elimde sikimle masamın üzerine eğildiğimi düşünürsek, bu plan varışta ölü gibi görünüyor.

"Kahretsin," diye vahşice homurdanıyorum ve aynı anda onu kafamdan çıkarmaya çalışırken aletimi pompalamaya başlıyorum.

Görebildiğim tek şeyin pembe olduğunu düşünürsek, bu neredeyse imkansız. *O lanet bikini*. Onun için seçtiğimi hatırlıyorum. O zaman bile o şeyi üzerinden söküp almanın ne kadar iyi hissettireceğini hayal ediyordum, böylece onun zonklayan bir parçasını uygun bir koyu pembe içinde yiyebilirdim...

Ama bu bana ihanet edip ailemin yarısının kaçırılmasına sebep olmadan önceydi. Bunun ona olan arzumu öldüreceğini düşünürsünüz. Ama arzu hala gerçek.

Bu bir lanet.

Tüm vücudu aşağıda sergileniyordu. Bikini altı, kıcının kıvrımlarının bana baktığını görebileceğim kadar küçüktü. Üst kısmı daha da küçüktü ve büyüyen göğüslerini taşıyacak kadar bile değildi. Bir erkek önünde *böyle bir şey varken* akşam içkisinin tadını nasıl çıkarabilirdi ki?

Kendimi daha sert yumrukluyorum, yeni zevk sarsıntıları vücuduma hücum ederken dişlerimi sıkıyorum. Her bir sarsıntı doğrudan ona bağlı.

Belli ki benim için giyinmişti. Belli ki beni bekliyordu - bir tepki, bir iğneleme, gözlerimde bir acı kıvılcımı bekliyordu. Karşı koymak yeterince kolaydı... ta ki bana küçük bir eş gibi içkimi getirene kadar. Dikkat çekmek için yalvaran, kendinden emin bir gülümsemeyle tam önüme koydu.

Bu birinci vuruştı.

Bana süründüğünde ikinci vuruş geldi. Ten tene bile değildi ama yine de haftalardır hissettiğim en erotik şeydi.

Daha sert pompalamaya başlarken masanın kenarını daha sıkı kavriyorum. Bu savaşı kaybetmeyi göze alamayacağım gerçeği olmasaydı, o lanet içkiyi duvara fırlatır, onu tezgâhın üzerine kaldırır, o küstah bikini altlarını kenara iter ve onun hayatını becerirdim.

Ben-

Aman Tanrım. Orgazm gelirken dişlerimi sıkıyorum. Kulaklarımda onun hayali inlemelerini duyabiliyorum, doruk beni tüketene kadar daha yüksek ve daha yüksek sesle çınlıyor.

Patlarken elimi berbat ediyorum. Memnuniyet birkaç keyifli dakika sürüyor, sonra tekrar sıkıntıya dönüşüyor.

Alyssa bu gece tam olarak yapmak istediği şeyi başardı: beni derimin altına aldı.

Eğer oyun oynamak istiyorsa, ben de ona oyun oynayabileceğimi göstereceğim. Ve ben oynadığımda... *her zaman* kazanırım.

Ertesi sabah, o içeri girdiğinde mutfak adasında yeni demlenmiş bir fincan kahve ile oturuyordum. Tam da şüphelendiğim gibi, dikkat çekmek için giyinmişti.

Göğüslerini zar zor kapatan neon yeşili

bikini. Kıcını zar zor kapatan ipli altlar.

Ve hiçbir şeyi örtmeyen transparan bir örtü.

Elim kupamın etrafında sıkılaşıyor ama ona bir bakıştan fazlasını vermeyi reddediyorum. O göğüsleri ta Kanada'ya kadar kaldırabilir, boyun eğmeyeceğim.

"Günaydın," diye sesleniyor. Yanıt olarak homurdanıyorum ve telefonumdaki haberleri taramaya devam ediyorum. "Kahvaltı ettin mi?"

"Aç değilim."

Buzdolabını açıyor ve şeflerin dün hazırladığı ev yapımı çörekleri çıkarıyor. Mutfak personeli ben ortaya çıktığım anda ortadan kaybolma eğilimindedir. Çok iyi işleyen bir sistemimiz var.

"Yemek yemelisin."

"Aç olmadığımı söyledim."

Saçlarını gevşek bırakmış. Omuzlarından aşağı dağınık bir şekilde dökülüyor ve avucumun içine almak için yalvarıyor, böylece boynunun kıvrımını ortaya çıkarabilir ve dilimi her santiminde gezdirebilirim.

İç çekiyor. "Kahvenin kokusunu buradan alabiliyorum."

"Mideni mi bulandırıyor?" Söylüyorum. "Çünkü eğer öyleyse, kapı hemen şurada."

İçimdeki pislik bugün gayet formda. Çünkü dün gece ona iki kez mastürbasyon yaptım ve beş fincan bilinen en sert sade kahvenin arasında toplamda yaklaşık dört saatlik dalgalı bir uyku çektim.

"Bu kadar zor olmak zorunda değil, biliyorsun," diyor usulca.

Bir homurtuyu bastırmak zorundayım. Bu evde Freudyen akıl oyunları oynamıyoruz. Hâlâ yetkili ben olduğum sürece olmaz.

Ben onlarla oynamıyorum.

Görünüşe göre Alyssa devam etmek istiyor. "Eğer uyumayacaksan, en azından doyurucu bir şeyler yiyebilirsin."

Buzdolabına geri dönüyor ve alt çekmecedен bir şey almak için belinden aşağı eğiliyor. Son on iki saat içinde iki kez ovuşturmuş olmama rağmen, beş saniye içinde kaya gibi sertleştim.

Benim için bir tabak hazırlamaya başladı. Tarafsız bir gözlemciye göre, mutfağında neredeyse çıplak olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyor. Ha- *habersizmiş*, kığımın kenarı.

Kadın ne yaptığını çok iyi biliyor.

Bahçe işleriyle uğraşan ekipten Mischa, Fransız kapılarının önünden geçerken Alyssa'yı görünce bir an duraksıyor. Onu süzmeye o kadar dalmıştı ki burada oturduğumu fark etmedi bile.

Alyssa hayranını fark ederse, fark etmemiş gibi yapıyor. Sadece mutfağa gider, hiç istemediğim bir tabağı hazırlar, mayo dediği o görünmez parçaların içinde dikkat çekmek için yalvarır.

Bir zamanlar olduğumu sandığım utangaç kedi yavrusu buraya kadarmış.

Dayanabildiğim kadar dayanıyorum, ama Miguel dudaklarını yaladığı anda kopuyorum. Ayağa kalkıyorum ve bu onun dikkatini çekiyor. Kıpırmızı oldu ve sonra

aynı hızla soluyor. Pencereden uzaklaşmak ve kadınıımı dikizlemenin sonuçlarından kurtulmak için acele ederken iki kez tökezliyor.

Kadınım mı?

Sikeyim.

Bu sabahki savaşı kaybediyor olabilirim.

"İşte," diyor Alyssa sonunda, bir tabak kahvaltı ekmeğini bana doğru iterek. "Ye. Sonrasında kendini daha iyi hissedeceksin."

Kolundan tutup kendime doğru çeviriyorum. "Gidip gerçek kıyafetlerini giyersen kendimi daha iyi hissedeceğim. Kadınıımın evde bir fahişe gibi giyinip dolaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

İrkiliyor, benden izin verdiğim kadar uzağa eğiliyor. "Senin kadının olmamam dışında. Bunu açıkça belirttin."

Kaşlarımı çatmamdan kaçamasın diye ona doğru eğildim. "Ben ne dersem olsun." Sonra onu geriye doğru itiyorum, böylece omurgası mutfak adasına çarpıyor. Muhtemelen giydiği yırtık pırtık terlikten soğuk mermeri hissediyordur. Gerçekten hiçbir amaca hizmet etmiyor.

Beni sertleştirmesi dışında yani.

"Senin peşindeyim, *narushitel*. Yaptığın bu siren numarası hiç-" Elimi bikinisinin altından içeri sokuyorum ve nefesi kesiliyor, elime karşı sertçe titreşiyor. "İşe yarayacak."

Alt dudağını ısıırıyor, açlıktan ölmek üzere olan gözleri rahatlamak istercesine bana bakıyor. Ve *lanet olsun, bu duyguyu biliyorum*. Parmağımı içine sokup klitorisiyle oynamaya başladığımda ıslanmıştı. Dilinden inilti dökülmeye başlarken gözlerini benden hiç ayırmıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Gözleri titriyor gibi. "Cevap ver bana." Keskin bir nefes alıyor ve uysalca başını sallıyor. Başımı sallıyorum. "Yeterince iyi değil. Seni duymam gerek."

"Ben... Ben bunu sevdim."

"Şimdi de benim sikimi hayal ediyorsun, değil mi?"

"U-Uri... ahh."

Gözleri kapanıyor ve dudakları aralanıyor. Çaresizce eğilip o dolgun dudaklarından bir ısırık almak istiyorum. Ama biliyorum ki onu öpersem.

Asla durmayacağım.

Devam etmeme izin veriyor. Bakışıyoruz, o bana, ben ona, nefesimiz boğazımızda düğümleniyor, etrafımızdaki hava gittikçe ısınıyor ve Alyssa'nın amı parmaklarımın etrafında gittikçe ıslanıyor, ıslanıyor, sıkılaşıyor ve sıkılaşıyor. Dudakları aralanıyor, göz bebekleri kocaman açılıyor. Arzusunun kokusunu alabiliyorum ve ikimiz de dalgayı daha yükseğe, daha yükseğe ve daha yükseğe sürerken sikime pompalanan kanın her onsunu hissedebiliyorum.

Elimi o neon yeşili külottan çekmeden önce orgazmın doruğuna ulaşmasını bekliyorum. Alyssa'nın gözleri irkilerek açıldı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"Bugün olmaz, küçük *narushitel*," diye hırlıyorum. "Bugün kazanamayacaksın." Sonra kendi sözlerimi yemek zorunda kalmadan önce arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

ALYSSA

Hakkını vereyim: Kimse aşağılamayı Uri Bugrov kadar iyi yapamaz.

Bikininin içinde öylece duruyor ve az önce boşalttığı boş alana aptal aptal bakıyorum. Nefesimi tutmaya ve yönümü bulmaya çalışırken bir yandan da kendimi tam bir aptal gibi hissetmemeye çalışıyorum.

Üç konuda da kaybediyorum.

Bugün kazanamayacaksın, yüzüme tükürdü. Kazanmanın ya da kaybetmenin bunlarla ne alakası var? Uri'nin bir çeşit oyun oynadığını düşündüğü anlaşılıyor. Onu rahatlatmak ve onunla ilgilenmek için yaptığım girişimler onu baştan çıkarmak için bir oyun olarak yanlış anlaşıldı. İnsanların kendisine sebepsiz yere, bir art niyet olmadan iyi davranmasına alışık değil - muhtemelen karşılığında bir şey almadan iyi şeyler yapmadığı için.

Yine de gizli bir amacım vardı, değil mi? Ama

benimki basitti.

Sadece bana bakmasını istedim.

Bornozumu gövdemin etrafına daha sıkı sarıyorum ve az önce ne olduğunu gören olup olmadığını görmek için etrafıma bakıyorum. Vücudum ve kendim hakkında bu kadar mahcup hissetmeme neden olmasından nefret ediyorum. Bu sabah beni çok seksi ve canlı hissettiren neon yeşili bikini, onun küçümsemesinin ardından ucuz ve değersiz görünüyor.

Ancak bu utancın hemen ardından öfke gelir.

Bana güvenmemeyi nereden çıkarıyor? Beni bodrumuna kilitleyen ve gitmeme izin vermeyen oydu! Dergideki serbest işimi neredeyse kesin olarak kaybettim. En iyi arkadaşımın düğününü *kesinlikle* kaçırdım. Ailem muhtemelen ya çok sinirlenmiştir ya da uzun zamandır benden haber alamadıkları için korkudan altlarına sıçmışlardır.

Ve tüm bunlardan sonra, *benden* güven mi bekliyor?

Getir. Sikeyim. Gerçek.

Bodruma doğru hışımla kaçıyorum. Artık havuz güvertesinin parlak güneş ışığını istemiyorum. Karanlık, sessiz bir yerde yaralarımı sarmak ve hayatımda aldığım kötü kararların muhasebesini yapmak istiyorum.

Bir numaralı hata o lanet seks oyuncaklarını almaktı. Eğer mor dokunaçlı bir dildo için bu kadar kıkırdamamış olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı.

İki numaralı hata: Lanet bir ninja-slash- Seal-Team-Six üyesi gibi cosplay yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmek.

Bodruma iner inmez örgü örtümü yırtıyorum ve öfke nöbeti geçiren huysuz bir velet gibi yere fırlatıyorum - ki doğrusunu söylemek gerekirse bu çok da yanlış değil. Üstümün bağlarını çözmek için uzanırken aklıma bir şey geliyor.

Ya Uri izliyorsa?

Bu düşünce aklıma gelir gelmez içimden bir şey kopuyor. *Bırak izlesin. Çıplak bedenime baksın ve onu istediği konusunda kendine yalan söylesin.*

Uri'nin ofisteki masasında oturduğunu ve ekrandan beni izlediğini hayal ederken lezzetli bir tatmin duygusuna kapılıyorum. Dün gece sertleşmişti ve bu sabah parmaklarını içime soktuğunda da sertleşmişti.

Beni zevkten mahrum bırakarak bana işkence etmekten

zevk alıyor olabilir... Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Önce bikini üstümü çıkarıyorum. Ardından alt kısımları, tam etki için belden keskin bir bükülme ile yavaş ve pürüzsüz bir şekilde çıkarıyorum. Tamamen çıplak kaldığımda, dört ayak üzerinde yatağıma sürünüyorum ve düz bir şekilde uzanıyorum, kendimi kamera için en uygun açıda konumlandığımdan emin oluyorum. Vücudumu görmesine yetecek kadar.

İnatla benden bir kat uzakta durarak hangi manzaraları kaçırdığını merak ediyorum.

Kalçalarımı ayırdım ve elimi kalçalarımın arasında gezdirdim.

Düşündükçe Nikolai'nin haklı olduğuna daha çok karar veriyorum: Uri'nin beni cezalandırmak için bu kadar uğraşmasının tek nedeni beni hâlâ önemsiyor olması. Ve bundan nefret ediyor. Bundan o kadar nefret ediyor ki, damarlarındaki akü asidi gibi bu onu içten içe kemiriyor. Bu yüzden sırf kendi hissettiklerini bana da hissettirmek için eline geçen her fırsatta saldırıyor.

Onun kum torbası olmaktan bıktım. Eğer bu bodrumda, onun evinde kalmaya zorlanırsam, beni görmezden gelemeyeceğinden emin olacağım.

Sırtımı eğiyorum ve kendime biraz daha agresif bir şekilde dokunmaya başlıyorum. Kameralara bir gösteri sunuyorum, inlemelerimin serbestçe uçuşmasına izin veriyorum.

Al bakalım, Uri Bugrov.

Tam rahatlıyordum ki bodrum kapısının hemen dışında gürleyen ayak sesleri duydum. Vay, vay, vay. *Birileri dakikmiş.*

Öfkeyle içeri dalıyor, gözleri bana dikildiğinde alev alev yanıyor. Durmaya zahmet etmedim. Oturmuyorum bile. Bir göğsümü tutup meme ucunu cımbızlarken diğer elim klitorisimde yavaşça dolaşıyor.

Yüzü üzerimde beliriyor ama utanmayı reddediyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tıslıyor.

"Eğer anlayamıyorsan, düşündüğümden daha da cahilsin demektir," diye mırıldanıyorum ayırık dudaklarımın arasından. "İşi bitiremedin. O yüzden ben bitireceğim."

"Yapamaz mıydın?" diye itiraz ediyor. "Kelime 'yapamazdım'."

Parmaklarım içimdeyken elimden geldiğince omuz silkiyorum. "Her neyse. Mesele şu ki, boşalabilirim. Seninle ya da sensiz."

Başını sallar. "Saçmalık. Bunu kendin için yapmıyorsun; benim dikkatimi çekmek için yapıyorsun."

"Ahh... *lanet olsun*, bu iyi hissettiriyor..."

Çenesi sıkılır. "Seni becermemi istiyorsun, öyle mi?" Gözlerindeki o parıltı bana bir bağımlının pes etmeden hemen önceki bakışını hatırlatıyor. "Sana istediğim zaman kullanabileceğim bir sürtük gibi davranmamı mı istiyorsun?"

Sözleri canımı yakıyor ama bırak yaksın; kararlılığımı bozmasına izin vermeyi reddediyorum. En başta burada olması bile onun üzerinde hâlâ biraz gücüm olduğunu kanıtlıyor. Artık beni umursamadığını bana hatırlatmakta son derece ısrarcı olan bir adam için, boş zamanlarının çoğunu her hareketimi izleyerek geçiriyor.

Bu işte bir terslik var.

"Benim hakkımdaki fikrini değiştirmeye çalışmayacağım, Uri. Sen neye inanıyorsan ona inan. Bu arada, ben de kendiminkini alayım... Ahh, bu çok..."

Gözleri hançer gibi, beni kazığa oturtmaya hazır. Elimi fazla zorlamış olabilirim ve o da çıkıp gidecek ve kapıyı yüzüme çarpacak. Muhtemelen bana evde özgürlük verme kararını iptal edecek. Hepsi o neon yeşili bikininin bir sonucu.

Umursayamayacak kadar heyecanlıyım. Bedenim duygularla dolup taşıyor - arzu, tutku, öfke, hayal kırıklığı, aldığım kadarını vermek için inatçı bir gayret. Bunlardan herhangi biri bir tutamda iş görür.

"Kes şunu," diye hırlıyor arzu dolu alçak bir sesle.

Gözleriyle buluşuyorum ve dudaklarımı alaycı bir sırıtışla kıvırıyorum. "Yap beni."

"*Blyat*'," diye hırlıyor kemerini neredeyse yırtarcasına çıkarırken. Saniyeler içinde o da çıplak kaldı, vücudu benimkini kapladı.

Teni bir kayanın üzerine sarılmış ipek gibi. Ona karşı ürperiyorum, sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum. Ereksiyonu kalçama bastırıyor. Beni kalçalarımдан tutup çevirmeden önce parmaklarımı sırlıslıkla yarığımдан çıkarmak için yeterli zamanım var. Beni dört ayak üzerinde durmaya zorluyor ve sonra alet i acımasız ve sert bir şekilde içime giriyor.

O ilk itişin saldırganlığıyla haykırıyorum. Ama ilki ne kadar güçlü olursa olsun, sonrasında gelenle kıyaslanamaz bile.

Beni o kadar büyük bir güçle sikiyor ki, gözbebeklerimin kafamdan fırlamasından korkuyorum. Gerçekten ele geçirilmiş bir adam gibi hissediyorum. Ve eminim ki ele geçirilen benim. Bu da bana yatağın üzerinde daha fazla sürünme cesareti veriyor ve onu içimden çıkmaya zorluyor.

Beni yakalamadan önce etrafımda dönüyorum. "Hayır," diyorum kararlılıkla. "Böyle olmasını istemiyorum. Sana bakmak istiyorum."

Gözleri kısılmadan önce parlıyor. "Ne istediğinin bir önemi yok. Seni nasıl istersem öyle alırım."

Elini kalçama koyuyor ama beni geri çekilmeye zorlamıyor. Göğsümde güven birikirken, durumu tersine çeviriyorum - ayağa kalkıp *onu* yatağa itiyorum ve hızla üzerine çıkıyorum. Sikini kavriyorum, kalçalarımı kaldırıyorum ve üstüne düşüp sikini amımla yutuyorum.

Dudaklarından şaşkın bir nefes kaçıyor. Elleri belimde ağırlaşıyor ama beni bırakmıyor.

Kalçalarımı ileri geri sallamaya başlarken gözlerinin içine bakıyorum. "Suçlayacak birine ihtiyacın olduğu için bana kızmak mı istiyorsun? Tamam, anladım. Anlıyorum. Ama bir an bile benden nefret ettiğine inandığımı düşünme. Beni *seviyorsun* ve bu seni öldürüyor." Gerçek şu ki, bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama kafam iyi ve kelimeler ağzımdan işlemekten geçirebileceğimden daha hızlı çıkıyor. "Yani bana istediğini yapabilirsin. İşine gelirse bana fahişenmişim gibi davran. İstedğin gibi becer beni. Sadece bir erkek ol ve bunu yaparken bana *bakacak* cesaretin olsun."

Eğilip kıcımlı kavrarken gözleri çalkalanıyor. Onun beni siktiği kadar sert sikiyorum onu. Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissettiğinde ve bacaklarıma kramp girmeye başladığında bile devam ediyorum. Vücudunun gerildiğini hissedene kadar bekliyorum ve sonra ona daha sert biniyorum.

Her şey daha hızlı, daha terli, daha sıkı ve daha sıcak oluyor, *ta ki* içimde patlayana kadar. Bu orgazmı sağarak kurutuyorum ve onunla birlikte boşalıyorum, kendi orgazmım yatışana kadar seğiriyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Ama kalçalarım hareket etmeyi bıraktığı anda, Uri beni kabaca üzerinden itiyor. Anında ayağa kalktı, kıyafetlerine uzandı, benden kaçtı.

Gözleri. Saniyeler içinde, veda bile etmeden kapıdan çıkıp gitti.

Hem gerçek hem de mecazi anlamda yaşadığım mutluluk bir anda sona eriyor. Çarşafı tutup üzerime geçirirken içim huzursuzlukla titriyor. Gözyaşlarımın geldiğini hissedebiliyorum ama onları ısıtıyorum. Eğer geri dönüp monitörü izlemeye karar verirse, beni ağlarken görmesini istemiyorum.

Bu yüzden yatağıma kıvrılıp yüzümü bir yastıkla örtüyorum, yorganın rahatlığı ve sıcaklığı altında ne kadar teselli bulabilirsem buluyorum. Karmakarışık düşüncelerimin ve incinmiş duygularımın ortasında bir yerde, ışıklar açıkken dalıp gidiyorum.

Keskin bir acı ve bacaklarımın arasındaki yapışkanlık beni rüyalarımın koparıp ayağa fırlatıyor. Çok da umurumda değil - rüyalarım eskisi gibi değil.

Yorganı çekip bacaklarımın arasına bakıyorum ve Uri'nin döllerinin beni de onunki gibi boyadığını görmeyi bekliyorum.

Onun yerine kan görüyorum.

İşte o zaman çığlık atmaya başlıyorum.

URI

Votka bile yardımcı olmuyor.

Genellikle, duyularımı körelteceğine, duygularımı zımparalayacağına, hayatımda kaçmaya çalıştığım her şeyin sert rengini emeceğine güvenebilirim. Hayatımın en zor anlarını atlatmamı sağlayan gizli bir iksir olmuştur.

Ama votka, Alyssa Walsh gibi bir doğa gücüyle boy ölçüşemez.

Az önce ne oldu?

Onun ekmeğine yağ sürdüm, olan bu. Kendime kontrolü asla kaybetmeyeceğime dair söz verdim ve sonra, bir sonraki dozunu arayan hasta bir uyuşturucu bağımlısı gibi, o lanet monitörü tekrar açtım ve onun çırılçıplak soyunmasını izledim.

Daha önce hamile bir kadını hiç cinsel olarak düşünmemiştim. Ama onu üstünü çıkarırken izleyince, hamile bir kadının cinsellikten *başka bir* şey olmadığını anladım.

Özellikle de bebeklerinizi taşıyorsa.

Kendine dokunmaya başlayana kadar direndim. Sonra bütün bahisler kapandı. Beynim kapandı. Otomatik pilot moduna geçtim. İçgüdülerim kontrolü ele aldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan, plansız ve kontrolsüz bir şekilde bodruma iniyordum.

Şimdi koltuğuma geri döndüm ve zayıflığımın cezası olarak tekrar açmayı reddettiğim karanlık monitöre bakıyorum. Sikim hala onunkiyle ıslak.

suları. Vücudum onun teriyle kayganlaşıyor. Dilimde onun tadını ve tenimde onun kokusunu alabiliyorum. Yanımda olmasa bile, her yerde, her tarafımda, içimde ve dışımda.

"Siktir!" Bağırıyorum, yumruğumu masaya vuruyorum.

Neden bu kadınla kendimi toparlayamıyorum? O benim için iyi değil. Kardeşimi kaçırttı. Kız kardeşimi sattırdı. Peki neden ondan uzak duramıyorum?

Belki de olanlar için onu gerçekten suçlamadığınız içindir.

O sesi itiyorum. Öfkem olmazsa elimde ne kalır? Suçlayacak bir günah keçim yoksa ne yaparım?

Kapım çarparak açılıyor ve güvenlik personelimden biri, Chekhov, nemli ve nefes nefese eşikte beliriyor. Hemen ayağa kalktım. Çok iyi bir nedeni olmadığı sürece kimse ofisime öylece dalamaz.

"Ne oldu?"

"Patron, bodrumdan bir çığlık duydum. Kontrol etmek için içeri girdim ve -"

Bitirmesini beklemedim. Bir şeylerin çok yanlış gittiğini anlamak için tek ihtiyacım olan yüzündeki ifadeydi. Koridorda bodruma doğru koşmaya başladım bile, önüme çıkan her şeyi ve herkesi iterek geçiyorum.

Bodruma üflediğimde, Alyssa'yı bir kan gölünün içinde oturmuş, şaşkınlıkla kanlı kalçalarına bakarken buluyorum.

"Alyssa."

Gözlerini benimkilere dikti. "Ben... Sanırım bebekleri kaybediyorum," diye mırıldanıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır." Onu kollarımın arasına alıp kapıya doğru dönüyorum. "Chekhov! Ciplerden birini hazırla ve Dr. Popov'u ara. Hastaneye gidiyoruz."

Kollarımda dayanılmaz derecede hafif hissediyor. Onu yukarı taşıırken hareket etmiyor ya da kıpırdamıyor. Başı göğsüme düşüyor.

onun için çok fazla.

Hastaneye gidene kadar onu kucağımda tuttum. Giydiği slip kanın bir kısmını temizledi, bu yüzden olduğundan çok daha kötü görünmesini umuyorum. Arada sırada gözyaşlarının neminin gömleğime işlediğini hissedebiliyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyorum ona usulca. "İyi olacaksın."

Tek kelime bile etmiyor. Yüzü hiç görmediğim kadar solgun ve hastaneye giden sekiz dakikalık yol hayatımın en uzun yolu. Çehov'a iki kez daha hızlı sürmesi için bağıryorum ve sonra çok hızlı sürdüğü için ona küfrediyorum.

Göğsüm sıkışıyor. Sanki her vuruş bana bir şeye mal oluyor. Ona bakmak hiçbir işe yaramıyor. Çok üzgün görünüyor... çok kayıp.

Onun iyi olduğundan emin olmak için her şeyimi veririm. Eğer onu kurtarabileceksem, gerçekten öldürebilirim.

St. Mary's Memorial'a vardığımızda bir sedyeye bindirildi ve acil servis odalarından birine götürüldü. Onu takip ediyorum ve bana dışarıda kalmam gerektiğini söyleyen bir hemşireye bağıryorum. Emily'yi görene kadar biraz sakinleşmedim.

"Uri," diyor aceleyle bana doğru koşarak, "Onunla ilgileneceğim, tamam mı? Ama senin burada beklemen gerek."

"Hayır," diye homurdandım. "İçeri geliyorum."

"Bu yardımcı olmaz. Aynı anda hem sana bakıp hem de Alyssa'ya yardım edemem. Şimdi lütfen burada kal ve ben bir hemşire gönderip durumu bildireyim."

Beni fiziksel olarak odadan dışarı itmek zorunda kaldı. Sonraki yarım saati acil servisin dışındaki koridorda kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atarak geçirdim, düşüncelerim karmakarışık.

Bu benim hatam mı? Öfkem bana Alyssa'nın güvenine mal olacak mı? Gururum doğmamış çocuklarıma mı mal olacak?

Ancak soruları ne kadar çok sorarsam sorayım ya da lobide ne kadar çok tur atarsam atayım, hiçbir cevap bulamıyorum.

"Uri."

Emily'yi görmek için arkamı döndüm. Acil servisten çıktığını bile fark etmemiştim. "O iyi mi?"

Bana güven verici bir gülümseme veriyor. "O iyi. Şimdilik stabil. Her şey iyi görünüyor."

"Her şey mi?" Tekrar ediyorum. "Yani...?"

"Bebekler de iyi. Biraz fetal sıkıntı vardı ama zamanında oraya girmeyi başardım. Alyssa ve bebeklerin hepsi iyi olacak."

Bedenimi saran rahatlama o kadar güçlü ki bir an için oturmak zorunda kalıyorum. Emily beni duvara dayalı sandalyelere kadar takip ediyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Koğuştaki bir odaya taşınıyor. Birkaç dakika içinde onu orada görebileceksiniz."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Elini omzuma koydu. "Uri... hamile kadınların hamilelikleri sırasında stresten kaçınmaları gerektiğini söylerken şaka yapmıyoruz. O çocukları doğuracaksa sakın bir durumda olması gerekiyor. Sen de bu konuda yardımcı olmalısın."

"Biliyorum. Siktir, biliyorum."

"Güzel. Artık sana ders vermeyeceğim. Şimdi derin bir nefes al ve gidip aileni gör."

Aile. Hoşuma gitse de gitmese de bu kelime her şeyi bir perspektife oturtuyor. Ayrıca beni bir süredir kaçınmaya çalıştığım başka bir gerçeğin farkına varmaya zorluyor.

Çehov kapımda belirdiğinde, kanı gördüğümde, Alyssa'yı kollarıma alıp buraya getirdiğimde... ilk ve tek düşüncem

onun içindi. Elbette bebekler için endişeleniyordum ama öncelikli endişem onun içindi.

Sikeyim.

Emily'nin tavsiye ettiği nefesi aldıktan sonra Alyssa'nın taşındığı koğuşa doğru ilerliyorum. Yatakta yatıyor, nabzını ve basıncını ölçen bir makineye bağlı. Hâlâ solgun ve kırılgan görünüyor. Ama gözleri bir parça açık, arıyor. Umut ediyor.

"Alyssa," diye mırıldanarak yatağının yanına doğru ilerliyorum.

Ben bir aptaldım. Kaba ve aşağılık biri oldum. *Kendim* için onu suçladım. *hatalarım*, eksikliklerim.

Onu aklımdan ya da kalbimden çıkaramadığım için onu suçladım.

Bunu fark etmem için onu kaybetme riski almış olabilirim ama en azından artık ışığı görebiliyorum. Çocuksu bir haydut olmayı bırakmanın zamanı geldi. İşleri yoluna koyma zamanı.

Erkek gibi davranıp benim olanı korumanın zamanı geldi.

URI

Alyssa'nın gözleri bulanık bir şekilde bana takılıyor. Karşısında durduğumdan emin olamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. Onu suçlamıyorum; olaydan sonra elini tutmak için burada olacağıma inanmak için hiçbir nedeni yok.

Yaklaşıyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Sen iyisin. Bebekler de öyle." "İkisi de mi?" diye mırıldanıyor.

"İkisi de."

Gözlerini o kadar sıkı kapatıyor ki gözyaşları dışarı akıyor. Tekrar açtığında derin bir nefes alıyor. Yanaklarındaki renk nefesle birlikte hafifliyor. =

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

"Korktum," diye itiraf ediyor. "Rahatladım. Gergin. Endişeli. Yukarıdakilerin hepsi."

"Olma. Emily ne yaptığını biliyor. İyi olacağını söyledi ve ben de ona inanıyorum."

"Ne oldu bilmiyorum. Bir dakika önce iyiydim, sonra bir baktım ki çarşafın her tarafı kan içindeydi..."

Elini tutuyorum ve gözleri aşağıya kayıyor. Bu temastan ürkmüş görünüyor. "Benim hatamdı," diyorum usulca. "Tüm enerjimi seni güvende ve sakın hissettirmek için harcamalıyım. Bunun yerine, asla senin hatan olmayan bir şey için seni cezalandırmayı seçtim."

Gözleri kocaman oldu. Uzun bir süre sessizce bana baktı. "Ben... rüya mı görüyorum?"

Çekiniyorum. "Hayır. Değilsin." Bunu kanıtlamak için elini sıkıyorum. Bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet. Bunun çok geç olduğunu biliyorum ama sana söylediğim her şey için özür dilerim. Polly hakkında. Lev hakkında da. Niyetinin asla onlara zarar vermek olmadığını biliyorum."

Alt dudağı titriyor. "İkisini de çok önemsiyorum, biliyorsun." "Bunu biliyorum."

"Ve beni suçlamana gerek yoktu. Ben kendimi suçluyorum." "Alyssa-"

"Hayır." Sözleri bir hıçkırığa takılıyor ama yine de devam ediyor. "Polly'yi asla bu işe bulaştırmamalıydım. On dört yaşındaki bir çocuktan çok fazla şey istiyordum. Ve Lev... Onu geride bırakmalıydım. Beni takip etmekte ısrar ettiğinde olduğum yerde kalmalıydım."

Başımı salladım. "Bu senin hatan değil, Alyssa. Ayaklarına sık sık suç attığım için bunu kabullenmenin senin için zor olacağını biliyorum ama sadece yanıldığımı söyleyebilirim. Kızgındım, korkmuştum ve kendimi çaresiz hissediyordum. Çaresiz hissetmeye alışık değilim."

İrisleri dökülmemiş gözyaşlarının ardında kayboldu. "Onun yerini almak için her şeyi yapabileceğimi bilmeni isterim." Bedenim bu fikri reddediyor ama sözünü kesmiyorum. "Ruslardan onun yerine beni almalarını istedim. Onlara *yalvardım*. Ama onlar Polly'yi alıp gittiler."

Monitörlere doğru bakıyorum. Tansiyonu giderek yükseliyor. "Beni dinle," diyorum elini iki elimin arasına alarak. "Sen elinden geleni yaptın. Bu senin hatan değil, Alyssa. Sen bana inanana kadar bunu istediğim kadar tekrarlayacağım."

Yutkunuyor. Boğazı hareket halindeyken çok hassas ve savunmasız görünüyor, tüm bu kablolar ona doğru uzanıyor ve her tarafta makineler cıvıltıyor. "Polly söylediğim ilk kişiydi."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Ne hakkında?"

"Bebekler," diye açıklıyor, pencereye doğru bakarak sanki bir anıyı izliyormuş gibi. "Şey... bebek. O sırada ikizlerim olacağını bilmiyordum."

"Ona söyledin mi?"

"O hücrede umudunu kaybediyordu. Gözlerimin önünde eriyip gittiğini görebiliyordum. Onu konuşturmam gerekiyordu. Bir süre konuştum. Ama bizi orada tuttukları süre uzadıkça... Çok soğuktu, Uri. Sırf bizimle alay etmek için yemeklerimizi farelere yediriyorlardı. Pes ettiğini görebiliyordum. Ben sadece ona biraz umut vermek istedim. İleriye bakabileceği bir şey."

Çenem şiddetle sıkılıyor ama yüz ifademi nötr tutuyorum. Şu andan itibaren endişe sadece bana ait olmalı. Ama yakalanışını anlatması bana onun deneyimini hiç sormadığım gerçeğini hatırlatıyor. Neler yaşadığını öğrenmek için hiç zahmet etmedim. Kendi travmam için onun travmasını bir kenara ittim. Hiçbiri ona dokunmamış gibi davrandım çünkü bu, Polly kadar onun da kurban olduğunu kabul etmekten daha kolaydı.

Çok fazla hata. Onların içinde boğulabilirim. Zaten boğuluyorum. "Ne dedi o?"

"Mutluydu - sanırım..." Alyssa fısıldıyor. Gözleri bir anlığına kapanıyor. "Teyze olacağı için heyecanlıydı. *Kahretsin*, keşke daha fazlasını hatırlasaydım. Sadece... o birkaç günün anısı... Çok bulanık. Bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibi. Polly'ye hamile olduğumu söylediğimi unutmuşum."

"Kendinize baskı yapmayın. Hazır olduğunda gelecektir."

Alyssa sadece başını sallar. "Ama... bizim o kadar vaktimiz yok. Polly _."

"Polly baştan aşağı bir Bugrov. Düşündüğünden çok daha yetenekli. Ben onu bulana kadar iyi olacak. Ve onu bulacağım, Alyssa. Sana söz veriyorum."

Bir başka yürek parçalayıcı gözyaşı yanağından aşığı yuvarlanıyor. "Eğer ona bir şey olursa... Kendimi asla affetmem."

"Yapmak zorundasın, Alyssa," diyorum ona nazikçe. "Taşıdığın bebeklerin iyiliği için kendini affetmek zorundasın. Artık senden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum... ama bana gvenmene ihtiyacım var." Gözleri buğulandı ve söylediğim her şeyi anlayıp anlamadığını merak ediyorum. "Polly'yi geri almak için endişelenmeme izin ver, sen de bebekleri sağlıklı ve güçlü tutmaya odaklan."

Başını sallıyor. "Deneyeceğim."

Göz kapakları düşüyor; tansiyonu hafifçe düşüyor. Sanki vücudu benden istediği tek şeyin birazcık rahatlık olduğunu söylüyor. Sadece birazcık nezaket.

Her ikisinde de hiç iyi olmadım, ailem söz konusu olduğunda hariç. Ama başucunda durup onu uyurken izledikçe daha da netleşiyor...

Alyssa artık aileden *biri*.

Küçük *narushitel* kapımın önünden bir paketten daha fazlasını çaldı - sonsuza dek duvarlarla rdğm sandığım bir dünyaya girdi.

Yani evet, o aileden biri. Seviliyor. O bizden biri. Ve şimdi bununla barıştığımıza göre -geç ama hiç olmamasından iyidir- derinlere inmeli ve tüm enerjimi ve kaynaklarımı Polly'yi geri almaya odaklamalıyım.

Karanlık onu sonsuza dek yutmadan önce.

ALYSSA

Uri artık bana daha farklı bakıyor. *Keşke sana hiç bakmasaydım* bakışı resmen yerini aldı. Artık yüz ifadesi "*önce benim iznim olmadan parmağını kaldırmayacaksın*" ile sınırlanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor doğrulup arkama uzandığım anda.

"Sadece yastığı ayarlamak istiyorum," diyorum

sakince. "Bunu senin için yapabilirim. Bir

dahaki sefere sadece sor."

Gülümsememi bastırıyorum ve yastığımı düzeltmesine izin veriyorum. Tam olarak doğru yerleştirmiyor ama kendim yapmaya çalışırsam muhtemelen bir damarımı patlatacak. Bu yüzden yastık itaat edene kadar yerimde kıpırdanıyorum.

"Eve ne zaman gidebiliriz?" Bana öyle hızlı bir bakış atıyor ki, kendimi hemen mahcup hissediyorum. "Şey, demek istediğim, senin evine ne zaman döneceğiz?"

"Emily seni temize çıkardığı an."

"Bu arada o nerede?" diye sordum. "Bir saat önce viziteye çıkması gerekmiyor muydu?"

"Doktorların can sıkıcı yanı da bu," diye homurdanıyor Uri. "Başka hastaları var."

"Onun resmi Bratva doktoru olduğunu sanıyordum. Bu ayrıcalık anlamına gelmiyor mu?"

Homurdanıyor. "Öyle sanırsın ama Emily her zaman yufka yürekli biri olmuştur. Ne zaman boş vakti olsa burada gönüllü çalışmayı seviyor. Bu da şu anda beni çok kızdırıyor."

"Uri," diyorum, uzanıp kolunu yakalayarak, "bırak şunu. Acı çektiğim falan yok. Sadece sıkıldım."

"Can sıkıntısı bir tür acıdır." Ağzının kenarları hafifçe yukarı kalktı. Günlerdir ondan gördüğüm gülümsemeye en yakın şey bu. Hayır, *haftalar*. Gülümsediğinde ne kadar yakışıklı olduğunu neredeyse unutuyordum. O mavi gözler çok daha mavi görünüyor.

"Rahat mısın?"

Sadece son bir saat içinde bunu bana üçüncü kez soruyor. "Evet, rahatım. *Çok* rahatım."

Diğer favori sorusuyla devam edeceğini zaten biliyorum: *Size bir şey getireyim mi?* Ama o bunu yapamadan kapı açılıyor ve Dr. Popov elinde panosuyla içeri giriyor.

"Ne oluyor, Em?"

Uri'nin havlamasıyla durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sorun nedir?"

"Kırk dakika önce onu kontrol etmek için burada olman gerekiyordu."

Nefes veriyor. "Tanrım, Uri-Burada başka hastalarım da var, biliyorsun. Onlardan biri doğuma girdi. Acil sezaryen."

Uri gözlerini deviriyor. "İşi başka bir ahmağın üzerine atamaz mıydın?"

Emily'ye dönmeden önce "*Uri*," diye çıkıştım. "Boş ver onu. Beklediğim için mutluydum."

Emily dudaklarını bükerek Uri'ye eğlenen bir bakış atıyor ve yatağımın yanına süzülüyor. "Bugün nasıl hissediyoruz aşkım?"

Bu sorudan gerçekten bıktım.

"İyiym. Kendimi iyi hissediyorum. Biraz yorgunum ama bu beklenen bir şey."

Emily panosuna bakıyor. "Tamam, her şey yolunda görünüyor. Bugün kesinlikle ayrılabilirsiniz. Ancak-"

"Ancak' mı?" O sözünü bitirmeden ben araya giriyorum. "Ancak' iyi değil!"

Uri elimi tutuyor ve biraz sıkıyor. Bu küçük jestin beni sakinleştirmeyi bu kadar çabuk başarması inanılmaz.

"Panik yapmana gerek yok. Bu sadece farkında olmanız gereken bir şey," diyerek Emily beni rahatlatıyor ve Uri ile benim arama bakıyor. "Taramalar bebeklerinizin bir plasentayı paylaştığını gösteriyor. Tek yumurta ikizleri için bu tamamen normal, ancak ileride sizi yakından izlememiz gerekeceği anlamına geliyor. Özellikle de sizi buraya getiren son olayı göz önünde bulundurursak."

"Bu endişelenmeniz için bir sebep mi?"

"Hiç de değil," diye ısrar ediyor Emily. "Bu sadece dikkatli olman gerektiği anlamına geliyor. Sakin ol. Ayaklarınızı uzatın. Ne pahasına olursa olsun stresten uzak dur."

Burnumdan homurdanıyorum. "Evet, tamam."

"Alyssa." Sesindeki ciddiyet dikkatimi çekiyor. Gözlerimin içine bakıyor. "Ciddiyim."

Başımı salladım. "Tamam. Seni anlıyorum." Tek sorun aslında onun tavsiyesini uygulamak. İnsanların bana rahatlamamı söylemesi iyi ve güzel. *Aslında* rahatlamak bambaşka bir şey.

Özellikle de hiçbir şey çözülmediğinde. Lev hâlâ üst kattaki odasına hapsolmuş durumda, güneş battığında kâbuslar görüyor ve gündüz vakti bir sürü travma yaşıyor. Polly hâlâ kayıp. Ve Uri ile aramızda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yatak istirahati gerekli mi?" Uri soruyor.

Endişeyle ona bakıyorum. Ciddi mi bu? Bodrumda zaten deliriyordum. Şimdi de *yataktan çıkmamı* engellemeye çalışıyor. *Olamaz!*

Emily yüzümdeki paniği fark etmiş olacak ki, "Yatak istirahati çok zor," diye hemen itiraz ediyor. Bana küçük bir göz kırptı. "Henüz buna başvurmamıza gerek yok. Alyssa genç ve sağlıklı. Biraz hafif egzersiz ona ve bebeklere iyi gelebilir. 'Egzersiz' derken, günde iki kez bahçede yürümek gibi bir şeyden bahsediyorum. Bu yeterli olacaktır."

"Tamam. Peki ya seks? Peki ya seks? Onun durumunda bu tavsiye edilir mi?"

Çenem düşüyor ama Uri en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermiyor. Adamın daha birkaç gün önce benden nefret ettiğini asla bilemezsiniz.

"Seks iyidir," diye onaylıyor Emily başını sallayarak. "Sadece çok vahşi ya da yorucu bir şey olmasın. Sistemi şok etmek istemeyiz." Boğazını temizliyor ve ayağa kalkıyor. "Tamam, tahliye evraklarını imzalayacağım. Ayrıca işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için önümüzdeki hafta için bir randevu daha ayarladım. O zamana kadar kendine iyi bak. Kanama ya da ağrı hissederseniz hemen beni arayın."

"Anladım. Teşekkürler."

Emily bana güven verici bir gülümseme veriyor. "İyi olacaksın, Alyssa. Güven bana, birkaç ay içinde iki güzel ve sağlıklı bebeği kucağına alacaksın ve tüm bunlar sana uzak, can sıkıcı bir rüya gibi gelecek."

Ve aynen böyle, hayal ediyorum. Ben, tıpkı bunun gibi bir hastane yatağında yatarken, iki bebeği idare etmeye çalışırken ve Uri Bugrov'a ve onun yaşadığı dünyaya sonsuza kadar bağlı olduğumu fark ederken.

İyi ya da kötü.

Tanrım.

Boyumdan büyük işlere kalkışmış olabilirim.

Kendimi evin birinci katında yeni bir odada buldum. Sabahları açılan büyük Fransız kapıları var, böylece oturma alanı ve salıncaklı bir bankla tamamlanmış kendi özel verandama çıkabiliyorum. Sabahtan sonra

Bodrumun karanlığında, etrafım sürekli ışıkla çevrili. Bu bir ltuf.

Ayrıca, bu hamileliğin geri kalanında sürekli bakıcım olmayı kendine görev edinmiş olan Uri tarafından da kuşatılmış durumdayım. Günlük işleri çaba sarf etmeden yapabilecek kapasitede olmama rağmen, Uri aksini düşünüyor gibi görünüyor. Emily'nin "sakin ol" sözünü *"Alyssa özürlü ve yardım almadan hapşırması bile güvenilmez"* şeklinde anladı. Adam dün onun gözetimi olmadan bir kavanoz macadamia fıstığını açmaya çalıştığım için bana havladı.

Yine de, sürekli etrafta dolaşması ne kadar can sıkıcı olsa da, çoğunlukla tartışarak iletişim kurduğumuz ve bana hayatını istila eden parazit bir belaymışım gibi baktığı bodrumun karanlık günlerine göre büyük bir gelişme.

Polly hâlâ kayıp olmasaydı, ara sıra mutluluk kırıntıları hissetmeye cesaret edebilirdim.

"Nereye gidiyorsun?"

Banyoya giderken yarı yolda donup kaldım. "Sadece...

işemem lazım." "Ayakta olmamalısın."

Yumruklarımı kalçalarıma yerleştiriyorum. "Kanepeye işeyecek değilim, Uri."

Sanki burada mantıksız olan benmişim gibi iç geçiriyor. "Dur, sana yardım edeyim."

Bana doğru iki adım attı ve bir de baktım ki kollarına atılmışım. *Ne oluyor be?!* Bu düşünceyi Uri'ye yöneltmeye karar verdim. "Uri, ne oluyor?"

Beni ilk dairem büyüklüğünde bir duşakabin, bahçeye bakan devasa bir küvet-duş-jakuzi ve iki kişilik bir lavaboya sahip olan banyoya götürüyor.

"İ çamaşırını çıkarmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Ona ters ters baktım. "Buraya girmek için senin yardımına ihtiyacım bile yoktu. Şimdi beni yere bırak!"

Sanki lazımlığı kullanmayı yeni öğrenmiş üç yaşında bir çocukmuşum gibi beni tuvaletin önüne oturtuyor. *Oh, bu ne rezillik.*

"Bırakın beni-"

"Eğer pantolonumu çıkarmaya çalışırsan, taşaklarını tekmelerim." Neyse ki gülümsememek gibi çok mantıklı bir karar veriyor. "Cidden, Uri. Saçmalıyorsun. Ben hamileyim, engelli değil."

"Svetlana bu sabah kustuğundan bahsetti."

O küçük kaltak. "Svetlana kendi işine baksın," diye çıkışıyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum. "Bu sabah *bir kere kustum, o kadar.* Sabah bulantıları normaldir, biliyorsun."

"İlk üç aylık dönemde normaldir."

"Aslında, bazı kadınlar için üçü de sürebilir. Endişelenmek için bir neden yok. Bu sadece normal bir hamilelik durumu. Keşke rahatlasanız."

Söylediklerimi **d i n l e d i ğ i n d e n** emin değilim, eğer çenesinin inatçı bir şekilde sıkılması bir şey ifade ediyorsa. "Bu sabah tansiyonun yüksekti."

İnledim. "Dünden *biraz* daha yüksekti. Önemli bir şey değil."

"Buna ben karar vereceğim."

"En tarafsız yargıcın *sen* olduğundan emin değilim." Kendime derin ve sakın bir nefes aldırıyorum. "Uri, ben iyiyim. Uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissediyorum ve bunun bebeklere de yansıtacağından eminim."

"Bugün için doğum öncesi vitaminlerini aldın mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer yapmasaydım eminim Svetlana size haber verirdi."

Sırıttırıyor ve eğiliyor. "O zaman seni huzur içinde işemen için

yalnız bırakayım." "Tanrıya şükür."

Kapıyı yüzüne kapattığım an, kaşlarımı çatmayı bırakıp gülümsemeye başlıyorum. Elbette, zorba olabiliyor. Şu anda kesinlikle aşırı korumacı. Ama bunu telafi etmeye çalıştığını hissediyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse? O kadar da umurumda değil. *Boynumdan aŗaęı nefes* alacağım

Uri, *senin lanet olası cesaretinden nefret ediyorum* Uri'ye her zaman tercihimdir.

ŗimdi, eğer Polly'yi geri alabilirsek... hayat normale benzeyen bir Şeye yaklaŗabilir. Mutlu. Hatta sağlıklı.

Bu da bir Şey değil mi?

ALYSSA

"Bir ipucu bulduk," diye anons ediyor Uri odama dalarken. Nikolai'nin yatakta karşımda oturduğunu görünce aniden durdu, kartlar çarşafların üzerine yayılmıştı.

Elimdeki kartları bıraktım. "Bir ipucu mu? Polly hakkında mı?" Nikolai ayağa kalktı. "Ne duydun? Kimden?"

Uri hemen cevap vermiyor. Gözleri benden Nikolai'ye kayıyor, şüpheyile kırışıyor. "Az önce Kruger aradı. Polly'nin tarifine uyan bir kız Beverly Hills'teki bir yeraltı seks kulübünde görülmüş."

"Oraya mı gidiyorsun?" Nikolai soruyor. "Yoksa ben mi gitmeliyim?" Uri bana doğru bakıyor. "Birinin Alyssa'yla kalması gerekiyor."

"Hayır Uri, tek başıma iyi olacağım. Bir ev dolusu personel var ve ben bugün hâlâ Lev'i ziyaret etmedim. İkiniz de gidebilirsiniz."

"Hayır."

Nikolay elindeki kartları yatağın üzerine bırakarak, "Sen kal o zaman," diye karar verdi. "Ben-"

Uri onun sözünü keser. "Hayır. İkiniz burada oldukça rahat görünüyorsunuz zaten. Bir şey çıkarsa sana haber veririm."

Ne Nikolai ne de ben başka bir şey söyleyemeden hızla uzaklaşıyor. "Garip," diye mırıldandım nefesimin altında.

Ancak Nikolai daha az eğlenmiş ve daha çok... endişeli görünüyor? Yatağa tekrar oturmuyor. Onun yerine bir koltuğa çöküyor ve çenesini avucunun içine alarak nefesinin altından anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

Gözleri düşüncelerle çalkalanırken bir süre onu izliyorum. "İkinizin arasındaki anlaşma nedir?" Açıkça soruyorum.

"Hiçbir şey."

"Ergen bir çocuk gibi konuşuyorsun." "Kalben öyleyim."

"Saçmalamayı kes, Nikolai. Ben hamileyim, aptal değilim. Soruyu geçiştiriyorsun."

İç çekiyor. "Biz kardeşiz," diyor basitçe. "Bazı günler birbirimizi seviyoruz. Bazı günler birbirimizden nefret ederiz. Bu normal bir kardeş meselesi."

Bundan çok daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum ama Nikolai o konuya girmeye istekli görünmüyor. Bu yüzden onu zorlamıyorum. Özellikle de son birkaç gündür bana karşı gösterdiği harika davranışlar için minnettarım. Beni neredeyse Uri kadar kontrol ediyor -ama asla aynı anda değil. Onu gerçek bir dost olarak görmeye başladım.

Pencereden dışarı bakıyorum ve yağmur damlalarını görüyorum. "Ziva yağmurlu günleri severdi," diye fısıldıyorum usulca. "Evde kalın bir battaniyenin altında kalmak ve sıcak çikolata yapmak için her bahane. Bugün bile sıcak çikolata kokusu almadan yağmur göremiyorum."

Nikolai acı acı gülüyor, şaşıyorum. "Bizim yağmurlu günlerimiz biraz farklıydı."

"Oh, öyle mi? Siz ne yaptınız?"

"Sadece Uri ve ben vardık. Polly henüz doğmamıştı ve Lev daha bebektir. Babamız bizi arkadaki barakaya götürür ve atış talimi yapardık. Ne zaman hava kararsa, adamlarına mankenleri kurmalarını söylerdi. Yağmuru gördüğümde metal ve barut kokusu alıyorum."

"Tanrım, bu çok kasvetli."

"Beklediğiniz kadar sağlıklı bir çocukluk hikâyesi değil, değil mi?" "Evet, güneş ışığı ve gökkuşakları konusunda biraz hafif olduğunu söyleyebilirim."

Nikolai omuz silkiyor. "Mesele şu ki, bana oldukça sağlıklı geldi. En azından Otets öfkeli bir pislik olmaya karar vermeden önce öyleydi."

"Ne demek istiyorsun?"

Nikolai boğazını temizliyor ve bir şey söylediğine pişman olduğunu hissediyorum. Bir saniye öncesine göre çok daha fazla kıpırdanıyor. "Hiçbir şey. Sadece tipik alfa erkeği saçmalığı. Uri ve beni sürekli birbirimize düşürürdü. Her şeyi bir yarış haline getirirdi. Ben sadece silahla ateş etmek istiyordum; bir kazanan olup olmaması umurumda değildi."

"Bu soruyu sormak doğru olmayabilir ama bir kazanan var *mıydı*?"

Dudakları büzüldü. "Her zaman Uri'ydi. O küçük piç silah kullanmakta doğuştan yetenekliydi. Aslında... çoğu şeyde doğuştan yetenekliydi."

"Kulağa sinir bozucu geliyor."

"İnanılmaz derecede. Özellikle de ben ağabey olduğum için." "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"İnan bana, bu önemliydi. Babam benden daha güçlü, daha hızlı, daha yetenekli olmamı bekliyordu. Ergenlik dönemimin çoğu *'Neden küçük kardeşin gibi olamıyorsun? Ya da Uri ilk doğan olmalıydı.'*

Çenem düştü. "Şaka yapıyorsun. Bu korkunç bir şey." "O benim babamdı."

"Özür dilerim."

"Olma," diyor kırpılmış bir sesle. "Kendime verdiğim değeri babamın fikirlerine bağlamayı uzun zaman önce bıraktım."

"Teselli olacaksa, babam da pek iyi değildi. O da pisliğin tekiydi. -Sadece farklı bir şekilde." Yastıklara yaslanıp kıpırdanıyorum. "Sanırım tek kurtarıcı özelliği hem Ziva'yı hem de beni görmezden gelmesiydi. Dürüst olmak gerekirse annem de öyle. Belki de bu yüzden onu kaybetmiş gibi hissettim."

Ziva öldükten sonra her şeyi unuttum. Gerçekten de artık kimsem yokmuş gibi hissediyordum." Göz ucuyla Nikolai'ye bakıyorum. "Bu yüzden Lev ve Polly ile bağ kurmak benim için çok kolay oldu. Sanırım kendim için hep böyle bir aile dinamiği istemişimdir."

Nikolai kaşlarını kaldırır. "İşlevsiz mi demek istiyorsun?"

"Ha-ha. Sizler işlevsiz olabilirsiniz ama en azından birbirinizin arkasını kolluyorsunuz. Birbirinizi önemsiyorsunuz. *İşte* aile budur." İnanmak için gerçek bir nedenimiz olmadan önce umudun beni ele geçirmesini engellemeye çalışarak tırnaklarımı karıştırmaya başlıyorum. "Sence Uri bu gece Polly'yi bulacak mı?"

Nikolai saatine bakar. "Bu tür şeylerde asla bilemezsin. Duman ve aynalarla dolu bir dünyada yaşıyoruz. Bazen kesin bir şey için uzanırsınız ve boş çıkarsınız."

Arkama yaslanıp iç geçiriyorum. "Keşke onu bulmanıza yardımcı olabilecek bir şeyler hatırlayabilseydim. Ama anılarım o kadar bulanık ki onlara güvenilebileceğimden bile emin değilim."

"Kendine çok fazla baskı yapıyorsun. Hatırlayacak bir şey olmayabilir."

"İçgüdülerim bana aksini söylüyor."

"İçgüdülerin sana kardeşimle akşam yemeğini kabul etmeni de söyledi. Kareli bir geçmişi var."

Ona pis bir bakış attım ve o sadece kıkırdadı. Durduğunda eğilip gözlerimin içine bakıyor. "Son zamanlarda çok şey yaşadın, Alyssa-hepsi hamileyken. Kendine toparlanmak için yeterince zaman vermedin-"

"Benim için bulacağını söylediğin terapist ne oldu? Hafızamı canlandırmak için?"

Rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Kanama olayından sonra işler biraz saptı. Uri ilk başta gemideydi, ama şimdi... şey, kapılardan yeni birini içeri ya da dışarı almak zor."

"Tanrı aşkına!" Ağlıyorum. "Aşırı korumacılığı kontrolden çıkıyor."

"O bebekleri kaybedebilirdin, Alyssa. Tepkisinin haklı olduğunu söyleyebilirim." "Harika. Onun tarafını tutmana çok sevindim."

Nikolai kendini savunmak için ellerini kaldırıyor. "Ben orada yeğenlerimin tarafındayım," diyor karnımı işaret ederek. "İşte bu kadar."

Ona gülümsedim. "Yeterince makul. Bununla yaşayabilirim. Teşekkür ederim Nikolai." "Ne için?" diye soruyor, birden utangaç bir ifadeyle.

"Bana çok iyi davrandığın için. Beni yeniden insan gibi hissettirdiğin için. Zorunda olmadığın halde beni dinlediğin için. Ve suçu üstlenmeme izin vermediğin için... yani her şey için." Uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Sonra, o gün ikinci kez, Uri odama daldı. Nikolai elimin altından sıyrıldı ve yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi ayağa fırladı.

Uri'nin gözleri ondan bana kayıyor. Ama ben aralarındaki tuhaf kardeş rekabetinden çok, ipucunun gerçekleşip gerçekleşmediğini öğrenmekle ilgileniyorum.

"Eee?" diye sordum. "Polly'yi buldun mu? Bir şey buldun mu?"

Uri sabırsızlıkla, "Bu ölü bir ipucuydu," diyor. "Polly'nin tarifine uyan bir kız buldum - Octavia adında eski bir striptizci olması dışında. Onunla birkaç dakika konuştum ama kimse Polly'yi o mekanda görmemiş."

"Kahretsin," diye mırıldandı Nikolai. "Yani en başa döndük."

"Henüz tüm seçeneklerimizi tüketmedik. Sadece aramaya devam etmeliyiz."

Nikolai bir elini saçlarında gezdirir. "Evet, tamam. Keşif ekiplerimizi kontrol edeceğim. Bakalım bir şey bulmuşlar mı? İzninizle." Çıkarken bana zar zor baktı.

Uri kardeşinin gidişini izliyor. Sonra gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle kapıyı kapatıyor. "Sen ve Nikolai... yakınlaşıyor gibisiniz."

"Kapat'tan önce yaptığın o duraklama neydi?" Kaşlarımı çattım. "Ayrıca 'kapatmak' kelimesini sanki tırnak içinde olması gerekiyormuş gibi söyledin."

"Öyle mi yaptım?"

Gözlerimi deviriyorum. "Buraya ilk girdiğinde yaptığın yorumu fark etmediğimi sanma."

"Ne yorumu?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "*Sen kal; zaten ikiniz oldukça rahat görünüyorsunuz,*" diye hatırlatıyorum ona. Uri yatağın köşesini dönüyor ve ona yer açmak için kendimi biraz yukarı itiyorum. "Nikolai'ye karşı neden birdenbire garip davranmaya başladığını bana söylemek ister misin?"

"Nikolai'ye karşı her zaman böyle davranırım. Buna alışacaksın." "Kardeşini severim. O iyi bir insan."

Uri bana dönüyor, gözleri ışıkların altında parlıyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan elini boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız ortada buluşuyor ve bir anda ne konuştuğumuzu tamamen unutuyorum.

Sanırım mesele de bu.

ALYSSA

"Söz vermiştin!"

Uri'nin elleri birbirine kenetleniyor ve çenesindeki şiddetli kaslar daha da vahşileşiyor. "Ve sözümü tutacağım. Bir gün."

"Bu da ne demek oluyor?" Yüzüne bakarak ağlıyorum. "Üç gün önce, sen kabul ettikten hemen sonra Elle'i aradım. Plan yapmıştık. Seed'de saat birde. Yani tam olarak otuz dakika sonra."

"Kötü bir zaman, Alyssa. Polly-"

"Sakın kız kardeşini bahane olarak kullanmaya kalkma," diye çıkışıyorum. "Elle'le öğle yemeği için buluşmama izin verdin. Senin yüzünden düğününü kaçırdığımı düşünürsek, bana borçlu olduğunu söyleyebilirim."

"Tanrı aşkına." Derin bir nefes alır ve bırakır. "Tamam. Seni oraya götüreceğim. Ama bil diye söylüyorum, hep burada kalacağım."

Konuşmayı sona erdiren bir kesinlik havasıyla ön kapıya doğru yürümeye başlar. Böyle bir ruh halindeyken onunla tartışmak anlamsız. Ama bu sefer kararlıyım. Elle'i görmeye gitmek öğle yemeğinden daha fazlası; bu benim onurum için bir savaş.

Geriye ne kaldıysa yani.

Restorana varmak yirmi dakika sürüyor ve bu sürenin her biri taş gibi bir sessizlik içinde geçiyor. Uri, buraya park edilmemesi gerektiğini haykıran yarım düzine tabelayı umursamadan tam pencerelerin önünde durur.

"Masayı pencerenin yanına getir ki seni her zaman görebileyim." Dudaklarımı büzerek ona döndüm. "Ciddi misin sen?"

"Ciddi görünüyor muyum?" "Uri-"

"Eğer yapmazsan, hemen oraya gider ve seni de i tiririm."

Di lerimi sıkarak başımı salladım. "Tamam. G t herif."

Bana memnun bir g l msemi veriyor. "Bu arada... Çok güzel görünüyorsun."

Ne kadar sinirli olsam da iltifatınız için minnettarım. Son zamanlarda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Zamanla daha da büyüyecek olan bir g be iniz varken kendinizi seksi hissetmek zor. Bu yüzden bugün uzun siyah kalem etek, ayak bileği botları ve karnımı gizlemek için harika bir i  çıkaran kabarık beyaz bir bluzla iyi görünmek için  zen gösterdim.

"Ben burada olacağım. Şüpheli birini görürseniz hemen beni arayın."

    ektim. "Benimle gelmek istemedi ine emin misin?"

"Hayır."

Gözlerimi devirerek arabadan indim ve Seed'e adım attım.  eri girdiğim anda pa uli ya ı ve lavanta kokusuyla ıslanıyorum.

"Alyssa!"

Soluma dönüyorum ve k  edeki kabinlerden birinde durup bana çılgınca el sallayan Elle'i görüyorum. Birbirimize doğru ko uyor ve sıkıca kucakla ıyoruz.

"Aman Tanrım. Seni görmek çok güzel."

Göz ucuyla pencereyi görebiliyorum.  ık, lacivert Rolls Royce hemen dışarıda park edilmiş, camdan Uri'nin silueti görünüyor. "Elle, tahmin bile edemezsin. Seni çok özledim."

Geri çekiliyor ama iki elini de omuzlarımda tutarken gözleri beni mümkün olan en ince şekilde bir a a ı bir yukarı tarıyor. " yi görünüyorsun."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Hayır, demek istediğim, *gerçekten* iyi görünüyorsun.

Gelişen bir kadın gibi." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tam olarak ne bekliyordun?"

"Bilmiyorum. Son birkaç aydır esir tutulmuş gibi görünen bir kadın. Tutsak' vurgusu. Aslında 'aylar'a da vurgu yapıyorum!"

"Nefes al," diyorum sertçe, pencereye doğru bakmamaya çalışarak. "Ben iyiyim."

Başını sallıyor. "Beni bilgilendirmek zorundasın. *Her şeyi* bilmem gerek." *Evet, ben de bundan korkuyordum.*

"Ve sana her şeyi anlatacağım." Sayılır. Bana kalırsa, tamamen haklı görülebilecek küçük beyaz yalanlar ve gerekli ihmaller vardır. En iyi arkadaşlara bile. "Önce biz oturalım mı?"

"Elbette. Bize bir kabin ayarladım."

"Aslında... pencere kenarında otursak sorun olur mu?" Elle omuz silkiyor. "Sen nasıl istersen. Nerede oturduğumuz umurumda değil."

Köşedeki kabinden çantasını alır ve pencere kenarındaki masalardan birine doğru yürür. Koltuğuna yerleşirken Rolls Royce'u fark eder. "Kahretsin, işte *bu* bir araba. Liam bunu görse çıldırırdı."

"Evet, güzel bir araba," diye mırıldanıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde.

Uri sürücü koltuğundan biraz fazla görünür ve o da cam kenarından bakmak için tesadüfen bu anı seçer.

"Vay be." Elle'in gözleri neredeyse kafatasından dışarı fırlayacaktı. "Arabayı unut. Asıl göz alıcı olan direksiyonun arkasındaki adam. O *muhteşem*!"

Blech. Artık sessiz kalarak kurtulabileceğim gibi değil. "Um, evet. Bu... Uri."

"Kim?" diye soruyor gözlerini Uri'den ayırmadan.

Kaşlarımı çattım. "Beni çok özlediğini iddia eden bir en iyi arkadaş için, dikkatini benim üzerimde tutmakta zorlandığın kesin. Ayrıca, daha yeni evlendin. Balayından yeni çıkmışken başka erkeklere bakarak ne yapıyorsun?"

Elle sonunda gözlerini Uri'den ayırıyor - oldukça isteksiz bir şekilde, ekleyebilirim. "Hey, malların tadına bakmayı falan düşünmüyorum. Sadece vitrinlere bakacağım, hepsi bu."

"Mhmm," diye sırtıyorum.

"Daha önce ne demiştin?"

Yutkunuyorum. "Süslü arabadaki adam, az önce *utanmadan* gözlerini diktiğin adam, o Uri. Bunca zamandır birlikte olduğum adam."

"NE?!"

"Sessiz olun!" Restoranın çoğu bize doğru dönerken menümün arkasına saklanarak tıslıyorum. "Sessiz olur musunuz?"

"Seni kaçıran ve bunca zamandır rehin tutan adam *bu mu?*"

"Öncelikle, tam olarak öyle olmadı. Ve ikincisi, şşş!"

Uri'ye bir kez daha bakmak için pencereye doğru döner. Teftiş altında olduğunun açıkça farkında olan Uri elini kaldırıyor ve Elle'e küçük bir baş selamı veriyor. Çıldırııcı derecede havalı.

Elle de ona karşılık olarak parmaklarını kararsızca salladı. "Tarzı var, hakkını vermeliyim. Soru: Bir noktada gelip bize katılmayı planlıyor mu?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Arayı kapatırken bizi biraz yalnız bırakmak istedi."

"Düşünceli," diyor. "Ama o zaman neden arabayla gitmiyor? Biz öğle yemeği yerken gidip bir şeyler yapmıyor?"

"Sadece güvende olduğumdan emin olmak istiyor."

Elle'in kaşları aniden çatılırken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bekle. Bu yüzden mi pencere kenarında oturmak istedin? Seni her zaman görebilsin diye mi?"

Tamam. Bu iş kötü gidiyor.

"Dinle Elle, işler biraz karışık. O sadece benim güvenliğim için endişeleniyor."

"Seni bodrumuna kilitlemeden önce söylediği mazeret de bu değil mi?"

Çok kötü.

"Son konuştuğumuzda sana riskleri anlatmıştım. *Mafyadan* bahsediyoruz, Elle. İşin içinde kötü adamlar var ve Uri sadece beni ifşa etmekten korkuyor. Şu anda orada oturmasının tek nedeni bu. Sadece beni korumaya çalışıyor."

"Tatlım, bunun gerçekten doğru olup olmadığını

bilmiyorum. Ya da..." "Ya da...?"

"Ya da sadece boğazından aşağı döktüğü Kool-Aid ile aşk sarhoşu oluyorsan."

Kalbim göğsüme doğru sertçe çarpıyor. Uri'den nefret etmesini gerçekten istemiyorum. Özellikle de "aşk sarhoşu" nun gerçeklerden o kadar da uzak olmayabileceğini düşünürsek.

"Elle," diyorum elini tutarak, "bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Benim için endişelendiğini de anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse ben de endişeliyim. Ama Uri yüzünden değil."

"O çok güzel bir adam, Alyssa. Aslında, şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam olabilir. Ama bu onun davranışlarını mazur göstermez." Öne doğru eğildi ve çenesini eğerek bana ciddi bir bakış attı. "Dışarıda gizlenmiş seni bekliyor. Sana pencerenin yanında oturmanı söyledi. Seni aylarca tecrit altında tuttu. Arkadaşlarıyla ve ailenle iletişimini kısıtladı. Sesi korumacı değil de aşırı sahiplenici geliyor."

"Nasıl görüldüğünü biliyorum," diye zayıfça itiraz ediyorum, "ama aslında öyle değil."

"Hayır mı? Ne şekilde?"

"Zor birkaç hafta geçirdik ve bizim için endişeleniyor."

"Biz' mi? 'Biz' kim?"

Derin bir nefes alıyorum ve yara bandını çıkarıyorum. "Hamileyim Elle," diyorum titrek bir gülümsemeyle. "İkizlere."

Birkaç dakika boyunca ses çıkarmadan bana bakıyor. Ağzından bir şey çıkarmayı başarana kadar ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor. Ziva buna "akvaryum balığı gibi olmak" derdi.

"Şaka yapmıyorsun," diye nefes alıyor sonunda.

Zayıfça gülümsüyorum. "Böyle bir şey hakkında şaka yapmazdım. İkinci üç aylık dönemime giriyorum."

"İkizlerle mi?"

Başımı salladım. "Evet. İkizler. Tek yumurta ikizleri." "Ben... Ben aslında buna inanamıyorum."

"İnanın bana, bazı günler ben de zorlanıyorum."

Elle pencereye doğru bakar. "Yani... um, dışarıdaki seksi fidyecin... Bu kötü mafya adamının senin ve bebeklerin peşine düşeceğinden mi endişeleniyor?"

"Seksi çocuk kaçıran" kısmını görmezden geliyorum, her ne kadar doğru olsa da. "Bu da bir parçası. Ama geçen hafta aşırı kanamam oldu ve bebekleri kaybedeceğimi sandım. Şimdi iyiyim ama Uri... Hastaneden beri neredeyse hiç durmadan yanımda. İyi yediğimden, iyi içtiğimden ve yeterince uyuduğumdan emin oluyor."

"Ama sen iyisin? Ya bebekler?" "İkisi de iyi. İkisi de sağlıklı."

Elle başını sallıyor. "Ve... sorduğum için beni bağışlayın ama hamile olduğunuz için mutlu musunuz? Planlı olmadığını varsayıyorum?"

"Biraz bile değil," diye itiraf ediyorum. "Ama bu asla bir seçim değildi. Varlıkları hakkında bir ipucu edindiğim andan itibaren bunu yapacağımı biliyordum."

"Ve o da mutlu mu?"

"Sanırım öyle, evet."

Elle kısık bir ısıklık çalar ve koltuğunda geriye yaslanır. "Söylemeliyim ki bu bir sürü bilgi demek."

Ona mahcup bir gülümseme veriyorum. "Siz de her zaman küçük üçgenimizdeki sıkıcı kişinin ben olduğumu düşünürdünüz." Bunu söylerken Z bağlantımla oynuyorum.

Elle hüznle gülümser. "İkizler. Sen ve Z gibi. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Aslında, olması gerektiği gibi hissettirdi. Bir şekilde benimle birlikte olduğunu, zaman zaman bana baktığını. Sanırım benim için mutlu olurdu."

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, ben de senin adına mutluyum. Sadece... tanışmanız pek geleneksel değil."

"Hayır, ama geleneksel olanı kim ister, haksız mıyım?"

Elle dudaklarını büzüyor. "Demek istediğim, eğer 'geleneksel' aylarca tutsak kalmayacağım anlamına geliyorsa, bunu geleneksel olmayana her gün tercih ederim."

"Bunu beni korumak için yapıyordu, Elle. Uri'ye güveniyorum ve ona gerçekten bir şans vermeni istiyorum. Hiç değilse benim iyiliğim için."

Elle iç geçirir ve pencereden dışarı bakar. Uri telefonda biriyle konuşuyor ve yüzü bize dönük. "Tabii ki ona bir şans vereceğim. O senin çocuklarının babası."

"Teşekkür ederim." Uzanıp elini tuttum. "Bekârlığa veda partini ve düğününü kaçırdığım için özür dilemek istiyorum. Bunun beni öldürdüğünü bilmeni istiyorum."

"Hayatınız bir partiden daha önemli. Bunu

anlıyorum." "Beni affedecek misin?"

Küçümseyerek el sallıyor. "Sen zaten affedildin."

Rahat bir nefes alıyorum. "Tanrıya şükür. Bunu telafi edeceğim."

Küçük bir sırıtışla, "Bunu sana hatırlatacağım," diyor.

"Bu arada nasıldı? Bana her şeyi anlatma sırası sende."

Dikkat dağıtma tekniği işe yarıyor. Elle bütün olayı anlatmaya başladı. Konuşurken gözleri parlıyor ve o günün onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum. Coşkusu dikkatimi çekiyor çünkü birden kendimi başka bir düğünü hayal ederken buluyorum; Uri ve benim de dahil olduğum bir düğün.

Hemen kes şunu.

Asla gerçekleşmeyecek şeyler hakkında hayal kurmanın bir yararı olmaz. Uri pek çok şey olabilir, ama evlenecek türden mi? Evet, hiç sanmıyorum.

"Bu arada, annen ve baban da düğündeydi. Bana kristal bir vazo hediye ettiler. Çok tatlıydı."

Biraz gerildim. "Beni sordular mı?"

"Şey, annen benim büyük günüm yerine bir işi seçmiş olmanı saçma bulduğunu söylemişti. Ama bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenip şüphelenmediklerini soruyorsanız, cevabım hayır, şüphelendiklerini sanmıyorum."

İç çekerek hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. Uri bir süre önce telefonumu bana geri vermişti. Küba'ya yaptığım "iş gezisi"ni gizlemeye devam ediyordu. Arada bir anneme mesaj atıyor ya da babamdan gelen bir mesajı yanıtlıyordu. Her şey düşünüldüğünde, benmişim gibi davranarak oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

Yapması zor bir şey olduğundan değil. Ailemle olan konuşmalarım kısa, öz ve gerçek bir sevgiden yoksundu.

"Dün anneme mesaj attım ve babamla nasıl olduklarını sordum. Hala bir yanıt alamadım."

"Kahretsin. Özür dilerim tatlım."

Omuz silkiyorum. "Geriye kalan tek çocuklarıyla yakın olmak isteyeceklerini düşünürsünüz. Ama görünüşe göre öyle değil."

"Ziva öldükten sonra zor bir dönemden geçtiniz. Belki de bunu atlatmak için biraz daha zamana ihtiyacınız vardır."

"Sekiz yıl bir 'yama' için oldukça uzun bir süre, Elle."

"Siz hiç gerçek bir konuşma yaptınız mı?" diye soruyor. "O büyük kavgadan sonra mı?"

Gerginleşiyorum, tüylerim diken diken oluyor ve vücuduma yayılıyor. O zamanı düşünmekten aktif olarak kaçınıyorum çünkü bu beni o ana geri götürüyor ve bu yeniden yaşamak istediğim türden bir anı değil. Zaten yaşamak istediğim türden bir anı da değil.

"Hayır, pek sayılmaz. Her zaman yaptığımız şeyi yaptık: Halının altına süpürdük." "İltihaplanmasına şaşmamalı."

"Hiçbir şey iltihaplanmadı," diyorum, kendi kulaklarıma bile savunmacı geliyor. "Ailemle hiç yakın olmadım."

Elle, "Ama hiç bu kadar kötü olmamıştı," diye belirtiyor. "Hadi ama Lys, gerçekçi olalım. Pek bir açıklama yapmadan aylardır ortalarda yoktun ve ben ailenden çok daha fazla endişeliydim."

Duymak acı veriyor ama doğru. "Onlarla denedim, Elle, ama- "Denedin mi?"

"Affedersiniz?"

Bir an için su bardağının arkasına saklanıyor. "Sadece söylüyorum, ben oradaydım. Her şeyin nasıl geliştiğini gördüm. Ziva öldükten sonra... duygular tavan yapmıştı. Bir şeyler söylendi. Ve sonuçlarıyla başa çıkmak yerine hepiniz ayrı köşelerinize çekildiniz."

Karnım rahatsız edici bir şekilde gurulduyor. "Bunu neden zorluyorsun?"

Elle kaşlarını çatıyor. "Çünkü hayatında insanların olması önemlidir, Alyssa. Bir destek sistemi. Sen, ne bileyim... *rastgele ortadan kaybolduğunda bunu* fark edecek birileri." Pencereye doğru bir bakış atıyor. "Ne kadar yakışıklı ya da arabası ne kadar güzel olursa olsun, tek bir adama bel bağlamanın senin için doğru şey olduğundan emin değilim."

İçimi çektim ve elini sıktım. "Seni bugün ikna edemeyeceğimi biliyorum, bu yüzden tek yapabileceğim zamanın seni Uri'nin iyi bir adam olduğuna ikna etmesine izin vermek. O sadece... karmaşık biri."

Bu cevaptan tatmin olmuş görünmüyor. "Basit bir şey istemez misin?"

"Evet. Sonra kız kardeşim öldü." Elle kaşlarını kaldırıyor ve ben derin bir nefes alıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum elimi karnımda gezdirerek. "Ben sadece... Keşke burada olsaydı."

"Biliyorum. Ben de özür dilerim. Dürtmemeliydim; senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorsun."

Gülümsüyorum ve konuyu değiştirmek için bir girişim daha yapıyorum. "Bana balayınızdan bahset. Sonunda nereye gittiniz?"

"Hawaii," diyor gözleri yeniden parlarken. "Sahilde çok güzel bir tatil köyünde tam iki hafta geçirdik. Düğün hediyesi olarak aldığımız tüm parayı kullandık ama buna kesinlikle değdi."

"Çok sevindim."

"Ve Hawaii'den küçük bir yaşam hatırasıyla döndük," diyor Elle yanakları renklenirken. "Ben de hamileyim!"

Şok ve sevinç vücudumu sarsarken nefesim kesiliyor. "Ciddi misin?"

"İkizlerim olacağından şüpheliyim ama kesinlikle fırında bir çörek var. Liam ve ben çok mutluyuz."

"Ben de öyle! Elle, çocuklarımız birlikte büyüyecek!" Kucaklaşabilmek için koltuklarımızdan kayarken çenesinde duygusal bir sallantı var. "Bu harika bir haber."

Bu harika *bir* haber.

Şimdi, Polly'yi sağ salim geri getirebilirsek, gerçekten tadını çıkarabilirim.

URI

Nikolai'den bir telefon geldiğinde restoranın dışında Alyssa'yı bekliyordum.
"Neredesin?"

"Dışarı."

"Tamam, o zaman gidip Matros denen yeri kontrol edebilirsin. Kulağıma gelenlere göre Sobakin bara yatırım yapmış olabilir. Belki orayı kurcalayıp bir şeyler bulabilir miyiz diye bakabiliriz."

"Tüm sahip olduğun bu mu? Sobakin Santa Monica'da bir bok çukuruna yatırım yapmış olabilir mi?"

"Daha iyi bir fikrin var mı? Diğer tüm söylentileri tükettik dostum. Bunu kontrol etmekten zarar gelmez."

"Şu anda yapamam."

"Neden yapamazsın?"

Pencereye doğru bakıyorum. Alyssa ve arkadaşı yerlerinden kalkmış, birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. Alyssa'nın muhtemelen hamilelik haberini paylaştığını tahmin ediyorum. "Çünkü Alyssa arkadaşıyla öğle yemeği yiyor ve ben de koruma görevindeyim."

"Ciddi misin sen?"

Sesindeki kızgınlık beni şaşırtıyor. "Neden şaka yapayım ki?"

"Stepan'ı, Vlad'ı ya da tüm Bratva'daki herhangi birini koruma görevine verebilirdiniz."

"Kendimden daha fazla güvendiğim kimse olmaması dışında."

"Tanrı aşkına... Dinle, Alyssa'yla aranızdaki sorunları hallettiğinize sevindim ama unuttuysan söyleyeyim, kız kardeşimiz hâlâ kayıp."

Çenem bütün başımı zonklatacak kadar sert bir şekilde birbirine kenetleniyor. Nikolai'nin sözleri yeterince kötü; ses tonu onları çok daha kötü hale getiriyor. "Unutmadım," diye hırlıyorum. "Sadece Alyssa ve çocuklarımın da kaybolmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Sinirle dişlerini gıcırdatıyor. "Ben kulübeye gidiyorum. Sanırım Sobakin'i vurma vaktim geldi. Belki ondan senin alamadığın bir şeyi alabilirim."

Görünüşe göre kardeşim bugün bir kavga arıyor. "Kendine dikkat etsen iyi olur Niko. Oraya yalnız gitme."

"*Sen biliyorsun.* Ben neden yapamıyorum?"

"Ben lanet olası *Pahkan*'ım. Ne istersem onu yaparım." Şu an sebepsiz yere götlük yapıyorum. O neden denemesin ki? Ama kendimi kaptırdım ve geri dönüşü yok.

Birkaç saniye boyunca sessiz kalır. "İyi," diye acı acı tükürüyor. "Dediğin gibi, *pahkan sensin*. Sadece bütün gününü almamaya çalış, tamam mı?"

Ben ona karşılık veremedi telefon kapattı. Alyssa'nın yemeği bir saat daha sürdü. Tam içeri girip onu dışarı çıkarmak üzereydim ki Alyssa'nın hesap için garsona işaret ettiğini fark ettim. Garsonun yolunu kesmek için restorana giriyorum ve yemeklerinin parasını kendim ödüyorum. Birkaç dakika sonra iki kadın da bana doğru yürüyor.

Alyssa'nın kolu, meraklı gözler ve dikkatli bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşan Elle'inkiyle birleşti.

"Yemek için teşekkürler," diyor. "Gerek yoktu."

"Benim için bir zevkti. Seninle tanışmak çok güzel, Elle. Senin hakkında çok şey duydum."

Beni kurnazca ölçüp biçme girişiminden çabucak vazgeçti. Beni silah arar gibi bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gerçi çok yakından bakmasa iyi olur, çünkü birkaç tane bulacak. "Hepsi iyi şeylerdir umarım."

"Hiçbir şey ama iyi. Boş olduğun bir gün gelip Alyssa'yı malikanede ziyaret etmelisin."

Alyssa bu teklifi yaptığımı şaşırmış görünüyor ama bir şey söylemiyor. Elle sadece başını salladı. "Bunu kesinlikle yapacağım. Oh, ve tebrikler."

İçimde bir şey balon gibi şişiyor. Şüpheli bir şekilde gerçek bir sevinç gibi hissettiriyor. "Teşekkür ederim."

Elle ile vedalaşıp restoranı boşalttıktan sonra Alyssa minnettar bir gülümsemeye bana dönüyor. "Bugün bunu yapmama izin verdiğin için teşekkürler. Buna çok ihtiyacım vardı."

"Ona ne kadarını anlattın?"

"Sadece seninle birlikte tehlikede olmadığımı dair onu rahatlatacak kadar." "Yani ona yalan mı söyledin?"

Homurdanıyor. "Yardımcı olmuyor."

Gülümsememi bastırıp gaza basıyorum. Uzun bekleyişin Nikolai'yi kızdıracağını zaten biliyorum. Umarım öyle olur. Hayırsever bir ruh halinde değilim.

Eve döner dönmez, biraz dinlenmesi için Alyssa'ya yatağına kadar eşlik ediyorum. Hiç telaşlanmadan gidiyor, bu da küçük gezintisinin onu yorduğunun kesin bir işareti. O yattıktan sonra tekrar evden çıkıyorum ve bahçeyi geçip kulübeye doğru gidiyorum.

Nikolai çoktan içeri girmiş, öfkeden yüzü kızarmış bir haldeydi. "İşte buradasın!" diye bağırarak ayağa fırlıyor. "Sonunda."

"Bugün derdin ne senin?"

Şu anda Nikolai ile anlaşmazlığa düşmeye ihtiyacım yok. Ama boynunu sıkmak istememek için kendimi zor tutuyorum.

"Yapacak işlerimiz var. Kırılacak bir düşman *pakhan*'ı ve sen dışarıda hanımlarla çay saatini denetliyorsun."

Onu yakasından tutup kendime doğru çektim, böylece gözlerimdeki ateşi görebilecekti. "Kardeşim olabilirsin Niko ama bu, gerekirse canına okumayacağım anlamına gelmiyor." Onu sertçe geri itiyorum, böylece biraz tökezliyor. "Şimdi tavrını kontrol et yoksa ben senin için kontrol ederim."

Nikolay doğruldu, çenesi sıkı bir kare şeklindeydi. "Artık aşağıya inebilir miyim, *efendim*?"

"Misafirim ol."

Kaşlarını çatarak aşağıya indi ve ben de arkasından geldim. Alan hücrenin kendi tarafına büzülmüş, başının üzerine bir yastık koymuş. Işıkları açtığımızda kıpırdanıyor ve dramatik bir şekilde inliyor. Boris ise Nikolai hücre kapısını açıp içeri girdiğinde uyanık ve tetikte görünüyor.

Hakkını vermeliyim, adam tam bir beygir. İki hafta boyunca işkence gördü. Vücudunun bazı kısımları yüzüldü, günlerce yemek ve sudan mahrum bırakıldı. Kırık bir bacağı ve muhtemelen birkaç kırık kaburgası da var. Saatlerce su işkencesi bile hiçbir işe yaramadı.

Her şeye rağmen sessiz kaldı. Kız kardeşimi seks kölesi olarak satmamış olsaydı, saygımı kazanabilirdi.

Bu haliyle, sadece daha fazla şiddet kazanacak.

"Ölü bir atı dövmeye mi döndün?" Boris çekiştiriyor. Sesi her geçen gün daha da kısılıyor. İradesinin bedenini terk ettiğini düşünmek istiyorum.

"*Tsk, tsk*. Henüz ölmedin, Boris. Kız kardeşim tekrar benim korumam altına girene kadar da ölümün tatlı rahatlığının tadını çıkaramayacaksın."

Kanlı, dişsiz bir gülümsemeyi başarıyor. "Acı tamamen kafanın içinde." "Seni bu fikirden vazgeçirmek için buradayız.

Nikolai?"

Onu serbest bırakmak için kenara çekiliyorum. Kardeşim Boris'in önüne geçti ve ona ters ters baktı. "Onu kime sattın?"

Boris Nikolay'ın ayakkabılarına tükürür. Nikolai onun suratına öyle sert bir yumruk atıyor ki, adam anında bilincini kaybediyor. Gözlerimi deviriyorum. "Biliyorsun

amaç onu bilinçli tutmak, değil mi?" Ben soruyorum. "Uyanık değilse bize cevap veremez."

Dişlerini gıcırdatan Nikolai, leğeni suyla doldurmak için hücrenin dışındaki musluğa doğru yürüyor. Geride durup Nikolai'nin işini yapmasına izin verdim. Ona on beş dakika verdim ve sonunda Boris yine baygındı ve yarım düzine yeni yerden kanaması vardı. Karnındaki açık yara mide bulandırıcı derecede kötü görünüyor.

"Grigory'yi buraya çağırıp bunu halletmem gerekecek." Nikolai'nin bileğini tutup on dakika önce taktığı muştayı çıkararak içimi çektim.

"Bırak acı çeksin," diye tıslıyor Nikolai beni itip öfkeyle üst kata çıkarken.

Nikolai'yi yer seviyesine kadar takip etmeden önce Alan'a bir parça bayat ekmek atıyorum. "Acı çekmesine izin vermek başka bir şey. Ölmesine izin vermek başka bir şey. Eğer ölürse, bu iş biter. İz onunla birlikte biter."

"Ne fark eder ki?" Nikolai bağılıyor. "Konuşmuyor!"

Gözlerimi kısıyorum. "Şimdi bana inanıyorsun, değil mi?"

"Senin derdin ne?" Nikolai iki yana dönüyor. Pirinç muştalar yumruklarını temiz tutmuş ama köprü boyunca küçük bir çürük oluşmuş.

Yüzüne doğru yaklaşıp parmağımla göğsüne vuruyorum. "Gerçekten işi yarım yamalak yaptığımı mı düşündün? Her gün oraya gidip ona ninni söylediğimi ve elimle üzüm yedirdiğimi mi sandın?"

"Kim bilebilir ki? Son zamanlarda dikkatin dağılmadı değil."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu artık kendi ailene sahip olduğun anlamına geliyor. *Yeni* bir aile. Ve belki de bu eski ailenizin biraz daha aşağılara düştüğü anlamına geliyor."

O muştaları kendi ellerime takıp kardeşimi eşek sudan gelinceye kadar dövmeme ramak kaldı. "Bir daha söyle. Sana meydan okuyorum."

"Gerçek bu."

"Ben *sen* değilim, Nikolai. Her zaman aynı anda iki şeye konsantre olabildim. Hem Alyssa'ya bakabilir hem de Polly'yi arayabilirim."

"Eğer durum buysa, o zaman neden onu hala bulamadık?!" "Beni mi suçluyorsun?"

"Bana sürekli hatırlatmayı sevdiğin gibi, *sen* lanet olası *pahkan'sın*. Yani olan ya da olmayan her şey *senin* suçun. Polly'nin kaçırılmış olması *senin* suçun. Hâlâ bulunamamış olması da *senin* suçun."

"Seni uyarıyorum Nikolai: orada dur yoksa-"

"-Yani, Tanrı aşkına, sanki artık onun kayıp olması umurunda bile değil!"

Ona söylediğimde durmalıydı.

Onu boğazından yakaladım ve kapalı arka kapıya vurdum. Yorgun tahtaya o kadar sert çarpıyor ki tüm temel sarsılıyor. Onu esaretim altına almak son derece tatmin edici. Demek istediğimi daha iyi anlatabilmek için onu ikinci kez kapıya vuruyorum. Kafatasının tabanına çarptı ve acı içinde tısladı.

Güzel. Belki bu onun aklını başına getirir.

Görünüşe göre öyle değil, çünkü karşılık vermeye çalışıyor. Kendi yumruğumu salmadan önce yumruğunu iki kez engelliyorum. Onun aksine, hedefimi buldum.

Tıpkı çocukken yaptığım gibi onu yere serdim. Ayağa kalkmaya çalıştığında, onu tekmeleyerek geri indiriyorum ve botumu göğsüne koyuyorum.

"Yerde kal Nikolai," diye tıslıyorum. "Yerde kal."

Bana doğru hırlıyor ama yenilgi yüzünden okunuyor. Mücadele etmeyi bırakıyor, elleri iki yanında yere düşüyor.

"Polly için her şeyi yapacağımı biliyorsun. *Sakin bir* daha ona olan aşkıma sorgulamaya kalkma. Ya da onu bulup sağ salim eve geri getirmeye olan bağlılığımı."

Botumu çıkarıyorum ve Nikolai nefes nefese kalıyor. Kapıya doğru yürüdüm, sonra geri dönüp Nikolai'ye baktım, Nikolai hala yere yığılmış ve nefes nefese yatıyordu.

Zemin.

"Bir şey daha var: Benden şüphe ettiğin için seni sikeyim. Bunu unutmayacağım."

Sonra da kapıyı suratına kapattım.

ALYSSA

Odamdan dışarı adımımı atar atmaz burnuma kızarmış et ve peynir kokusu çarpıyor. Şef, Uri'nin siparişleri üzerine lezzetli bir şeyler hazırlıyor olmalı, çünkü ev hiç bu kadar güzel kokmamıştı.

Burnumu mutfığa kadar takip ediyorum ama kahvaltı köşesinin etrafında nöbet tutan mum ordusunu görünce duruyorum. Her köşede taze çiçekler açıyor ve kulak misafiri olduğum aydınlatma romantik bir ışıltıya ayarlanmış.

"Uh... Uri?"

Üzerinde Kiss the Cook yazan siyah bir önlükle köşeden çıkageliyor. Fena fikir değil aslında. Yüzü ve önlüğü yeterince davetkâr değilse, elindeki kepçe kesinlikle öyle.

"Yemek mi yaptın?"

"Mutfak personeline bu gece izin verip size kendim bir şeyler hazırlayayım dedim."

"Kokladığım şey... parmesanlı tavuk mu?"

"Hiçbir şey seni geçemiyor, değil mi,

narushitel?"

Yavaşça içeri giriyorum, yüzündeki kararlı, sınırdaki manik ifadeyi çözmeye çalışıyorum. Yemeklerimizi üç yıldızlı bir şef titizliğiyle hazırlıyor ama yine de gözlerindeki buğuya güvenemiyorum.

"Uri, bu harika. Ama... sen iyi misin?" "Tabii ki iyiyim."

Çürük parmak eklemlerini fark ediyorum ve otomatik olarak eline uzanıyorum. Ben yumruğunu incelerken o donup kalıyor. "Ne oldu?"

Elimden çekip aldı. "Hep aynı şeyler oluyor. Hepsi bir günlük iş."

"O zaman neden iyi görünmüyorsun? Polly yüzünden mi?"

Duydun mu-" "Şu anda Polly hakkında konuşamam, Alyssa."

Ses tonu keskin ve ağzım hemen kapanıyor. Gözlerindeki bakış bu. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı var. Kişisel başarısızlığı olarak gördüğü şeyden başka bir şeye odaklanmaya ihtiyacı var. Yanına gitmeyi, onu kollarıma çekmeyi ve ihtiyacı olduğu sürece ona sarılmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama deneyimlerimden biliyorum ki onu rahatlatmaya çalışmak, onu uzaklaştırmanın kesin bir yöntemidir.

Bunun yerine, dilimin ucuna gelen kelimeleri yutuyorum - Bu *senin hatan değil. O iyi olacak. Onu yakında bulacaksın* ve kontrolü ona bırakacağım.

"Bir şey yapabilir miyim?"

Minnettarlıkla rahatlıyor. "Birkaç bardak al."

Güzelce hazırlanmış olan masaya oturuyoruz. Yeni ve utanç verici derecede basmakalıp hamilelik isteklerim sayesinde bana köpüklü elma suyu ve yanında turşu getirdi.

"Bana yemek yaptığın için teşekkürler."

Başını sallıyor. "Kazın. Bu bebeklerin beslenmeye ve iyi beslenmeye ihtiyacı var."

Tavuk parmağımı kesiyorum ve tereyağlı, peynirli iyilik bana doğru yükseliyor. Onun için o kadar endişeleniyorum ki ilk ısırığı almak için kendimi zorlamam gerekiyor. Ama tüm o baharatlar tat alma tomurcuklarıma çarptığı anda, bıçağımı ve çatalımı elimden bırakamıyorum.

"Eğer Bratva *pahkan* işi yürümezse, şef olarak parlak bir geleceğin var."

Sırıttıyor. Votkasının yarısını bitirmiş ama yemeğine dokunmamış bile. Fark etmemiş gibi yapıyorum.

Yemeğimi neredeyse bitirdiğimde, "Ailem bir sorun olduğunu fark etmedi," diye geveliyorum. Uri kaşlarını kaldırıyor ve bunun onun dikkatini dağıtmak için doğru bir yol olup olmadığını sorgulamama neden oluyor. "Şey... Yani, tüm Küba hikâyesini yuttular."

Başını sallıyor. "Çok fazla soru sormadılar."

"Çünkü gerçekten umurlarında değil." Omuz silkiyorum, kaşlarını çatıyor ve bu küçük sözsüz savaşı kaybedince iç çekiyorum. "Bunun bu kadar acı çıkmasını istememiştim."

"Eğer söylediklerin doğruysa, biraz acı çekmekte haklısın, Alyssa."

"Bu *kesinlikle* doğru." Homurdanıyorum ve çatalımı tabağımın kenarına bırakıyorum. "Ziva onlarla her zaman daha iyiydi. En sevilen çocuk oydu. Gitmesi gerekenin o olması ve benimle baş başa kalmaları gerçekten ironik."

İyi tarafı mı? Uri'nin gözlerindeki o dalgın, sıkıntılı bulanıklık gitti.

Dezavantajı? Kendimi ailem hakkında bir konuşmanın içine çektim.

"Bunu sana onlar mı söyledi?"

"Zorunda değillerdi. Ziva öldükten sonra onlar kendi evlerine çekildiler, ben de kendi evime çekildim. Okul etkinliklerine gelmeyi bıraktılar. Doğum günümü kutlamayı bıraktılar. Hayatımla ilgilenmeyi bıraktılar. Üniversite mezuniyetime bile gelmediler. Babam birkaç saat önce aradı ve annemin migreninin çok kötü olduğunu, arabaya binemediğini söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

Uri yaklaşıyor ama bir şey söylemiyor. Yine de o masmavi gözleriyle ne kadar çok şey anlatabildiği inanılmaz. Sanki tüm benliğiyle burada, beni dinliyormuş gibi hissediyorum.

"Belki bir kısmı benim hatamdı. Ziva'nın ölümü için onları suçladım."

"Neden?"

"Çünkü tedaviyi bırakmaya karar verdiğinde ona *izin verdiler*."

"Belki de onun kararına saygı duymaya çalışıyorlardı," diyor.

Dişlerimi sıkıyorum. "Bu *bizim* aile olarak vermemiz gereken bir karardı. Ve Ziva'ya ne olursa olsun onun arkasında olduğumuzu göstermek bizim görevimizdi. Bize yük olmak istemedi. Bu yüzden tedaviyi durdurmak istedi. Ölmek istemesinin tek nedeni buydu. Eğer sadece... sadece..." Bir hıçkırık kelimelerimin geri kalanını elimden alırken sözümü kesiyorum. Daha da kötüsü, gözyaşlarımın yemeğime sıçraması ve temas ettiğinde cızırdaması. "Kahretsin. Şimdi de ağlıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum..."

"Neden?"

Gözyaşlarımı çabucak siliyorum. "Çünkü sen bizim için çok güzel bir yemek hazırladın ve ben de salyalarımı akıtıyorum."

Eğer umurundaysa, hiçbir belirti göstermiyor. Gözleri bana sabitlenmiş durumda. "Bana bunların hiçbirini daha önce anlatmadın."

"Çünkü Ziva hakkında konuşmayı sevmiyorum. Ya da ailemden. Kimseyle. Elle'e bile. O da bir ara neredeyse bizim evde yaşıyordu."

Öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Minnettarım, biliyorsun." "Ne?"

Gülümsüyor. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun. İşe yaradı."

Elimde olmadan ağlamaklı bir kahkaha attım ve gözlerimi devirdim. "İçimi görmenden nefret ediyorum. Yine de seni işlevsiz ailemle rahatlatabildiğime sevindim."

"Bütün aileler işlevsizdir, Alyssa. Mutluluk kendimiz için yarattığımız şeydir." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Gel hadi. Yatağa gidelim."

Kulağa hoş geliyor. Elini tutuyorum ve beni odama götürmesine izin veriyorum. Uri'nin gerçek yatak odasının üçüncü katta, Lev'inkinin yanında olduğunu biliyorum ama ben zemin kata yükseltildiğimden beri o benimkinin yanındaki odada kamp yapıyor. Bu da beni ciddi bir bayanla baş başa bıraktı.

Son birkaç gündür ereksiyon halindeyim. Tam orada, aramızda ince bir duvar olduğunu bilmek. Muhtemelen benim gibi gece geç saatlere kadar uyanık yatıyor, her şeyin nerede yanlış gittiğini ve her şeyi yeniden düzeltmek için ne gerektiğini merak ediyor.

Yatağa ulaşana kadar elimi tutuyor. Sonra beni döndürüyor ve sabırlı, dikkatli hareketlerle beni soymaya başlıyor.

"Kendi kıyafetlerimi çıkarabilirim, biliyorsun."

"Akşam yemeği pişirdim." Parmakları enseme okşuyor ve arkalarında ürperti bırakıyor. "Tatlıyı senin getirmen adil olur."

Kollarının arasında yavaşça dönüyorum, ta ki beni kendine yaklaştırana kadar. "O zaman sana yedirmeme izin ver," diyorum imalı bir göz kırpmayla.

Uri'nin kaşları kalkıyor ama bir şey söylemiyor. Bunun yerine, iyiliğime karşılık vermeme izin veriyor, gömleğinin düğmelerini açıyor ve soyarak üzerinden çıkarıyor. Sırada kemeri, sonra pantolonu ve boxer'ı var. Çırılçıplak kaldığında ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu yorganların üzerine sırtüstü yatırıyorum. Ben de onu takip ediyorum, ereksiyonu ıslaklığımı okşarken kalçalarının iki yanına birer dizimi koyuyorum.

Buradan ona hayran olmak çok kolay. Kaslarının pürüzsüz düzlemleri. Her yerindeki sertlik, karnındaki kıllar. Sadece *erkeklik* yayıyor. Bu bana *normalde* şöyle hissettirirdi.

Yumuşak gülümsemem kıvrılıyor. "Belki de pozisyon

değiştirmeliyiz." "Neden?"

Çıkıntılı karnıma bakıyorum. "Muhtemelen bu açıdan şişman bir inek gibi görünüyorum."

Uri'nin gözleri öfkeyle parlıyor ve bana doğru sarsılıyor. "Mükemmel görünüyorsun amına koyayım," diye homurdanıyor yüzüme doğru, nefesi votka kokuyor. "Bir daha asla kendin hakkında böyle konuşma. Duydun mu beni?" O kadar kararlı ki kendimi başımı sallarken buluyorum. "Güzel." Dirseklerinin üzerine tekrar yerleşti, gözleri hâlâ ateşliydi. "Şimdi bin bana, Alyssa."

Ben de öyle yaptım. Onu içime sokuyorum ve çevresine alışana kadar yerleşiyorum. Sonra doktorun emrettiği gibi onu yavaşça sürüyorum. Her zaman olduğu gibi birbirimize mükemmel bir şekilde uyuyoruz. İhtiyacım olan her noktaya ve sahip olduğumu bile bilmediğim birkaç noktaya çarpıyor. Kendimi ona kaptırıyorum, başımı geriye atıp saçlarımın omurgamdan aşağı dökülmesine izin veriyorum, her iniltiyi tavana kadar soluyorum.

Yine de "yavaş" uzun sürmüyor. Onun sıcaklığında kayboldukça, siki içime gömüldükçe daha da hızlanıyorum, ta ki birlikte bir hareket bulanıklığına dönüşene ve beni sıcak, açgözlü bir açık ağızla öpmek için ayağa kalkana kadar. İşte o zaman Uri'ye tepeden tırnağa bağlandım, her santimim onun her santimine yapıştı. O da benimle birlikte boşalıyor, ayak parmaklarımın kıvrılıp kasılmasına neden olan gırtlaktan gelen bir homurtuyla içime doluyor.

Daha sonra ona sarılıyorum, zengin odunsu kokusunu içime çekiyorum. "Bu gece benimle kalır mısın?" diye soruyorum. Ne kadar muhtaç görüldüğüm, ne kadar acınası olduğum umurumda bile değil. Bazen biz kadınlar sadece *ihtiyaç duyarız*. Bu da o zamanlardan biri.

"Evet," diyor basitçe, başımı öperek.

Ve öpüyor da.

Fısıltıyla verdiği söz ve elini kolumun üzerinde gezdirmesi arasında bir yerde uykuya dalıyorum. İlk başta, tatlı bir kayıtsızlıktan başka bir şey yoktu. Tam da ihtiyacım olan şey.

Ama sonra kabuslar başlıyor.

Hepsi aynı şekilde bitiyor. Lev ve Polly'nin benden uzaklaştırılmasıyla. Yüzü olmayan eller tarafından gölgelere sürükleniyorlar ve yerlerine iki Rus canavarı ortaya çıkıyor. Sesleri rüzgar gibi çıtırdıyor ve benim anlayamayacağım kadar alçak ve belirsiz bir kelime mırıldanırken gittikçe büyüyen gölge canavarlar yaratıyorlar.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ama sesim gölgeler arasında

kayboluyor. "Hayır!" "Alyssa."

"Benden uzak dur!"

"Hey, Şimdi. Sorun yok. ŞŞŞ."

"Onları bana geri ver! LŐtfen, Tanrım,
sadece-" *Alyssa*."

O kocaman, pençe uğlu gölge eller beni yakaladığında nefesim kesiliyor,
gözlerim açılıyor. Hayır, gölge eller değil. *Uri'nin* elleri.

YŐzŐ karanlığın içinde Őzerime asılı, gözleri parlak, dişleri beyaz. "Sorun
yok. Sadece bir kabus gŐrŐyordun."

Başımı salladım. "Bu bir kabus değildi. Gerçekten başıma geldi," diye
fısıldıyorum ona sıkıca tutunarak. "O adamlar... Onları Şimdi hatırlıyorum...
Polly'yi kaçıranlar..."

Uri'nin gözleri bŐyŐr. "Ne hatırlıyorsun, Alyssa?"

Kalbim kŐt kŐt atıyor. Hatırladığım Özel bir Şey vardı. Önemli olduğunu
bildiğim bir Şey. Ama hızla elimden kayıp gidiyor.

*Hangi kelimeyi sŐylŐyorlardı? GÖk gŐrŐltŐsŐ gibi bir sesle tekrar tekrar
sŐylediler, alçak ve gŐrlŐyordu ve o kadar derindi ki kemiklerimde
hissettim. Ommm... Dommm...*

"Dominik!" Aniden patladım. "Onu sũrũkleyerek gŐtũrũrken bir isimden
bahsettiler. Dominik. SÖyledikleri buydu."

Uri'nin ifadesi okunamıyor ancak yŐzũndeki aciliyet yeterince belirgin
-İhtiyacımız olan atılım buydu.

Bir kez başını sallıyor, alnıma bir Őpũcũk konduruyor ve yataktan
kalkıyor. "Bekle. Nereye gidiyorsun?"

ılgınca kıyafetlerini çekiştirmeye başladı. Bana cevap vermek yerine
tekrar eğiliyor ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor. Sert bir Őpũcũk;
gŐlũ, tutkulu ve umut dolu. Benden ayrıldığında gözleri parlıyor. "Geri
geleceğim, tamam mı?"

Ve böylece gitti.

URI

Kapı pat diye açıldı ve Nikolai içeri daldı. "Kruger'dan bir haber var mı?"

Telefonuma bakıp çalmasını bekliyorum. "Henüz bir şey yok."

Masama doğru yürüyor ama oturmuyor. Kaşları kemerli ve teni solgun görünüyor. "Bu ismi nereden aldın?"

"Alyssa. Birkaç saat önce bir rüya gördü ve onu uyandırdığımda dudaklarında bu isim vardı."

"Soyadın yok mu?"

"Hayır, ama bunun yeterli olacağını umuyorum. Oturun."

Nikolay elini saçlarında gezdirerek, "Oturamıyorum," diye yakınıyor. "Kıpırdamadan oturursam kendimi yakacağım." Onun yerine pencereye gider ve çimenlere bakar. Gömme bahçe lambaları dışında her şey karanlıkla örtülüdür.

Yüzük halkası. Yüzük halkası.

Telefonu aldım ve Nikolai'nin yararlanması için hoparlöre verdim. "Kruger?"

"İki isabet var patron," diyor nefes nefese. "İlki Dominik Drozdov. Tanımanız için bir neden yok. Küçük çaplı bir tetikçi ve kiralık katil, zaman zaman yüzük işlerine de bulaştığı biliniyor."

Dişlerim gıcırıyor. "Peki ya ikinci vuruş?"

"Dominik Evanoff."

Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış Nikolay'a bakıyorum. "Tıpkı Evanoff Bratva'dan *Pahkan*

mi?" "İşte o, patron."

İçim rahatsız edici bir şekilde kıpırıyor. "İki adam hakkında da ne bulabilirsen araştı. Hangisinin peşinde olduğumuzdan emin olmalıyım." Telefonu kapattıktan sonra döner koltuğumu hâlâ pencerenin yanında duran Nikolai'ye doğru çeviriyorum. "Evanoff'larla hiç sorun yaşamadık."

Nikolai başını sallayarak onaylıyor. "Her zaman daha düşük bir ölçekte çalışmaktan mutlu oldular, alfa olarak size boyun eğdiler."

"Bir şeyler değişmediyse...?"

Nikolai başını sallar. "Evanofflar işlerinin çoğunu Rusya dışında yapıyor. Amerika'da bize asla böyle meydan okumazlar. Bu gülünç olurdu. Düpedüz intihar olur."

"Katılıyorum. Ama emin olmamız gerek." Telefonumu elime aldım ve Alyssa'nın çitimde görünmesinden önce aramadığım bir Rus numarasını çevirdim.

"*Privet*, kuzen," diye cevaplıyor Dimiv. "Uzun zaman

oldu." "Ne yazık ki bu sosyal bir görüşme değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sizin ormanda gece yarısı değil mi?"

"Uyku zayıflar içindir, *dvoyurodnyy velet*."

"Bana sorunun ne olduğunu söyle. Buradan yardım etmek için elimden geleni yapacağım." "Evanoff'lara bakmanı istiyorum."

Şaşkınlıkla hareket etmesinin hışırtısını duyuyorum. "Seni geçtiler mi?"

Hayır, ama Nikolai'nin tekrar tekrar odadan geçmesi, Evanoff'ların beni erken bir mezara götürmesinden çok önce beni delirtecek. Nefes veriyorum ve kendime odaklanmam gerektiğini hatırlatıyorum. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum. Hamlemi yapmadan önce emin olmalıyım."

"Etrafa soracağım. Halledilecektir; merak etmeyin. Sormama izin vererseniz, ne yaptıklarını düşünüyorsunuz?"

Başka biri olsaydı, paylaşmaya istekli olmazdım. Ama Dimiv bir kuzenden daha fazlası; iyi ve kötü maceralar boyunca bir müttefik oldu. "Polly kaçırıldı. Yüzüklere satıldı."

Keskin bir nefes daha. "*Siktir.*"

"Onun 'Dominik' adında bir adama satıldığına inanmak için nedenlerim var ve şimdi hangisine satıldığını bulmam gerekiyor."

"Hangi çılgın *mudak* onu halkalara satmış olabilir?"

Yaklaşan baş ağrısına karşı şakaklarımı ovuyorum. "Boris Sobakin." "*O* amcık mı?" Dimiv şok içinde haykırıyor. "Bu kadar taşaklı olduğunu bilmiyordum." "Onda daha iyi bir şey var, zayıflık eksikliği."

"*Herkesin* zayıf yönleri vardır, kuzen. Belli olmayabilir ama her zaman bir tane vardır."

Kendine güveni artırıyor, ki bu iyi bir şey çünkü Alyssa'nın adını hatırlamasının ilk heyecanı hızla kayboluyor. Kendimi yine yorgun hissediyorum. "Bana bir iyilik yap ve Sobakin hakkında da ne bulabilirsen bul. Bana yardımcı olabileceğini düşündüğün her şeyi."

"Tamamdır. Hemen işe koyulacağım."

Telefonu kapatıyor ve Nikolai sonunda volta atmayı bırakıyor, şükürler olsun. Onun koyu göz altı halkaları da benimkiler kadar kötü olmaya başlamıştı. "Bu mu yani? Onu bize geri getiren şey bu mu?"

"Umarım öyledir," diye mırıldandım. "Aksi takdirde, kulübedeki o orospu çocuğunu öldürmek zorunda kalabilirim."

Nikolai'nin boynunda, onu daha önce yakaladığım zaman oluşan çürüğü fark ettim. Yıllar boyunca birbirimize adil yaralar verdik. Ama günün sonunda riskler yeterince yükseldiğinde hep bir araya geliyoruz.

Kan sudan daha kalındır. Bu şimdi her zamankinden daha önemli.

Ayağa kalktığımda güneş yavaş yavaş gökyüzünden çekiliyor. "Biraz uyumalısın," diyorum Nikolai'ye, sırtına bir tokat atarak. İkimiz de ancak bu kadar özür dileyebiliriz.

İç çekip gevşemeden önce bir süre bana bakıyor. "Yaptığında yapacağım."

O evine dönüyor ve ben de Alyssa'nın odasına gitmeden önce bir tepsi hazırlamak için mutfaka uğruyorum. Onu uyandırmamayı umarak sessizce içeri giriyorum, ama bilinci yerinde ve yatakta oturmuş, belli ki beni bekliyor.

"Hey," diye mırıldanıyor sessizce, gergin bir şekilde.

Yatağın ayak ucunda durakladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Endişeli, kaygılı, umutlu," diye sıralıyor. "Bu Dominik denen kişinin kim olabileceğini araştırdın mı? Sence Polly onun elinde mi? Onu nerede bulabileceğinizi biliyor musunuz?"

Tepsiyi yatağının başucuna koydum ve onu yastıklara yaslanmaya zorladım. "Derin bir nefes alıp biraz çay içmelisin."

Dalgınca uzattığım fincanı alıyor ama yudumlamak için hiçbir harekette bulunmuyor. "Çay istemiyorum."

"Yine de iç." "Uri-"

"Üzerinde çalışıyorum, tamam mı? Bu Dominik'in kim olduğundan emin değilim ama öğreneceğim. Polly'yi geri alacağız, sana söz veriyorum."

Bu sözü güvence altına aldıktan sonra çayından bir yudum alıyor. "Bütün gece uyumadın, değil mi?"

"Demir sıcakken dövmeliyim."

İç geçiriyor ve ellerimi tutabilmek için fincanını yere bırakıyor. "Senin için endişeleniyorum. Dinlenmen gerekiyor. Bu sağlıklı değil, Uri."

"Uyuduğumda rüya görürüm. Bu yüzden bundan kaçınmayı tercih ederim."

"Buraya gel." Sırtım yüzüne dönük olacak şekilde beni yatağa, önüne çekti. Sonra gömleğimi çıkarıyor ve omuzlarımdan başlayıp sırtıma doğru masaj yapmaya başlıyor. Elleri küçük ve tenimde serin ve beni bağlayan derin düğümlere fazla bir çentik atacak kadar güçlü değil. Ama yine de iyi hissettiriyor. Burada oturup hiçbir şey yapmamak, o her seferinde bir parmak ucuyla sevgisini içime akıtırken gözlerimin kapanmasına izin vermek.

Sonunda gözlerim yorulmaya başladı. Beni yan yatırıyor ve önüme geçiyor.

"Alyssa..."

"Şşş," diye mırıldanıyor hipnotik bir şekilde. "Sen benimle ilgileniyordun. Şimdi seninle ilgilenme sırası bende. Sadece dinlen. Ben buradayım. Tam buradayım."

URI

Alyssa'nın elleri sihrini konuşturduktan sonra uyuyabildiğim birkaç saat harikalar yaratıyor. Kendimi uzun zamandır hissettiğim en uyanık, en yetenekli, en güçlü hissediyorum. Düşüncelerim net ve odaklanmış. Kararlılığım her zamanki gibi çelik gibi.

Kız kardeşimi eve getireceğiz.

Alyssa yukarıda Lev'le vakit geçirirken ben de ekibimin Sobakin ve her iki Dominik hakkında bulabildiği tüm bilgileri gözden geçiriyorum.

Evanoff hakkında okudukça, Sobakin ya da Polly'nin yakalanmasıyla bir ilgisi olduğuna daha az inanıyorum. Hatta Boris'le aralarında, iki adamın kendi örgütlerini ilgilendiren birkaç anlaşmanın kötü gitmesinden kaynaklanan bir düşmanlık bile olabilir. Sobakin hayatı boyunca çok fazla köprü yakmış gibi görünüyor.

Telefonum çaldığında, dalgın bir şekilde ona uzanıyorum.

Hemen arayın.

Onu aramak için acele ederken kan parmaklarıma hücum ediyor. Hemen cevap verdi. "İki şey var. Dominik Evanoff senin adamın değil. Aralarında husumet var, hem de çok. Görünüşe göre Evanoff'un babası ve amcasının ölümünden Sobakin sorumluymuş."

"Beni şaşırtmadı. İkinci şey nedir?"

"Boris'in Moskova'daki işlerini araştırdım. Hackerlarımdan biri Boris'in hesabından Moskova'da yaşayan bir kadınla bağlantılı bir offshore hesabına yapılan havale işlemlerinin kaydını almayı başardı. Adı Elena Chernoff."

Vücudum adrenaline dolup taşıyor. Yerimden kalktım ve Nikolai'nin dün gece halılarına sürdüğü izi takip ederek volta atmaya başladım. "Bir şey çağrıştırmıyor. Ama Sobakin ona bakıyorsa, onun için bir anlamı olmalı."

"Geçimini sağladığı kişi o değil," diye açıklıyor Dimiv. "Onun on yaşındaki oğlu. Artem. Doğum belgesinde babası yazmıyor ama kısa bir süre önce çocuğun resmine baktım. Eğer babası Sobakin değilse, beni gözlerimin ortasından vurabilirsin."

Evet, evet. Lanet olası evet.

"Dimiv Bugrov, sana bir borcum var. Aslında birkaç tane." "Aile bunun için vardır, kuzen."

"Kazmaya devam et. Bu tarafta halletmem gereken işler var."

Telefonu kapattığım anda ofisimden çıkıp kulübeye doğru uçuyorum. Hücrenin kapısını tekmeleyerek açtığımda Alan ciyaklıyor ve battaniyesinin altına saklanıyor.

Sobakin ise bana çirkin bir gülümseme sunuyor. "Konuşmayacağımı şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Artem için bile mi?"

Adı ağızımdan çıkar çıkmaz Boris'in kafası bir anda yukarı kalkıyor. Yüzündeki gülümseme eriyor ve gözleri sulanıyor. Yüzündeki korku açıkça belli oluyor.

Bütün gün gördüğüm en tatlı şey. "Sakin saçının teline dokunayım deme!"

Soğuk bir şekilde gülümsüyorum. "Benden talepte bulunacak durumda değilsin Boris."

Boris dişlerini gıcırdatıyor. "Kız kardeşini kime sattığımı bilmek ister misin?" diye kendi kendine sorar. "Sana söyleyeyim: Dominik Drozdov. Ama bu kadar

Benim bildiğim kadarıyla. Kız ona satıldı ve ben de izini orada kaybettim."

"Onun hayatının değeri neydi?" Hırladım. "Onu kaç para sattın?"

Boris başını salladı. "Mesele asla para değildi. Senin acı çekmeni izlemek pahasına da olsa onu yok pahasına satardım."

Muhtemelen bu kişisel kan davasının nereden kaynaklandığını sormalıyım. Ama umursamayacak kadar kızgınım. Kafası boynunda sallanmaya başlayana kadar onu anlamsızca dövmeye karar verdim. Sonra arkamda adamın kırık kabuğunu bırakarak uzaklaşıyorum.

Şu anda çaresizce onun hayatına son vermek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Cesedi işime yaramayacak. Ama yine de olabilir.

Ellerimdeki kanı silme zahmetine bile girmeden Dimiv ve Kruger'a mesajlar göndererek aradığımız adamın Drozdov olduğunu bildiriyorum. Sonra Sobakin'in kanını temizlemek için yatak odama gidiyorum.

Alyssa içeri girdiğinde kıyafetlerimi çıkarıyordum. Ellerimdeki kanı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Benim değil," diye açıklıyorum o sormadan önce.

Yaklaşmaya çalışırken bu onu rahatlatmıyor gibi görünüyor. "İyi misin?"

"Ben altınım, Alyssa." Dönüp ona bakıyorum, sırtıyorum. "Polly'nin kimde olduğunu biliyorum."

Nefes nefese kalıyor, gözleri dönüyor. "Gerçekten mi?"

"Bana verdiğin ipucu-Dominik-ortaya çıktı."

Rahatlama yüzünü kaplar. "Oh, Tanrı'ya şükür!" Hemen nazar boncuklu bileziğini bir tespih dizisiymiş gibi eline alır. "Tanrı'ya şükür!"

Beni banyoya kadar takip ediyor ve lavaboda kanı yıkayışımı izliyor. Suyu kapattığımda yanıma geliyor ve yüzümün yan tarafına dokunmak için uzanıyor. Elini geri çekiyor ve başparmağında bir kan lekesi fark ediyorum.

"Her yerde..." diye fısıldıyor.

"Temizlenmeme yardım etmeye ne dersin?"

Cevap vermesini beklemiyorum; onu yavaşça soymaya başlıyorum. Orada durmuş, onu izlememi seyrediyor. Onu yanıma çekmeden önce duş musluğundan akan suyun ılık olduğundan emin oluyorum. Vücudu olgun ve mükemmel görünüyor. Karnının yumuşak kabarıklığı, göğüslerinin sulu dolgunluğu - deniz kabuğundan çıkan Venüs'e benziyor.

Elleri bu sabah olduğu gibi vücudumun üzerinde geziniyor. Bu sefer beni sabunluyor, sabunu vücuduma sürdükten sonra tekrar duruluyor. İşini bitirdiğinde taş gibi olmuştum ve kendimi ona bırakmaya hazırdım.

Ama denediğimde beni durduruyor. "Hayır," diyor yumuşakça ve biraz da bilinçli bir şekilde. "Henüz değil."

Sonra yüzünden ve vücudundan su damlaları akarken önümde dizlerinin üzerine çöktü ve beni emmeye başladı.

"Siktir," diye inliyorum boğazıma sarılırken.

Bugün onda daha önce görmediğim bir özgüven var. Anlıyorum, gerçi ben de yüksek hissediyorum.

Çok yaklaştık. Çok yaklaştık.

Sikimi emmeye devam ederken taşaklarımla oynuyor, beni o kadar derine çekiyor ki bazen gerçekten kontrolümü kaybedeceğimi ve ağzına boşalacağımı düşünüyorum. İkinci kez sikimi ağzına aldıktan sonra ağzından çıkıyorum ve onu tekrar ayağa kalkmaya zorluyorum.

"Seni bir saniye daha beklemeyeceğim, *narushitel*," diye kulağına hırlıyorum. "Çünkü şu anda kendimi sana gömmezsem öleceğim." Sonra onu döndürüp duşun cam duvarına doğru itiyorum.

Aynaya yansıyan silüetlerimizi görebiliyorum. Göğüsleri cama dayanmış, bir yanağı dudaklarını bükülmüş bir gülümsemeye itiyor. Boğuk bir inilti çıkarırken yavaşça içine doğru itiyorum.

Sonra onu yavaşça beceriyorum, tekrar dışarı kaymadan önce uzunluğumun içinde kaybolmasını izliyorum. İpeksi saçları sıırılsıklam, sırtından aşağı sarkıyor.

kalın ipler halinde. Su omurgasından aşağıya, vücutlarımızın birleştiği yere doğru akarken büyülenmiş gibi bakıyorum. O bir sanat eseri ve ondan zevk alan tek kişi benim.

Hayatta bu kadar şanslı başka bir adam var mı?

Bir elimi kalçasında tutarken diğer elimi beline doluyorum ve tekrar tekrar birbirimize çarparken aynada bizi izliyorum. Her itişte dudaklarından yeni, kekeleyen kelimeler dökülüyor.

"Evet, evet... sik beni, Uri... sadece al beni... *evet...*"

Bu sabahki uykumla şu anki uykum arasında kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyorum. Ondan çekiliyorum, onu döndürüyorum ve ona ne istediğimi bile söyleyemeden, göğsünü döllerimle boyarken dizlerinin üzerine düşüyor. Hepsini alıyor, duş suyu ve tohumlarım üzerine inerken başı geriye eğik.

Kendimi sağıarak kurutuyorum, ama dili dudaklarının kenarından bir damla yapışkan beyazlık yakalamak için dışarı fırladığında, neredeyse her şeyi baştan yapmaya hazırım.

Ayağa kalkmasına yardım ederken ona "Sen asla uyanmak istemediğim bir rüyasın" diye mırıldanıyorum.

Onu tepeden tırnağa temizlerken yüzünde aynı utangaç, yeni sikilmiş gülümsemesini koruyor. İkimiz de tekrar temizlendiğimizde ve suyu kapattığımda, göğsümün içinde hissettiğim derin, memnun bir iç çekiyor.

Bunun olmasına nasıl izin verdim? Merak ediyorum.

Bu mülk, kardeşlerim, Bratva... Bunlar benim her zaman güvenli yerim oldu. Bunlar benim evim olarak gördüğüm şeylerdi.

Şimdi, evi düşündüğümde, tek gördüğüm o.

URI

Banyodan çıktığımda masamın üzerinde telefonumun çaldığını görüyorum. Numara özel olarak kayıtlı ama yine de cevap veriyorum. Arayanın kim olabileceğine dair içimde bir his var ve diğer uçtaki sesi duyar duymaz önsezimin doğruluğu kanıtlanıyor.

"Merhaba kuzen. Sana iyi haberlerim var." Dimiv'in heyecandan başı dönüyor. Adamın yöntemleri hakkında ne dersiniz deyin -düşmanları kesinlikle bu yöntemlerin hayranı değil- ama sonuç alıyor. "Drozdov'un yerini tespit ettim. Satın aldığı malları sakladığı söylenen bir adres. Bir çeşit depo da diyebilirsiniz."

Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki elimde parçalanma tehlikesi geçiriyor. "Anlat bana."

"Beni Uluslararası Geliş'ten aldığınızda yüz yüze söyleyeceğim. Ama bu cehennem gibi ülkede taşaklarımı terletiyorum, o yüzden acele et dostum."

"Buraya kadar uçarak mı geldin?" Şaşkınlıkla sordum.

Dimiv homurdanıyor. "Şerefsizin biri küçük kuzenimi çalıp seks kölesi olarak satmaya mı çalışıyor? Emin ol uçarak geldim. Senin ve Nikolai'nin bana ihtiyacı var."

"Sen iyi bir adamsın, Dimiv." Çoktan evin içinde ilerlemeye ve garajın yanındaki panodan anahtarları kapmaya başlamıştım. "Yola çıkıyorum."

Nikolai köşede belirlediğinde neredeyse ön kapıya varmışım. "Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?"

"Arayan Dimiv'di. Onu almak için havaalanına gidiyorum ve Drozdov'un mekanlarından birine gideceğiz."

Nikolai'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Dimiv-buldu-geliyorum."

"Hayır." Beni takip etmesini engellemek için elimi göğsüne koyuyorum. "Burada Lev ve Alyssa'ya göz kulak olmanı istiyorum. Dimiv ve ben bu işi halledeceğiz."

Kardeşimin yüzü düşüyor ve omuzları öne doğru çöküyor. Ama sonra bir şey onu aydınlattı. "Alyssa'nın bugün Grigory ile randevusu var. Kontrol için orada olmak istemiyor musun?"

Şerefsiz. Hangi düğmeye basacağını biliyor.

"Alyssa anlayacaktır. Bu Polly ile ilgili. Ona bu gece görüşeceğimizi söyle."

O daha fazla tartışmadan kapıyı kapatıp siyah cipime doğru koşuyorum. Kavşaklardan dümdüz geçerken ve yoldaki neredeyse her aracın önünü keserken trafik kameraları havai fişek gibi patlıyor. Bırakın cezalar biriksin, beni Polly'ye bir saniye bile erken ulaştıracaksa hepsini seve seve öderim.

Havaalanında Dimiv'i kaldırımda sabırsızlıkla beklerken buluyorum, bir omzundan spor çantası sarkıyor. "Kıç mı nakit mi?" Camı açıp önüne yanaştığımda şaka yapıyorum.

Dimiv yukarı bakar ve sırtır. "Eminim o çirkin suratın 'kıç' dememi isterdi." Çantasını arkaya atar ve yolcu koltuğuna atlar. "Seni görmek güzel kuzen."

Orta konsolun üzerinde kucaklaşıyoruz ve amcamın eskiden yaptığı gibi sırtıma iki kez vuruyor. Bu beni çocukluğuma geri götürüyor; Rusya'daki yazlar, arka bahçede güreş maçları, her akşam pierogi ve makarnalar. Dimiv, Petyr Amca gibi bile kokuyor: sigara dumanı ve Sovyet dönemi Old Spice kolonyası.

"Keşke daha iyi koşullar altında yeniden bir araya gelseydik," diyor iç çekerek, ayrıldığıımızda. "İşler sarpa sardığı anda beni aramalıydın."

Arabayı kenara çekip otoyola çıkan rampaya giriyorum. "Moskova'da uğraşman gereken kendi pisliğın var."

"Aile ailedir, Uri. Arayıp oğullarımdan birinin sağduyudan çok açgözlülükle hareket eden bir *mudak* tarafından kaçırıldığını söylesem geleceğini biliyorum."

"Yapardım. Bu arada çocuklar nasıl?"

"Bogdan çalışkan ve sessizdir. Osip ele avuca sığmaz. Bana senin ve Nikolai'nin o yaşlarını hatırlatıyor. Zaman zaman iyi bir dayaa ihtiyacı oluyor, tıpkı senin ve Nikolay'ın o yaşlardaki hali gibi. *Bu* yaşta da öyle." Kaşlarını çattığıında kıkırdıyor, sonra telefonunu çıkarıyor. "GPS'ine konumu gireceğim. Oraya varmamız aşağı yukarı kırk dakika sürecek gibi görünüyor. Takviyeye ihtiyacımız olacak."

Başımı sallıyorum ve sol şeride geçiyorum. "Nikolai'ye mesaj at. Adrese üç ekip göndermesini söyle. Bizden daha hızlı orada olacaklardır."

Dimiv, Nikolay'a mesajı gönderirken sessizliğe gömülür. İşini bitirdiğinde koltuğuna yaslanır ve derin bir nefes alır. "Amerika," diyor iç çekerek. "Buraya gelmeyeli neredeyse sekiz yıl oldu. Buna inanabiliyor musun?"

Dimiv Amerika'ya en son cenaze törenleri için gitmişti. O sırada en büyük çocuğuna hamile olan karısı Dagmara'yı da getirmişti.

"Yapamam," diye itiraf ediyorum. "Sekiz yıl. *Lanet olsun.*" Ona doğru bakıyorum. "Daha fazla iletişim kuramadığım için üzgünüm."

Özrümü elinin tersiyle itti. "Boş ver onu. İletişim halinde olmamıza gerek yok. Biz bir aileyiz."

Gülümsüyorum. Dimiv her zaman amcamın sadakat duygusuna sahipti, şiddetli ve özür dilemeyen. Rusya'ya taşınacağını bize açıkladığında acı bir kayıp oldu.

"Ne zaman dönüyorsun?"

Dimiv gözlerini devirir. "Yine mi bu?"

"Sana burada ihtiyaç var. Nikolai ve ben senin gibi bir adamı gerçekten kullanabiliriz."

"Belli ki ben bir avım, dostum. Ama Moskova'da iyi bir hayatım var. Karım ailesinin yanında yaşamaktan mutlu. Ve ocuklar... Rusya onların bildiği tek ev."

"Eğer Amerika'yı merak ederlerse, onları buraya gönderin. Ben onlarla ilgilenirim."

Dimiv başını sallar. "nce Polina'yı kaçıran orospu çocuğunun icabına baksak nasıl olur?"

enem onaylarcasına sıkılıyor. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Adil bir uyarı: Bu Drozdov denen herif hakkında bulduğum pisliğe bakılırsa, aracıdan başka bir şey değil. Halkalardan kızları satın alıyor ve sonra onları zengin yabancı sikiklere satıyor. Polly'nin bu yerde olmaması muhtemel. Ama orada Drozdov'un onu kime sattığını bize söyleyebilecek biri olabileceğini umuyorum."

"O orada," diye homurdanıyorum. "Onu hissedebiliyorum."

Çevresel görüşümden Dimiv'in bana sempatik bir ifadeyle baktığını görebiliyorum. Hayal grüyor gibi gründüğümün farkındayım ama şu anda sahip olduğum tek şey kr bir umut.

Hepimizin sahip olduğu tek şey bu.

Dakikalar geçiyor ve çok geçmeden otoyoldan ıkıyoruz. Vücutum gerginlikten kasılıyor. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

"Lev nasıl?" diye sorar Dimiv.

"Dikkatimi dağıtmaya mı alışıyor?"

"Evet. Gerçekten bilmek istiyorum. Ama evet, dikkatini dağıtmaya çalışıyorum."

Sessizce kıkırdıyorum. "Bu uzun bir hikâye. Birçok yönden her zamanki gibi: aynı zorluklar, aynı çöküşler. Kabuslar, paranoya. Ama başka açılardan daha iyi durumda. Çoğunlukla Alyssa sayesinde."

"Dışarıda birlikte görüldüğün kız bu olabilir mi?"

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Adını duydun mu?"

Ağzının bir köşesinde alaycı bir sırıtışla başını sallıyor. "Güçlü bir Bratva'nın *pahkanı* olduğunda haberler hızlı ve uzaklara taşınır kuzen. Onunla birden fazla kez görülmen onu haritaya koydu. Ben de kulaklarımı dört açıyorum." Bir elini tıraşsız çenesinde gezdiriyor. "İyi korunduğunu varsayıyorum?"

"Nikolai onunla birlikte." Direksiyonu iki kez kavradım. "Bilmelisin ki... o hamile. İkizlere."

Dimiv'in çenesi açılır. "*Lanet olsun.*" Koluma yumruk attı. "Tebrیکler, dostum! Bu harika bir haber. Babası *sensin, değil mi?* Kurusıkı atmıyorsun değil mi?"

Ona pis bir bakış attım. "Tabii ki."

"Sadece kontrol ediyorum. Kutlama

yapmalıyız."

GPS'e bakıyorum. Bir dakika sonra varış noktamızda olacağız. "Varacağız. Polly'yi geri alır almaz."

URI

Neredeyse başlamadan bitti. Onlar adına utanıyorum.

İki katlı eve dört bir yandan saldırıyoruz. Karaborsa silahları ve sadece benim askerlerimin kullanmayı bildiği türden vahşi bir kana susamışlıkla dolu bir Bratva gücü. Kapılar düşüyor, adamlar çığlık atıyor, kan dökülüyor.

Biz otuz iki kişiyiz ve Drozdov'un hayatını savunacak sadece bir düzine adamı var, bu yüzden saldırıyı başlatmamızdan beş dakika sonra evin bir köşesine çekildi ve onu korumak için ölen adamların cesetlerinin arkasına barikat kurdu, gerçi bunun onlara bir faydası olmadı.

Sızan bir cesedin üzerinden geçip titreyen korkağa bakıyorum.

"Benden ne istiyorsun?" diye kekeliyor. Soruyu sorduktan sonra dizlerinin bağı çözülüyor ve yere doğru kayıyor, gevşek ve dirençsiz.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum. Ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor. "Soruya cevap ver, Drozdov. Çünkü ben *senin* kim olduğunu biliyorum."

Şiddetle titriyor, dudakları da diğer yerleri gibi bembeyaz oluyor. "Ben... Ben... bilmiyorum. Lütfen bırak gideyim."

"Bunu yapamam. Ama yapabileceğim şey kendimi tanıtmak." Onunla göz hizasına gelecek şekilde çömelıyorum. "Adım Uri Bugrov."

Gözleri irileşiyor, yüzü solgunlaşıyor ve adamın pantolonu önden kararırken pis sidik kokusunu alıyorum. Burnumu tiksintiyle kırıştırmama neden oluyor. "Küçük kızları alıp satmaktan hoşlanan biri olarak, daha güçlü şeylerden yapıldığını düşünürdüm."

"Dinle-"

"Hayır, *sen* dinle. Kız kardeşimi sattın. Polina Bugrov. Hatırladın mı onu?" Cevap vermeyince silahımı çıkardım ve alnının ortasına dayadım. "Hatırladın mı dedim?"

"Evet. Evet! Hatırlıyorum. Lütfen, Tanrım, ateş etme."

"Onu bana tarif et."

"Kızıl saçlar. Ela gözler. Burnunun köprüsünde çiller var."

"Ve genç," diye çıkıştım. "Bunu unutma. Onu kime sattın?" "Eğer sana söylersem, yaşamama izin verecek misin?"

"Neden bana bildiklerini anlatmıyorsun, biz de öğrenelim?" Silahı alnına daha sert bastırıyorum ve soğuk metal derisine sürtünürken titriyor. Ter, küçük bir elmas tacı gibi ucun etrafında boncuklanıyor.

"Oleg Agapov!" o nefes nefese çabucak. "Lütfen Yapma.
Ateş et. Ben çekeceğim. Bir şey yap."

"Oleg Agapov," diye tekrarlıyorum. İsim tanıdık geliyor.

"Bana geldi," diyor Drozdov hızlı hızlı konuşarak. "Kızın bende olduğu söylentisi yayıldı ve o da teklif savaşına girdi."

"Teklif savaşı mı?"

Drozdov'un gözleri odanın içinde geziniyor. Geriye kalan son kişi o. Adamlarının her biri etrafında ölü ya da ölmek üzere yatıyor. "Bazen teklif verme sürecini uzatmayı severim. Fiyatı yükseltmek için bir ya da iki hafta sürer. Kız kardeşin çok popülerdi."

"Agapov'a ne zaman satıldı?"

"Dün."

"İşbirliğiniz için teşekkürler."

Silahı indiriyorum ve rahatlayarak iç çekiyor. Ama bu kısa sürüyor; kafasına öyle sert vuruyorum ki gözleri yuvalarına geri dönmeden önce cam gibi oluyor.

Tiksintiyle ayağa kalkarken alnımdaki teri siliyorum. "Ağzını bağlayın ve zincirleyin. Onu jiplerden birine yükleyin. Şimdilik barakada Alan ve Sobakin'e katılabilir. Dimiv nerede?"

"Alt katta patron," diye cevap veriyor Stepan, bana yönünü göstererek. "Bodruma açılan bir ambar kapısı bulduk. Dimiv keşif yapıyordu."

Aşağı inip sola dönüyorum. Kirli bir halı bir tarafa doğru kıvrılmış ve açık bir ambar kapısı ortaya çıkmış. Dar açıklıktan yalpalayarak aşağıya iniyorum ve merdivenlerden aşağıdaki boşluğa iniyorum. Alçak tavanın altında hareket edebilmek için çömelmem gerekiyor.

"Dimiv? Burada mısın?" "Köşeyi dönünce," diye sesleniyor.

Sesini takip ederek, her birinde Dimiv ve iki adamım sayesinde bağları yeni çözülmüş genç bir kızın yattığı bir çift ikiz yatağa gidiyorum. Her iki kız da aynı pamuklu gecelikleri giymiş ve aynı dehşet ifadesini takınmışlar. Soldakinin gözleri koyu renk ve saçları daha da koyu. Sağdaki ise beyaz-sarışın ve yumuşak mavi gözlü. İkisi de yara bere içinde. Kazandığım her kuruşa bahse girerim ki ikisi de araba kullanacak yaşta bile değil.

"Size zarar vermek için burada değiliz," diye onları temin ediyorum. "Siz ikinizi ailelerinize geri götüreceğiz." Kızlar birbirlerine bakıyorlar. "Ama bunu yapmadan önce size bazı sorular sormam gerekiyor."

İkisine de mesafemi koruyorum. Artık erkeklerin yanında pek rahat olamayacaklar. Bunun için üst kattaki bilinçsiz piç kurusuna teşekkür etmeliler. Günahlarının bedelini ödetmeye niyetliyim.

"Burada tutulan başka kızlar da var mıydı?" Hep birlikte başlarını sallıyorlar. "Buraya ne zaman getirildiniz?"

"Dün gece," diyor esmer kadın usulca. "Sanırım. Uyuşturulmuştuk. Bu yataklarda uyandık."

Lanet olsun.

Yan tarafa dönüyorum ve Dimiv bana doğru geliyor. "Yeni kızları getirmeden önce Polly'nin yerini d e ğ i ş t i r d i l e r , " diye açıklıyorum sessizce.

"Konuştu mu?" Dimiv, sesini benimkine uydurmak için alçaltarak soruyor. "Evet. Bir adım var. Oleg Agapov."

Dimiv'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Agapov mu? Ben gitmeden önce babanın mahvettiği Agapov ailesi gibi mi?"

Hay sikeyim. İsmi tanıdığımı biliyordum.

Kızlara dönüyorum. "Evleriniz var mı? Sizi arayacak aileleriniz?"

Kafalarını sallıyorlar. Büyük olasılıkla, bu kızlar şehrin kabataslak bir bölgesinden, bir koruyucu aileden diğerine zıplayıp duruyorlar. Bizim dünyamızdaki çatlaklardan kolayca sıyrılıp onun altındaki cehennem çukurlarına düşen türden kızlar. Drozdov gibi, Agapov gibi, Sobakin gibi adamların ortak avı. O karanlıkta sıçrayan fareler.

"Merak etme," diye beni temin etti. "Ben hallederim. Onları güvenli bir yere götüreceğim ve daha sonra onlar için düzenlemeler yapabiliriz."

"Stepan'ı yanına al. O sizi şehrin dışındaki güvenli evlerimden birine yönlendirecektir. Şimdilik orada kalabilirler."

Dimiv elini omzuma koydu. "Onu bulacağız kuzen. Bulana kadar rahat etmeyeceğim."

Acımasızca başımı sallayarak tekrar dışarı çıkıyorum. Duman dağıldıktan sonra hayal kırıklığı başladı. Polly'yi bugün burada bulmayı umuyordum. Bunun yerine, elimizde başka bir arama var. Bu bitmek bilmeyen

Lanet olası av. Daha da kötüsü, son alıcısının elinde. Hasta *mudak* ona ne yapmayı planlıyor Tanrı bilir.

Cipime biniyorum ve adamlara beni malikâneye kadar takip etmelerini işaret ediyorum. Yolda Nikolai'yi arayıp bilgi veriyorum.

Dimiv'in vardığı sonuca o da çabucak varır. "Oleg Agapov mu? Agapovlar Otets'in ailesi değil miydi-"

"Evet."

Keskin bir nefesle tıslıyor. "*Blyat*'."

"Alyssa ve Lev seninle mi?"

"Evet, son bir saattir onları video oyunu oynarken izliyorum. Kafama bir kurşun sıkmaya hazırım. Neredesin şimdi?"

"Eve dönerken. Kulübe için çirkin bir süs eşyası daha aldım."

"Orası kalabalıklaşıyor."

"Yer açmayı planlıyorum. Alan amacına hizmet etti. Bu noktada sadece yer kaplıyor. Her neyse, yakında evde olacağım. Oleg Agapov'un kirli çamaşırlarını araştırmaya başla. Polly'yi tek parça halinde geri almak istiyorsak hızlı hareket etmeliyiz."

Bunu söylerken bile, az önceki küçük sarışın kızın gözlerindeki ölü bakışı düşünüyorum. Hayat onları daha yaşamaya fırsat bulamadan yok etmişti bile.

Umarım Polly onun kaderini paylaşmaz.

Araziye girer girmez adamlarımdan Drozdov'un cansız bedenini kulübeye taşımalarını istedim. Ama kuzey bahçelerine yaklaştığımızda, tenim huzursuzlukla karıncalanıyor. Burası çok boş. Çok sessiz. Arazinin bu tarafında en az iki muhafız olmalıydı. Onun yerine, uzaktaki bir ağacın tepesinde yalnız bir karga görüyorum.

"Viktor, Ilya dışarı çıkın ve bölgeyi kontrol edin. Bugün kimin görevde olması gerekiyordu?"

"Fyodor ve Anton, sanırım," diye yanıtlıyor Viktor.

İki adamı da tanıyorum. Ölüm kalım meselesi olmadıkça görev yerlerini asla terk etmezler. Kulübeye doğru bakıyorum, ve-

Lanet olsun. Kapı rüzgârda sallanıyor, kilidi kopmuş.

Silahımı çekip yamaçtan aşağı binaya doğru koşarken adamlarımı "Bir ihlal var" diye uyarıyorum.

Bodruma ilk giren ve ilk inen bendim. Kafamdaki alarm zilleri tamamen doğrudu. Hücrenin kapısı kırılarak açılmıştı ve yerde kan vardı. Alan bir havuzun içinde yatıyor, dili dışarı sarkmış, bir fare kadar ölü.

Ve Sobakin'e gelince...

O gitti.

Aceleyle yukarı çıkıp güvenlik kayıtlarını kontrol ettim. Kırk beş dakika önce hava kararmış. Telefonumu alıp Nikolai'yi aradım.

"Sobakin kaçtı," diye tısladım. "*Kaçtı amına koyayım.*" Nikolai soru sormaya başladı ama ben onun sözünü kestim. "Alyssa ve Lev için bir çanta hazırla. Burası artık güvenli değil. Biz gidiyoruz."

Adamlarımdan ikisinin hâlâ bilinci yerinde olmayan Drozdov'u aralarında dengeledikleri kulübeden dışarı çıkıyorum. Onu öldürmeden önce işkence etmeyi planlamıştım. Küçük kızları alıp satan birine yakışan uzun ve zahmetli bir ölümü hak ediyordu.

Ama şimdi kızartacak daha büyük balıklarım var. Bu yüzden onu yere bırakmalarını ve kenara çekilmelerini emrediyorum. Sonra silahımı kaldırıp onu kafasından vurdum.

Oleg Agapov ve Boris Sobakin'e gelince...

Sırada onların kafatasları var.

ALYSSA

Nikolai'nin de en az Uri kadar sinir bozucu bir şekilde her yerde olduğu ortaya çıktı.

Bütün akşam beni bir şahin gibi izledi, bu da karnımda giderek artan rahatsızlığı gizlemenin giderek zorlaştığı anlamına geliyor. Dr. Grigory devasa tıbbi çantasıyla randevuma geldiğinde ona bunu sordum ve neredeyse yirmi haftalık olduğumu ve bebeklerin hızla büyüdüğünü göz önünde bulundurarak biraz rahatsızlık yaşamamın normal olduğunu söyledi.

Endişeli değilim ama çok *rahatsızım*. Yorgunluktan bahsetmiyorum bile. Tüm kalorilerimi kendileri için çalmakta ısrar eden fazladan iki insanı taşımak bir ton iş.

"İyi misin?"

İç çektim. Nikolai bana bu soruyu onuncu kez soruyor. Cevap değişmedi.

"Neden ona bunu sorup duruyorsun?" Lev video oyunundan başını kaldırmadan homurdanıyor.

"Evet, güzel soru Lev." Nikolai'ye ters ters baktım. "Özellikle de daha önce defalarca yanıtladığım için."

Nikolai sadece omuz silkti. "Uri yokken seninle ilgilenmek benim işim. Eğer bir şey olursa, kellemi alır."

"Sakinleştirici bir hap alması gerekiyor. Senin de öyle."

"Ve bir sorun varsa bana söylemelisin. Son bir saattir o koltukta kıvranıp duruyorsun."

"Sadece gaz." Kahkahalarla homurdanıyor. Lev bile dikkati dağılmış bir kıkırdama çıkarır. "Dürüst olmak gerekirse Nikolai, ben iyiyim. Sadece ikizlerim var; rahatsız oluyorum. Hepsi bu."

"Grigory kontrolün sırasında ne dedi?" "Sağlıklı olduğumu. Bebekler de öyle." "Sana daha fazla takviye verdi mi?"

"Bir şişe dolusu. Hamileliğin zevkleri. Bunları rejime eklemek için sabırsızlanıyorum."

"Tansiyonuna baktı mı?" "Tamamen normal."

Bu kısım tam olarak doğru değil ama ne Nikolai'yi ne de Uri'yi endişelendirmek istemiyorum. Gerçek şu ki, kan basıncım normalin birkaç puan üzerindeydi. Görünüşe göre, çok fazla stres yapıyorum. Ama Polly ailesiyle birlikte eve dönene kadar bunun değişeceğini sanmıyorum.

"Aç mısın?"

"Hayır ama her geçen saniye daha da sinirleniyorum."

Gözlerini deviriyor. "Tamam, mesaj alındı. Sorgulamayı bırakacağım."

"Tanrı seni korusun."

Sırıttıyor ve tırnaklarını karıştırmaya devam ediyor. Gergin bir alışkanlık mı? Emin değilim, ama onu yakından izlediğimde, kesinlikle biraz gergin görüldüğünü hissediyorum. Sadece benim yüzümden olamaz.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Aniden sordum.

"Hm?"

Gözlerimi kısıyorum. "Nikolai."

İçini çekip Lev'e bakıyor, o da bize dikkatini veremeyecek kadar oyununa odaklanmış görünüyor. Nikolai yine de koltuğundan kalkıp yanıma oturmaya geliyor. "Uri, Polly'nin nerede olabileceğine dair güvenilir bir ipucu buldu," diye fısıldıyor bana.

Nefesim kesiliyor ve iki elimle ağzımı kapatıyorum. "Şaka yapıyorsun. Gerçekten mi?" Başını sallıyor. "Kuzenimiz Dimiv'le birlikte oraya gidiyor."

"Bir kuzeniniz olduğunu bilmiyordum. Onu buralarda hiç görmedim."

"Rusya'da yaşıyor. On yıl önce oraya taşındı çünkü karısı vatan hasreti çekiyordu."

"Ama o şimdi burada?"

"Bir gecede geldi. Uri ona Polly'den bahsetmiş ve o da yardıma gelmiş." "Vay canına. Ne kadar iyi biri."

"Bu aile."

Başımı sallıyorum, son zamanlarda ne zaman bu kelimedden bahsedilse yaptığım gibi otomatik olarak tılsımlı bileziğimi kavriyorum. "Ya binersin ya da ölürsün, ha? Nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum." Boğazımdaki yumruyu geri yutuyorum.

Nikolai yumuşak bir sesle, "Ziva artık senin tek ailen değil, Alyssa," dedi. "Artık yepyeni bir ailen var."

"Biliyorum." Karnıma bakıyorum. "Sorun şu ki, ailem hem içeriden hem de dışarıdan mide ekşimesi yaşatmakta ısrar ediyor."

Benim saçma şakama gülmedi. Sadece elimi kendi eliyle kapatıyor ve Nikolai'ninkine çok benzeyen bakışlarıyla onu sabitliyor. "Ciddiyim, Alyssa. Artık yalnız değilsin. Bir daha asla yalnız olmayacaksın."

İstemediğim halde gözlerim yaşlarla doluyor ve dökülmelerini engellemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. "Teşekkürler Nikolai. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Ağzı seğiriyor. "Gözlerin buğulanmaya mı başladı?"

"Hormonlar," diyorum hemen. "Aklına bir şey gelmesin."

Gülüyor. "*Tabii*. Hormonlar. Bununla devam edeceğiz."

Koluna şakacı bir şaplak indiriyorum. "Uri senin gibi bir kardeşi olduğu için çok şanslı, biliyorsun."

"Bunu *ona* söyle," diye alaycı bir tavırla homurdanıyor.

Gülümsüyorum. "O zaten biliyor. Her zaman göstermese bile."

"Bu benim hatam." Arkasına yaslanıyor ve bir eliyle yüzünün yan tarafını ovuyor. "Bu Bratva'daki, bu ailedeki rollerimiz konusunda... güvensiz olabiliyorum. Her ne kadar ben ağabey olsam da, belli ki alfa olan o."

Omuz silktim. "Yani o *pahkan* ya da her neyse. Sen hâlâ ağabeysin. Ve bana kalırsa sen de çok iyi bir ağabeysin."

Bir vızıltı sesi bizi böldü. Nikolai telefonuna baktı. "Şeytandan bahset. Bana bir saniye izin verin."

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Alçak sesle konuştuğu için tam olarak ne dediğini anlayamıyorum. Ama sesindeki hayal kırıklığını yakalayabiliyorum.

"... orası kalabalıklaşıyor... evet, tamam. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı ve bana doğru yürüdü. "Polly orada değildi. Ama artık onun kimde olduğunu biliyoruz."

Dik oturuyorum. "Uri şimdi oraya mı gidiyor?"

"Korkarım o kadar basit değil. Polly'yi nasıl kurtaracağımızı bulmamız gerekecek. Onu satın alan adam pek de makul bir tip değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne tür biri?"

"İntikam almak isteyen bir tip," diyor Nikolai iç çekerek. "Babam zamanında onun tüm ailesinin öldürülmesinden sorumlu."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne?"

"O zamanlar küçük bir ekiptiler. Oleg Agapov'un babası işin başındaydı ve babamla aralarında bir sürü bölge anlaşmazlığı çıktı. Biraz nakit para ve iyi pazarlıklarla halledilebilirdi ama Gavrill Agapov kirli dövüşmeye karar verdi."

"Nasıl?"

"Annemi öldürmeye çalıştı ve bunu bir kaza gibi gösterdi." Çenem düştü. Hikayeyi o kadar rahat anlatıyor ki. Tüylerim diken diken oluyor. "Tabii ki annemi öldürmek o kadar kolay değildi. Hareket halindeki arabadan atladı ve peşinden gelen adamı fark etti. Onu Agapov'un adamlarından biri olarak tanıdı. Ertesi hafta Agapov ailesi kül oldu. Oleg ve küçük kız kardeşi sadece çocuk oldukları için kurtuldular." Nikolai gözlerimin içine baktı. "Kimse bu aileye bulaşıp da hikayesini anlatacak kadar yaşayamaz."

"Tanrım. Siz böyle hikâyeler anlattığınızda tek düşünebildiğim, iyi ki benim tarafımdasınız oluyor." O gülüyor ve ben koltuğumda kıpırdanıyorum. "Nikolai, gerçekten bir duşa ihtiyacım var. Ben aşağı iniyorum, tamam mı?"

"Yardıma ihtiyacın var mı-"

"*Hayır.*"

Beni yatıştırmak için ellerini kaldırdı, avuçlarını açtı. "Sana merdivenlerden aşağıya kadar eşlik etmeyi teklif edecektim. Duş almayı değil."

"Bugrov kardeşlere karşı asla çok dikkatli olunamaz. Siz ikinizin aşırıya kaçmak gibi bir huyunuz var. Sen burada Lev'le kal. Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"On dakika içinde seni kontrol etmeye geleceğim." "Yirmi."

"On beş. Son teklif."

"Çok sinir bozucu," diye mırıldanıyorum kapıya doğru dengesiz bir şekilde sallanırken. Kahkahası koridor boyunca beni takip ediyor.

Odama gidip soyunabildiğimde rahat bir nefes alıyorum. Kıyafetlerimi çıkarmak beni özgürleştiriyor, çünkü bugünlerde vücut ısım çok yüksek ve domuz gibi terliyorum. Suyu açıyorum ve sıcaklığı serin ve rahatlatıcı olana kadar ayarlıyorum. Sonra içine giriyorum, on beş dakika boyunca tansiyonumu düşürmeye hazırım.

Nikolai'yi tanıyorsam, bunun yarısını alsam bile şanslıyım.

Banyo kapım açıldığında saçlarımı yeni ıslatmıştım. Gelenin Nikolai olduğunu düşünerek ılık atıp havlumu kapıyorum ama sonra gelenin Uri olduğunu görünce donup kalıyorum.

"Aman Tanrım! Beni korkuttun." Yüzündeki ifade kasvetli. Bu kesinlikle tansiyonuma iyi gelmiyor. Duşun kapısını açtı ve suyu kapattı. "Uri...?"

"Hemen dışarı çık," diye emretti. "Ve giyin."

Kaşlarım tedirginlikle dalgalanıyor.

"Neden?"

"Çünkü gidiyoruz. Burası artık güvenli değil."

URI

"*Burası* bizim 'çıplak kemikli saklanma yerimiz' mi?" Alyssa daha önce hiç İskandinav mimarisi ve açıkta bırakılmış ahşap görmemiş gibi kulübeye aval aval bakıyor. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli ve omzunun üzerinden uzun bir kuyruk şeklinde bükülmüş. Saçlarını elime dolamak ve onu ikna etmekten başka bir şey istemiyorum...

Yüzümü buruşturarak her iki omzuma birer çanta aldım ve başımı salladım. "Dile getirmek istediğin bir şikâyetin var mı, *narushitel*?"

İnançsızlıkla başını sallıyor. "Bir süre zorlanacağımızı söylemiştin."

"Kulübede sadece altı oda var ve personel odası yok. Bu yüzden yemek pişirmek ve temizlik yapmak zorundayız."

Gözleri yuvalarında biraz daha geriye yuvarlanırsa, orada kalıcı olarak sıkışıp kalacaklardı. "Seni zavallı adam. Nasıl hayatta kalacaksın?"

Dimiv tam zamanında söze karışmak için köşeden çıkarken ben de kendi gözlerimi deviriyorum. "Uri mutfakta iyi olabilir ama hayatında hiç süpürge kaldırmamış."

Alyssa ona döner. "Sen Dimiv olmalısın."

"Ve sen de meşhur Alyssa olmalısın. Gördüğüm kadarıyla neredeyse parlıyorsun."

"Ne kadar çekicisin, değil mi?" diyor utangaç bir gülümsemeyle. "Bu ikisiyle akraba olduğuna emin misin?"

Kıkırdıyor ve dirseğiyle beni dürtüyor. "Ondan hoşlanıyorum, Uri."

"Tabii ki biliyorsun. Siktiğimin rakamları. Bir kez olsun işe yarayıp bir çanta kapmaya ne dersin?"

Kulübeye giden taş patikadaki çantalardan birine uzanırken, cipin içinden uzun, boğuk bir çığlık geliyor. Alyssa arkasını dönüyor. "Kahretsin!" diye bağırır. "Lev."

"Hayır, çıkmak istemiyorum!"

Nikolay hâlâ onunla birlikte içeride, yalvarıp yakararak kardeşimizin ayak parmaklarından birini bile araçtan çıkarmasını sağlamaya çalışıyor. "Lev, hadi ama. O kadar da kötü değil. Aslında oldukça harika. Ağaçların kokusunu alabiliyor musun?"

Şüpheli bir kaşımı kaldırıyorum. "Ağaçların kokusunu alabiliyor *musun*?"

Nikolai bana ters ters bakıyor. "Onu dışarı çıkarmayı denemek ister misin, ukala?"

"Deneyeceğim," diye araya giriyor Alyssa, hem beni hem de Nikolai'yi iterek. "Hey, Lev, benim. Mekânı kontrol ettim. Harika görünüyor."

"Görmek istemiyorum." Koyu renkli camın arkasından, kamburlaşmış, çenesini göğsüne bastırmış, kollarını vücudunda kavuşturmuş, sanki bu onu çam ağaçlarının ve temiz havanın tehlikeli ikili tehdidinden koruyacakmış gibi duran silüetini zar zor seçebiliyorum.

"Ama şimdi içeri girip odalarımızı seçmezsek, o zaman herkes en iyilerini seçecek. Bunun olmasını istemezsin, değil mi?"

Sessizlik. Nikolai ve ben bakıştık. Eminim o...

"Peki," diyor Lev ve bir bakıyorum elini Alyssa'nın elinin içine koymuş arabadan çıkıyor.

Onu SUV'den çıkarır ve eve kadar götürür. Geçmelerine izin vermek için şaşkın bir sessizlikle geride duran Dimiv'e sadece şöyle bir bakıyor. Üçümüz bir araya gelip ikisinin kulübede gözden kayboluşunu izliyoruz.

"Göklerdeki Tanrım," diye nefes alıyor Dimiv. "Bunu yapmayı nasıl başardı?"

Nikolai iç çeker. "Onunla arası iyi."

Dimiv kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Bununla gerçekten turnayı gözünden vurdun."

Göğsüm aniden gurur gibi hissettiren dikenli bir sıcaklıkla genişliyor. "Aval aval bakmayı bırak da şu çantaları taşımama yardım et, *mudaklar*."

Kulübenin içi tıpkı hatırladığım gibi. Parlak kirislere sahip üçgen çatı, oturma odasının ortasında kocaman duran el yapımı taş şömine, vadiye bakan duvarları kaplayan ahşap çerçeveli büyük pencereler. Petyr Amca'nın bir kış vurduğu geyiğin boynuzları hâlâ duvarda asılı duruyor, karşısında da babamın gençliğinden kalma av bıçakları koleksiyonu.

Burada ahşap işçiliğine gömülmüş çok fazla anı var. Lev ocağın üzerindeki ayı postundan kilimin üzerinde ilk adımlarını attı. Polly ilk doğum günü mumlarını o kaba yontulmuş masanın üzerinde söndürdü. Dışarıda ne kadar çok kar yağdığını ve böyle şeyleri ne kadar az önemsedığimizi hatırlıyorum.

Nikolai sanki aklımı okumuş gibi, "Onsuz dönmek tuhaf bir his," diye mırıldanıyor.

Ona bir bakış attım. "Onu geri alacağız."

"Biliyorum."

Nikolai ve Dimiv etrafımda toplandılar. Eski günlerdeki gibi hissediyorum, tek farkla ki sorumlu olan benim. Babam artık burada değil; artık sadece biz varız. Polina'nın sunabileceğimizin en iyisine ihtiyacı var.

Bu yüzden kendimi sakinleştirici bir nefesle sakinleştiriyorum. Diğer her şeyi dışımda bırakıyorum ve içime odaklanıyorum.

"Agapov'un yerini tespit edebildik mi?" Ben soruyorum.

Dimiv başını sallar. "Konuştuğumuz sırada o piçi araştıran bir adamım var."

"Kruger da aynı şeyi yapıyor," diyor Nikolai. "Yakında koordinatları almalıyız."

"Güzel. Hiç vakit kaybetmek istemiyorum. Bir yer bulur bulmaz, silahlarımızı ateşleyerek içeri gireceğiz. Kız kardeşimi bugün geri alacağım. Ne olursa olsun. Eğer yapabilirsek-"

Ping.

Nikolai ve Dimiv arasında gidip geliyorum ama telefonunu çıkaran Nikolai oluyor. "İşte burada. Oleg Agapov Calabasas'ta üç katlı bir evde saklanıyor."

"O zaman biz de oraya gidiyoruz."

Kapıya doğru yarı yoldayım, Dimiv ve Nikolai yanımda, merdivenin tepesinden onun sesini duyduğumda. "Uri." Alyssa asma katta duruyor ve endişe dolu gözlerle bana bakıyor.

Nikolai ve Dimiv'e doğru bakıyorum. "Beni dışarıda bekleyin. Sadece bir dakika sürer." Ona ulaşana kadar adımlarımı ikişer ikişer atıyorum. "Lev iyi mi?"

"İyi. Çatı katındaki yatak odalarından birini seçti," diyor duygusuzca. "Sen...?"

Onaylamak için başımı sallıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa Stepan ya da Mikhail'i ara. Kabinden çıkar çıkmaz güvenlik kodunu değiştir. Şifreyi vermezseniz kimse içeri giremeyecek."

"Gidiyor musun?" Solgun ve titrek.

Yüzünü avuçladım. "Polly'yi almaya gidiyorum. Onu eve getirmenin zamanı geldi."

Başını sallıyor ama aynı zamanda alt dudağını ısırıyor. "Tehlikeli olacak, değil mi?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Alyssa elini yanağını kavradığım elimin üzerine koyuyor. "Polly'yi geri getir," diye yalvarıyor usulca. "Ve kendini de geri getir. Tek parça halinde."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Geri çekildiğimde gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu yapabilirim."

Sonra Dimiv ve Nikolai'nin beni beklediği SUV'ye geri dönüyorum. Yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve tavanı yumrukluyorum.

"Hadi şu işi bitirelim."

URI

Agapov'un malikanesine vardığımızda adamlarım çoktan etrafı sarmışlardı ama güvenlik kameralarından görünmeyecek kadar uzaktaydılar. Cipten indim ve her ekibin lideriyle bir araya geldim.

"Stepan?"

"Ön kapılar yüksek. Güneye bakan duvarlar daha alçak, daha ölçeklenebilir. Bence bu şekilde devam etmeliyiz."

Başımı salladım. "Güneyde. Muhafızlar?"

"Dört kişi ön girişi tutuyor, iki kişi de arkada. Anladığım kadarıyla ikisinden biri uyuyor. Son yarım saattir uyuyor."

"Peki ya kameralar?"

"Bir sürü, güneşin altındaki her lanet olası yöne doğrultulmuş. Mülkün dışında, bahçelerde, evin kendisinde. Daha önce güvenlik istasyonunu inceledim ve giriş kapılarında bir ihlal olması durumunda ana evdeki sessiz alarmları tetikleyen bubi tuzakları olduğundan şüpheleniyorum."

Dimiv ve Nikolay'a doğru bakıyorum. "Eğer silahlarımızı ateşleyerek gidersek, Agapov ve adamlarına Polly'yi alıp kaçmaları ya da ona zarar vermeleri için zaman vermiş oluruz. Herhangi bir alarmı tetiklemeden ne kadar uzun süre gidebilirsek o kadar iyi."

Nikolai'nin alnı çizgilerle kırıışmış. "Bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?"

Alyssa'nın izinsiz giriş rehberinden bir sayfa alacağım.

... iç çamaşırı hariç.

"Güney girişine gideceğim, duvarı tırmanacağım ve güvenlik kameralarını devre dışı bırakacağım, böylece hepiniz içeri girebileceksiniz."

Nikolai karşı çıkar. "Bence başka biri-"

"Bu bir soru değildi, *velet*. Sadece planlarım hakkında seni bilgilendiriyordum." Ayağa kalktım ve her iki elimin eklemlerini kıldım. "Burada kal; işaretimi bekle. Kapılar açılırsa, hızlı ve sessiz hareket edin. Bir silah sesi ya da kargaşa belirtisi duyarsanız saldırın. Esir almayın. Anlaşıldı mı?"

Toplanan tüm adamlar saygıyla başlarını sallar. Dimiv silahını çeker. Nikolai hareket etmeyen tek kişidir.

"Kardeşim?"

"Bu Bratva'nın en önemli üyesini aslanın inine göndermemiz gerektiğinden emin değilim." Bana doğru bir adım attı. "Uri, sen *Pahkan'sın*. Senin hayatın benimkinden daha önemli. Bırak onun yerine ben gideyim."

Elimi omzuna koydum. "Bunu yeterince sık söylemediğimi biliyorum ama... sen iyi bir ikincisin Nikolai Bugrov. Ve sen daha da iyi bir kardeşsin. Ama unutuyorsun, *ben* aslanım. Bununla başa çıkabilirim."

İsteksiz bir iç çekişle razı oluyor. Başka bir argüman bulmasını beklemiyorum; şimdi harekete geçme zamanı.

Böylece, son bir nefesle, kaçıp gidiyorum.

Arazinin çevresindeki gölgelere yapışıyorum. Güney duvarı boyunca yarı yolda, barikatın üzerine eğilmiş bir çift ağaç görüyorum. Yukarı çıkmak için iyi bir yol olduğuna karar verdim.

Bunu yapabilirsin.

Polly için.

İki derin, ölçülü nefes alıyorum. Sonra hücum ediyorum.

Zıplıyorum, en alttaki dalı yakalıyorum ve kendimi duvara doğru atıyorum. Duvara çarpacak kadar yanlış değerlendirdim ve rüzgarı

ellerim hala üst dudağı kavramayı başarsa da ciğerlerimden akıyor. Ağırılığımı yukarı çekmek zor oluyor ama yapıyorum, önce bir bacağımyı sonra diğeriini kaldırıyorum.

Tepede duraklıyorum. Gece sessiz ve durgun. Devriyeler dolaşırken uzaklarda gölgeler hareket ediyor ama hiçbirini bana doğru dikkat kesilmiyor.

Alyssa da böyle hissetmiş olmalı. Farkında olsun ya da olmasın, o çitin üzerinde asılı dururken iki hayat arasında gidip geliyordu. Geri dönüşü yoktu; yapabileceğı tek şey bir sonraki bölümün başlamasına ne kadar kaldığını ertelemektir.

Hiçbir şeyi ertelemeye niyetim yok.

Aşağı sıçırıyorum ve ayaklarımın dibindeki çimlerin üzerine zarifçe iniyorum. Etrafımda dönerek güvenlik istasyonunu izliyorum. Aşağı yukarı elli metre uzakta. Şimdiye kadar hiçbir şey yanlış görünmüyor. Girdiğimin fark edildiğine dair bir işaret yok. Otların arasından sürünerek istasyona doğru ilerliyorum.

Yaklaştıkça, bir horlama sesi duyuyorum. *Tatlı rüyalar, orospu çocuğı.* Botumda sakladığım İsviçre çakısını çıkarıp piçin boynuna saplıyorum. Kan bahçe fiskiyesi gibi fışkırıyor ama adam uyanmıyor. Koltuğına yığılıyor, uykusundaki pozisyonunu ölümünde de koruyor.

Ayağı kalktım ve güvenlik istasyonunun içine gizlice göz attım. İçeride sırtı bana dönük bir koruma daha vardı. Kapı aralığına girdim ve şah damarına hızlı bir bıçak darbesi indirerek onu etkisiz hale getirdim. Kontrol panelinin üzerine düşmeden önce, bir elimi kolunun altından geçirip göğsünde dolaştırıyorum, sonra onu gecenin içine sürükleyip bir çitin arkasına atıyorum.

İstasyona döndüğümde bıçağımyı sakladım ve işe koyuldum.

Kontrollerin kilidini açmak için ölü adamın elini kullanmak hızlı bir iş. Oradan monitör yayınlarına gidiyorum ve onları teker teker devre dışı bırakıyorum. Düzinelerce ekran kararıyor. Dış ışıklar sönüyor. Tek bir alarm bile ötmüyor.

Sistemi kapatıyorum ve son olarak ön girişi açıyorum. Her iki güvenliğın de tek yönlü camından, kapıların yavaşça yana doğru metal dudaklar gibi ayrılmaya başladığını görüyorum.

Silahıma bir susturucu takıyorum ve sürünerek karanlığa geri dönüyorum. Üç gölge -daha çok Agapov'un muhafızları- şaşkınlık içinde etrafta dolanıyor, kapıları kimin açtığını anlamaya çalışırken artık çalışmayan telsizlere havlıyorlar.

İkisi bir cevap alamadan öldü. Üçüncüsü mermilerin nereden geldiğini anlıyor ve dönmeye başlıyor, ama sadece öldürücü atışımın kafatasının arkası yerine gözünü yakalamasına yetecek kadar. O da diğer yoldaşları gibi yere yığıldı ve bir daha ayağa kalkamadı.

Adamlarımdan kapıdan ilk giren Nikolai oldu. Sırtışı ay ışığıyla aydınlanıyor, beyaz ve heyecanlı. "İyi işti kardeşim," diye sesleniyor.

Ama kaşlarımı çatıyorum. Bir şey içimi sızlatıyor. Matematiğimde, yaklaşımında yanlış bir şeyler var. Beynimi zorluyorum, ne olduğunu anlamaya çalışıyorum-

Bekle.

Stepan ana girişte dört muhafız olduğunu söylememiş miydi? Birini, ikisini, üçünü öldürdüm.

Unutulmuş muhafızın koşarak eve girdiğini görmek için tam zamanında dönüyorum. "Blyat'," diye homurdanıyorum. "Hepsini alarma geçirecek. Hadi gidelim!"

Tepedeki pencerelerin açıldığını gördüğümde eve doğru hızla ilerliyorduk. "Siper alın!" Kükredim. Ama sesim silah sesleriyle bastırılıyor.

Tüm bu kaosun ortasında, yüksek ve tiz bir çığlık duyuyorum.

Onun çığlığı.

Polly.

URI

Artık tek bir soru önemli: Buraya kadar sadece onun ölümünü izlemek için mi geldim? Cevap çok açık.

*Cehenne
m.*

Sikişmek

.

Hayır.

Kalbim boğazımda, kız kardeşimin çılgınlığını takip ediyorum, onu aramak için evin içinde olabildiğince hızlı ilerliyorum.

Ben ikinci kata doğru koşarken adamlarım etrafımı sararak beni koruyor. Bir adam kapının arkasından fırlayıp beni gafil avlıyor ve yüzüne bir dirsek atmayı zar zor başarıyorum. Kıkırdağın çatırdadığını duyuyorum ve omurgasının üzerine geriye doğru düşüyor.

Eğildim ve silahımı alnına dayayarak hırladım: "Konuş yoksa ölürsün. Patronun hangi cehennemde?"

Gözleri dehşetten kocaman olmuş. "Koridorun sonunda! Sağdaki son oda."

"İyi adam." Onu onaylarcasına başımı salladım ve tetiği çektim. Geriye doğru yığıldı, kanı yün halının üzerine döküldü.

Koridorda ilerlerken sol taraftaki odadan bir çift adam daha çıkıyor. Bir kurşunu kıl payı atlattım ve

Nazik. Atışım ilk askeri ıskaladı ama ikincisini göğsünden vurdu.

Öndeki adama daha iyi saldırmak için dönüyordum ki başka bir çığlık dikkatimi dağıttı.

"Aargh! Hayır!"

Kanım dondu. *Polly*. Bu kesinlikle o. Çok yaklaştım ama hâlâ bana doğru koşan bir piç ve arkasında onu takip eden iki kişi daha var. Karıncalar gibi akın akın geliyorlar, sonsuz ve insanlık dışı.

Yana doğru çalım atıyorum ve çıplak ellerimi en yakındaki adamın üzerine koyuyorum. Onu çevirip canlı kalkan olarak kullanıyorum. Beni hedef alan kurşun yağmuruna maruz kaldığında kasıla kasıla seğiriyor. Saldırı durup da ateş edenler yeniden doldurabildiğinde, harekete geçiyorum.

Biri benim kurşunuma hedef oldu. Bir diğeri dirseğimi soluk borusunda yakalıyor ve asla yakalayamayacağı bir nefes almak için çırpınırken geriye doğru savruluyor. Üçüncüsü, tekrar nişan almak için ayağa kalktığı anda, bıçağını açık ağızına fırlatıyor.

Öldü. Öldü. Öldü.

Ama bu yeterli değil. Yeterince hızlı değil, yeterince yakın değil, yeterince *yeterli* değil

-Çünkü *Polly* hala bende değil.

Cesetleri arkamda bırakıp çığlığının geldiği yöne doğru koridorda koşmaya devam ediyorum. Son kapı kapandı. Omzumu dayadım ama açılmadı. Geri çekilip kilit mekanizmasına bir şarjör boşaltıyorum ve tekrar deniyorum.

Bu sefer, yol veriyor.

Tahta kıymıkları ve sıcak metal parçalarından oluşan bir patlamayla odaya daldım. Oleg Agapov'un bir ayağını açık pencereden dışarı attığını görmek için tam zamanında geldim. Bir kolunu *Polly*'nin boynuna dolamıştı ve yüzü mavinin iğrenç bir tonuna dönüyordu. *Polly* tırnaklarıyla Agapov'un kolunu tırmalıyor ama Agapov onu da kendisiyle birlikte pencereden aşağı sürüklemeye çalışırken hiç oralı değil gibi görünüyor.

Benim gözetimimde olmaz.

Odayı tek bir adımda geçiyorum, Oleg'in parmaklarını kız kardeşimin boğazına kenetlendiği yerden kavıyorum ve onları geriye doğru koparıyorum. Bir sürü şey kırılıyor, kemikleri avucumun içinde buzlu şeker çubukları gibi çatırdıyor. Çığlığı kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Bir bacağı pencere pervazında beceriksizce yakalanan Oleg yere yığılır. Polly kendini kurtarır ve odanın köşesine doğru tökezler, vücudu gevşeyerek yere kayar ve yüzünü ellerinin arasına gömer.

Agapov'u yakasından tutup kaldırıyorum ve yumruğumu burnuna indiriyorum. İlk yumruğu bir erkek gibi karşıladı.

Ama üçüncü, dördüncü, beşinci, onuncu? O kadar da değil.

Diğer ayak sesleri bize katıldığında ağzı kan ve tükürük içindeydi ve iki gözü de çoktan şişip kapanmıştı.

Polly çığlık atıyor ama sonra Nikolai'nin sesini duyuyorum. "Hey, sorun yok. Sadece biz varız."

Arkalarında bir avuç adamla kapının yanında duran Nikolai ve Dimiv'e dönüyorum. Oleg'i tiksintiyle yere bırakıyorum. "Şu *mudak*'ı kelepçeleyip getirin. Onunla işim henüz bitmedi."

Ben yüzü hâlâ kapalı olan Polly'ye yaklaşırken askerlerim de bunu yapmak için ileri atılıyor. Odanın köşesinde kendini toparlamış ve şiddetli bir şekilde titriyor. "Pol," diyorum nazikçe. "Polly, benim. Uri."

Ellerinin arkasından dışarı bakıyor. Bir hayalet görmüş gibi görünüyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye devam ediyorum. "Ama artık buradayım. Artık güvendesin."

Gözleri bana yapışmış, gerçek olduğuma güvenip güvenemeyeceğini merak ediyor. Sonra yüzü buruşuyor ve hıçkırmaya başlıyor. Dizleri çöküyor, elleri kalkıyor ve ben de onu yakalayabilmek için öne doğru eğiliyorum. Kollarıma düşüyor, omuzlarıma yapışıyor ve boynumda hıçkırarak ağlıyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar tekrar. "Çok özür dilerim."

Sakinleşene kadar ona sarılıyorum. Hıçkırıkları yatışmaya başladığında, küçük bir kızken annemiz için ağladığında yaptığım gibi onunla nazikçe konuşuyorum.

"İyi olacaksın. Bir daha hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum." Konuşurken elimi başının arkasında gezdiriyorum.

Son birkaç hıçkırıktan sonra yüzüme bakabilmek için benden uzaklaşıyor. "Benim için geldiğin için teşekkürler."

Yüzünü okşuyorum. Çok kilo kaybetmiş. Yanakları çökmüş ve gözleri kocaman görünüyor. Vücudunu hızlıca tarıyorum, yara ya da işkence izi var mı diye kontrol ediyorum ama nispeten zarar görmemiş görünüyor. En azından fiziksel olarak. Kafasının içine ne yaptıklarını söylemeye gerek yok.

Nikolai önümüze çömeldi. "Hey, ufaklık. Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu bilemezsin." Sesi titriyor ve titriyor.

Polly uzanır ve elini onun elinin içine sokar. Sonra gözleri Dimiv'e kayar. "Sen kimsin?"

"Dimiv'i hatırlıyor musun? Kuzenimiz."

Nazıkçe gülümsüyor. "Seni son gördüğümde yedi yaşındaydın."

Birkaç kez göz kırpmıyor ve yeni gözyaşları döküyor. Onu görmenin, ona dokunmanın, yeniden korumam altında olduğunu bilmenin verdiği rahatlama, çölde geçen haftaların ardından bir içim su gibi geliyor.

Onu kucağıma aldım ve ayağa kalktım. "Sen Nikolai ile gidiyorsun, tamam mı? Ben sadece burayı temizleyeceğim."

Kız ırkilir ama soru sormaz. Nikolai öne çıkıyor ve onu kollarının arasına alıyor. Ona bu kadar kolay izin vermesi kalbimi kırıyor.

Görebildiğim tek belirgin iz bileklerindeki morluklar. Ama herkesten daha iyi biliyorum ki bazen en kötü yaralar görülemeyenlerdir. Biz gelmeden önce nelere katlanmış olabileceğini düşündükçe midem bulanıyor.

Ama yine de rahatlamadan edemiyorum. Artık güvende olduğuna göre, bir yanımın en kötüsüne hazırlandığını kendime itiraf edebilirim. Onu sonsuza kadar kaybetme ihtimaline karşı.

"Onu sıcak ve güvenli bir yere götürün. Ben gelene kadar onunla kal."

Nikolai başını salladı ve tartışmadan gitti. Köşeyi dönmeden hemen önce Polly'nin gözlerinin Oleg'e kaydığını görüyorum. Üzerlerinden bir korku titreşimi geçtiğinde çenemi sıkıyorum.

Aileme yaptıklarının bedelini ödemek üzere.

"Seni hiç akıllı bir adam olarak görmemiştim Oleg," diye tıslıyorum bıçağımı çıkarırken. Bıçak hâlâ onun kanıyla kaplı ama daha bir sürü kan var. "Ama bu kadar aptal olduğunu düşünmemiştim."

Adamlarımdan biri yüzüne su döktükçe sıçrayarak uyanıyor. "Baban bana tüm aileme mal oldu."

"Sadece baban annemin hayatına kast edecek kadar aptal olduğu için," diye hatırlatıyorum ona buz gibi bir sesle. "Bugrov Bratva ile savaş başlatacaksanız, gerçekleri doğru öğrenin."

"Dinle... Ben sadece... Bu bir korkutma taktiği idi, tamam mı? Ben ona dokunmadım. Kimse dokunmadı. Onu geri alabilirsin ve *tüm* bunları unutabiliriz!" Onu bacağından bıçakladığımda yalanlarını kesiyor, bıçağın kemiğe degecek kadar derine indiğinden emin oluyor. "*Siktir, siktir...* lütfen dur... dur..."

Bıçağı geri çektiğimde dramatik bir şekilde nefesi kesildi. "'Unutmak' mı?" Acı acı gülüyorum. "Keşke Polly'ye yaşattıklarını 'unutturabilseydim'. Ama bunu yapamam, değil mi?"

"Sadece bir hataydı... bir yanlış anlaşılma... lütfen..."

"Küçük kızları alıp satıyorsun, Oleg. Yalvarmanın sana bir faydası olmayacak. Hiçbir şeyin faydası olmayacak." Bıçağımı havaya fırlatıyorum ve sapı tekrar avucuma düşmeden önce bir kez dönmesine izin veriyorum. "Hesaplaşma günün geldi."

"Hayır, hayır, hayır... *aah, hayır, siktir. HAYIR!*"

Onu oymak için acele etmiyorum. Acıyı en üst düzeye çıkarmak ve kan kaybını en aza indirmek için nereye gideceğimi biliyorum. Her bayılmaya çalıştığında, yüzüne daha fazla su döküyorum ve kıpırdayana kadar yanaklarını tokatlıyorum. Sonra hemen işe koyuluyorum.

Dimiv yanımda diz çökerken kendi kılıcını çıkarıyor. "Katılmamın sakıncası var mı? Bu küçük operasyon için bazı fikirlerim var."

Oleg'in gözleri faltaşı gibi açılır. Bağlarının izin verdiği ölçüde sürünerek uzaklaşmaya çalışırken ter ve kan birbirine karışıyor.

"Hayır, bunu yapma... lütfen..."

"Senin gibi adamlar için merhamet yoktur, Oleg," diyorum ona acımasızca.

"Senin sonun geldi-"

Gözlerinin akında kırmızı damarlar atıyor. Dimiv'in bıçağı sağ gözüne batarken ağzını açıyor ve boğuk bir çığlık atıyor.

"-ve bu çok *yavaş* olacak."

ALYSSA

URI: *Onu yakaladık.*

Mesaj bir saat önce geldi ve ben hâlâ bakmadan duramıyorum. Lev bana neden telefonumu elimden bırakmadığımı sordu bile. Yatması için ısrar etmeden önce onu video oyunları ve fazladan bir saat televizyon izleyerek oyaladım.

Tam odasından çıkıyordum ki bir motor sesi duydum. Nefes nefese aşağıya koştum ve pencereden dışarı baktım.

Onlar.

Nikolai ve Uri'nin cipin bir tarafından çıktıklarını görüyorum ama Polly hâlâ yok.

Çabucak şifreyi girip kapıyı iterek açıyorum. Teker teker içeri giriyorlar, hepsi yorgun ama sakın görünüyor. En son Uri girdi ve Polly'yi kollarına aldı. Polly ona sımsıkı sarılmış, kemikli bedeninden sarkan ince, kolsuz bir elbisenin içinde her zamanki gibi kırılğan görünüyor.

Yüzü Uri'nin göğsünde saklı. İlk başta uyuduğunu düşündüm. Ama sonra kapı kapandığında başını kaldırdığını fark ettim.

"Polly."

Başını bana doğru çevirdi. Gözleri kocaman açıldı. "Göstermeye başlıyorsun," diye fısıldıyor usulca.

Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim ama bu savaşı şimdiden kaybediyorum. Ona doğru ilerliyorum, ona dokunup dokunmamakta kararsızım. Dokunmak istiyorum, sadece gerçek olduğundan, gerçekten burada olduğundan emin olmak için.

"Çok özür dilerim. Evde olmana çok sevindim." Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor.

Uri onunla birlikte yukarı çıkıyor. Ben de peşinden gidiyorum, sonra boş yatak odalarından birinin kapısını açabilmek için önden koşuyorum.

Onu yorganın üzerine yatırmak üzereyken, kız çılgınca başını sallamaya başlıyor. "Hayır. Yapma! Çok kirliyim. Hiçbir şeye dokunmak istemiyorum."

"Önemli değil, Polly."

"Öyle. Öyle," diye ısrar ediyor bana Lev'i hatırlatan bir şevkle. "Ben kirliyim."

Uri çaresizce bana bakıyor ve ben onun acısını hissediyorum. Hemen öne atılıp elimi Polly'nin koluna koyuyorum. "Seni temizleyebilirim, Polly. Senin için sorun olur mu?"

Bana bakıyor. Gözleri kocaman ve korkmuş, sanki gölgelerde kimsenin göremediği şeyleri görüyormuş gibi bir o yana bir **b u y a n a g i d i p g e l i y o r .**

"Hadi," diyorum Uri'ye. "Onu tuvalete götürelim."

Onu tekrar kucağına alıyor ve küvetin işaret ettiğim tarafına nazikçe yerleştirmeden önce içeri taşıyor. "Teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim." Bana bakıyor ve gözlerindeki çalkantıyı görebiliyorum. Elim i sırtında bir aşağı bir yukarı kaydırıyorum. "Sorun değil; onunla ilgileneceğim. Pinky söz."

Ciddi bir baş hareketiyle, Polly'yi benimle bırakarak sessizce çıkıp gitti.

Musluğu açıyorum, köpükleri ve banyo tuzlarını eklemeyen önce sıcak olduğundan emin oluyorum. Polly sözsüzce beni izliyor. Gözleri hiç durmadan hareket ediyor. Sanki gölgelerdeki iblisleri kontrol etmeye o kadar alışmış ki artık nasıl duracağını bilmiyor.

Küveti doldurduktan sonra ona dönüyorum. "Temizlenmeye hazır mısın?"

Soyunmasına yardım ettim, mahvolmuş kıyafetlerini çöp kutusuna attım. Sonra bir elim sırtında, diğer elim onunkini tutarak onu küvete indiriyorum. Köpüklerin yüzeyinin altına batarken dudaklarından titrek bir nefes geçiyor.

Gözlerini kapatıyor ve derin bir iç çekiyor. Hiçbir şey söylemiyor ve ben de o hazır olana kadar sessizliği bozmamaya karar veriyorum.

Yaklaşık otuz dakika kadar geçtikten sonra su soğumaya başladı. "Dışarı çıkmaya hazır mısın?" diye sordum.

Hemen başını sallar. "Hayır. Henüz değil."

Ilık suyu tazelemek için musluğu tekrar açıyorum. Suyu tekrar kestiğimde, sessizlik her zamankinden daha yoğun görünüyor. Küvetin içinden yükselen rahatlatıcı buhar girdaplarına karşı titriyor.

"Cennetin sıcak su dolu bir küvet olduğunu kim bilebilirdi ki?" diye mırıldanıyor.

Küvetin kenarına oturuyorum ve parmaklarımı suyun içinde gezdirerek sabunlu tepelerde ve vadilerde dalgalanmalar yaratıyorum.

"Alyssa..." Adımı söylediğinde başımı kaldırıyorum. "Neden evde değiliz?"

Ona gerçeği söylemeyi düşünüyorum ama Sobakin için endişelenmesini istemiyorum. Zaten hayatı boyunca yeterince endişelendi. "Bu sadece kardeşinin almaya karar verdiği ekstra bir güvenlik önlemi. Kısa sürede malikâneye döneceğimizden eminim." Hâlâ temkinli, ben de boğazımı temizleyip ekliyorum: "Uri, sen çok küçükken buraya geldiğini söyledi."

Başını sallıyor. "Resimlerden hatırlıyorum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Her şey öyle."

Elini tutuyorum, budaklı parmaklarını benimkilerle birleştiriyorum. "Eğer bu konuda konuşmak istersen, senin için burada olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece... Henüz yapabileceğimi sanmıyorum." Alt dudağı titriyor. "Hiçbirinizi bir daha göremeyeceğimden çok korkuyordum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum. "Sensiz geçen son birkaç hafta işkence gibiydi. Döndüğün için çok mutluyum Pol. Güvende olduğun için çok mutluyum."

Tekrar sessizliğe gömölüyoruz. Tek ses onun ve benim nefes alış verişlerimiz ve küvetin kenarlarına çarpan suyun şıptısı. Sonra midesi gurulduyor.

Gölömsüyorum. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

"Çikolata," diye mırıldandı. "Rüyamda çikolata görüyordum."

Ayağa kalkıyorum, yapacak bir şey bulduğum için minnettarım. "Tamamdır. Hemen döneceğim, tamam mı?"

Oraya gittiğimde mutfakta sadece Uri vardı. Telaşla bana bakıyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar korkmuş. "O... O...?"

Başımı salladım. "Acı çekiyor ama sanırım... Sanırım iyi olacak." Ona yaklaşıyorum ve yüzünü avuçluyorum. "Sen harika bir kardeşsin, Uri. Onu eve geri getirdin."

"Ama çok mu geç?" diye merak ediyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Hâlâ içeride. Sadece çok şey yaşadı. Ona zaman vermeliyiz. Onun yanında olmalıyız."

"Teşekkür ederim Alyssa," diyor sessizce, gözleri sözlerinin ağırlığıyla dolu. "Kız kardeşime kendi kardeşinmiş gibi baktığın için."

Elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Bu bebekler artık bizi bir aile yapıyor."

Eğildi ve beni dudaklarımdan nazıkçe öptü. Ve haftalardır ilk kez bu öpücükte suçluluk, üzüntü ya da korku yoktu.

Bu öpücük yeni bir başlangıç gibi

hissettiriyor. Umut gibi.

URI

Alyssa o gece odamıza girdiğinde yorgunluk yayıyordu. Karanlıkta bile bu yeterince açık. Ay ışığı üçgen pencerelerden içeri süzülüyor ve yüzüne vuruyor. Bir melek gibi görünüyordu. Yorgun bir melek, evet, ama hala dışarıdaki elmas kaplı gökyüzü kadar güzel.

Yana doğru eğildim ve başucu lambasını yaktım. Bir çığlık atıyor ve olduğu yerde dönüyor. "Uyanmışsın," diye mırıldanıyor beni gördüğünde.

"Uyuyamadım."

Gerçek şu ki, uyuyabilirim. Bu gece, uzun zamandır gözlerimi kapatıp günlerce uyuyabileceğimi hissettiğim ilk gece.

Sadece onsuz uyumak istemedim.

"O nasıl?" Bunları söylemek yerine soruyorum.

"Uyuyor."

Soyunmaya başlıyor, elbisesini çıkarıp yatağın önündeki divanın üzerine atıyor. Yan tarafa döndüğünde siluetini hayranlıkla izliyorum. Yarı gölgelerde, gümüşü ay ışığının huzmelerinde ve lekelerinde o kadar muhteşem ki. Kusurlu ve kusursuz, mükemmel ve benim.

Sürünerek yatağa girerken ekliyor: "Biraz zaman aldı. Yorgundu ama sanırım uyumaktan korkuyor. Kabuslar."

Başımı sallıyorum, sertleşen ereksiyonumu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. "Anlaşılabilir."

"Sanırım normal kıyafetler giydiği için rahatlamıştı," diye mırıldandı Alyssa. "Biraz uzun sürse de çok yemek yedi. Sonra biraz konuştuk. Konuşmanın çoğunu ben yaptım. Sanki normal şeyler dinlemek istiyormuş gibi hissettim. Evle ilgili şeyler, hamilelikle ilgili şeyler. Ona zarar vermeyecek şeyler. I-"

Bir esnemeyle sözünü kestiğinde kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin de dinlenmeye ihtiyacın var, Alyssa."

Yüzü sinirli bir ifadeye bürünüyor. "Polly'nin bana ihtiyacı var, Uri. Bir süreliğine önce o gelmeli."

"Sen hamilesin." "Ben iyiyim."

Onun sertliği bana nasıl bir anne olacağına dair bir ipucu veriyor. Güçlü, bağımsız, son derece koruyucu. Anne bir ayı olacak. Yavrularını koruyan bir dişi aslan.

"Bu gece Polly için endişelenme. Koridorun sonunda. Eğer kabus görürse, ben orada olacağım."

Alyssa'nın kaşlarında suçlu bir çatık beliriyor. "Bu gece kâbus göreceğinden şüpheliyim." Alt dudağını ısırarak, "Ben... yatmadan önce çayına uyku hâpı karıştırmış olabilirim" diye itiraf ediyor.

Etkileyici bir kahkaha attım. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Kararsızca dirseğimi tutuyor. "Sadece iyi bir gece uykusu çekmesini istiyorum. Şu koyu halkaları gördün mü? On dört yaşındaki hiçbir çocuğun gözleri bu kadar kötü olmamalı."

"Nefes al, *Kiska*. Aynı fikirde değilim. Sen doğru olanı yaptın."

Bana bakıyor ve parmak ucunu çenemin uçurumunda gezdiriyor. "Koyu halkalardan bahsetmişken, senin de uyumaya ihtiyacın var."

Onu yatağa geri itiyorum, dudaklarım göğüslerine doğru kayıyor. "Şu anda ilgilendiğim şey uyku değil."

Yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Ciddi misin? Geçirdiğin o günden sonra mı?"

Dilimin meme ucunun üzerinde gezinmesine izin verdim. "Geçirdiğim günden sonra *tam da* ihtiyacım olan şey bu."

Ben meme uçlarını sert tepeler halinde okşarken parmakları saçlarımın arasında kayıyor. Altımda kıvranıyor, yumuşak sıcaklığıyla, kalçalarının gıcirtısıyla ve dudaklarının arasından süzülen miyavlayan küçük nefeslerle sikimle alay ediyor. Sonra aşağıya doğru kayıyorum ve dilimi ıslak amının içinde yukarı aşağı gezdirmeye başlıyorum.

"Aah," diye nefes nefese kalıyor. "Evet... evet... böyle... mmm..."

Suları dilimin üzerine akmaya başladığında, orgazmın eşiğine gelene kadar klitorisinin etrafında dönüyorum. Sonra kendimi kollarımın üzerinde yukarı itiyorum, böylece horozumu onun içine yönlendirebiliyorum.

Normalde yaptığım gibi gevşememek için dişlerimi sıkmak zorundayım. Onunla ilgili her şey beynimin şehvet dolu kısmını serbest bırakmam için bana yalvarıyor. Onu olabildiğince sert sıklamak isteyen tarafımı. Onu içten dışa yakmak istiyorum. Kafasını patlatmak, sırf onunla geçirdiğim her günün her saniyesinde nasıl hissettiğimi bir saniye bile hissedebilsin diye.

Ama hamile olduğu sürece, patlayan kafalar tam olarak kaçınmam gereken şey. Bu yüzden kendimi kontrol ediyorum. Bir şekilde aklıma ve kalbime girmeyi başaran altımdaki güzel kadına bakıyorum ve onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarımdan üstün tutuyorum. Kendi arzularımı bir kenara bırakıp onunkilere odaklanıyorum.

O günü göreceğimi ben de hiç düşünmemiştim.

Bana sıkıca sarılıyor. "Uri," diye nefes alıyor, gözleri çırpınarak açılıp tekrar tekrar kapanıyor. "*Tanrım*, bunu... seviyorum."

Bir an için cümleyi farklı bir şekilde bitireceğinden emin oldum. Bu düşünceyle bedenimin heyecanlanması çok tuhaf. Tenim heyecanla delinmiş gibi görünüyor, uzuvlarım ihtiyaçla uğulduyor.

Aşk şimdiye kadar radarımda değildi. Annemle babamın birbirlerini sevdiklerini ve birbirlerini kaybettiklerini gördüm. Dimiv'in Moskova'da sakın bir hayat için buradaki tüm hayatından vazgeçtiğini gördüm. Aşk bir yükür, varlık değil.

Ayrıca, Alyssa'dan önce bu odadan pek çok kadın geçti ama ben hiçbirini umursamadım. Peki onu bu kadar özel yapan ne?

Cevaplar beynime hücum ediyor.

Onun nezaketi. Sabrı. Merhameti. Affetme kapasitesi. Cesareti. O allık. Annelik içgüdüleri. Kalçalarının birleştiği yerden sırttan turuncu bir kedinin görüntüsü.

Kalçalarını benimkilerle buluşmak için yukarı doğru itmeye başlıyor. "Daha fazla," diye inliyor, başı yana savruluyor, yüzünün yan tarafını güneşten öpülmüş saç telleriyle havalandırıyor. "Evet, *Uri... daha* sert, lütfen. Daha sert."

"Güvenli değil," diyorum, dudaklarımı kulağına eğip lobunu yalayarak. "Doktorların ne dediğini biliyorsun."

"Doktorların canı cehenneme," diye tersliyor. "Beni istediğin gibi al."

Yukarı doğru daha sert, daha hızlı itmeye başlıyor ve aklımı kaybedeceğimi düşünüyorum. Kadın acımasız, inkar edilemez ve tamamen kontrolüm dışında. Aşk istemedim ve vahşi bir kadın istemedim ama bir şekilde kendimi her ikisine de aşık olmuş buldum.

Aletimin etrafında kenetlenmeye başladığı anda, tüm mantıklı düşünceleri boğarak, onun içinde patlıyorum. Yatağa yuvarlanmadan önce iki vahşi hamle daha yaparken tüm vücudum titriyor.

"Ahhh," diye hülyalı hülyalı iç geçiriyor. "Bu inanılmazdı."

Ona döndüğümde gözleri kapalıydı. Hafifçe nefes alıyor, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme oynuyor. Onu tam burada, bu şekilde dondurmak istiyorum. Mermere kazınsın istiyorum ki ona doyasıya bakabileyim.

Ama henüz zamanı donduramam. Hikayemiz bitmedi. Daha yeni başlıyor olabilir. Çünkü dışarıda beni avlamaya çalışan, tüm bunları benden koparmak için yanıp tutuşan biri varken rahat edemem.

Tekrar nefes alabilmem için... Sobakin'in ölmesi gerekiyor.

Dik oturuyorum ve Alyssa'nın çoktan uykuya dalmış olduğunu görüyorum. Yanağına bir öpücük konduruyorum ve battaniyeyle iyice örtüyorum. Sonra başucu lambasını kapatıyorum, telefonumu ve kıyafetlerimi alıp odadan gizlice çıkıyorum.

Karanlıkta giyinip kapıyı arkamdan kapatırken koridorda kahkahaların uçuştüğünü duyabiliyorum. Aşağı indiğimde Dimiv ve Nikolai'yi bir kez daha arka verandada votkalarını yudumlarken ve puolarını tüttürürken buluyorum.

"Gel kardeşim," diye sesleniyor Nikolai beni görünce. "Bize katıl."

Nedense onları bu kadar rahat görmek beni sinirlendiriyor. "Yapacak işlerim var."

İkisi de bana bakmak için koltuklarında dönüyorlar. Nikolai'nin gülümsemesi duraksıyor ama Dimiv bana kaygısızca göz kırpmıyor. "Polly'yi geri aldık. Bugün bir zafer kazandık kuzen. Gel ve bizimle kutla."

Başımı salladım. "Anlamıyor musun? Sobakin hâlâ dışarıda. Biri kaçmasına yardım etti. İçeriden biri. Bu da savunmasız olduğumuz anlamına geliyor."

Dimiv umursamayacak kadar sarhoş görünüyor. "Bu yarının sorunu, ha?"

"Hayır, bugünün. Bu gecenin. Ve erteledikçe daha da büyüyecek. Siz ikiniz devam edin ve kutlayın ama Sobakin ölene kadar ben bir bok kutlamıyorum. Şimdi izin verirsiniz, yapmam gereken işler var."

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum ve onları bulduğumdan çok daha az kutlama havasında verandada oturur halde bırakıyorum. Bir yanım pislik gibi hissediyor. Diğer bir yanım ise kızgınlığımda haklı olduğumu hissediyor.

Sanırım biraz dinleniyorlar, gevşiyorlar, konuşuyorlar, gülüyorlar. Sorumluluğun ağırlığı onların omuzlarında değil; *benim* omuzlarımda.

Ben *Pahkan*'ım. Aynı lükslere sahip değilim.

Zemin katın en ucundaki çalışma odasına giriyorum. Telefonumu çıkardığımda Kruger'dan bir mesaj buldum.

Sobakin'in izi kayboldu. Sanki adam sırta kadem basmış gibi. Aramaya devam edeceğim ve bir şey bulursam, ilk öğrenen sen olacaksın.

"Siktir," diye mırıldanıyorum.

Açık pencerelerden önümde dalgalanan ağaç yığınınına bakıyorum. Hepsini, bu duvarların ardında saklanan tüm masum hayatları korumak zorundayım. Eğer yapamazsam, o zaman ben kimim? Krallığım, ondan kendine bir parça koparmak isteyen her akbabaya açıksa tacımın ne anlamı var?

Pencereye doğru yürüyorum. Lev kaçırıldığı andan itibaren bunu tek başıma yapmaya çalışıyordum. Ama gerçek güç, yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmektir.

Pahkan olabilirim ama ailemi tek başıma koruyamam. Belki de zafere giden ilk adım bunu kabullenmektir.

ALYSSA

Uri hiçbirimizin kulübeden çıkmasına izin vermiyor. Çok güzel bir sığınak, ama içinde altı kişi yaşıyoruz ve yapacak sınırlı sayıda şey var, herkesin sinirlerini hızla yıpratmaya başlıyor. Özellikle de bir haftalık hapsin ardından.

Ayrıca hem Lev hem de Polly'nin uyum sağlamakta zorlandıkları gerçeği de var. Lev için bu her zamanki rutininde bir kırılma, hazırlıklı olmadığı bir ortam değişikliği. Svetlana ve George'u, video oyunlarını ve pencerelerindeki karartma perdelerini özlüyor.

Polly için bu, esaretin sınırları dışındaki hayata yeniden uyum sağlamakla ilgili. Bu, son birkaç haftadır yanında taşıdığı korkudan kurtulmakla ilgili. Yaşadıklarını sindirmeye çalışmakla ilgili.

Artık çoğu gece onunla uyumaya başladım. Uyku ilacının etkisi geçtikten sonra kabuslar geri geldi ve her gece ona ilaç verebileceğimiz gibi değil. Uri'nin nadiren birlikte uyumamızdan rahatsız olduğunu biliyorum ama tek kelime etmiyor. Sadece yüzünde *"Neye ihtiyacı varsa o olmalı" der gibi bir ifade var.*

Uyumakta zorlanan tek kişi Polly değil. Ben de çoğu geceyi onunla birlikte dönüp durarak geçiriyorum. Büyüyen karnım giderek daha hantal bir hal alıyor ama rahatsızlığımın sadece bir kısmını hamileliğime bağlayabilirim. Geri kalanı korkudan kaynaklanıyor.

Ne zaman uyumaya çalışsam, Boris Sobakin aklıma geliyor. Uğursuz bakışlarını, boncuk gözlerini, bana marketteki bir et parçasıymışım gibi bakışını hayal ediyorum.

Polly uykusunda inlediğinde, sanki yüzüne bir şeyin değmesini engellemeye çalışıyormuş gibi kafasını ileri geri salladığında, her zamanki endişe dolu hamster çarkımın üzerindeydim.

"Hayır... hayır... hayır..."

Kabusun daha da kötüleşmesini beklemiyorum; doğruluyorum ve onu sarsarak uyandırıyorum. "Hey, Polly, sorun yok; güvendesin. Benimle, kardeşlerinle ve kuzeninle birlikte kulübedesin..."

Onu hafifçe dürterek, gözleri titreyerek açılana kadar konuşmaya devam ediyorum. Alnında ince bir ter tabakası var ve gözlerini açtığında kirpiklerinin ucunda kristalleşen bir gözyaşı fark ediyorum.

"Başka bir rüya...?"

"Evet tatlım, korkarım öyle." Yatağımın başucundaki sehpaye uzanıyorum ve her gece oraya bıraktığım bir bardak suyu alıyorum. "Al," diyorum ve ona uzatıyorum. "Bir yudum al." Oturuyor ve bardağı elinden alıyor, solgun yüzlü ve yorgun. "Kötü bir şey miydi?"

Polly omuz silkiyor. "Hepsi kötüdür. Bu seferki daha çok bir anı gibi geldi. Agapov'un bodrumunda bağılydım. Ama... Uri benim için hiç gelmedi."

Dudağı titriyor. Karanlıkta, üzerinde Uri'nin uyumak için giydiği fazla büyük gömleklerden biri ve başının etrafında kıvrıkcık bir haleye dönüşmüş saçlarıyla, on dördünü gerçekten görüyorum. O çok genç. Böyle korkunç bir şey yaşamak için çok genç. Bu hiç adil değil.

Tılsımlı bileziğime bakıyorum ve ölmeden önce çok az yaşayabilen Ziva'mı düşünüyorum. Sanırım hayat genel olarak adil değil. Bunu herkes kadar iyi biliyorum.

"Yine de bitti, değil mi?" Polly aniden hışırıyor.

Bardağı elinden alıp tekrar yerine koyuyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum ama şu an içinde bulunduğu durumda, gerçeğin nasıl yardımcı olacağını göremiyorum. "Evet,

Tatlım," diyorum nazikçe. "Artık güvendesin."

"O zaman neden hâlâ buradayız?" diye itiraz ediyor. "Eğer artık bize yönelik bir tehdit yoksa, eve dönmüş olmalıyız."

Unutup duruyorum: Polly Lev değil. Yarım yamalak açıklamalarla yatıştırılamaz. Yeni oyuncaklar ya da yeni video oyunları dikkati dağıtılamaz.

"Yakında olacağız," diyorum. "Sadece kardeşin biz oraya taşınmadan önce malikânenin etrafındaki güvenlik önlemlerini arttırmak istiyor. İçiniz tamamen rahat olsun diye."

Polly ellerine bakar. Tırnaklarını ısırp koparmış. Hatta birkaç tanesinin tırnak etleri kanamaya başlamış. "İç huzuru," diye alay ediyor. "Buna bir daha sahip olabilir miyim bilmiyorum."

Ellerini kendi ellerime aldım. "Yapacaksın, Polly. Bildiğinden daha güçlüsün ve inandığından çok daha yeteneklisin."

Bana küçük, muhtemelen sahte bir gülümseme veriyor. "Benimle kaldığın için teşekkürler. Burada olmana sevindim."

Parmak eklemlerinin arkasına hafifçe vuruyorum ve gülümsüyorum. "Kes şunu yoksa beni ağlatacaksın. Şimdi uzan ve gözlerini kapat. Ben buradayım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ona böyle sözler vermemeliydim ama bazen kelimeleri söylemeli ve doğru çıkmalarını ummalısınız. Dediğimi yaptı, battaniyeleri çenesine kadar kaldırarak kıvrıldı ve yüzünü rahatlattı.

Bir süre sonra nefes alış verişi uyku ritmine dönüşüyor. Umarım onun iyiliği için rüyasız bir uyku olur.

ALYSSA

Kendime birkaç dakika ayırmak için üst kata çıkmıştım ki kapı açıldı ve Uri içeri girdi. Kendimi oturmaya bile zorluyorum ama sorun değil, çünkü o yanımdaki yatağa yığılmaktan son derece memnun görünüyor.

"Birazdan aşağı inecektim," diye itiraz ediyorum uysalca.

Başını elinin üzerine koyarak yan dönüyor ve sırtıyor. "Biraz huzur ve sessizlik istedin. Bunu bana açıklamak zorunda değilsin."

Dudağımı çiğneyerek soruyorum: "Gecenin geri kalanında burada kalırsak sence bizi özleyen olur mu?"

"Sana daha iyisini yapacağım," diye cevap veriyor. "Ama bunun için bu yataktan çıkman gerekiyor."

"Sonra görüşürüz."

"Bu bir seçenek değil, *narushitel*. Güven bana: Buna değmesini sağlayacağım." Yatağı itiyor ve kapıya doğru yürüdüğünü duyuyorum. Yine de gitmiyor. Sanki bir şey alıyor ve bana geri getiriyor. "Bu senin için."

Kendimi dik durmaya zorluyorum ve elindeki iki kutuya bakıyorum.

"Benim için mi?" "Senin için," diye tekrarlıyor. "Önce büyük kutuyu aç."

Paketi açtığımda kağıt mendil katmanları arasına yerleştirilmiş yazlık bir elbise buluyorum. Giyinmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Hatta bir yıl oldu.

Giyinmek *istemeyeli* uzun zaman oldu.

"Bir yere mi gidiyoruz?" Umutla soruyorum.

"Yakında öğrenirsin. Git ve üstünü değiştir. Hazır olduğunda ikinci paketi açabilirsin."

"Çok otoriter."

"Bunun aslında bir şikayet olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Sırtarak, elbisemi banyoya götürürken kıcımlı tokatlıyor, ruh halimde anında bir yükselme hissediyorum. Kıyafetlerimden sıyrılıp yeni giysinin içine giriyorum. Yemin ederim dikişlerde bir tür sihir olmalı, çünkü vücudumun üzerinde kayar kaymaz, bir bebek kuvvözünden yeniden gerçek bir insana dönüşüyorum.

Yansıma bakıyorum ve uzun zamandır ilk kez gördüğüm şey gerçekten hoşuma gidiyor. Karnım hala görünüyor, çoğunlukla yandan, ama elbisenin kıvrımlı deseni şişliğimi kamufle etmek için iyi bir iş çıkarıyor.

Saçımı tarıyorum ve makyaj çantamı çıkarıyorum. Olabildiğince basit, sadece temel malzemeleri içeriyor ama bu durum için işe yarayacak. Biraz fondöten, biraz göz farı, allık ve ince bir ruj tabakasının üzerine biraz parlatici sürüyorum. Aynada kendime gülümsüyorum. On dakikalık bir çalışma için hiç fena değil.

Yenilenmiş bir güvenle parlayarak yatak odasına geri dönüyorum, Uri elinde ikinci küçük kutuyla yatağın yanında bekliyor.

Bana uzattığında, kapağı yavaşça çekip çıkarıyorum ve kağıt mendili soyuyorum. İçindeki küçük gümüş kurşun vibratöre bakarak kahkahalarla gülüyorum.

Uri de kıkırdar. "Eski günlerin hatırına," diye açıklıyor göz kırparak. "Şimdi oraya geri dön. Bu gece de onu giyiyorsun."

Tartışmaya zahmet etmiyorum. Banyoya doğru adımlarımı geri çekerken heyecandan tüylerim diken diken oluyor. Hamile olduğum için bu deneyimin farklı olup olmayacağını merak ediyorum. Daha rahatsız edici, daha istilacı olmasını bekliyorum. Ama her nasılsa, onu yerine oturttuğumda, tam tersi oluyor.

etkisi. Kendimi sınırsız hissediyorum. Sanki vibratör bana hamile kalmadan *önceki* kız olma izni vermiş gibi.

Yürümeye alışmak hâlâ biraz zaman alıyor ama Uri'ye geri dönmeden önce banyoda birkaç tur atıyorum.

"Gerçekten kulübeden ayrılıyor muyuz?" Heyecanla sordum. "Birileri bugün sabırsız."

"Heyecanlıyım aslında," diye düzeltiyorum boş kabinde yürürken. "Herkes nerede?"

"Dimiv ve Nikolay Lev'le birlikte onun odasında, Polly de hâlâ kendi odasında kilitli. Endişelenme, Nikolai burada kaleyi koruyacak."

Gergin olmalıyım ama içimde kabaran heyecan diğer her şeyi bastırıyor. İç çamaşırmındaki vibratörün soğuk metal titreşimi de canımı yakmıyor değil. Kulübeden çıkarken elimi tutuyor ama beni araçların park edildiği güvenlik istasyonuna inen patikaya doğru götürmek yerine ters yöne gidiyor.

Patika dar ve silik ama görülebiliyor. Ağaçların arasından ve yoğun bir gölgeliğin altından dolanarak ilerlerken, yeşillikler aralanıyor ve varlığından bile haberdar olmadığım devasa bir gölün kenarına çıkıyoruz.

Kıyıya vuran dalgalar ve su yüzeyinde yiyecek bir şeyler arayan kuşlar beni o kadar büyülüyor ki, kıyı şeridinde bekleyen piknik masasını fark etmiyorum.

"Aman Tanrım!" Onu gördüğümde nefesim kesildi. Yavaşça Uri'ye dönüyorum. "Bunu sen mi kurdun?"

"Biraz yardım aldım. Nikolai ve Dimiv masayı getirdi. Yemekleri ben pişirdim, bu yüzden övgü almaya çalışırlarsa dinlemeyin."

Piknik masasının her iki yanında, dantel bir masa örtüsünün üzerinde duran iki dev sundurma yer alıyor. Kır çiçeği yaprakları bir uçtan bir uca serpilmiş, akşam ışığında kırmızı, turuncu ve sarı renklerde parlıyor.

Çılgınca kıkırdıyorum. "Bu harika."

"Aç mısın?"

Uri'ye dönüyorum, bakışlarım vücudunda geziniyor. Koyu keten bir pantolon ve göğüs kısmı hafifçe açık bırakılmış bir gömlek giyiyor. Kalçalarımın arasına sıkıştırılmış vibratörün yerini başka bir şeyin almasını dilememe yetecek kadar...

"Evet," diye mırıldanıyorum ama yemekten bahsetmediğimi çok iyi anladığından emin oluyorum.

Uri gülüyor. "Bu doğru mu?"

Ama beklediğim gibi bana uzanmak yerine elini cebine sokuyor ve bir saniye sonra nefesim kesiliyor. Vibratör canlanıyor ve o ilk gıdıklayıcı titreme içimi parçaladığında bacaklarımı birbirine kenetliyorum.

Bir kademe daha yükseltiyor ve vibratör içimde yavaşça dönüyormuş gibi hissediyorum. Gözlerim dalgalanıyor, dizlerim bükülüyor ve alt dudağımı ısıyorum. Uri bir adım daha yaklaşıyor. Sadece varlığı bile beni ıslatmaya yetiyor. O ve vibratör arasında artık hiçbir kontrolüm yok.

"Bu çok mu fazla?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Sorun değil. Ben... *mm...* alabilirim."

İçinizde bir vibratör tahribat yaratırken zarif görünmenin bir yolu var mı? Pek emin değilim. Ama Uri beni söğüt ağaçlarından birinin altına serilmiş bir battaniyenin bulunduğu piknik bankının yanına götürdüğünde denemek zorunda kalmanın garipliğinden kurtuluyorum.

"Soyun," diye emrediyor tüm bedenimi anında ısıtan bir sesle.

Yeni ve güzel elbisemi hızlı bir pişmanlık duygusuyla çıkarıp kenara atıyorum. Sonra sütyenimi ve külotumu atıyorum. İçimde dönüp duran vibratör şu anda ona nasıl görünebileceğimi umursamamı zorlaştırıyor.

Ama herhangi bir şüphe varsa, aç gözleri bunu hemen ortadan kaldırıyor. "*Siktir,*" diye homurdanıyor. "Muhteşem görünüyorsun."

Beni battaniyeye yatırıyor ve altına yatırıyor. Sonra vibratörün ayarlarını değiştiriyor, ta ki ben onun dikkatli bakışları altında kontrolsüzce kıvranmaya başlayana kadar. Bana henüz dokunmamış olması nasıl mümkün olabilir?

"Uri," diye nefes nefese

kaldım. "Lütfen..."

"Lütfen ne?"

Dudaklarımı ısırdım. "Ben... bana dokunmana ihtiyacım var..."

Bacaklarımı etrafına sararak dizlerinin üzerine çöküyor ve amımın dudaklarını okşamaya başlıyor. Vibratörle çalışırken inliyorum. Sanki beni patlatmaya çalışıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda kızgın değilim.

Orgazm vurmaya başladığında gözlerim kapanıyor. Ona doğru uzanıyorum ve bir kolunun üzerine düşüyorum. Ön kolları bile sert ve kaslı. Boşalırken tırnaklarım derisine batıyor, o kadar yüksek sesle bağıriyorum ki sesim gölün üzerinde yankılanıyor.

Tekrar yarı normal nefes alabildiğimde vibratörü içimden çıkarıp kenara koyuyor. Sularımın gümüş kaplamalı yüzeyde parladığını görebiliyorum.

Karanlık bir şekilde kıkırdayarak üzerimde süzülüyor, içime girmeden önce dudakları göğüslerimin üzerinde geziniyor. O kadar ıslağım ki en ufak bir baskı bile yaratmıyor.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım. "Beni daha sert becer... evet, evet... daha *fazla*."

Beni her zamankinden biraz daha sert beceriyor ama yine de kendini dizginlediğini söyleyebilirim. Çenesindeki o damar şiddetle seğiriyor ve gözleri susamış bir çaresizlikle bana sabitlenmiş durumda.

Kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde kaldırıyorum ve o da inliyor,

"Bebeğim, dikkatli olmalıyız..." "Dikkatli *davrandım*. Şimdilik pervasız olmak istiyorum."

Eğildi ve dilini kulağımın üzerinde gezdirmeye başladı. İticileri yoğunlaştıkça haykırıyorum. *Evet. Evet. Evet. Evet. Evet. Evet.* Artık yaklaştığımı biliyorum ama bu anı uzatmak, bir dakika daha sürmesini sağlamak istiyorum. İki dakika daha.

Ama tenin tene çarpma sesi gittikçe yükseldikçe, kaçınılmaz olanı ertelemenin mümkün olmadığını anlıyorum. Boşalıyorum ve dakikalar sonra, benimkinin topuklarında onun salıverilmesinin tatlı sıcaklığını

hissediyorum.

Uri hemen üzerimden kalkıyor ama vücudunu bana yakın tutuyor, bir kolunu göğsümün üzerinde kıvırıyor. Nefes alış verişimiz sakinleşene kadar beni öpüyor.

"İşte bu fikir... ilham verici. Şefin öpücüğü."

Sırıttıyor. "Bir kez olsun şımartılmayı hak ettin. Diğer herkes için yaptığın onca şeyden sonra."

"Bu benim için bir angarya değil."

"Bu da senin bunu daha çok hak ettiğin anlamına geliyor."

Uri oturuyor, ağacın gövdesine yaslanıyor ve ben de kendimi bacaklarının arasına sokuyorum, böylece başımı göğsüne yaslayıp göle bakabiliyorum.

"Burası gerçekten çok güzel," diye fısıldıyorum memnun bir iç çekişle.

O da başıyla onaylıyor. "Şuradaki kayaları görüyor musun? Küçükken onlardan atlardık. Göl yatağı biraz daha derine iner, bu yüzden dalmak için mükemmeldir."

Uri, Nikolai ve Dimiv'in küçük versiyonlarının mayolarıyla etrafta koşuşturup birbirlerini geçmeye çalıştıklarını düşünüp gülümsüyorum.

"Görünüşe göre burada çok eğlenmişsiniz."

"Umarım çocuklarımız da öyle olur."

Onları hayal etmem için gereken tek şey bu. *Çocuklarımız*. Uri'ye benzeyen küçük bir oğlan. Belki de bana benzeyen küçük bir kız. Tıpkı babalarının yaptığı gibi mayolarıyla koşturuyorlar, kahkahaları gölü aydınlatıyor. Kafamda, Lev ve Polly de oradalar. Benim gördüğüm Lev daha az gergin. Hayal ettiğim Polly daha az korkmuş.

Olabilir. *Olacak*. Sadece

inanmak zorundayım.

ALYSSA

Uri'nin eli dizime inene kadar bacağımın kontrolsüzce zıpladığını fark etmiyorum bile.

"Her şey yoluna girecek," diyor nazikçe.

Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Son zamanlarda yaşadığım acılar konusunda pek açık sözlü değildim. Gerçi belki de *ağrı* çok güçlü bir kelime. Daha çok karnımdaki iki bebekle ilgili beni strese sokan keskin rahatsızlık patlamaları gibi.

Bu sancıları en son Lev'leyken hissetmiştim. Bana kocaman gözlerle bakmış ve bebeklerin gelip gelmeyeceğini sormuştu. "Henüz değil, dostum. Daha çok erken."

"Gerçekten mi? Çünkü gerçekten büyük görünüyorsun."

Tabii ki, daha sonra benzediğim tüm farklı şeyleri listelemeye devam etmişti. Doldurulmuş bir biber. Bir ineğe. Bir ampul.

Tanrım, her hamile kadının duymak istediği şey. Gerçekten rüyaların yapıldığı şey.

Uri'ye gergin bir gülümseme veriyorum ve sadece bir doktor randevusu için bile olsa kulübeden çıktığımız için minnettar olmaya çalışıyorum. Yine de biz gizlice çıkarken Lev'in odasında dikkatinin dağılması gerekiyordu. Geride bırakılmakla pek başa çıkamazdı. Polly bizi uğurlamaya yetecek kadar uzun bir süre için odasından çıktı. Onu da davet ederdim.

karanlıktan kurtulamıyor gibi görünüyor. Ama ben daha sormadan üst katta kayboldu.

"Sadece biraz gerginim, hepsi bu," diyorum Uri'ye. "Eminim her şey yolundadır."

Düzelتيyorum: *Umarım* her şey yolundadır. İki duygu arasında çok büyük bir fark var. Uri tam olarak ne hissettiğimi biliyor gibi görünüyor, çünkü bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Sen güçlüsün. Bebeklerimiz de güçlü olacak." "Dr.

Grigory neden bu kadar uzun sürdü?" Sabırsızlıkla sordum.

Uri'nin kaşları sinirlenerek birbirine dolandı. "Güzel soru. Bırakın gideyim ve _."

Cümlesini bitiremeden kapı açılır ve doktor içeri girer. "Çok özür dilerim, geciktim. Otoyolda trafik vardı."

Uri'nin yüzü seğiriyor ve göğsünden alçak sesle homurdanıyor. "Fazla zamanımız yok. Hadi başlayalım."

"Elbette," diye onaylıyor Dr. Grigory, bana doğru ilerliyor ve bir çift lastik eldiveni çekiştiriyor.

Doktor beni iyice muayene ederken oturuyor ve kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum. Uri tüm bu süre boyunca omzumda duruyor, gerçek bir gölge gibi üzerimde asılı duruyor. Bu gölgenin beni sakin ve güvende hissettirmesi dışında. Sanki her şey yoluna girecekmiş gibi.

En azından ben öyle hissediyorum - ta ki Dr. Grigory uzun bir süre monitöre bakıp kaşlarını çatana kadar.

"Doktor mu?" Çekinerek soruyorum. Bana hemen bakmıyor ve baktığında da gözlerimle tam olarak buluşmuyor. "Sorun nedir?"

Boğazını temizliyor. "Görünüşe göre bebeklerden biri diğerinden biraz daha yavaş gelişiyor."

Gözlerim hemen Uri'ye kayıyor. Sanki tek bir bakışıyla her şeyi değiştirebilecek güce sahipmiş gibi monitöre bakıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Umutsuzca soruyorum.

Dr. Grigory bana güven vermek istediğinden emin olduğum bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu bazen çoğul gebeliklerde olabilir. Fetüsler aynı plasentayı paylaştığında, daha güçlü olan fetüs bazen diğerinden daha fazla besin tüketmeye başlar. Buna TTTS deniyor. İkizden İkize Transfüzyon Sendromu."

"Saygısızlık etmek istemem ama ne dendiği umurumda değil. Sadece bunu nasıl durduracağımı bilmek istiyorum."

Dr. Grigory başını sallar. "Anlıyorum. Şu an için yapılacak bir şey yok. Durumu izlememiz ve hamileliğinizin nasıl ilerlediğini görmemiz gerekiyor. Sonra-"

"Affedersiniz?" Uri'nin sesi kırbaç gibi keskin ve şiddet sınırında. Dr. Grigory yutkunuyor ve bir saniye önceki halinden bir ton daha beyazlaşıyor. "Bir bebeğin hayatta kalmak için yeterli enerji ya da besin alamadığı gerçeğine yaklaşımınız, *Bekleyip göreceğiz mi?*"

"Uri, durum o kadar da ciddi değil." Dr. Grigory tekrar yutkunmadan önce bana çaresiz bir bakış atıyor. "Eğer durum daha da kötüleşirse, o zaman harekete geçebiliriz-"

"Neden şimdi harekete geçmiyorsunuz?"

"Çünkü henüz fetal sıkıntı belirtisi yok. Ancak önümüzdeki haftalarda Alyssa'yı yakından takip edeceğim. İkizlerden birinin daha da gerilediği anlaşılırsa, o zaman seçenekler hakkında konuşabiliriz."

"Tam olarak ne?" Ben de ekliyorum.

Dr. Grigory temkinli bir şekilde bize bakıyor. "TTTS ile baş etmenin en etkili yolu FLP'dir. Bu bir çeşit lazerli fetal cerrahi olacak. Rahminize bir laparoskop yerleştirilmesini içerir. Minimal invaziv bir prosedürdür. Ancak yine de bir ameliyattır, dolayısıyla elbette riskleri vardır."

"O zaman riskleri *ortadan kaldırın*," diye hırlıyor Uri.

Doktorun gözleri büyür. "Ben... Bay Bugrov, mesele şu ki-"

Uri tiksintiyle kaşlarını çatar ve arkasını döner. "Doktorlar gerçekten bir bok bilmiyor, değil mi?"

Elini tutuyorum ve doktora destekleyici bir gülümseme veriyorum. "Sadece endişeliyiz. Lütfen bize biraz izin verir misiniz?"

"Elbette," diyor hızla. Odadan koşarak çıktığı için rahatlamış görünüyor.

Kapı arkasından kapandığı anda Uri'ye dönüyorum. "Beni ameliyat etmek zorunda kalabilecek adamı kızdırmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çenesini o kadar sıkmış ki bir damarı patlayacak diye korkuyorum. "İkinci bir görüş alabiliriz. Emily, belki."

Kolunu sıkıyorum. "Kendimizi aşıyoruz. Dr. Grigory ne yaptığını biliyor. Onu korkutmayı bırakıp işini yapmasına izin vererseniz, belki daha iyi yapabilir." Uri dudak büktü, ben de ekledim: "Onu duydunuz. Şu anda endişelenecek bir şey yok. Burada varsayımlarla konuşuyoruz."

"Hiçbir şey yapmamak sorumsuzluk gibi geliyor."

"Ameliyattan olabildiğince uzun süre kaçınmak istiyorum, Uri," diyorum ona nazıkçe. "En iyi seçeneğimiz ağırdan almak. Umarım yeterince dinlenirsem bu durum kendiliğinden düzelir."

"Sorunlar kendiliğinden düzelmez."

Omuz silkiyorum. "Bu yaklaşım, geçen sefer birisi posta çalmak için mülkünüze izinsiz girmeye çalıştığında işinize yaramıştı."

Kaşları düzleşiyor, ama ağzının kenarlarının belli belirsiz bir gülümsemeyle seğirdiğini görüyorum. En azından bu bir ilerleme.

"Pozitif olmanı istiyorum, tamam mı?" Ekliyorum. "İkimiz için de iyimser olacak enerjiye sahip olduğumdan emin değilim."

İç çekiyor. "Peki."

"Teşekkür ederim. Şimdi doktoru buraya çağırın ve bu randevuyu bitirelim."

Uri kafasını koridora uzatır ve doktoru tekrar çağırır. Dr. Grigory yüzünde gergin bir ifadeyle içeri girer. Bize bebek monitörünü gösteriyor ve gözlemlerini aktarıyor. Benim eğitimsiz gözlerim için bile ikizlerden birinin diğerinden belirgin şekilde daha büyük görüldüğü açık. Uri'ye söylediklerime rağmen endişeliyim.

"Gerçekten ayaklarını uzatıp rahatlamam gerekecek, Alyssa. Sakin, sessiz ve huzurlu bir yerde olmaya ihtiyacın var. Bugrov malikanesi güzel ama belki de manzara değişikliği zihnini yatıştırmaya ve bedenini rahatlatmaya yardımcı olabilir."

"Artık malikânede değiliz," diyor Uri huysuzca.

"Oh," diyor Grigory başını sallayarak. "Doğru. Burnumu soktuğum için özür dilerim." Tekrar monitöre bakar. "Bebeklerinizin cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?"

Uri bana bakıyor, eli sırtımın alt kısmına iniyor. "Bu sana bağlı."

İlk içgüdüm *evet*. İkinci düşüncem ise *kesinlikle hayır*. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmem, Uri'ye bile - ama sonunda birini kaybedersek diye bebeklerin cinsiyetini bilmek istemiyorum. Ne doğuracağımızı öğrendiğimde çok daha zor olacak.

Endişemi yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum. Öğrenmek için bekleyeceğiz."

"Nasıl isterseniz."

Jeli vücudumdan sildikten sonra Uri muayene masasından kalkmama yardım ediyor. Hastaneden çıkarken elimi tutuyor ama gözlerindeki o uzak bakıştan plan ve hazırlık modunda olduğunu anlayabiliyorum. Adam yedek plan hazırlamak istemediği bir yedek planla hiç karşılaşmamış.

Kulübeye dönüş yolunda korkumun beni yenmesine izin vermemeye çalışıyorum. Ama tıpkı randevudan önce olduğu gibi, dizimin zıplamasını engellemek için bilinçli olarak odaklanmam gerekiyor. Uri'nin elimi tutması ve biz varana kadar kucağında tutması yardımcı oluyor.

Yaptığımızda, çok yorgun oluyorum. Uri'nin de öyle olduğunu söyleyebilirim, ama bunu saklamakta benden çok daha iyi bir iş çıkarıyor.

"Her Şey yoluna girecek, Alyssa," diyor bana usulca. "Her iki bebeğimiz de iyi olacak." Elimi sıkıyor. "Onlara bir Şey olmasına izin vermeyeceğim. Tıpkı sana bir Şey olmasına izin vermeyeceğim gibi."

URI

"Sobakin'in kadını ve oğlu hakkında ne diyorsunuz?"

Nikolai yolcu koltuğuna otururken bana bakmıyor bile. "Dimiv bu iş için bir adamı olduğunu söyledi. Ama hem Elena'nın hem de Artem'in etrafında her zaman sıkı bir güvenlik var."

"Tabii ki var. Bu, güvenliğin ihlal edilemeyeceği anlamına gelmez."

"Moskova'da burada sahip olduğumuz insan gücüne sahip değiliz, Uri."

Dişlerimi sıkarak motoru çalıştırıyorum ve kabini geride bırakıyorum. Günler geçti ve Boris hakkında hiçbir şey duymadık. Henüz ortaya çıkmadı ve ben beklemekten yoruldum. Bu yüzden kendiliğinden keşfe çıktım.

Dimiv şu anda güvenli evde görevinin başındadır. Alyssa yatakta Polly ile birlikte kalırken o da Lev ile birlikte bir video oyunu maratonuna katıldı. Doktor randevumuzdan sonra her zamankinden daha sessizdi ve umuyorum ki biraz kapanış onun biraz rahatlamasına yardımcı olur.

Boris'in kafasının bir kazığa geçirilmesi şeklinde bir kapanış en çok tercih edileni olacaktır.

"Burayı denemek istediğine emin misin?" Nikolai soruyor. "Boris ve adamları yıllardır orada çalışmıyor."

"İşte tam da bu yüzden riske girebilir. Radarın altında olduğunu varsayacaktır. Saklanabileceği çok fazla yer yok."

"Tam tersine, burası daha da büyük bir ülkenin büyük bir şehri. Hazır konu açılmışken, büyük bir gezegen. Bildiğimiz kadarıyla şu anda Rusya'da rastgele bir barda votka içiyor olabilir."

Ona ters ters baktım. "Bugün ne kadar iyimsersin değil mi?"

Nikolai gözlerini devirir. "Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum, dostum. O herifin yerinde olsaydım, özgür kaldığım anda kaçıp giderdim."

"Bu da senin *pahkan* olmak için gereken kişiliğe sahip olmadığını kanıtlıyor."

Nikolai irkildi, yüzü anında sertleşti. Bu alçakça bir darbe ve hemen pişman oluyorum. Sadece geri alacak kadar değil.

Çok uzun zamandır kardeşimle birlikte yaşamıyordum ve kulübenin gerektirdiği yakın alanlar ilişkimize pek de elverişli değildi. Nikolai ve ben aramızda biraz boşluk olduğunda her zaman daha iyi anlaşıyoruz. Geçen hafta üst üste yaşamak bana ilk fırsatta neden taşındığını hatırlattı.

Alyssa'nın onu çok sevmesi de yardımcı olmuyor.

Eski Sobakin'in uğrak yerinin önünde durduğumuzda Nikolai huysuzca, "Terk edilmiş gibi görünüyor," diyor.

"Öyle olduğu anlamına gelmez."

İç çekiyor. "Burada kimsenin olmadığını kabul etmeden önce daha ne kadar oturup kara kara düşüneceğiz?"

"Daha yeni geldik."

"Bu benim soruma cevap değil."

Başka bir bel altı hakaretin havada uçuşmasını engellemek için dilimi ısırıyorum. "Bir saat kadar."

Anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve yüzüne kapüşonunu indirerek koltuğuna gömülüyor. "Sen ne dersen o."

Sırf şu anda aramızda kaynayan gerilimden uzaklaşmak için telefonumu elime alıyorum ve Alyssa'ya mesaj atmaya başlıyorum.

URI: *Nasıl gidiyor?*

ALYSSA: *Polly uyumak için odasına gitti. Ben sadece yatakta yatıyorum... seni düşünüyorum.*

Hm. Bu işin gidişatını sevdim.

URI: *Öyle mi? Ne düşünüyorsun?*

ALYSSA: *Göl.*

Tam olarak ne düşündüğünü anlamam için söylemesi gereken tek şey bu. Sıcaklığın yavaşça uzuvlarıma yayıldığını hissedebiliyorum. Nikolai'nin hemen yanında olup bitenlerden şüphelenmemesi için koltuğumu ayarlıyorum.

ALYSSA: *Küçük gümüş hediyen şu anda yatakta yanımda.*

URI: *Ne kadar iyi bir kızsın. Seni ödüllendirmek zorunda kalabilirim.*

ALYSSA: *Lütfen.*

URI: *Bütün kıyafetlerini çıkar. Tamamen çıplak olmanı ve yatağa uzanmanı istiyorum.*

ALYSSA: *Tamamdır.*

Bu hiç de uzun sürmedi. Birinin istekli olduğu belli. Bu küçük gözetleme, aramızdaki talihsiz mesafe beni pişman ediyor. Ona aldığım metal oyuncağın tüm eğlenceyi yaşamasına izin vermek yerine evde olabilir, vücudunun ırzına geçebilir, kendi ellerimle onu tekrar tekrar boşaltabilirdim.

Ben cevap vermeyi düşünemedim bir mesaj daha gönderdi. Bu seferki bir resim. Nikolai'den uzaklaşıyorum, ekranımı görmemesi için telefonumu yana doğru eğmeye dikkat ediyorum.

Yüksek sesle inlememek için kendimi zor tutuyorum. Kadın tam bir hayal ürünü. Göğüsleri tam teşhirde, yumuşak, esnek kıvrımlarıyla beni baştan çıkarıyor. Meme uçları uyarılmış ve ilgi için yalvarıyor. Pantolonumun içinde o kadar zorlanıyorum ki acı veriyor.

Bir fotoğraf daha gönderiyor; bu sefer oyuncağı ince parmaklarının arasına sıkıştırmış.

URI: *Bu benim güzel küçük kiska'm. Şimdi yavaşça içine sok.*

Telefonumdaki uygulamayı açıyorum ve kontrol panelini buluyorum. Açıyorum, vibratörü düşük ayarda başlatıyorum. Bir saat boyunca burada olacaksam, bunu iyi değerlendirmek niyetindeyim.

ALYSSA: *Tanrım... çok iyi hissettiriyor, Uri.*

Vibratör sihrini gösterirken kendine dokunmanı istiyorum. Seninle birlikte olduğumu, ellerimi göğüslerinin üzerinde gezdirdiğimi hayal et. Bir meme ucunu emiyorum, sonra diğerini.

ALYSSA: *Çok iyi hissettiriyor...*

Vibratörü birkaç kademe yükseltiyorum ve şüphesiz ağzından çıkan küçük nefesi neredeyse duyabiliyorum.

ALYSSA: *Uri...*

Hoşuna gitti mi bebeğim?

ALYSSA: *Bayıldım.*

Göğüslerini emiyorum, sikimle klitorisinin etrafında dönüyorum.

ALYSSA: *Evet, sik beni. Ben de bunu istiyorum. Seni emmek istiyorum. Boğulmak istiyorum. Seni o kadar derine sokmak istiyorum ki öğürüyorum.*

URI: *Ne kadar yaramaz bir narushitel'sin sen.*

ALYSSA: *Ben senin yaramaz küçük narushitel'inim. Hepsi senin.*

Vibratörü sonuna kadar açıyorum, onu yatağımızda kıvranırken, vücudu koparılmaya hazır bir çiçek gibi açarken görebilmeyi diliyorum.

ALYSSA: *h8n\$kw\$\$%55@#\$\$fhdb!!fwh093b*

Memnun bir kıkırdama çıkardım. Bu mesaj her şeyi anlatıyor. Onun iniltilerini, titreyen nefes alışlarını hayal ediyorum. Kilometrelerce öteden ona verdiğim orgazmla vücudu yuvarlanıyor.

ALYSSA: *Kahretsin. Özür dilerim. Son mesaj... Geldim *kızaran yüz emoji**

URI: *Bunu birinci raunt olarak düşün. Sadece seni daha sonrası için ısıtıyorum.*

ALYSSA: *Bu bir söz mü?*

ALYSSA: **Gülümseyen yüz emojiKalp gözleri emoji****

"Tanrı aşkına," diye tersledi Nikolai birden. "Tüm vaktini telefonuna bakarak geçireceksen bu gözetlemenin ne anlamı var?"

"Senin derdin ne lan?"

Cevap vermek için ağzını açıyor ama o daha cevap veremedi telefonum elimde titremeye başlıyor.

"Kuzen," diye cevap verdiğimde Dimiv'in sesi diğer taraftan geliyor. "Elena Chernoff ve oğlunu takip eden adamdan bazı haberlerim var. Korkarım bundan hoşlanmayacaksın."

Daha dik oturuyorum. "Ne oldu?"

"Yaklaşık bir saat önce izleri kayboldu."

Şu anda soğuk giden tek şey bu değil. "Ne demek istiyorsun?"

"Onları bir alışveriş merkezine kadar takip etmiş. Bir süre alışveriş yaptıktan sonra yemek katına girmişler. Onları orada gözden kaybetmiş."

"Güvenlikleri mi?"

"Alışveriş merkezinden onlarsız ayrıldım. Bu da demek oluyor ki-"

"Sobakin onları çıkarttırdı," diye homurdanıyorum, telefonumu pencereden dışarı fırlatma isteğime direnerek. "*Lanet olsun!*"

"Bir şeyler planlıyor, Uri."

"Yok artık. Şimdi de kadını ve çocuğu koruması altına aldı, böylece bana ve aileme çekinmeden saldırabilecek. *Blyat'*. O çocuk bizim kozumuzdu!"

"Ona ulaşmak için başka bir yol bulacağız."

Telefonu kapattığımda Nikolai'nin gözlerinin yüzümün yan tarafında bir delik açtığını hissedebiliyorum. "Ne?" Şak diye söyledim.

"Dikkatinizin bu kadar dağılmasını göze alamazsınız."

Ona ters ters baktım. "Bakmıyorum."

Nikolai bakışlarını benden kaçırırken dudaklarını büzüyor. Kendime bile itiraf etmekte zorlansam da o haklı: Artık dikkatim dağılamaz.

Kafamı oyuna vermenin zamanı geldi.

O orospu çocuğunu bulup sonsuza dek bitirmenin zamanı geldi.

ALYSSA

Uri'nin sırtı bana dönük olarak durduğu verandaya doğru ilerliyorum. "Sahip olduğumuz tüm güvenlik önlemlerinin güçlendirilmesini istiyorum. Ve mülkün bir kez daha taranmasını istiyorum..." Bir elini saçlarının arasında gezdirir. "... Biliyorum ve umurumda değil. Sadece *yap*."

Telefonu kapatıyor ve yerine koyuyor. "Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altından, hâlâ onu izlediğimin farkında değil. Biraz daha yaklaşıyorum, her zaman yaptığı gibi beni fark etmesini bekliyorum çünkü adamda lanet bir ninjanın çevresel görüşü ve uzamsal farkındalığı var.

Ama hala bir şey yok.

Bu gerçekten onu gafil avlama zamanım olabilir mi? Mucizeler asla bitmez.

İki elini verandanın parmaklıklarına dayamış, gözlerini ötelerdeki ormana dikmiş. Daha yakın... daha yakın... Öne atlıyorum ve kollarımı ona doluyorum.

"Yakaladım seni!"

Yumruğu sıkılı ve havada, kafamın yan tarafına bir krater açmak üzereyken kimin ona anakonda muamelesi yaptığını fark ediyor. "*Blyat*," diye homurdandı. "Yapma bunu."

"Seni gerçekten yakaladığıma inanamıyorum," diyorum hayretle. "Bu artık *pakhan* olduğum anlamına mı geliyor?"

Bir saniye önce yüzümle çarpışma rotasında olan eli, onun yerine koruyucu bir şekilde omuzlarıma yerleşirken bana ters ters bakıyor. "Yatakta olman gerekiyordu."

"Bütün sabah yataktaydım. Bacaklarımı esnetmeye ihtiyacım vardı."

"Onları odanın etrafına ger. O merdivenlerden çok sık inip çıkmamalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Bence doktorun tavsiyesini biraz fazla ciddiye alıyor olabilirsin."

"Oysa siz onun tavsiyelerini hiç dikkate almıyorsunuz."

Kollarımı gövdesine doladım. "Bunca zamandır lanet olası bir izci kızdım. Örnek hasta. Ama odam çok sıkıcı, Uri. Bir kızın okuyabileceği çok fazla kitap var. Bir kızın izleyebileceği çok fazla film var. Bir kız ancak bu kadar uyuyabilir."

"Uyuklama sınırına ulaştığın gün hepimiz için endişe verici bir gün olacak." Beni geçip mutfığa açılan açık kapıya doğru bakıyor. "Ama gelip seni kendim yatırmamı istersen, tek yapman gereken sormak."

Boğazım aniden kurudu. Bunu nasıl yapabildiği gerçekten hiç adil değil. Yatak odasıyla ilgili herhangi bir şey hakkında mırıldanan bir öneri ve *bom*, onun ellerinde macun oldum.

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?" Alt dudağımı ısırarak karşılık veriyorum.

"Dikkat et *narushitel*, bana böyle bakmaya devam edersen yatağa bile gidemeyeceğiz. Seni mutfak masasına yaymak zorunda kalabilirim."

"Ew, lütfen yapma." Polly'nin merdivenlerden indiğini görmek için arkamı dönüyorum, az önce duyduklarından dolayı rahatsız bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Şu masada *yemek yiyoruz*."

"Pol!" Uri şaşkınlıkla söylüyor. "Daha iyi görünüyorsun." "Daha az ceset gibi mi demek istiyorsun?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Pek de profesyonel olmayan görüşüme göre, şaka yapıyor olması iyiye işaret. Ve gerçek şu ki, daha az görünüyor

Corpsey. Yanaklarında daha hafif bir kızarıklık, gözlerinde daha fazla kıvılcım var.

"Birazcık," diye onaylıyor Uri. "Ama cesetlik sifıra ulaşana kadar yatakta kalmanı tercih ederim."

Polly kaşlarını çatarak burnunu kırıstırır. "Eğer orada kalırsam çıldıracağım. Bir kız sadece-"

Uri sinirli bir şekilde, "Evet, evet, konuşmanın tamamını duydum zaten," diye tersler. Yumuşar ve "İyi, bir süre daha burada kalabilirsin. Git Nikolai ya da Lev ile takıl. Ama *sen*-" O ışıltılı bebek mavilerini bana çevirdi. "-Kıçını kaldır ve *dinlen*."

"Hadi, Lys," diyor Polly bana komplocu bir göz kırpışla, gelip dirseğimi kendi dirseğinin içine alırken. "Bize söyleneni yapalım. Aksi takdirde bebeğinin babasının sigortası atabilir. Çenesindeki o damar asla iyi bir şey değildir."

Uri'ye göz kırpıp Polly'nin peşinden yukarı çıkarken kahkahalarımı bastırmak zorunda kalıyorum. "Yirmi dakika içinde sizi odamızda bekliyorum," diye arkamızdan bağılıyor.

Polly'nin odasına vardığımızda, o kocaman bir esnemeyle yere yayılırken ben pencere kenarındaki koltuğa yerleşiyorum. "Uri için üzgünüm," diyorum. "Son doktor randevumuzdan beri biraz gergin."

"Onu suçladığımı söyleyemem. Kendi sağlığın için gerçekten bir tehdit oluşturuyorsun. Lev'in odasını temizlediğini ve bana mutfaktan atıştırmalıklar getirdiğini bile bilmiyor, değil mi?"

Gözlerim kocaman oldu. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

"Merak etme. Küçük kirli sırrın benimle güvende." Uyarmak için bir parmağını kaldırdı. "Ama sakın olmaya başlamazsan, seni ispiyonlamak zorunda kalabilirim."

Kaşlarımı çatıyorum ve arkamdaki duvara yaslanıyorum. "Sen de kardeşin kadar kötüsün."

Sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Nereden geldiğini anlıyorum. Ben de aynı fikirdeyim. Ayaklarını uzatıp kendini biraz rahat bırakmalısın.

şımartılmış."

"Blech. Su tahtası olmayı tercih ederim."

Polly güler. "Benim için endişelendiğini biliyorum, Alyssa. Ama endişelenme. Ben iyiyim." Kaşlarını kaldırıyorum ve o da ısrarla başını sallıyor. "Ciddiyim. Son zamanlarda daha iyiyim. Yalan söylemeyeceğim: bazı günler diğerlerinden daha zor. Ama bugün iyi bir gün. Kendimi... iyimser hissediyorum." Gözleri karnıma takılıyor. "Çünkü birkaç ay içinde teyze olacağım ve sabırsızlanıyorum. Ama benim teyze olabilmem için senin iki sağlıklı bebek doğurman gerekiyor. Yani..."

"Biliyorum, b i l i y o r u m . Yatak istirahati," diye mırıldandım. "Gerçekten kardeşin kadar kötüsün."

Gülüyor. "Ve onun beni suçlamasını istemiyorum. O yüzden git."

"Beni odandan mı atıyorsun?"

"Sadece şimdilik. İkimiz de şu anda yatak odanızda olduğunu ve size verdiği yirmi dakikalık süreyi saniye saniye geri saydığını biliyoruz."

"Etrafımda bir grup nevrotik deli var." Polly

gülüyor. "Bu konuda seninle tartışamam."

Alnına bir öpücük bırakıp koridordan yatak odama doğru ilerliyorum. Elbette haklıydı. İçeri girdiğimde Uri'yi pencerenin kenarında beni beklerken buldum.

"Üç dakika kaldı," diye homurdanıyor, saatine bakarak. "Fena değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Polly beni odasından zorla çıkardı, sayende."

"Akıllı kız."

Üzerimdeki anvelop elbiseyi çıkarıp yorganın altına giriyorum, yumuşak çarşaf ve battaniyelerden oluşan yuvama gömülüyorum. Bulutlarımdan başımı kaldırdığımda, gözlerinde tuhaf bir bakışla beni izliyor. "Bana katılmak ister misin?"

Tişörtünü çıkarıyor ve benimle birlikte yorganın altına giriyor. Ellerimi onun kaya gibi sağlam kollarında ve karın kaslarında gezdirirken, onun eli karnımın üzerine düşüyor.

"Düşündüğüm bir şey var... Sen harika bir anne olacaksın," diyor nazikçe.

"Teşekkürler," diyorum yüzüm kızarak. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"İki çocuğa -Polly ve Lev'e- göz kulak olma şeklin. Farkında olsan da olmasan da sen zaten bir annesin."

Yavaşça nefes veriyorum. "Hep anne olmak istemiştim," diye itiraf ediyorum. "Sadece bu kadar erken olacağını düşünmemiştim."

"Pişman mısın?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Hayır," diye kesin bir dille onu temin ediyorum. "Hiç de değil. Ben sadece... ben olabileceğimi fark ettiğimde korktum..."

"Korktun mu?"

Başımı salladım. "Onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm tek kişiyi kaybettim. Bu kadar derinden değer verdiğim başka birini kaybetmeyi hayal bile edemezdim."

"Kimseyi kaybetmeyeceksin," diye vahşice hırlıyor.

Kolunun altına giriyorum, tenine yapışan o odunsu misk kokusunu içime çekiyorum. "Bil diye söylüyorum, o dayanılmaz derecede aşırı korumacı helikopter annelerden biri olacağım."

Kıkırdıyor. "Bil diye söylüyorum, çok daha iyi olmayabilirim."

"Yani çocuklarımız genç yaşta terapistlere ihtiyaç duyacak - bunu mu söylüyoruz?"

"Çocuklarımız bize sahip olacak," diyor kararlılıkla. "İhtiyaç duyacakları tek şey bu." Başımın üstünü öpüyor. "Anneleri onları dışarı çıkaracak kadar uzun süre oturmayı hatırladığı sürece."

"Yine buna mı döndük?"

"Yatak istirahati sıkıcı olmak zorunda değil, biliyorsun. Zaman geçirmek için yapabileceğimiz pek çok şey var."

"Öyle mi? Ne gibi?"

Eli karnımın üzerinde kayarken kaşlarını kaldırıyor. Parmakları bacaklarımın arasına iniyor, külotumun ince kumaşını okşuyor. "Mesela bunun gibi."

Bacaklarım içgüdüsel olarak onun için ayrılırken uzun bir inilti çıkardım. "Doktorun bana yatakta daha fazla zaman geçirmemi söylerken aklından geçenin bu olduğundan emin değilim."

Uri bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Doktorlar her şeyi bilmez."

Parmaklarını külotumun altından geçirip nemlenen dudaklarımın üzerinde gezdirmeye başladığında ayak parmaklarım kıvrılıyor. "*Mmm*, Uri..."

"Rahatla, benim küçük *kiska'm*. Burası tüm stresini bırakacağın ve seninle ilgilenmeme izin vereceğin kısım."

Böyle söyleyince.

Sanırım bir süre daha yatakta kalabilirim.

URI

Alyssa'nın kucağında uyanıyorum, o hafifçe nefes alırken kolum kalçasına dolanıyor. Vicdanım izin verdiği sürece onunla birlikte yatıyorum. Sadece bana kalsa, sonsuza kadar burada kalır, o anın mükemmel sessizliğinde yaşar ve tadını çıkarırdım.

Ama kafam hemen harekete geçiyor. Stepan dün istediğim üçüncü arazi taramasını tamamladı mı? Mülkün etrafındaki tüm ekstra güvenlik önlemleri uygulandı mı? Boris hangi cehennemde ve ne planlıyor?

Çocuklarım sadece birkaç ay sonra doğacak ve o zamandan önce bunun sona ermesini istiyorum. Onların yanmanın eşiğindeki bir dünyaya doğmalarını istemiyorum.

İç çekerek kendimi Alyssa'dan kurtardım ve yana doğru yuvarlandım. Telefonuma uzandığımda Kruger'dan üç cevapsız arama olduğunu görüyorum.

Kalbim boğazımda, boxer külotumu giyiyorum ve havadaki soğuğa aldırmadan odadan çıkıyorum. Kabin sessizlikle dolup taşıyor. Herkes kendi odasında, tembel sabahın tadını çıkarıyor.

Kruger'ı geri çağırıyorum ve halı kaplı koridorun sonundaki devasa pencereye doğru yürüyorum. "Neler oluyor? Benim için bir gelişme var mı?"

"Artur Agapov'u hiç duydun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Ama Oleg'le akraba olduğunu tahmin ediyorum. Oğlu mu?"

"Daha gençKardeşim. Ve göre için hepsi benim
Kaynaklar, Bu adam öngörülemez ve
pervasızdır."

"Dur tahmin edeyim: Kardeşini öldürdüğüm için benden intikam almaya mı hazırlanıyor?"

"Benim duyduğum bu. Ve bunu tek başına yapmıyor."

"Sobakin," diye homurdandım.

"Başka biri değil. Daha önce Agapov'un birkaç adamını izlerken onun adını duymuştum. Görünüşe göre ikisi güçlerini birleştiriyor."

Çenem sıkıca kenetleniyor. "O halde hazırlanmalıyız. Agapov'un adamlarını olabildiğince yakından takip etmeni istiyorum. Onlardan aldığınız her bilgiyi doğrudan bana iletin."

"Anladım, patron."

Telefonu kapatır kapatmaz Stepan'ı arıyorum. Cevap verd i ğ i n d e sesi uyku sersemliği ile karışık. "Efendim?"

"Stepan, her şeyi hazırla. Bugün eve dönüyoruz." "Oldu bilin efendim."

Telefonu kapatıp arkamı döndüğümde Alyssa'yı kapımızın önünde, vücuduna ince bir çarşaf sarmış halde buluyorum. Saçları dikkatsizce omuzlarına dökülüyor ama alnı endişeyle kırışmış.

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda." Yanına gidip alnındaki perçemi fırçaladım. "Yatağına dön."

"Sadece benimle gelersen."

Alnından öperim. "Keşke yapabilsem. Birkaç şey hazırlamam gerekiyor."

Yanağının içini çiğniyor. "Demek bugün gidiyoruz, ha? Malikaneye mi dönüyoruz?"

Başımı salladım. "Hepinizi korumak için en iyi yer burası. Adamlarıma düzinelerce yeri tarattırdım. Mülkün çevresindeki her türlü zayıflık güçlendirildi. Ben söylemedikçe içeri ya da dışarı giriş yok."

"Bu Sobakin'in nerede olduğunu bulduğunuz anlamına mı geliyor?"

Onunla bu konuşmaya girmek istemiyorum ama yüzünde o ifade var. Kaşları kemerli, dudakları büzülmüş ve yanakları rengini kaybetmiş. Bu ifade genellikle kolay kolay geri adım atmayacağı anlamına gelir.

"Alyssa-"

"Sakin bana bunların hiçbirinin beni ilgilendirmediğini söylemeye cüret etme. Beni ilgilendiriyor. Bu benim de ailem."

İç çekerek boynunun kıvrımını okşamak için uzandım. Teni parmak uçlarımda altında sıcak ve yumuşak. "Sobakin'in nerede olduğunu bilmiyorum ama ne planlıyor olabileceğine dair bir fikrim var. Bu da kendimizi bir savaşa hazırlamamız gerektiği anlamına geliyor."

Başını sallarken çenesi kare şeklinde. "Gidip eşyalarımı toplayayım."

Omuzları geriye itilmiş ve çenesi yukarıda yürüyor, sanki kendisi de dövüşe girmeye hazırlanıyor. İçimi ürpertiyor. Ama aynı zamanda beni tatmin olmuş, hayrete düşmüş hissettiriyor. Minnettar.

Her nasılsa, son birkaç ay içinde, çitin üzerindeki hırsız tahmin edebileceğimden çok daha fazlasını yapabileceğini kanıtladı.

O da çelikten yapılmış.

Lev malikaneye döndüğüne en çok sevinen kişi. Eşikten geçtiğimiz andan itibaren bodruma yerleşti ve ben buna kızmıyorum. Alt katlar temelde bir sığınak ve eğer orada saklanıyorsa, güvende demektir.

Alyssa bu gece Polly ile yatacak. Ortam değişikliği kız kardeşimi hiçbirimizin beklemediği bir dngye soktu. Ama her zamanki gibi Alyssa onu nasıl sakinleştireceğini çok iyi biliyordu - film maratonu, abur cubur ve yatağımı boş bırakan iki kişilik bir yatıya kalma.

Bu gece, umurumda değil.

Dimiv ve Nikolai'nin oturup puro ve viski içtikleri havuzun yanındaki verandaya iniyorum.

Yanlarına otururken, "İkinizin burada uyuduğunuzu dşnmeye başlıyorum," diyorum.

"Olunacak daha kt yerler de var kuzen," diyor Dimiv kıkırdayarak. "Gece sıcaık, votka sert ve dşmanlarımız bizi alt edebileceklerini dşnecek kadar aptallar. Damarlarında Bugrov kanı taşımak için gzel bir gn."

Dimiv bana bir puro uzatıyor ve ben de uzanırken yakıyorum. Nikolai bana bir bardak viski dolduruyor ve bardağı bana doğru kaydırıyor. "Bize haber ver, Uri," diyor tek sylediği.

Bir duman bulutu çıkardım. "nce biz saldırmalıyız." Dimiv ve Nikolai grmezden geldiğim bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. "Bekleme oyunu sona erdi. İlk hamleyi yapma avantajını ona vermek istemiyorum."

"Ben de aynı fikirdeyim," diyor Dimiv. "Srprizin gcn hafife alamayız."

"Bu konuda ne yardımcı olabilir biliyor musun?" Nikolaineriyor. "İnsan gc." "Adamlarımız var," diye belirttim.

Nikolai başını sallar. "Ama *yeterince* adamımız var mı? Ya daha gl bir kuvvetle saldırırsak?"

"Paralı askerlerden mi bahsediyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Ben mtfeviklerden bahsediyorum. Neden Sobakin'in kitabından bir sayfa alıp ortak bir dşmana karşı glerimizi birleştirmiyoruz?"

Dimiv kaşlarını çatar. "Kimden bahsediyorsun sen?"

"Dominik Evanoff," Nikolai cevap vermek zorunda kalmadan hemen cevap veriyorum.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyor Nikolai, eğilerek. "Neden olmasın? Evanoff'un Sobakin'le husumeti olduğunu çoktan öğrendik. Evanoff'un Sobakin'e karşı henüz harekete geçmemesinin tek nedeni kazanamayacağını düşünmesi. Bizimle bir şansı olabilir."

Birkaç dakika düşündüm. "Kötü bir plan değil."

Nikolai sırtıyor. "Bu Uri dilinde '*Keşke ben düşünseydim*' demek."

ALYSSA

Dr. Grigory memnun bir şekilde başını sallayarak, "Hayati değerleriniz iyi," dedi.

Rahat bir nefes aldım. Ama Uri henüz kutlamaya hazır gibi görünmüyor. "Ya bebekler? Onlar nasıl?"

"Şimdi onları kontrol ediyorum." Sonogram makinesini açıyor, karnıma biraz ultrason jeli fişkirtiyor ve elindeki kürekle etrafa yayıyor. "Hmm."

"'Hmm'?" Bugünlerde her zaman panik olan varsayılan ayarıma geçerek tekrarlıyorum. "'Hmm' ne demek? 'Hmm' kulağa hoş gelmiyor. 'Hmm' kelimesini sevmiyorum."

Dr. Grigory sakın gözlerle bana döndü. "Hâlâ bir bebeğin büyümesiyle ilgili endişelerim var. Biraz yavaş. Yirmi yedi haftalık bir fetüs için kesinlikle geride."

Çaresizce Uri'ye bakıyorum. "Peki, bebeğin büyümesini iyileştirmek için ne yapmalıyız? Yapabileceğim bir iğne var mı? Kullanabileceğim haplar? Yemem gereken belirli yiyecekler var mı?"

Bir dakikada bir mil konuştuğumun farkındayım ama bunun tek nedeni Dakikada bir mil *düşünüyorum*. Eğer durursam, yıkılabilirim.

Neyse ki Uri'nin eli omzuma düşüyor ve onun ağırlığı, parmaklarının baskısı beni derin bir nefes almaya ve doktorun ikimize de açıklamaya çalıştığı şeye konsantre olmaya zorluyor.

"Şimdilik, size ve bebeklere yakından göz kulak olabilmem ve önümüzdeki birkaç hafta içinde gelişimlerini izleyebilmem için kendinizi bu koğuşa yatırmanızı öneririm."

Çenem düştü. "Kendimi *itiraf mı edeyim?*"

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Uri kararlı bir şekilde. "Bu randevudan sonra onu eve geri götüreceğim."

Dr. Grigory ayağa kalkarken rahatsız görünüyor. "Efendim, Bay Bugrov... Bu hamileliğin gidişatına bakılırsa, son üç aylık dönem Alyssa için en zor dönem olacak gibi görünüyor. Bu bebekleri sonuna kadar taşıyabilirse şanslı olacak."

Korku kalbimi pompalıyor. Uri daha tek kelime edemeden ben atlıyorum. "Ne demek istiyorsun? Bu bebekleri doğurmamam gibi bir sorun mu var?"

Kaşlarını indiriyor ve yüzü kaş çatma çizgileriyle kırışıyor. "Sizi telaşlandırmak istemem ama neler olduğunu tam olarak bilmeniz çok önemli."

Uri'nin elini sıkıca tutuyorum. Sanki yüksek riskli hamileliğimden Grigory bizzat sorumluymuş gibi doktora hançer gibi bakıyor. Ama şu anda onun tepkisi hakkında endişelenemem. Kendiminkini umutsuzca kontrol altına almaya çalışırken olmaz. "Tam olarak neler olduğunu bilmek istiyorum."

Dr. Grigory bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Hamileliğinizin ilerleme hızına bakılırsa, otuz haftaya ulaşırsanız çok mutlu olacağım."

Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor. "Özür dilerim... *Otuz* hafta mı dediniz? Sadece üç hafta kaldı!"

"Doğru."

"Doktor, bu doğru olamaz. Sadece yedi aylık falan olacağım... bebeklerim iki aydan daha erken doğacak."

"Evet, ama bu bebeklerin erken doğumdan sağ çıkmalarını sağlayacak imkanlarımız var. Ancak evinize gidecek olursanız, bebekleri kurtarmak için yeterince hızlı bir şekilde hastaneye geri götürebileceğimizden emin değilim."

Sessiz bir dehşet içinde Uri'ye bakıyorum. Elimi sıkıyor ama gözleri Dr. Grigory'nin üzerinde. "Bu ne kadar ciddi?"

"İstedğimden daha ciddi," diye itiraf ediyor doktor iç çekerek. "Şu andan itibaren tamamen yatak istirahatine ve sürekli gözetime ihtiyacı olacak. Onun için en iyi yer burası."

Uri'nin çenesi sertçe sıkılır. "Az gelişmiş bebek erken doğumdan sağ çıkabilir mi?"

Dr. Grigory'nin poker suratı üzerinde gerçekten çalışması gerekiyor, çünkü Uri'ye cevap olarak verdiği küçük yaltaklanma tamamen profesyonelce değil ve benim için umutsuzluğa çok yakın hissettiriyor. "İkisinin de hayatta kalmasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Gözyaşlarıma engel oluyorum. "Bu bir evet değildi."

"Üzgünüm ama herhangi bir söz veremem. Yapabileceğim tek şey, her iki bebeğinizin de sağlıklı doğmasını sağlamak için size mümkün olan en iyi tıbbi tavsiyeyi vermek. Ve buna bugün hastaneye yatmanız da dahil."

Bu randevunun ani dönüşü yüzünden başım dönüyor. Yutkunarak fısıldıyorum, "Uri, eğer onlar için en iyisi buysa..."

Gözlerini kapatır ve nefes alır. Bir an sonra alnına kazınmış olan öfkeli, aşağı doğru inen yoğunluk hafifliyor ve kayboluyor. "Elbette. Sizi kabul edeceğiz. Eğer doktor en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsa."

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

Grigory'ye geri döner. "Yirmi dört saat güvenliği olacak." "Hastanede güvenlik personeli var, Uri."

"Adamlarımın görev başında olmasını istiyorum. Şu anda güvenebileceğim tek kişiler onlar. Şimdi, bize birkaç dakika verebilirseniz..."

Doktor hemen çekildi ve Uri bana odaklandı. "Endişelendiğini biliyorum ama her şey yoluna girecek."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen zaten harika bir annesin. Ve o bebekleri olabildiğince uzun süre içinde güvende tutacaksın."

"Ya yapamazsam?"

"O zaman Grigory onları bizim için saklayacaktır. Ne olursa olsun, bu hastaneden iki çocukla ayrılıyoruz."

O kadar kendinden emin ki ona inanmamak elde değil. Öyle bir varlığı, öyle bir gücü var ki dağları yerinden oynatabileceğine inanıyorum. Kollarını sıkıca kavıyorum, bu güvenin bir kısmının bana da geçmesini umuyorum. "Uri... Korkuyorum."

"Biliyorum," diyor nazikçe. "Ama bunu yapabilirsin."

Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim. Yapabilirim.

Sessiz meditasyonum Uri'nin telefonunun patlamasıyla bölündü. Kilit ekranına bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. Hayal kırıklığım karnıma yayılıyor ama iyiymişim gibi davranıyorum.

O bir şey söylemeden önce ona "Sorun değil," diyorum. "Gerekirse gidebilirsin."

Eli benimkinin üzerinde duruyor. "Nikolai hemen dışarıda. Ben yokken seninle kalacak, tamam mı?"

Başımı salladım. "Güvende olacağım."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve odadan çıkıp gidiyor. Birkaç saniye sonra Nikolai içeri girdi. "Merhaba. Önümüzdeki birkaç hafta için Chez Hospital'a yerleştiğini duydum."

İç çektim. "Öyle görünüyor."

"Bu koğuştta sizin için özel bir oda hazırlıyorlar. Birkaç dakika içinde hazır olur."

Muayene masasından kalkıp odanın köşesindeki sandalyelerde ona katılıyorum. "Benimle kaldığın için teşekkürler." Cevap vermiyor. Onun yerine, sanki orada gizli bir bulmaca varmış gibi yüzüme bakıyor. "Ne?"

"Neyin var senin?"

"Duymadın mı? Bu bebekleri otuz haftaya kadar taşıyabilirsem şanslıyım. Taşısam bile prematüre olacaklar ve kendi başlarına hareket edebilecek hale gelene kadar yenidoğan yoğun bakım ünitesine alınmaları gerekecek."

Nikolai elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bu bebekler yarı sen yarı Bugrov," diye belirtiyor. "Hayatın onlara sunduğu her şeyle başa çıkabilirler. Ana rahmindeyken bile."

"Kendine güveniyor musun?"

"Alternatif ne - vazgeçmek mi?" diye alay ediyor. "Bu bir seçenek değil."

Gülümsüyorum ve muayene masasına geri çöküyorum. "Ben sadece... Bunu tekrar yaşayamam Nikolai. Kız kardeşimi kaybettiğimde, acı kotamı doldurduğumu düşünmüştüm. Bu bebeklerden birini kaybetme düşüncesine dayanamıyorum."

"Kaçınılmaz olanı durdurmanın bir yolu yok, Alyssa. Tüm bu stres evreni değiştirmez."

"Beynimi kapatamıyorum ve..." Göz ucuyla Nikolai'ye bakıyorum. "Gerçek şu ki, Uri'yle bunların hiçbirini hakkında konuşamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ne zaman denesem, sanki beni dinlemiyormuş gibi davranıyor. Bana aletler fırlatıyor. Şunu yapmamı ve bunu yapmamı istiyor. Korktuğumu söylesem, güvenliği arttırmak istiyor. Kendimi kötü hissettiğimi söylersem, bana ilaç bulmaya çalışıyor. Depresyonda olduğumu söylersem, bana hediyeler alıyor. Ama bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Sadece beni *duymasına ihtiyacım var*."

Nikolai iç çeker. "Anlamalısın Alyssa: Uri tamirci bir adamdır. Çözmeye çalışmadan bir sorunla karşılaşamaz. Herhangi bir eylemde bulunmadan sadece dinleme fikri onun DNA'sında yok. Kontrolü elinde tutmaya alışkın ve bu durum onun kontrolünde değil. Bu yüzden elinden geldiğince sizin için bir şeyler yaparak bunu telafi etmeye çalışır. Bu da kendi şüphelerini, kendi endişelerini görmezden gelmesini kolaylaştırıyor."

Nikolai haklı. Tabii ki bu benim için olduğu kadar Uri için de zor. Ama en azından benim gerektiğinde dağılma lüksüm var.

O yapmaz.

Belki de kendi tavsiyemi dinlemeli ve Uri'yi biraz daha iyi dinlemeye çalışmalıyım. Onun benim ihtiyaçlarımla ilgilenmesine o kadar alışmışım ki, bir yerlerde onun da kendi ihtiyaçları olduğunu unutmuşum.

"Benimle konuştuğun için teşekkürler Nikolai. Bir terapist ve bir arkadaşın bir arada olması gibi bir şey. Daha ucuz olması dışında."

Nikolai bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Her zaman," diyor usulca. "Her zaman."

URI

Kimseye güvenmiyorum.

Ama bazen güven görüntüsü çok işe yarar. İşte bu yüzden Barrington Oteli'nin lobisine silahsız ve refakatsiz giriyorum. Dimiv fuayede oturmuş, votka ekşisini yudumluyor. Ama onun dışında yalnız uçuyorum.

Görünüşe göre Dominik Evanoff da öyle. Adam solgun tenli ve kemik kadar zayıf, bu da onu Armani takım elbise giymiş yıpranmış bir iskelet gibi gösteriyor. Sarı saçları bir atı boğmaya yetecek kadar ürünle geriye doğru taranmış ve masasına yaklaştığımda gülümsemeye bile çalışmıyor.

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Bay Bugrov."

"Evanoff," diye başımı salladım ve karşısındaki koltuğa oturdum. "Benim için bir zevk-"

"Nezaketi bir kenara bırakın lütfen. Bizim işimizde arkadaş edinilemeyeceğini bilecek kadar uzun süredir bu oyunun içindeyim. Müttefik ya da düşman edirsiniz. Hepsi bu."

Çenemi ovuyorum. Havadan sudan konuşmamak benim için sorun değil. "O zaman sadede geleyim. Müttefik olmamızı istiyorum, Dominik."

"Kim ve ne olduğum konusunda hiçbir yanılsama içinde değilim Bay Bugrov," diyor o düz, duygusuz ses tonuyla. "Benim Bratva'm kapsam ve güç bakımından sizinkiyle boy ölçüşmekten çok uzak. Neden benim müttefikim olmak isteyesiniz ki?"

"Basit. Çünkü sen ve ben ortak bir düşmanı paylaşıyoruz. Ve ben her zaman düşmanımın düşmanının dostum olduğuna inanmışımdır."

Suratsızca başını sallıyor. "Babam da aynı şeye inanırdı."

"Boris Sobakin'in soğukkanlılıkla öldürdüğü baba bu mu?"

Dudakları yüzünü buruşturdu ve gözleri soğudu. "Yani bu Boris Sobakin'le mi ilgili?" Parmaklarını dikleştirerek öne doğru eğildi. "O zaman söyleyeceklerinizi duymak isterim."

Gözlerindeki coşkudan balığı yakaladığımı anlayabiliyorum. Şimdi iş onu oltaya takmaya kaldı. Normalde bu işin kolay kısmı olurdu ama burada farklı bir türle karşı karşıya olduğumu söyleyebilirim.

Dominik Evanoff tamamen iş adamıdır. Kişisel kin besliyor ve gizli kan davaları güdüyor olabilir ama bunları uygulamak için kendi güvenliğini ve Bratva'sının güvenliğini tehlikeye atacağından şüpheliyim. Buna değmesini sağlamalıyım.

"Güçlerimizi birleştirelim ve o piçi sonsuza dek alaşağı edelim diyorum. O senin aileni derinden yaraladı. Şimdi de aynısını benimkine yapmaya çalışıyor. Onu *durduralım* diyorum. Onu bitirelim diyorum. Babanı gömdüğü gibi onu da gömelim. Tıpkı benimkini gömdüğü gibi."

Dominik'in kaşları bir kademe yukarı kalktı. "Babanı da mı o öldürdü?"

"Yakın zamana kadar bunu kanıtlayamadım. Ailemin ölümüne neden olan kazanın izi ona kadar sürülmesin diye büyük bir gösteri düzenledi. Ama bu tür şeyleri sonsuza kadar saklayamazsınız. Birileri her zaman konuşur."

"Birileri her zaman konuşur," diye katılıyor Dominik. İçkisinden bir yudum alıyor. Kokusuna bakılırsa burbon. "Boris Sobakin'i öldürmek çok genç bir adam olduğumdan beri yapılacaklar listemde."

"Şimdi, üstünü çizme şansınız var."

Başını yana doğru eğiyor. "Baştan çıkarıcı. Çok cazip. Ama size hatırlatmama gerek yok, Bay Bugrov-"

"Uri. Lütfen."

Başını sallıyor. "Uri. Nispeten küçük bir Bratva'nın *pahkanı* olduğumu hatırlatmama gerek yok. Sizin sahip olduğunuz nüfuza, kaynaklara ya da insan gücüne sahip değilim."

"Hayır. Ama gücüne güç katabilirsin. Kesin olan bir şey var: Boris seni beklemiyor olacak."

Dominik'in dudakları gülümsemek için kıvrılıyor. Bunu neden çok sık yapmadığını anlayabiliyorum: mide bulandırıcı ve nahoş bir şey. "Hayır, yapmayacak."

"Sonunda ikimiz de onun ailelerimize yaptıklarının intikamını almış olacağız."

Dominik başını sallar. "Ve ben de gemiye atlamak istiyorum..." "Ama?"

Gözlerindeki pırıltı tekrar kopuk bir donukluğa dönüşüyor. "Ama bundan benim çıkarım ne?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İntikam dışında mı?"

"Evet," diyor özür dilemeden. "Ne şekilde keserseniz kesin, kayıplar olacak. Eğer bana geldiysen, Boris başka biriyle güçlerini birleştirmiş demektir. Haksız mıyım?"

"Artur Agapov."

"Agapov mu?" Dominik alay ediyor. "Onu yola getirecek bir sahibi olmayan kuduz bir köpek gibi." Bardağının kenarına vuruyor. "Ama bu benim ne demek istediğimi kanıtlıyor. Bu savaştan başladığımdan daha fazlasıyla çıkmam gerekiyor."

"Ne istiyorsun?" "Ne teklif ediyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve iç çekiyorum. "Senin neyini seviyorum biliyor musun Dominik? Açık sözlü birisin. Şimdi naz yaparak bunu mahvetme. Risk için bir şey istiyorsun. Buna saygı duyuyorum. Sadece söyle ki ya kabul edeyim ya da çekip gideyim."

Dominik'in çenesi bükülür. Gözleri biraz kararıyor ve dudaklarını yalıyor. "Şehirde üç kulübünüz var. Onlardan birinin mülkiyetini istiyorum."

bana devredildi. Ve ek bir mülk istiyorum. Boş bir arsa, bir banliyö evi, köhne bir baraka, tapusu bende olduğu sürece umurunda değil."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Ve beş milyon dolar. Nakit." Bana dikkatle bakıyor, tereddüt etmemi bekliyor. "Eğer bu süreçte Bratva'mı ve itibarımı riske atacaksam, babamın intikamını almadan da yaşayabilirim."

"Benimle ittifak yapman sadece itibarına yardımcı olur,"

diye homurdandım. "Tabii kaybetmezsen."

"Kaybetmeyeceğim."

"Bunu bilseydiniz, Bay Bugrov, en başta benimle asla oturmazdınız."

Bir an için isteklerini değerlendirdim. "En az kâr getiren kulübümü size devredeceğim. Şehrin kenarında küçük bir depo var, onu alabilirsin. Paraya gelince, bir milyon dolara anlaşmaya hazırım."

"Dört milyon."

"İki."

Kaşlarını kaldırıyor. "Anlaştık."

El sıkışıyoruz ve Dominik yüksek arkalıklı kanepesine yaslanıyor. Ayağa kalktım. "İrtibatta olacağım. O zamana kadar adamlarınızı hazırlayın. Bir an önce harekete geçmeye hazır olsunlar."

"Anlaşıldı, Bay Bugrov."

Ona bir baş selamı veriyorum ve Barrington'ın salonundan çıkıyorum. Ben yaklaştığımda Dimiv girişte durmuş sigara içiyordu.

"Eee?"

Dimiv'in parmaklarının arasından sigarayı alıp dudaklarıma götürüyorum. "İçeride."

URI

Gideli sadece birkaç saat oldu ve onu gerçekten *özlüyorum*. Bu yeni bir duygu ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Belki de bu yüzden parasını ödediğim özel hastane odasına girdiğimde onu Nikolai ile gülüşürken bulmak beni bu kadar rahatsız ediyor.

Kesinlikle beni özlemiş gibi görünmüyor. Gittiğimi bile fark etmemiş gibi görünüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" İçeri girip onları şakanın ortasında yakaladığımda sinirli bir şekilde soruyorum.

Kahkahalar bir anda kesilir. Nikolai ayağa kalkıp pencereye doğru sürüklenmekten başka bir tepki vermiyor. Alyssa bana küçük bir göz kırpmıyor. "Senin çocukluğundan hikâyeler anlatıyordu."

"*Bizim* çocukluğumuz," diye sesleniyor Nikolai. "Bu hikâyeler üzerinde münhasır haklara sahip değilsin, biliyorsun."

"Belki değil ama bu oda üzerinde özel haklarım var. Ve şimdi Alyssa ile yalnız kalmak istiyorum."

"Uri!" Alyssa beni tersledi. "Kaba olma. Nikolai, sorun yok, kalabilirsin."

Bu beni her şey kadar sinirlendiriyor. Nikolai sadece omuz silkti. "Her şey yolunda. Sizi Sör Sunshine ile baş başa bırakayım. Eğer onun sıcak iyimserliğinden kaçmak isterseniz, beni aramanız yeterli."

Alyssa kıkırdıyor ama bunu bir öksürüğün ardında bastırmaya çalışıyor. Kapı kapandığı anda ona dönüyorum. Yüzümü okuyor ve hemen gözlerini deviriyor. "Şaka yapıyordun, Uri." Bana doğru uzanarak soruyor: "Şu huysuz suratını buraya getirebilir misin lütfen? Yoksa ben oraya geliyorum."

İç çekerek yatağının yanına gittim. Beyaz bir eşofman altı ve ona uygun bir kazak giymişti. Ama ne kadar rahat görünse de, üzerine oturmuyor. Hoş olsa da, bir hastane odasında sıkışıp kaldığımız gerçeğinden kaçış yok. Eve dönmeli, *benim* odamda, *benim* yatağında, ait olduğu yerde.

Yanına gittiğimde elimi tuttu. "Daha önce Lev ve Polly ile konuştum. Burada kalmak zorunda olduğum için biraz üzgünler."

"Böylece üç kişi olduk."

"Önümüzdeki birkaç hafta uçup gidecek. Hem sen ve Nikolai bana eşlik edeceksiniz, değil mi?"

"Bebek bakıcılığı kesinlikle ona daha uygun ama Nikolai'nin yapacak işleri var."

Gözlerini kısar. "Kardeşin hakkında bu kadar aptal olmayı bırakacak mısın?"

"Ona karşı bu kadar korumacı olduğunu fark etmemiştim."

"Evet, öyleyim," diye sertçe karşılık verir. "Tıpkı Polly ve Lev'e karşı olduğum gibi. Tek fark, o ikisinin yanında huysuz, aşırı kıskanç bir ergen çocuğa dönüşmüyorsun. Bu Niko'ya mahsus. Bu beni gereksiz yere endişelendiriyor, Uri."

Elimi sıkarak iyice sertleşmesini istiyor ama ben kaşlarımı çatarak parmaklarımı ondan çekiyorum. "Kadınımın flört etmeyi bıraktığında ona karşı daha yumuşak olacağım."

"*Flört mü?*" diye tekrarlıyor. "Saçmalama."

"Tipik Nikolai saçmalığı. O her zaman benim sahip olduğum şeyi istedi."

Cevap vermek yerine, Alyssa'nın yüzü yavaş, ince bir gülümsemeyle yayılıyor. Tüylerimi diken diken eden bir tür şaka sırtışı. "Bu kadar komik olan ne?" Homurdanıyorum.

"Tüm bu kıskançlık olayı çok tatlı." Çarşafının üzerinde duran elimin arkasını dürtüyor. "Kesinlikle tahrik edici."

"Ben kimseyi kıskanmıyorum. En azından kardeşimi."

"Mhmm," diye mırıldanıyor ellerini göğsümde gezdirerek. Bana hiç de inanıyor gibi görünmüyor. Bu noktada ben bile kendime inanmıyorum.

Sinirle hırslayarak ensesinden tutup onu sırt üstü yatırıyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp nefessiz kalana kadar sert ve ağır bir şekilde öptüğümde irkilerek küçük nefesi kesiliyor.

Sonunda nefes almasına izin verdiğimde "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "*Bu da nereden çıktı?*"

"Beni deli ediyorsun," diye homurdandım. "Bu da nereden çıktı."

Cilveli bir şekilde gülümsüyor. "Çılgınca, ha? Zavallı adam... Yaşamak zorunda olduğun şeyler." Parmağıyla gömleğimin düğmelerini itiyor ve içimdeki sahiplenici canavar kükrüyor.

Onda iz bırakmanın, onu anlamsızca sikmekten daha iyi bir yolu var mı? Tabii destansı bir sikişle aramızda duran küçük sorun hariç. Ya da daha doğrusu, destansı bir sikişle aramızda duran *iki küçük sorun*.

Ve yine de...

Sert seks söz konusu olmayabilir. Ama biraz şakalaşmaktan zarar gelmez.

Bacaklarından tutup kendime doğru çekiyorum. "Uri!" diye bağıyor. Doğrulamaya çalışıyor ama ayak bileklerini sıkıca kavrayıp belime kilitliyorum. "Uri!"

O daha bir şey yapamadan elimi eşofmanının içinden geçirip külotunun içine sokuyorum. Dudaklarında güzelce sönen boğuk bir nefes veriyor, parmaklarım içine kayarken gözleri kocaman oluyor.

"U-Uri... D-kapısı. Kapı açık. Herkes yürüeyebilir... doğru... *aah...*"

Ben onun daracık amcığını okşarken o yatağa yığılıyor. İstedığı kadar sızlansın ve itiraz etsin, parmaklarımı kaydıran ıslaklık tamamen farklı bir şarkı söylüyor.

"Sen... *mmm...* bana ne yapıyorsun...?" diye inliyor, aynı anda hem beni itmeye hem de daha derine çekmeye çalışıyor.

Vücudumla onu örtmek için eğildim. "Sana tam olarak kime ait olduğunu göstermeye çalışıyorum," diye kulağına hırlıyorum. "Söyle bana küçük hırsızım, sen kime aitsin?"

"Sen," diye nefes nefese kalıyor.

"Sadece sen." "Seni

duyamıyorum."

"*Sen!*"

Hınzırca gülümsüyorum. "Bu daha iyi."

Kalçalarını elimin üzerinde gezdirmeye başladı. İkinci bir parmak ve üçüncü bir parmak ekliyorum. Kendi parmaklarını bileğime doladı ve sıkıca kenetledi. Şu anda beni ondan çekip çıkarmak için hayatın çeneleri gerekir.

Baharatlı küçük kiska.

Ve o tamamen benim.

"Mmm... oh Tanrım, Uri, ben... ben... aah..."

Suları parmaklarımın üzerinden akıyor ve yüzünün aydınlanmasını ve orgazmının coşkusuyla titremesini izliyorum. Alyssa'nın zevk ve tatmin ateşiyle sıırıslık olmuş yüzü kadar muhteşem bir şey yok.

O kendini toparlayamadan kapı itilerek açıldı ve Nikolai içeri girerek beni elim kurabiye kavanozundayken yakaladı. Alyssa nefes nefese kalıyor, yüzü kıpkırmızı olurken beni itiyor ve çarşafı alt yarısının üzerine yırtıyor.

Nikolai'nin gözleri Alyssa'ya ya da bana hiç takılmadan bir o yana bir bu yana gidip gelirken kendisi de kızarmaya oldukça yakın görünüyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Uzaktan da olsa rahat görünen tek kişi benim. Artık izimi oldukça net bir şekilde bıraktım ve kardeşimin bunu görmek için etrafta olmasına

neredeyse seviniyorum. Bir parmađımı yalıyorum ve Alyssa'nın çenesi dűűüyor. "*Dur,*" diye tıslıyor.

Onu görmezden geliyorum ve Nikolai'ye dönüyorum. "Sana bizi biraz yalnız bırakmanı söylediğimi sanıyordum."

"*Nedenini* bilseydim, inan bana uzak dururdum," diyor beceriksizce. "Ama bu önemli. Evanoff sana ulaşmaya çalışıyor. Birkaç kez aradığını ama cevap vermediğini söyledi."

"Siktir," diye mırıldanıyorum telefonumu çıkarırken. Dominik'ten gelen ve önümdeki kıpkırmızı suratlı baştan çıkarıcı şeyle meşgul olduğum için fark etmediğim üç cevapsız arama olduğu kesin.

Onu geri çevirirken odadan çıkıyorum. Dr. Grigory koridorda birkaç genç hemşireyle sohbet ediyor ama benim odadan çıktığımı görünce hemen dağılıyorlar.

Dominik telefonu açar açmaz, "Sana ulaşmaya çalışıyordum," diye söze girdi.

"Rahatsızlandım. Neler oluyor?"

"Boris ve Artur'un nerede saklandığını biliyorum."

URI

Nikolai'yi Alyssa ile bırakıyorum. Her ne kadar baş belası olsa da, onu benim gibi koruyacağına inandığım tek kişi o. Hakkını yemeyelim, yaklaşan savaşın dışında kaldığı için hayal kırıklığına uğramış gibi bile görünmüyor. Yüzünde kasvetli bir ifade ve başını sallayarak durumu kabulleniyor.

Bana tek söylediği "Öldür şu piçi"
oldu. Öldürmeye niyetliyim.

Dimiv ve ben Dominik'in bekleyeceğini söylediği buluşma noktasına doğru ilerliyoruz. Evanoff'un yanında otuz adam var, bu da sayımızı doksana çıkarıyor. Daha fazla olursak şehirde dolaşırken yetkililerin dikkatini çekme riskimiz var.

Cipimi Dominik'inkinin yanına sürdüm ve camı açtım. "Eee?"

"Eve ulaşana kadar yolu takip ediyoruz. İki tarafı açık arazi, kalan iki tarafı da sık orman. Etrafindan geçmek yasak; batı noktasından girişimiz engellendi."

Başımı salladım. "Kapı var mı? Güvenlik var mı? Kameralar?"

"Alçak bir kapı, kamyonların geçemeyeceği bir şey yok. Dışarıda çok az kamera var ama her yer Sobakin askerleriyle dolu. Tedirginler. Boris içeride; hiç şüphem yok."

Başımı sallıyorum, olacaklar için heyecanla dudaklarımı yalıyorum. "O zaman silahlarımızı ateşleyeceğiz. Tutsaklarla ilgilenmiyorum."

Dominik parmağını kaldırdı. "Geldiğimizi görecekler."

"Bırakın," diye homurdanıyorum. "Ölümün kapılarının eşiğinde olduğunu bilmelerini istiyorum. Beni takip edin. İçeri giriyoruz."

Arkamda motorlar dönüyor. Saydığımda, telsize bağıyorum ve yolda hızla ilerliyoruz, koyu renkli arabalardan oluşan bir gelgit dalgası Sobakin'in sığınağına bir veba gibi çöküyor. Kapıya yaklaştığımızda, başlarına gelecekleri anlamaya başlayan adamlarının öfkesini görebiliyorum.

En dış noktalardaki nöbetçiler telsizleri almak için çabalamaya ya da keskin nişancı pozisyonlarına koşmaya başladılar. Bize doğru sıkmayı başardıkları birkaç mermi zırh kaplı dış yüzeylerden zararsızca sekip gidiyor. Gaza basıyorum ve geçide doğru hızlanmaya başlıyorum.

Dimiv cipi tavan kolunu tutuyor ve çarpışma için kendini hazırlıyor. İkimiz de o ucuz metal parçasını patlatana kadar durmayacağımızı biliyoruz. Sobakin'in burada güvende olduğunu düşünmesi neredeyse aşağılayıcı. Birkaç silahlı adam ve beş metrelik bir kapının onu benden koruyacağını mı sanıyor?

Yakında ne kadar yanıldığını öğrenecek.

Bu kadar uzun süre yerinde kalacak kadar aptal olan birkaç muhafız tam zamanında yoldan atlıyor. Kapıya çarpıyoruz ve kaputumun altında paramparça oluyor, siyah çerçevesi ikiye ayrılıyor ve tekerleklerim onu oluklu tenekeye çevirirken protesto çığlıkları atıyor.

Daha ağır mermi dalgaları cipi vurmaya başlayınca eğildim. İlk yayılım ateşinden daha fazla hasar vermiyorlar ama arı kovanına çomak soktuğumuzu doğruluyorlar.

Cipi döndürüyorum ve iki katlı mütevazı evin neredeyse kapısına gelene kadar biraz daha ilerlememi sağlayan bir toz fırtınası yaratıyorum.

Dimiv ve ben güvenli taraftan çıkıp pozisyon alıyoruz. Üç, dört, beş Sobakin askerini çatıyı kaplayan alçak duvarın üzerinden kafalarını kaldırdıklarında indiriyorum. Etraf temizlendiğinde, yukarı doğru bir yol seçiyorum ve ikinci kattaki bir pencereden içeri girebilecek kadar yükseğe çıkana kadar oluktan yukarı doğru kayıyorum.

İndiğim oda garip bir şekilde boştu. Duvarların arasından silahların geri tepme sesini ve Bratva'm ve Dominik'im tarafından yok edilen adamların iniltilerini duyabiliyorum. Durup kulaklarımı dikerek bekliyorum ama fark edilmeden içeri sızmışım gibi görünüyor.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Ama evin içine doğru ilerlemek için kapıya doğru bir adım atar atmaz, kapı patlayarak açıldı. Kimi vurduğumu görmek için bile beklemedim. Silahımı kaldırdım ve üç el ateş ettim.

İki ceset yere düşer, alınlarındaki yeni deliklerden kan akmaktadır. Üçüncü bir adam çığlık atarak odadan geri döner.

Peşinden atıldım ve onu elleri ve dizleri üzerinde sürünürken buldum, ilk atışımın omzuna isabet ettiği yerden kan sızıyordu. Kafatasının arkasına hızlı bir kurşun sıkarak onu çabucak infaz ettim.

Ölmeden hemen önce tekrar çığlık atıyor. Ama bunun ve cesedinin yere çarpma sesi, kaçınmayı umduğum dikkati çekiyor. Koridorun sonunda başka yüzler beliriyor. Körlemesine ateş ediyorum, kendime hareket etmek için biraz zaman kazandıracak kadar, sonra eğilip silahıma yeni bir şarjör dolduruyorum.

Dışarı çıkıp ateş etmeye hazırlanıyordum ki *CRASH!*- evin iskeleti titriyordu. Tahmin etmem gerekirse, birinin arabasını temelin bir yerine doğru sürdüğünü söyleyebilirim. Bu, kafamı tekrar dışarı çıkarmamı bekleyen Sobakin *mudaklarının* fare yuvasını ortadan kaldırmam için yeterli bir dikkat dağıtıcı oldu. Arka arkaya dört ceset düştü.

Evin derinliklerine doğru ilerliyorum. Artık tek amacım o orospu çocuğu Boris'i bulmak. Bu noktada Artur Agapov umurumda bile değil. Eğer o pisliği yakalamayı başarırsak, bu sadece bir bonus olacak.

Boris Sobakin giriş yemeği.

Dumanlı bir beden köşeden dönerken silahımı kaldırıyorum ama kolları hemen teslim oluyor. "Ateş etme!" diye bağıyor.

"*Blyat'*, Dimiv," diye hırladım. "Neredeyse kafanı koparıyordum."

Yanımdaki yerine kaydı. "Aklından ne geçiyordu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani eve tek başına sızdın, destek yok, hiçbir şey yok," diye tıslıyor. "Bir saniyeliğine kafamı çeviriyorum ve geri döndüğümde, kendini Kedi Kadın sanıyormuşsun gibi lanet olası bir oluğa tırmanıyorsun. Burada en az yirmi adam var ve sen sadece bir kişisin."

"Onlara adil bir fırsat vermek istedim." Boynumu kırdım. "Hadi, yola devam etmeliyiz. Sobakin'i bulmak ne kadar uzun sürerse, kaçma şansı o kadar artar."

"Agapov'un aşağıda bir yerde olduğu söyleniyor. Etrafını sardık."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Agapov umurumda bile değil. Yaşasak da ölsek de buraya gelme sebebimiz o değil."

Oda oda dolaşıp temizliyoruz ama çoğunda hayat yok. Koridorun sonunda kapalı bir kapı bulduğumuzda umudumu kaybetmeye başlıyorum.

Ona doğru koşuyorum ve güçlü bir darbeye yere düşürüyorum. Menteşeleri üzerinde geriye doğru uçuyor ve tahta parçaları etrafa saçılıyor. Oda bomboş...

Açık pencereden gelen esintiyle dalgalanan perdeler *hariç*. Onun ötesi sadece karanlık orman.

"Hayır," diye homurdanarak pencereye doğru koşuyorum. "Hayır..."

Boris'in ağaç gövdeleri arasında kaybolduğunu görmek için tam zamanında pencereye koşuyorum. Bekleyip ondan bir iz var mı diye bakıyorum, sonra farların ikiz parıltısını görüyorum.

"Orospu çocuğunun onu bekleyen bir kaçış arabası vardı." Çaresizce uzaklara doğru ateş ediyorum, ama onu buradan vurmamın imkanı yok. Araba uzaklaştıkça ışıklar küçülüyor ve sönükleşiyor, ta ki karanlık onları da yutana kadar.

"O gitti. *Gitti* amına koyayım."

Sobakin'in parmaklarımın arasından kayıp gitmesine *bu kadar* yaklaştığım için öfkeyle arkamı dönüp pencereye sırtımı dönüyorum. İşte o zaman kapının yanındaki odanın köşesine sinmiş adamı fark ediyorum, yüzü terden sırılsıklam olmuş, bacağı açıkça kırılmış ve bacakların bükülmemesi gereken bir şekilde bükülmüş.

Ona doğru yürüdüm ve silahımı yüzüne doğrulttum. "Hayır! Hayır. Lütfen! Beni öldürmeyin. Sana bilgi verebilirim!" Konuşurken ağzından köpüklü tükürükler saçılıyor.

"Umarım harcadığım zamana değiyordur," diye ters ters bakıyorum ona. "Devam et. On saniyen var."

"Bir telefon geldi. Sen gelmeden hemen önce. Kendini bu odaya kilitledi ve adamlardan birine arabayı orman girişine getirmesini söyledi. Nedenini bilmiyordum ta ki... ta ki saldırıya uğrayana kadar."

"Yani uyarılmıştı. Bunu sana kendim de söyleyebilirdim." Silahımı kaldırdım ve hayatı için yalvarmasına fırsat vermeden o orospu çocuğunu suratından vurdum. Sonra da dışarı çıkıp dövüşten geriye kalan katliamı izliyorum.

Dominik evin dışında duruyor ve Sobakin'in adamlarını teker teker infaz ediyor. Pis işleri kendi halleden bir *pakhan'a* saygı duymak zorundayım. Bana dönüyor, yüzüne kan ve ter bulaşmış. "Eee?"

"Kaçtı. Uyarılmıştı."

Dominik'in gözleri kısıılır ve iki askeri tarafından zaptedilen is lekeli bücürü işaret eder. "Artur Agapov'a sormak istediğin bir şey varsa şimdi sorabilirsin."

Başımı salladım. "Sobakin Artur'u kullanıyordu. Ona hiçbir konuda güvenmezdi. Öldürün onu."

Dominik omuz silkiyor ve adamlarına dediğimi yapmalarını işaret ediyor. Artur'un son nefesini yutuşunu ve onu ondan çalan kurşunu izleme zahmetine bile girmiyorum.

"Bu iş bitmedi," diyorum Dominik'e. "Sobakin ölene kadar bitmeyecek. İş bittikten sonra paranı alacaksın."

Dominik sadece başını sallıyor, yakında ölecek olan adamların sırasına dönüp kanlı işine devam ederken gözlerinde hâlâ kana susamışlık var.

Dimiv birkaç dakika sonra evden çıktı. Telefonda biriyle konuşuyordu ama bana doğru koşarken telefonu kapattı. "Benimkinden haber aldım

Rusya'da temas. GörünüŖe göre Elena Chernoff ve oğlu Amerika'ya gidiyor."

"Onları eve mi getiriyor?"

"Kesinlikle öyle görünüyor."

Başımı salladım. "O zaman bir noktada onlarla buluşmaya çalışacak." Çenem sıkıştı. Şimdi her zamankinden daha kararlıyım. "Yakında her şeyi berbat edecek. Ve ben de bundan faydalanmak için orada olacağım."

"Peki ya burası?" Dimiv başparmağıyla arkamızdaki kurşunlarla delik deşik olmuş evi göstererek soruyor.

"Onu ve içindeki herkesi yakıp kül edin." Cipime doğru döndüm. "Dışarı çıkın!" Adamlarıma emrediyorum. "Burada işimiz bitti."

Tam aracıma binerken, bir telefon geldi. *Nikolai*. "Neler oluyor?" Acilen sordum. Önemli olmadıkça aramazdı.

"Kardeşim, ben Alyssa. Grigory az önce bir tarama daha yaptı ve... hemen buraya gelsen iyi olur. Sana ihtiyacı var."

ALYSSA

Uri içeri girdiğinde ağlıyordum.

"Aman Tanrım, Uri! Ne oldu?" Bağıryorum. "İyi misin?" Her tarafı ter, kül ve kurumuş kanla kaplıydı. Birdenbire, hastane yatağında güvenle oturuyor ve son taramam için ağlıyor olmak önemsiz geliyor.

Elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. "Beni unut. *Sen* Tamam mı?"

Başımı salladım. "Kolunda kan var." "Merak etme. Benim değil."

Ürperdim. "Yaralanmadın mı?"

"Uri Bugrov'a zarar vermek için birkaç düzine omurgasız korkaktan daha fazlası gerekir," diye homurdanıyor. "Şimdi söyle bana, neden ağlıyorsun?"

Gözyaşlarımın geri kalanını yutuyorum ve ondan yayılan metal ve duman kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Dr. Grigory az önce bir tarama daha yaptı. Bebeklerden biri için gerçekten endişeleniyor."

"Başka bir tarama mı? Daha yeni bir tane yaptırдың."

Yaltaklanıyorum. "Ben... biraz rahatsızlık hissediyordum." Gözleri benimkilere dikildi.

"Rahatsızlık mı?"

"Sanırım 'acı' daha iyi bir kelime olur," diye itiraf ediyorum usulca. "Ve bebeklerle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedi. Ama bir tanesi ciddi şekilde gelişmemiş. Belki de..." Derin, ürpertici bir nefes alıyorum. "Bebeklerden birini kaybetme ihtimalimiz olduğunu düşünüyor."

Uri'nin gözleri kırılgan ve soğuktur. Kendini tam boyuna çekti ve kapıya doğru yürüdü. "Doktoru *hemen* buraya getirin," diye emrediyor göremediğim birine, bana doğru geri dönmeden önce korkunç bir gümbürtüyle.

Çözölmeye başladığını görebiliyorum. Bundan önce her nerede olduysa Zen sakinliğine ulaşmasına pek yardımcı olmamış. Ve şu anda onun sakin olmasına çok ihtiyacım var çünkü gerçek şu ki, ben de çözölmeye yakınım.

"Uri, lütfen..."

Düşöncemi tamamlayamadan Dr. Grigory dudaklarını büzerek içeri giriyor. Görünüşe göre, bu odanın içinde onu bekleyen bok fırtınasından çoktan şüphelenmiş.

"Mr.-"

"Sakin adımı söyleme," diye tıslıyor. "Alyssa neden çocuklarımızdan birini kaybedeceğız diye ödü kopuyor?"

Doktor rahatsız bir şekilde yutkunur. "Daha önce ağrıları vardı. Bebeklerden birinin fetal distrese yakın olduğunu gösteren bir tarama yaptım."

"Fetal distres?"

"Bebek sadece yeterli besin alamıyor değil, aynı zamanda yeterli oksijen de alamıyor olabilir. Bu da demek oluyor ki... şey... şimdi seçeneklerinizi değerlendirmemiz gerekebilir."

Aşırı terliyor ve onu suçlamaya dilim varmıyor. Öte yandan Uri, Grigory'nin kafasını bir duvara sokmak ister gibi görünüyor. Ve kollarında bu tehdidi gerçekleştirebileceğini kanıtlayacak kadar kan var.

"'Seçenekler' mi?" Uri homurdanıyor. "Ne demek istiyorsun, lanet olası *seçeneklerimiz*?"

"Birinci seçenek: Acil sezaryen yaparız ve ikisini de hemen alırız. Ama bebeklerden birinin ne kadar gelişmemiş olduğunu düşünürsek, onu kaybedebiliriz."

Uri'nin çenesindeki kaslar titriyor. "Peki ya ikincisi?"

"Bekleyeceğiz. Durumu yakından izliyor ve daha zayıf olan bebeğin kendi başına ilerleyebilmesini umuyoruz."

"Peki ya bu gerçekleşmezse?" Uri talep ediyor. "Zayıf bebek fetal sıkıntıya girerse, o zaman sezaryen yapabilir misiniz?"

"Korkarım o zamana kadar... çok geç olabilir."

Kendimi tamamen kaybetmemeye çalışarak irkildim. Ama bebeklerimden birinin içimde ölmesi düşüncesi çok fazla. Çok fazla.

Uri'yi hiç bu kadar *kızgın* görmemiştim. Gerçi bu kelime bile yüz hatlarını neredeyse tanınmaz bir adama dönüştüren kara öfkeyi tanımlamak için yetersiz kalıyor.

"Yani bana seçeneklerimin bebekleri şimdi çıkarıp birinin ölme riskini almak ya da ikisini de içeride tutup birinin yine de ölme riskini almak olduğunu mu söylüyorsunuz? *Bunlar* nasıl seçenekler?"

Dr. Grigory bir adım geri çekilir. "Bay Bugrov," diyor resmi bir şekilde, "sizi temin ederim, bebeklerinizin güvenli bir şekilde doğması için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, ama-"

"*Ama'* diye bir seçenek yok." Uri, avını takip eden bir canavar gibi doktora doğru yaklaşıyor.

"Ana önceliğimiz annenin sağlıklı olduğundan emin olmak ve-"

"Onun güvenliğinin benim de önceliğim olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ben öyle demedim... Özür dilerim..."

"Burada doktor sizsiniz. Senin uzman olman gerekiyor. Blackjack oynar gibi onların hayatları arasında seçim yapmak zorunda kalmamalıyım. Hepsini kurtarman gerekiyor. Ve onların hayatlarını kurtarıken

kendininkini. Çünkü sana söz veriyorum: Eğer Alyssa ve o iki bebek bu işten zarar görmeden çıkamazlarsa, bunun bedelini ödeyeceğinden emin olacağım."

Dr. Grigory'nin yüzü artık solgun değil, cansız, kül rengi bir gridir. Çaresizce Uri'ye bakıyor. "Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım..."

"Deneme," diye hırlıyor Uri. "Sadece *yap*."

Doktor tökezleyerek odadan çıkıyor ama yalnız kaldığımızda bile Uri yatağımın yanına gelmiyor. Yüzünde öfke ve çaresizlik maskesiyle bir aşağı bir yukarı volta atıyor.

"Uri."

Beni duymuyor gibi görünüyor. "Başka bir yolu olmalı. Belki seni başka bir hastaneye nakledebiliriz. Belki-"

"*Uri*." Sanki beni yeni duymuş gibi aniden dönüyor. "Buraya gel," diye yalvarıyorum ona. "Lütfen."

Yatağımın kenarına doğru ilerliyor ve ben de elini tutuyorum. "Uri, sakinleşmen gerek," diyorum ona elimden geldiğince nazikçe.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sakinleşmek mi? Alyssa, o şarlatanın ne söylediğini duydun-"

"Ben de her şeyi en az senin kadar net duydum. Ama çıldırmak duruma yardımcı olmuyor, Uri. Stresin ne bana ne de bu bebeklere bir faydası var."

"Bir çözüm bulmalıyız, Alyssa," diye tersliyor. "Bizim için tüm kararları onların vermesine izin veremeyiz."

"Onlar profesyonel, Uri. Dr. Grigory benim ve bebekler için neyin daha iyi olduğunu biliyor olabilir-"

"Eğer sonuç iki sağlıklı bebek değilse, o zaman o ne bilir ki? Ne işe yarar ki? Başka hastaneleri araştırmaya başlayacağım."

Telefonuna uzanıyor ama ben elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Uri, lütfen. Beni dinlemiyorsun. Yeni bir hastane hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ne değişecek?"

Mesele ne?"

Bana kaşlarını çattı. "Bunu nasıl sorarsın? Önemli olan çocuklarımız için en iyisinin ne olduğu-"

"Ve beni bu halde taşımak en iyisi mi? Sağlıklı düşünemiyorsun."

"Ve sen büyük resmi düşünmüyorsun. İkisini de kurtarmak umurunda değil mi?" Bana tokat atmış gibi geri çekiliyorum. Gözleri kısılıyor ve derin bir iç çekiyor. "Siktir, yanlış söyledim. Öyle demek istemedim."

Korkumla savaşımaya ve zarafeti bulmaya çalışarak ona göz kırpıyorum. O da en az benim kadar acı çekiyor. Muhtemelen o da en az benim kadar korkmuştur.

"Uri," diye fısıldıyorum, "bu bebeklerden birini kaybedebileceğimizden korkuyorum. Bu yüzden nefes almanı ve sakinleşmeni istiyorum. Bu işte benimle *birlikte olmana* ihtiyacım var. Bu işte birlikte olmalıyız. Hepimize karşı bu kadar korumacı olmanı seviyorum ama bunun kararlarını gölgelemesine izin veremezsin. Seni kontrol etmesine izin veremezsin." Uzun bir süre sessiz kalıyor, gözleri yüzümden karnıma kayıyor. Elini göğsüme doğru çektim. "Lütfen. Benim için."

Derin bir nefes alıyor ve elimi dudaklarına götürüyor. "Ne olursa olsun senin yanında olduğumu biliyorsun, *narushitel*."

Bundan her zaman emin olamadım. Yolculuğumuz her dönemeçte karışıklıklarla, mayın tarlalarıyla doluydu.

Ama tam burada, şu

anda? Eminim.

ALYSSA

Kolumun üzerinde bir elin ağırlığıyla uyanıyorum.

Ve o ilk birkaç saniyelik mutluluk dolu unutkanlıkta aklıma gelen ilk şey, *Ziva'nın burada olduğu.*

Ayrı odalarda kalma seçeneğimiz varken bile birlikte kalmayı tercih ettik. Mahremiyet ikimiz için de pek önemli değildi. Biz ikizdik; ölüm kalım meselesiydik. Birlikte kalmayı seçtik çünkü birlikte daha güçlüydük, daha güvendeydik, daha cesurduk.

Ve sonra seçim hakkımız elimizden alındı.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve dirseğimin üzerindeki ele bakıyorum. Yavaş yavaş, o huzurlu kayıtsızlık hali çatırdamaya başlıyor.

Sonra tamamen kaybolur.

Doğru ya... Ziva burada değil. Ziva artık hiçbir yerde değil.

Sadece ben varım.

Eskiden uyandığımda onun gittiğini unutturdum ve o an onu yeniden kaybetmiş gibi olurdum. Yatağımda oturur ve yastığıma sarılıp ağlardım, çılgınca onun kokusunu hatırlamaya çalışırdım, soğuk ayaklarının bacaklarımın altında rahatlık arayışıyla uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışırdım.

Ama şimdi?

İlk defa onun gittiğini hatırladığımda dünyam yeniden sona eriyormuş gibi hissetmedim.

Bugün önce kabullenmenin geldiğini hissediyorum. Sonra minnettarlık.

Ziva artık burada değil. Ama artık kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Artık dünyaya karşı benmişim gibi hissetmiyorum. Bunun nedeni de koluma dolanan elin ağırlığı.

Yavaşça dönüyorum ve hastanedeki küçük zorunlu misafirliğim için özel olarak getirdiği yatakta yanımda yatan adama bakıyorum. Uri'yi ilk kez uyurken yakalıyorum. Genelde benden sonra uykuya dalar ve benden çok önce uyanır.

Ne kadar huzurlu görüldüğüne hayret ediyorum. Yüzündeki her bir mükemmel özellik, yara izleri ve kaş çatma çizgileri bile. Adam bir sanat eseri. Her yönüyle güzel ve ailesini güvende tutmak için neler çektiğinin görünür kanıtı olduğu için daha da güzel.

Uyandırmaktan korktuğum için ona dokunmaya cesaret edemiyorum. Ama parmaklarımı burnunun düz çizgisinde, çenesinin keskin eğiminde gezdirmek için kaşınıyorum. Kirpikleri çok *uzun*. Bunu neden daha önce fark etmedim?

Ayrıca sol gözünün hemen altında her zaman çil olduğunu düşündüğüm küçük kahverengi bir doğum lekesi var. Hiçbir zaman yüzünü tek bir yüz yapan tüm o küçük nüansları fark etmem için yeterince uzun süre hareketsiz kalmadı.

Gece hastanede benimle kalmak için ısrar etti. Lev ve Polly'nin yanına gitmesini söylediğimde bile bunu reddetti. *"Polly ve Lev iyi olacak. Nikolai ve Dimiv onlara göz kulak oluyor. Senin bana daha çok ihtiyacın var."*

Muhtemelen beni ilk kez gerçekten etkiledi: *Yalnız değilim. Artık değilim. Bir daha asla.*

Derin nefes alıyor ve gözleri açılmaya başlıyor. Eğiliyorum, sonunda ona dokunma arzuma boyun eğiyorum. Parmaklarım yanağından aşağı kayıyor ve o puslu mavi gözler bana odaklanıyor.

"Hiç uyuyup uyumadığını merak etmeye başlamıştım."

Gülümsüyor ve şu anda ne kadar yumuşak göründüğüne hayret ediyorum. Bu ancak birinin uyumasını izlemenin ve size bilinçsizce kendini kaybedecek kadar güvendiğini bilmenin verdiği kırılganlıktan kaynaklanabilir.

Beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor. "Benim bile ara sıra dinlenmeye ihtiyacım oluyor." "Seni uyurken izlemeyi seviyorum."

Ben gülerken dudakları boynuma değiyor ve inliyorum, bedenim dokunuşuna hemen karşılık veriyor. Büyüyen karnıma ve omurgamdan aşağı akan hafif sancıya rağmen, hevesle nemlendiğimi hissediyorum.

"Uri..."

"Hm?"

Bacağıma karşı ereksiyonunu hissedebiliyorum ve ona olan arzum her türlü ihtiyat duygusuna ağır basıyor. Aşağı doğru kaymaya çalışıyorum ama bugünlerde o kadar da sinsice ya da zarifçe hareket etmiyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye çıkıştı.

"Aşağıda beni selamlayan askere günaydın demek istedim."

Arzu yüzüne yansıyor ama dirseğimi kavriyor ve yatağa çökmeme izin vermiyor. "Bunu takdir ediyor. Ama şu anda mesele o değil."

Ben onu durduramadan, Uri elini giydiğim ince pamuklu slipin eteğinin altından yukarı doğru kaydırıyor. "Uri," diye nefes nefese kaldım. "Bekle... bekle..."

"Neden?"

"*Senin* için bir şey yapmak istiyorum."

Kıkırdıyor. "Bundan zevk almadığımı düşünmen delilik." "Peki, tamam. Ama iyiliğinin karşılığını vermek istiyorum."

İki parmağını içimde kaydırarak bacaklarımı ayırmaya zorluyor. "Ve yapacaksın da- bebekler sağ salim doğduktan ve sen de ormandan çıktıktan sonra."

Klitorisimi böyle okşayıp dururken derdimi anlatmak çok zor. Sadece "*daha fazla*" olmayan bir şey söylemek çok zor.

"Ben... *ahh...* dur!" Tıslıyorum, benden uzaklaşmaya çalışıyorum. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"İşte bütün mesele bu, *narushitel*."

"Sakin olmamız gerekmiyor mu?" Alt dudağımı çiğneyerek soruyorum.

Daha bugün fark ettiğim o ekstra uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ağırdan almak' tam da bu yüzden seni sikim yerine parmaklarımla boşaltıyorum."

'Sık' kelimesinin üzerine parmaklarını içime sokuyor ve ben çaresiz bir inilti çıkarıyorum. "Belki de bugün bir istisna yapmalıyız."

Kıkırdıyor. "Benim muhtaç küçük *kiska*'m, eğer bana kalsaydı, seni insanoğlunun bildiği her lanet pozisyonda memnuniyetle becerirdim. Ama şimdilik-" Klitorisimi küçük daireler çizerek ovalamaya başlıyor ve karnımda alçak ve sıcak bir basınç oluşuyor. "-dikkatli olmalıyız."

"Umursamayıcı siktir et-oh, *Tanrım!*"

Tam orgazmın eşiğindeyken parmaklarını çekiyor. Onu kaybettiğimi anında hissediyorum ama tekrar nasıl konuşacağımı hatırlayana kadar hastane yatağının korkuluklarını sıkıyorum. "Fikrini mi değiştirdin?" Nefes nefese alay ediyorum. "Sıra bende mi?"

Bana şımarık bir sırıtış attı. "Pek sayılmaz." Sonra beni dizlerimin altından tutuyor ve amım yüzüne çarpana kadar kendisine doğru çekiyor. "Şimdi, sus. Yemek yerken sessizliği severim."

Ben daha akıllıca bir yanıt düşünmeden, dili amımın şiş dudaklarının üzerinden geçiyor ve gözlerim irkilerek kapanıyor. "*Ohh...*"

Çıglık atmamak için bir parmak eklemimi ağzıma sokuyorum. Artık malikanede değiliz; bir hastanedeyiz. Bitişik koğuşları olan. Diğer hastalar. Elleriyle panolarla dolaşan doktorlar.

Akıllara durgunluk veren orgazmlar için pek de uygun bir ortam değil.

Ve yine de tam olarak sahip olduğum Şey bu. Akıllara durgunluk veren orgazmlar. *Üç tane*, birbiri ardına, her biri bir öncekinden daha Şiddetli. Hastaneye yatışlar arasında bu o kadar da kötü değil. En son bu ölüm evlerinden birinde kaldığım zamandan kesinlikle daha iyi.

Uri geri çekilip beni kolunun kıvrımına sıkıştırdığında sırlıslıklam olmuştum. Tam nefesimi toplamayı ve giysilerimi toparlamayı başarmıştum ki kapının çalındığını duyduk.

Dr. Grigory yanında iki hemşireyle içeri girdi. Aklının nerede olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Günaydın," diye cıvıldıyorum titrek bir sesle. Hâlâ damarlarımdan bal gibi sızan çoklu orgazmın etkilerini hissediyorum.

Bana zoraki bir gülümseme veriyor ve Uri'ye doğru hızlı bir bakış fırlatıyor. "Seni muayene edelim, olur mu?"

Görünüşe göre bugün doğrudan işe koyulacak. Muayeneyi sessizce yapıyor, iki hemşire de başında nöbetçi gibi bekliyor. Bir gecede bir Şeylerin değiştiği umuduna tutunarak bize iyi bir Şeyler söylemesini bekliyorum.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Sonunda, daha fazla dayanamadığımda, soruyu doğrudan soruyorum. "Bizim için iyi haberlerin var mı?"

Dr. Grigory panosuna bakıyor ve ben içgüdüsel olarak bunun kötüye işaret olduğunu biliyorum. İyi haber olsaydı, bize doğrudan söylerdi.

Doktor boğazını temizler. "Üzgünüm, Alyssa. Bir bebeğin hayati değerleri oldukça düştü. Müdahale olmadan daha iyi olacağından şüpheliyim. Korkarım ikinizin de bir karar verme zamanı geldi."

Uri'ye bakıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzü fırtınalı ve düşünceli. "Seçeneklerimiz şimdi ameliyat olup iki bebeği de doğurmak mı yoksa bekleyip umut etmek mi?"

Dr. Grigory başını sallıyor. "Tıbbi tavsiyem? şimdi içeri girip bebekleri sezaryenle doğurtacağız. Otuz haftaya yeterince yaklaştınız.

Zayıf bebeğin hayatta kalma şansı var. Sizin için de risk daha düşük olacaktır."

"Tamam," diye karar verdi Uri, bana doğru bakmadan. "O zaman y a p a l ı m . "

"Bekle!"

Hem Uri hem de doktor sertçe bana dönüyor. Dr. Grigory elindeki panoyu bırakıp ayağa kalktı. "Alyssa, bu hamileliğe devam edersen sürekli yatak istirahatinde olman gerekecek. En ufak bir sorun erken doğuma ya da fetal sıkıntıya neden olabilir."

"Ama bunu yaparsam, daha zayıf olan bebeğin biraz daha büyüme, güçlenme şansı olacak. Değil mi?"

Dr. Grigory acı içinde inliyor. "Şey, evet, teorik olarak konuşursak-" "O zaman bekleyeceğim."

"Alyssa-"

"Bana bir sayı verin. Üzerine bir rakam koyun, o zaman kesin kararımı vereceğim."

Bir numara seçmektense bir parmağını feda etmeyi tercih ediyormuş gibi ileri geri dönüyor. "Alyssa-" tekrar deniyor.

"*Lütfen*," dedim. "Uzman görüşünüze göre, bana sadece eğitimli bir tahmin verin."

İç çekiyor, omuzları öne doğru düşüyor ve o lanet olası pano parmaklarının arasında gevşekçe sallanıyor. "Yüzde otuz. En fazla kırk."

Başımı salladım. "O zaman sanırım beklemeliyim. Bunu yapabilirim. Doğma zamanları gelene kadar bu bebekleri güvende tutabilirim."

"*Ty, dolzhno byt', shutish' nado mnoy!*" Başım, bana şaşkınlık ve öfkeyle bakan Uri'ye doğru dönüyor. "Sen ciddi misin lan?"

Dr. Grigory boğazını temizler ve "İkinize biraz zaman vereceğiz" diye mırıldanarak çıkışa doğru geri çekilir. Sonra o ve hemşireleri, yanan bir binayı temizleyen fareler gibi odadan dışarı fırlıyorlar.

Kendimi yatakta dik tutuyorum. "Bu bebekleri şimdi doğurtmalarına izin verirsem, yüzde altmış ıla yetmiş ihtimalle birini kaybedeceğiz!"

"Ve eğer o bebekleri şimdi doğurtmalarına izin vermezsek, yine de bir bebeği ve seni kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacağız."

Çenemi düzeltiyorum. "Bu riski almaya hazırım." "Hayır."

Gözlerim kocaman oldu. "Hayır mı?"

"Hayır diyorum," diye homurdanıyor Uri. "O bebeklerin babası olarak-"

"Canın cehenneme! Sen baba olabilirsin, ama *ben* anneyim ve onları taşıyan *benim*. Benim bedenim, benim kararım!"

Uri'nin elleri yumruk şeklinde sıkılmış. Gözleri tehlikeyle parlıyor - ve bir zamanlar, o böyle bakarken söylediği her şeyi yapardım.

Ama işler değişt i. Artık çitin üzerinde sallanan korkak küçük kız değilim. Oyun bir seviye yükseldi, riskler arttı ve yol boyunca bir yerlerde Uri bana nasıl daha güçlü olacağımı gösterdi. Yerimde nasıl duracağımı.

Artık karşı geldiğim için sadece kendini suçluyor. O ne kadar korkutucu olursa olsun, benim çocuğumu kaybetme korkum daha büyük.

Elimi tutarken "Yapma bunu," diye homurdanıyor. "Yapma bunu. Yine de bir bebeğimiz olacak. Ve eğer istediğin buysa daha fazlasını da yapabiliriz. Bu süreçte senin hayatını riske atmak istemiyorum."

Bu şimdiye kadar yaptığı en içten istekti. Ve eğer bir kız kardeşimi kaybetmemiş olsaydım, beni ikna etme şansı olabilirdi. Ama bu haliyle başka bir karar veremeyeceğimi biliyorum.

"Bu benim seçimim, Uri. Senin onayına ya da iznine ihtiyacım yok; sadece desteğine ihtiyacım var."

Gözleri soğudu. Elim i bıraktı. Bildiğim bir sonraki şey, odadan hışımla çıktığı. Arkasından ne kadar umutsuzca seslensem de

kal.

Kapı kapanmadan önce bana bir bakış bile atmadı.

URI

Bütün amacım Alyssa'ya seçimi hakkında ne hissettiğimi göstermek için dışarı fırlamaktı. Ama sadece kapısının önündeki koridora kadar gidebildim. Ondan daha uzağa gitmek kalbimi yerinden sökmek gibi geliyor. Bu yüzden bir aşağı bir yukarı yürüyorum, hastaneden gerçekten ayrılmayı haklı çıkaramıyorum. Odasının görüş alanından çıkmak bile imkansız.

Gerçek şu ki, ona ne kadar kızgın olursam olayım, ne kadar mantıksız davrandığımı düşünürsem düşüneyim, kendimi onu terk etmeye ikna edemiyorum. Şimdi olmaz. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Yapabildiğim en fazla şey, kafese kapatılmış bir canavar gibi koridorlarda dolaşmak ve geçerken kapısına öfkeli bakışlar fırlatmak.

Hemşireler benden uzak duruyor ve elinde iki fincan kahveyle koridorda yürüyen Nikolai'ye kadar kimse bana yaklaşmaya cesaret edemiyor. Yüzüme bir kez baktı ve bana bir fincan uzattı. "Şu anda kafein içmen gerektiğinden emin değilim ama al bakalım."

Fincanı alıp bir yudum içiyorum. Sert, tam sevdiğim gibi. İnerken de yakıyor, tam istediğim gibi.

"Bana neden hastaneyi yakmak ister gibi görüldüğünü söyleyecek misin?" Tam o sırada bir hemşire yanımdan geçiyor ve bize irkilmiş, şaşkın bir bakış fırlatıyor. Nikolai de ona mahcup bir sırıtışla karşılık veriyor. "Sadece lafın gelişi, merak etmeyin."

Koridorda ilerlemeye devam ederken pek de sakinleşmiş görünmüyor.

"Alyssa mı?" diye soruyor tekrar yalnız kaldığımızda. "O iyi mi? Bebekler mi?"

Hayal kırıklığımla nefes almaya çalışıyorum. "Grigory bebeklerin şimdi doğurtulması gerektiğini düşünüyor. Alyssa ve bebeğin daha sağlıklı olması için en iyi şansın bu olduğunu düşünüyor."

Nikolai kaşlarını kaldırır. "'Daha sağlıklı bebek' mi?"

İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kahvenin acı tadı dilimde motor yağı gibi kalıyor. "Zayıf bebek başaramayabilir."

"Peki Alyssa ne düşünüyor?"

"Alyssa beklemek istiyor." Dişlerimi sıkıyorum ve devam etmeden önce öfke dalgasının biraz azalmasını bekliyorum. "Zayıf bebek güçlenene kadar dayanabileceğini düşünüyor."

Nikolai'nin şu anda benim hissettiğim kadar öfkeli görünmemesi beni kızdırıyor. Aslında, anlayışlı gibi görünen bir ifadeyle başını sallıyor. "İkinci bebek için elinden gelenin en iyisini yapmak istiyor."

"Kendi hayatı pahasına mı?" Tıslıyorum. "Hamileliği yüksek riskli, Nikolai. Bebeklerden biri fetal sıkıntı yaşarsa, enfeksiyon ve ciddi kan kaybıyla sonuçlanabilecek acil bir sezaryenden bahsediyoruz. *Ölebilir.*"

"O bir anne," diyor Nikolai basitçe. "Elbette bunun değerli bir risk olduğunu düşünecektir."

"Doktorların ona aksini söylemesi gerekiyordu. Grigory'yi yıllar önce Norilsk'e göndermeliydim."

Nikolai bir yudum kahve içerken öksürüyor. Norilsk tüm Rusya'daki en donmuş, en izole bok çukuru. Bu hafife alınacak bir tehdit değil. "Grigory yıllardır bizimle birlikte. İşini bilir."

"Hepsini kurtarmazsa ona bokunu *yedirmek* üzereyim."

Kardeşim iç çekerek omzuma vuruyor. "Anlıyorum; korkuyorsun. Ama şu anda ona destek olmalısın. Onunla savaşıp hiçbir yere varamazsın."

Ona ters ters bakıyorum. "Tabii ki onun tarafını tutuyorsun. Siktiğimin rakamları."

"Onun tarafı' mı?" Nikolai itiraz eder. "Burada ' taraflar' olduğunu bilmiyordum. Artık hepimiz tek bir aileyiz, Uri."

"Buna inanmamı mı istiyorsunuz?"

Kaşları daha da yukarı kalkıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Alyssa'ya ne kadar yakınlaştığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Uzun konuşmalarınız, aranızdaki şakalar, ona bakışınız?"

Gözleri önce şokla büyür. Sonra öfkeyle daralıyor. "Az önce kustuğun o aşağılık boku bir yanıtla onurlandırmayacağım bile. Sen benim kardeşimsin; o da benim arkadaşım. O bebekleri taşıyan anne olarak, Alyssa'nın ne yapmak istediği, ne kadar süreyle taşımak istediği ve onları bu dünyaya nasıl getireceği konusunda son kararı verme hakkına sahip olduğuna inanıyorum."

Ona ters ters bakıyorum. "Ondan nefret etmeni tercih ederdim."

Şu anda en iyi halim olmadığımın acı bir şekilde farkındayım, ancak korku başka türlü sahip olabileceğim sakinliği gölgeliyor. Konsantre olabildiğim tek şey, bunların hiçbirisi üzerinde kesinlikle hiçbir kontrolüm olmadığı gerçeği ve bu bende bir şeyleri kırıp dökme isteği uyandırıyor.

Nikolai savunmaya geçercesine, "Alyssa'dan asla nefret etmedim," dedi. "Sadece onu bu tür bir durumun içine sokmaktan kaçınmak istedim. Dünyamıza bir sivili dahil etmenin sorumlu bir karar olduğunu düşünmedim. Ve bakın o zamandan beri neler oldu- belli ki haklıymışım."

"O zaman tüm bunlar benim hatam, bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Kafanı kışından çıkar, Uri! Seni suçlamıyorum; kimseyi suçlamıyorum. Olan oldu. İçinde bulunduğumuz durum bu ve sen nasıl bir adam olmak istediğine karar vermek zorundasın. Anlamıyor musun? Bu seninle ilgili değil. Bu Alyssa ve o bebeklerle ilgili. Taşıdığı bebekleri düşünüyor ve kendini ve kız kardeşini görüyor. İkizlerden birini kaybetmek Ziva'yı tekrar kaybetmek gibi. Sence neden

ikisini de kurtarmaya bu kadar kararlı? Çünkü kız kardeşini kurtaramadı!"

Lanet olsun. Uyanmanız için acı gerçeklerin yüzünüze vurulması gibisi yok.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Nikolai bana ihtiyatla bakıyor. "Senin için adım atma zamanı, küçük kardeşim. Etrafındaki her küçük şeyi kontrol edemediğinde neler yapabileceğini görmenin zamanı geldi."

"Seninle Ziva hakkında mı konuşuyor?" İsteksizce sordum.

Omuz silkiyor. "Onunla annemi ve Otets'i kaybetmek hakkında konuşuyorum. O da bana kız kardeşini kaybetmekten bahsediyor. *Arkadaşlar* böyle yapar."

Daha önceki suçlamalarım için göğsümde bir cam kırığı gibi küçük bir suçluluk hissediyorum ama hala çok dik kafalıyım, çok öfkeliyim, herhangi biri için gerçekten özür dileyemeyecek kadar *kendimim*.

Yani, yakın oldukları için mutlu olmalıyım. O benim kardeşim ve o da benim... benim...

İçimde derin ve içgüdüsel bir şey kıpırdanırken Alyssa'nın koğuş kapısına doğru dönüyorum. Tek kelime etmeden, yarısı içilmiş kahve fincanımı Nikolai'nin boştaki eline itiyorum ve uyuşuk bir şekilde Alyssa'nın koğuşuna sürükleniyorum. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın ısınamıyormuş gibi dirseklerini karnına doğru sıkıca tutuyor.

"İyi misin?" Odaya girerken sordum.

Burnunu çekiyor ama cevap vermiyor.

Yaklaşmaya çalışıyorum. Ona doğru attığım her adım bir öncekinden daha zor. Sanki bir kara deliğin içine çekiliyorum, ne kadar denesem de kendimi alamıyorum. Sadece mutlu bir unutuluş. Kaçınılmaz. Amansız.

Alyssa da aynı baskının bizi tükettiğini hissediyor gibi görünüyor. Ben daha odanın yarısını bile geçmeden dudaklarından çılgınca sözler dökülüyor. "Eğer beni bu hamileliğe devam etmekten vazgeçirmeye çalışmak için geri geldiysen, hiç zahmet etme Uri, çünkü böyle bir şey olmayacak. Ben-"

"Buraya bunun için gelmedim." "Oh."

Şaşırmış görünüyor. "Tamam o zaman."

"Sana işleri senin istediğin gibi yapacağımızı söylemek için buradayım." Bu sözler dilimden dökülürken asit gibi geliyor ama yine de kendimi onları söylemeye zorluyorum. "Kararını destekleyeceğim."

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. *Ama-*" Yüzündeki gülümseme hemen kaybolur. "-Sadece bir şartla."

"Hangisi?" "Evlen

benimle."

Bir süre bana boş boş baktı. "Pardon?"

"Benimle evlenmeni istiyorum," diye tekrarlıyorum. "Bu hamileliğe devam etme konusundaki saçma ve pervasız kararını kabul etmemin koşulu bu."

Çenesi düştü. "Az önce bana evlenme mi teklif ettin?" Sanki başka bir şey giymesi gerekiyormuş gibi hastane bornozuna bakıyor. "Burada mı? Şimdi mi? *Bu* şekilde mi?"

"Ne zaman daha iyi? Nerede daha iyi?" Son mesafeyi de geçip onun yanında duruyorum. Tek istediğim ona dokunmak, sıcaklığını içimde hissetmek ama sanki görünmez bir şey beni biraz daha geride tutuyor. "Seninle evlenmek istiyorum. Bu işe karı koca olarak birlikte girmemizi istiyorum. Benim olmanı istiyorum, Alyssa."

Alt dudağı titremeye başlar. "Uri..."

"Bir saat içinde bizi evlendirecek birini bulabilirim. Hatta güzel görünmesini istiyorsan koğuşı bile dekore edebilirim."

Gözyaşları o göz kamaştırıcı gözlerinde sabah çiği gibi birikiyor. "Peki ya arkadaşlar ve aile? Polly ve Lev? Elle?"

"İstediğin buysa hepsini hemen buraya getiririm." "Bunu *bugün mü* yapmak istiyorsun?"

Başımı salladım. "Seni karım yapmak için bir gün daha beklemeyi reddediyorum. Bu benim şartım. Kabul ediyor musun?"

Uzun, nefessiz bir an boyunca konuşamıyor gibi görünüyor. Ama sonra eli benimkine kayıyor. Gözlerini kırpıştırıyor ve gülümserken yanağından bir damla yaş süzülüyor.

"İstiyorum."

ALYSSA

Ben evleniyorum. Aklıma yatması için birkaç kez kendime tekrar etmem gerekiyor.

Ben evleniyorum.

Ben *evleniyorum*.

Evleniyorum!

Uri çiçekçiyle telefonda konuşup hastane şapeli için çiçek a y a r l a r k e n ben de Elle'i arıyorum. "Hey, sen," diye cıvıldıyor. "Nerede olduğunu merak ediyordum.

."

"Elle, büyük haberlerim var."

"Hayatın şu noktada lanet bir film gibi, değil mi?"

Bir kahkaha patlaması dudaklarımdan kaçıyor. Bu sabah karşı karşıya kaldığım seçim düşünüldüğünde, aynı gün içinde bu tür bir mutluluk coşkusu yaşayacağımı düşünmemiştim. Hayat bir film değil, frenleri kaldırılmış bir hız treni.

"Öncelikle, hastanedeyim."

Bir süre sessizlik oldu. "Tamam, şimdi mutluluk çok daha az anlam ifade ediyor." Onu suçlamıyorum; hastanelerden ne kadar nefret ettiğimi biliyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Yani, hem evet hem hayır. Bu... karmaşık."

"Her zaman öyle değil midir?"

Haklı olduğu bir nokta var. Bir nefes alıyorum ve açıklamama başlıyorum.

"Hamileliğim yüksek riskli. Bebeklerden biri diğeri kadar hızlı gelişmiyor."

"Aman Tanrım-"

"Ama sorun değil," diye araya girdim yenilenmiş bir kararlılıkla. "Çünkü bu bebekleri benim dışımda yaşayabileceklerinden emin olmak için yeterince uzun süre içimde tutacağım. *İkisini de.*"

"Doktorların önerdiği bu mu?" "*Ben buna karar*

verdim, Elle."

"Hon-"

"Dinle Elle, seni ölesiye seviyorum ama senden onay ya da tavsiye istemiyorum. Ben kararımı verdim. Arıyorum çünkü bir saat içinde evleniyorum ve senin nedimem olmanı istiyorum. Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama burada olman benim için dünyalara bedel." Sessizlik uzadıkça uzuyor. "Um... Elle?"

"Yanlıışsam düzeltin ama *evleneceğinizi* mi söylemişsiniz?!" "Evet, doğru."

"Uri'ye mi?"

"Hayır. Prens William'a. *Tabii ki* Uri'ye." "Yüce

Tanrım!" Elle haykırıyor.

Gülüyorum. "Bu bir '*evet, memnuniyetle baş nedimen olurum*'

mu?" "Evet! Evet! Evet, memnuniyetle baş nedimen olurum."

"Harika," diye bağırdım. "St. Mary's Memorial Hastanesi'ndeyim. Yedinci kat, üçüncü koğuş, on yedi numaralı oda."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Elle. Endişeyle volta attığını duyabiliyorum. "Tüylerim diken diken oldu. Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Bu ikimiz için de geçerli." "Bir saat mi?"

"Uri beni karısı yapmadan bir gün daha beklemek istemediğini söyledi."

"Kahretsin!" diye ıslık çalıyor. "Bu iyi bir replik. Tamam, ilk iş olarak baş nedime şapkamı takmalıyım. Yapmamı istediğin bir şey var mı? Hastaneye gelmeden önce bir şey alayım mı?"

"Aslında, evet."

"Vur bana. Herhangi bir şey. Söyle ve senin olsun. Yemek, makyaj, hatta-" "Bir gelinliğe ihtiyacım var."

Elle kıkırdamaya başladı. "Bu çok fazla baskı, bebeğim."

"Sana güveniyorum. Elbisemi senden daha iyi seçecek kimse yok. Sadece yedi aylık hamile olduğumu unutmayın."

Uzun, yorgun bir nefes verir. "Tamam. Kullanıyorum. Korkuyorum ve kesinlikle ülser olacağım, bunun için hastane faturasını sana göndereceğim, ama hallediyorum. Yakında görüşürüz! Seni seviyorum, Lys."

Telefonu kapattığımda Uri'nin bana eğlenen bir sırıtışla baktığını görüyorum. "Sesi heyecanlı geliyordu. Odanın öbür ucundan çığlıklarını duyabiliyordum."

"Öyleydi. Giymem için bir elbise getirecek. Bunun bir av tüfeği düğünü olduğunu biliyorum ama güzel görünmek istiyorum." Koca göbeğime bakıyorum. "Bu koca göbekte ne kadar güzel görünebilirim o kadar."

Hırlıyor ve gözlerindeki sıcaklık patlayan bombalar gibi parlıyor. "Bana kalsa, sırf seni çocuklarımla kıvrımlı kıvrımlı görebilmek için hiçbir şey giymeden evlenirdin, *kiska*."

Uri'nin gözleri kadar ben de kızarıyorum. "Herkesin içinde böyle konuşma," diye mırıldanıyorum. "Bana mantıksız şeyler yaptıracaksın."

Kıkırdıyor ve elimi tutuyor. "Peki ya ailen? Eğer burada olmalarını istiyorsan, onları bir arabayla aldırabilirim."

Utaniyorum. Son bir saatin telaşı ve heyecanı içinde ailemi tamamen unutmuştum. "Kahretsin. Onları düşünmemiş olmam çok mu kötü?"

"Son sekiz ayda sizi sadece iki kez kontrol ettiklerini düşünürsek, bunun tamamen haklı olduğunu söyleyebilirim."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Hamile olduğumu bile bilmiyorlar," diye fısıldıyorum. "Onları seninle tanıştırmak için doğru ortam olduğunu sanmıyorum. Onlara daha sonra anlatırım."

"Evlendikten sonra mı? Yoksa bebekler doğduktan sonra mı?" Kaşlarımı çattım. "İkisinden biri. Sonra karar veririm."

Kapı hızla açılıp Polly içeri daldığında yine kıkırdıyordu. "Aman *Tanrım!* Bunu gerçekten yaptığınıza inanamıyorum. Hem de lanet olası bir hastanede!" Kollarımı uzatıyorum ve o da kollarıma atlıyor. "Artık kardeş olacağız!"

İtiraf etmeliyim ki, o bunu söylediğinde içimde bir sızı hissediyorum. *Kardeşim*. Polly'yi seviyorum tabii ki. Keşke Ziva da burada olsaydı.

Kendimi ondan ayırıyorum ve onu bir kol boyu uzakta tutuyorum. "Polly, makyajımı ve saçımı yapar mısın?"

"Tabii ki!" diyor heyecanla.

İlk kez kendisi gibi görünüyor ve konuşuyordu. Kaçırılmadan önce olduğu gibi. Uri ve benim, onun kendini yeniden güvende, sakin ve mutlu hissetmesine küçük de olsa katkıda bulunduğumuzu düşünmek kalbimi ısıtıyor.

"Ama *önce*," dedi Polly ağabeyine dönerek, "senin gitmen gerek."

"Gitmek mi?" diyor kaşlarını çatarak. "Neden?"

"Damat düğünden önce gelini göremez, unuttun mu? Ve siz her zamanki 'falan filan, ben kendi kurallarımı koyarım' çünkü ben çok

büyük ve sert' saçmalığı, hiç zahmet etmeyin. Bu bir gelenek ve biz de buna saygı göstereceğiz. Şimdi, *defolun*."

Uri gülerek alnıma bir öpücük bırakıyor ve kapıdan çıkıyor. Polly spor çantasından bir şeyler çıkarmaya başladı ve ben istesem de istemesem de beni hazırlamayı planladığına dair içimde sinsi bir şüphe uyandırdı.

"Lev nerede bu arada?"

"Nikolai ve Dimiv ile birlikte şapelde. Hazırlanmalarına yardım ediyor. 'Yardım ediyor' derken, köşede oturmuş telefonunda video oyunları oynuyor demek istiyorum."

"O iyi olacak mı? Tören sırasında falan?"

"Mum yakmayacağız ve küçük bir tören olacak, bu yüzden ona bir şey olmaz. Bunların hiçbiri için endişelenme, tamam mı? Bugün *senin* günün. Bırak gerisini biz halledelim."

URI

"Lanetleneyeceğim!" Dimiv dönüştürülmüş kilise şapeline girdiğinde haykırır.

Burası büyük bir değişim geçirmiş. Bir zamanlar yavan, özelliksiz bir oda olan yer şimdi beyaz güller ve tavana yıldızlar gibi dizilmiş peri ışıklarıyla süslenmiş. Taze ve güzel kokuyor ve hava sıcaklıkla dalgalanıyor. Nikolai'nin sipariş ettiği pasta birkaç dakika önce geldi ve köşedeki bir taburenin üzerinde gururla duruyor. İki minik figür, smokinli bir damat ve beyaz elbiseli, kızarmış bir gelin, pastanın üstünü süslüyor.

Hayatımda gördüğüm en ucuz şey.

Mükemmel.

"Buna inanamıyorum," diye düşünüyor Dimiv. "Benim ebedi bekar kuzenim evleniyor."

Elindeki votka şişesine bakarak gülüyorum. "Yüzükleri senin alman gerekiyordu, seni sarhoş piç."

Ceketinin cebinden küçük siyah bir kese çıkarıp uzatıyor. "Çoklu görevlerde her zaman iyi olmuştumdur. İki som altın alyans ve kadeh kaldırmak için mükemmel bir votka."

"Kadeh kaldırmak için vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

Alay ediyor. "Kadeh kaldırmak için her zaman zaman vardır. Özellikle de bunun gibi hayırlı **B i r** olayı kutlamak için. Nikolai nerede? Bunu yapamayız.

onsuz."

"Nikâh memurunu getiriyor. Yakında burada olurlar."

"O zaman sik onu," diyor şeytani bir sırıtışla. "Hadi şu bebeği kendimiz açalım."

Şişeyi açıyor ve iki kadeh votka dolduruyor. "Biliyor musun, her zaman Nikolai'nin ilk evlenecek kişi olacağını düşünmüşümdür."

"Evet. Bu ikimiz için de geçerli."

Dimiv kadehini havaya kaldırır. "Pek çok şekliyle evliliğe. Ve getirdiği tüm kıvrımlara ve dönüşlere. Hız treniniz olmasını istediğiniz her şey olsun."

"Bunu hangi fal kurabiyesinden çaldın?" Alay ediyorum.

Kuzenim içkisini geri atıyor ve hemen yeniden dolduruyor. "Evlilik beni şair yaptı," diyor göz kırparak. "Başka biri için lanet olası Moskova'ya taşınacağımı gerçekten düşünüyor musun? Dagmara benim tüm dünyamı, hayata bakış açımı değiştirdi. Babalarımız övgü almaktan hoşlanırdı ama o beni bir adam yaptı."

El değmemiş içkimi düşünceli düşünceli parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. "Eskiden senin deli olduğunu düşünürdüm. Amerika'yı terk etmek, Rusya'ya taşınmak, hepsi bir kadın için."

Dimiv sırıtıyor. "Peki ya şimdi?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Ve şimdi... Hala aynı şeyi düşünüyorum."

Kahkahalarla gülüyor. "Neredeyse on yıllık bir evliliği olan bir adamdan alın: onu mutlu edin. O her zaman haklıdır ve sen her zaman haksızsın. Mutlu eş; mutlu hayat. Bunu unutmayın ve uzun, çok uzun bir süre evli kalın."

Bu kötü bir tavsiye değil; sadece bana göre değil. Savaşmak beni bugüne, bu kadına getiren kaygan bir yokuştur.

"Teşekkürler kuzen. Bunun için burada olmana sevindim."

"Bunu hayatta kaçırmazdım." Işıldıyor ve ikinci kadehi yuvarlıyor. "Sanırım artık damadın hazırlanma vakti geldi." O

arka sırayı işaret ediyor. "Takım elbise orada çantanın içinde. Özel oda koridorun biraz aşağısında. Git güzelleş ama bu sefer ruj sürerken dikkatli ol."

Kıkırdayarak Dimiv'in omzunu sıvazlıyorum, takım elbisemi alıyorum ve hastanenin bakımlı bahçelerine bakan özel odaya giriyorum. Giyinirken pencereden dışarı bakıyor, bu anın gerçeküstülüğünü kavramaya çalışıyorum. Düğünüm için giyiniyorum. Evleneceğim. Bir saat sonra bir *karım olacak*.

Alyssa'dan önce istediğimi düşündüğüm bir şey değildi.

Şapele geri döndüğümde Dimiv'in kürsüde bizi evlendirecek olan nikâh memuruyla hararetli bir şekilde sohbet ettiğini görüyorum. Yemin ederim kuzenim bir heykelin bile kulağını çekebilir. Onu gevezelikle baş başa bırakıp şapelin kapısında beliren Nikolay'a dönüyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diyorum yanına gittiğimde. "Neredeydin?" "Gelini kontrol ediyordum. Olağanüstü görünüyor."

Onu daha önce görmüş müydü? Elbisesiyle mi? Bu beni rahatsız ediyor. Ama bugün merhametli olmaya hazırım. Ne de olsa bugün benim düğün günüm.

"Her şey yolunda mı?"

Nikolai başını sallar. "Evet. Belgeler burada. Bu işi yasal hale getireceğiz."

Gülümsüyorum. "Bu arada sen benim

sağdıcımsın." "Öyle mi?"

Koluna bir tokat attım. "Başka kim olacak?"

Kucaklaşıyoruz, aynı anda birbirimizin sırtını sıvazlıyoruz. Nikolai kürsüye doğru dönerken biraz ağlamaklı görünüyor, o duygusal piç kurusu. "Polly'ye bir mesaj göndereceğim, ona olduğumuzu söyleyeceğim."

O daha cümlesini bitirmeden kapılar açılır ve Polly ortaya çıkar. Sorun şu ki, nefes nefese ve gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Hemen gerildim.

"Pol! Ne oldu? Alyssa mı? Bebekler mi?"

"Tam olarak bilmiyorum. Alyssa seninle konuşmak istiyor."

"Bir sorun mu var?"

Kaşları sıkıca birbirine yaklaşıyor. "Evet. Hayır. Emin değilim. Sadece git ve onunla konuş."

Daha fazla yarım cevap beklemeden şapelden hızla çıktım. Koridorda hızla ilerlerken neredeyse Dr. Grigory'ye çarpıyordum.

"Uri!" Yoluma çıkarken sarsılmış görünüyor. "Ben de tam seni bulmaya geliyordum. Sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Kaşlarımı çattım. "Bekleyebilir mi? Alyssa'nın bana ihtiyacı var."

Bu noktada çekip gidebilirdim. Ama doktorun yüzünde beni durduran bir şey vardı.

Bela okuyan bir şey. "Tamam,

devam et. Anlat bana."

Grigory'nin gözleri yanımdan geçip gidiyor. Omzumun üzerinden baktığımda Nikolai ve Polly'nin birkaç adım arkamda durduğunu görüyorum. Olduğu yerde kıpırdanıyor, umutsuzca rahatsız görünüyor. "Söyleyeceklerimi en iyi... özel olarak söyleyebilirim."

Evet.

Lanet olası bela.

Adım attığımız bitişikteki küçük odada kapı arkamızdan kapandıktan sonra bile ayaklarını sürüyerek garip bir dans yapıyor.

"Grigory," diyorum sabırsızca, "şu lanet işi hallet."

Doktorun yanakları kızardı. Gözleri yüzüme kayıyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor. Elindeki dosyayı tekrar tekrar çevirip duruyor, sanki kelimeleri sayfadan çekip çıkarabileceğini düşünüyor. Önündeki damgalı ismi fark ediyorum. ***Alyssa Walsh.***

Sahiplenme ve aciliyetin beklenmedik bir kombinasyonunu hissediyorum. Çok uzun süre Alyssa Walsh olmayacak. Koridorda kısa bir yürüyüşten sonra onu Alyssa Bugrov yapacağım. O benim olacak.

Tek bir aile; tek bir isim. Tek bir gelecek.

"Tanrı aşkına, Grigory," diye hırlıyorum. "Bütün gün bekleyemem. İhtiyacım var-"

"Bir test yaptık," diye ağzından kaçırıyor. Yine ayaklarını garip bir şekilde karıştırıyor. "Erken doğum yapmak zorunda kalabilecek tüm kadınlara uyguladığımız, invaziv olmayan bir test. Çocuğun genetik yapısını kontrol etmek için, ama daha çok kan nakli durumunda bebeğin kan grubunu kontrol etmek için."

"Burada bir sorun göremiyorum, Doktor."

Tüm yüzü lekeli, şakaklarında ve üst dudağının üzerinde ter boncukları var. "Uzun zamandır Bugrov Bratva'nın doktorluğunu yapıyorum," diye fısıldıyor boğuk, resmi bir ses tonuyla. "Ve günün sonunda benim sadakatim size. Lütfen bunu unutmayın."

Kaşlarımı çattım. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Seni birçok kez tedavi ettim. Tüm yara izlerinizi ve ameliyatlarınızı, tıbbi geçmişinizi, genetik yapınızı ve kan grubunuzu biliyorum. Ve... Alyssa'nın bebekleri üzerinde yaptığım testlerin sonucu... *senin*... onların babası olmadığını gösteriyor." Gözlerini benimkilere dikti ve yutkundu, bu klostrofobik, nemli küçük odada duyulabilen tek ses buydu. "Özür dilerim, gerçekten. Ama emin olmak için testi iki kez yaptım."

İçgüdüsel olarak ileri doğru bir adım atıyorum ve Grigory geri çekiliyor, dosyayı aramızda gerçek bir kağıt kalkan olarak kaldırıyor. İsmi bana bakıyor, harfler kalın ve acımasız. **Alyssa Walsh**. Az önce isminin sonunda görebildiğim hayali Bugrov kaybolmuş gibi görünüyor.

Nabzım hızla atıyor, doktora arkamı dönüyorum. *Bu nasıl olabilir? Aylardır* benim çatım altında, benim gözetimim altında. Halkım dışında dış dünyayla hiçbir teması olmadı. Sobakin'in altında geçirmeye zorlandığı günler dışında-

Donuyorum. Vücudum soğuyor ve hemen Sobakin'in güvenli evine girdiğimde onu nasıl bulduğumu hatırlıyorum. Yalan söylüyordu.

Bir yatağa zincirlenmiş, kıyafetleri darmadağınık, o lanet canavar ona saldırmaya hazır bir şekilde bakıyordu. Onu kurtarmak için zamanında geldiğimi sanıyordum ama ya beni gerçeklerden korumak için yalan söylediyse? Ya en kötüsü çoktan olduysa? Ya bu onu ikinci kez ziyaret ediyse? Ya da üçüncüyse? Ya da dördüncüyse?

Mantığım devreye girmeye başladığında zihnim bu olasılıkla boğuşuyordu. Hayır.

-Bana o zamana kadar hamile olduğundan şüphelendiğini söylemişti. Birlikte rehin tutuldukları sırada Polly'ye de aynı şeyi söylemişti.

Yani Sobakin'in adamları onu benden çalmadan *önce* hamileydi.

Umutsuzca bu yapbozun kaçırdığım parçasını düşünmeye çalışıyorum. Orada görmediğim bir şey var. *Neyi görmüyorum?*

"U-Uri...?"

Grigory ile yüzleşmek için döndüm. "Bundan emin misin?"

Dosyayı bana uzattı. "Kendin gör. Sonuçlar kesin. O bebekler senin değil. Ama-"

Gözlerim ona kayıyor. "Ama?"

"Sizin ve onların DNA'larına dayanarak, babanın sizinle... yakın akraba olduğu anlaşılıyor."

Daha önce kafamın karışık olduğunu düşünüyordum ama bu seferki beni gerçekten şaşırttı. Dosyayı açtım ve kağıttaki sonuçlara baktım. Anlamsız şeyler okuyor da olabilirim. Sayıların, kelimelerin ya da sembollerin hiçbiri bana bir şey ifade etmiyor. Tiksinerek dosyayı kapatıyorum ve yere fırlatıyorum.

Grigory benden uzaklaşıyor. "Özür dilerim,

efendim." "Ne kadar yakın akraba?"

"Pardon?"

Kelimeler ağızımdan zehir gibi çıkıyor. Bunu yüksek sesle söylemek bile ihanet gibi geliyor. Genetik yapı yalan söylemez. Bilim yalan söylemez.

Diğer yandan kardeşler.

"Bir... kardeşten bahsediyor olmamız mümkün mü?" Grigory derin bir iç çekerek, "Evet, mümkün," dedi.

Yani Lev ya da Nikolai. İsimleri kafamda şekillendiği anda kim olduğunu anlıyorum. Lev bir yetişkinin vücuduna sahip olabilir ama akıllı bir çocukta. Ve Alyssa onunla bu çizgiyi asla aşmazdı.

Ama Nikolai?

Ani bir hafıza seliyle, odasına girdiğim her seferde ikisini birlikte oturmuş, aralarındaki bir şakaya gülerken ya da birbirleriyle duygusal bir hikâyeye paylaşıırken bulduğumu hatırlıyorum. Nikolai ona çocukluğumuzdan bahsetti. Benimle bile böyle şeyler konuşmaz. Ama Alyssa ile... kumda çizilmiş farklı çizgiler var. Ya da belki hiç yok.

Alyssa'nın bana Nikolai ile sadece arkadaş olduklarını söylediğini düşündüğümde ellerim yumruk oluyor. Aslında benim öfkeme kızmıştı. *Güven* kelimesi ağzından düşmüyordu. Sanki onun için bir anlamı varmış gibi. Sanki *onun* için bir anlamı varmış gibi.

Sikeyi
m.

Sikeyi
m.

SIKTIR
!

"Çekil yolumdan," diye tıslayarak kapıya yöneliyorum.

Grigory ateş hattımdan sıyrılmayı akıl etti ama ben ayrılmadan hemen önce gözleri bana dikildi. "Uri... hamileliğinin hassas bir döneminde. Onunla şimdi yüzleşmek iyi bir fikir olmayabilir."

Onunla yüzleşmek mi? Yapmak üzere olduğum şey bu mu?

Grigory'yi kenara itip odadan çıkıyorum. Evet, ben de *tam olarak* bunu yapmak üzereydim. Hassas bir durumda olabilir ama kendini oraya koyan da o. Ve şimdi, sonuçlarına katlanacak.

Benimle yüzleşecek.

Küçük hırsız bana bazı cevaplar verecek.

ALYSSA

İkizlere yedi aylık hamile olabilirim.

Kendimi şişkin, yorgun ve tamamen ağır hissedebilirim. Ama bu elbisenin içinde kendimi gelin gibi de hissediyorum.

Bu özel hastane odası ne kadar güzel olsa da, boy aynası yok, bu yüzden kendimi kandırıyor olma ihtimalim var. Ama kendimi iyi *hissediyorum*. Haftalardır ilk kez gerçekten kendim gibi hissediyorum.

Ama bunun birkaç dakika önce ailemle yaptığım telefon görüşmesiyle de bir ilgisi olabilir.

Arama kaydına göre konuşma yirmi yedi dakika otuz üç saniye sürmüştü. Özür dileyerek başladım ve bir açıklamaya geçtim. Onlara hamile olduğumu ve evleneceğimi söyledim.

Şok oldular. Sonra incindiler. Sonra da şaşırdılar. Ama anlayışlı olmak için ellerinden geleni yaptılar. Ve onların benim tüm hatalarımı kabul etmelerinde, sanırım ben de onlarınkini kabul edecek cesareti ve zarafeti buldum.

"Onunla neden daha fazla mücadele etmediğinizi hiç anlamadım. Herkes onun tedaviyi bırakacağı gerçeğini kabullenmiş gibiydi. Ondan vazgeçmişsin gibi hissettim."

Annem cevap verirken sesi titriyordu, "Tatlım, ondan vazgeçmedik. Sadece onunla savaşmanın, onunla geçirdiğimiz azıcık zamanı da elimizden alacağını fark ettik. Onunla birlikte olmanın daha önemli olduğuna karar

verdik.

onu son günlerinde mutlu etmek, kendimizi durum hakkında daha iyi hissettirmekten daha iyidir."

Sonra babam telefonu aldı ve kamerayı kendine çevirdi. "Tedaviye geri döndü çünkü sen istedin. Çünkü seni o kadar çok seviyordu. Ve sonunda..."

"Biliyorum. Yine de öldü. Ve kaçınmaya çalıştığı şekilde öldü - bir hastane odasında, bir sürü monitöre bağlı, uyuşturulmuş ve tamamen kendinden geçmiş bir halde." Bundan sonra biraz ağladım ve sonunda durduğumda, "Bu benim hatamdı. Bunu ona ben yaptım."

"Onu seviyordun," diye fısıldadı annem.

"Biz de onu seviyorduk," dedi babam. "Sadece onu farklı seviyorduk. Bazen bunun için bizi cezalandırdığınızı hissediyorduk."

Tamamen haklı değildi. Ama tamamen haksız da değildi. Ben özür dilediğimde onlar da diledi. Ziva'nın ölümünden hemen sonra yanımda olmaları gerektiği gibi olmadıkları için özür dilediler.

"Yer istedin," dedi annem. "Ama bunu sana asla vermemeliydik. Sanırım eninde sonunda kendi başına bize döneceğini düşündüm. Ama bu hiç olmadı."

"Şimdiye kadar," diye ekledi babam.

Atlantik Okyanusu'nda bir yerlerde bir yolcu gemisindeydiler. Ama birkaç hafta içinde döndüklerinde gelip beni göreceklerine söz verdiler. Yine de onlara hamilelik riskinden bahsetmedim. Sadece eve döndüklerinde onları görmekten mutlu olacağımı söyledim.

Sonunda telefonu kapattığımızda, Elle beni tutarken ve Polly etrafımda dolanıp her dakika bana mendil verirken ben biraz daha ağladım.

"İyi misin?" Elle sonunda sakinleştiğimde sordu. "Evet, sanırım."

"Keşke aynı şeyi makyajın için de söyleyebilseydim," diye iç geçirdi Polly.

Güldüm ve bu daha çok ağlamaya dönüştü. Polly sonunda elimi tuttu ve Uri'yi çağırıp çağıramayacağını sordu. "Belki onunla konuşmak yardımcı olur?"

"Hayır!" Elle haykırmıştı. "Damadın gelini düğünden önce görmesi uğursuzluk getirir."

Gözyaşlarımın arasından sııttım. "Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar kötü şanstın payımıza düşeni aldık. Sanırım kotamızı doldurduk." Sonra Polly'ye döndüm. "Aslında, onu benim için getirebilir misin? Onu görmek istiyorum."

Çünkü gerçek şu ki, o benim için Ziva neyse o oldu: gücüm, desteğim, her şey için sırtımı dayayabileceğim kişi.

Polly'nin onu almaya gitmesinin üzerinden birkaç dakika geçmesine rağmen ikisinden de hiçbir iz yoktu.

"Gidip bakayım mı?" Elle sorar.

Başımı salladım. "Burada olacaklar, merak etme. Bana aynayı uzatır mısın lütfen?"

Elime tutuşturdu ve ben de yenilenmiş halime bir göz attım. Ağlama büyüğü geçtikten sonra Elle makyajımı yeniden yapmama yardım etti. Şimdi yorgun da olsa yeniden bir gelin gibi görünüyorum. Tek ihtiyacım olan damadımı görmek ve o koridorda yürüyüp yeni geleceğimi gülümseyerek karşılamak için gereken gücü toplayacağım.

Keşke Ziva burada olsaydı. Ama onun yokluğuyla ilişkilendirdiğim üzüntü artık acıtmıyor. İyileşmiş gibi hissediyorum.

Kapı açıldı ve Polly içeri girdi. Uri'nin arkasında belirmesini bekliyorum ama o yalnız.

"Polly?"

Kötü görünüyor. Her zamankinden daha solgun, durmadan dudağını çiğniyor. "Üzgünüm, Lys. Tam arkamdaydı ama sonra Dr. Grigory sözümüzü kesti."

"Oh." O tanıdık, korku dolu nabız şakaklarımda hızlanıyor. "Nedenini biliyor musun?"

"Sadece Uri ile acilen konuşması gerektiğini söyledi. Ve özel olarak."

Elle ve ben bakışıyoruz. "Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor endişeyle.

Omuz silkiyorum. "Muhtemelen alakasız bir şeydir. Yani bebeklerle ilgili olsaydı, ben de konuşmanın bir parçası olurum, değil mi?"

Bu kez bakışan Polly ve Elle oluyor. İçten içe ürperiyorum. Bu, Dr. Grigory'nin Uri'yi bebekleri hemen doğurmam için ikna etmeye çalışmasıyla mı ilgili? Çünkü eğer öyleyse, doğru seçim olduğunu bildiğim şeyi savunmak için bir kez daha savaşa girmeye hazırım.

Polly boğazını temizledi ve yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum sıkı bir gülümsemeyle. "Şapel nasıl görünüyor?" "Oh, bayılacaksınız. Öyle görünüyor ki-"

BOOM!

Kapı pat diye açılıp Uri görüldüğünde ellerimi koruyucu bir şekilde karnıma koyuyorum. Üçümüz de kocaman gözlerle ona döndük.

"Kahretsin, Uri!" Polly tersledi. "Ne oluyor be?"

Cevap verme zahmetine girmiyor. Gözleri bana dikilmiş ve içlerindeki karanlık ürpertici. *Bir şeyler çok yanlış gitti.* Bana eskiden baktığı gibi bakıyor. Bana bir yabancıymışım gibi bakıyor. Bir şeytanmışım gibi. Çitinde sallanan bir hırsız.

Polly ve Elle'e parmaklarını şıklatır. "Çıkın dışarı," diye bağırır. "Hemen. Alyssa'yla konuşmam gerek."

Elle bana dönüyor, yüzünün her yerinde endişe okunuyor. "Alyssa-

"Git, Elle," diyorum sertçe. "Sorun yok."

Bir an tereddüt ediyor ama Polly elinden tutup onu odadan dışarı çekiyor. Uri yatağımın önünde volta atıyor ama yalnız kaldığımız anda duruyor. Sanki bana bakmak bile canını acıtıyormuş gibi bana bakıyor.

"Uri, beni korkutuyorsun," diyorum sesim titreyerek. "Neler oluyor?"

"Bana anlatmaya ne dersin?" diye tıslıyor.

"Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken sana nasıl bir şey söyleyebilirim? Polly, Dr. Grigory'nin bir şey söylemek için seni çektiğini söyledi. Sana ne söyledi?"

"Gerçeği."

Bana söylediği her kelime tırtıklı bir kenara sahipmiş gibi hissettiriyor.

"Gerçek mi?" Çaresizce tekrarlıyorum. "Neymiş o?"

"Şu anda senden istediğim şey bu."

"Uri-"

"Bu bebeklerin babası kim?"

Ağzım kapandı. Ne sorduğunu anlamam biraz zaman aldı. Çünkü kesinlikle bebeklerim hakkında konuşuyor olamaz, değil mi? Şu anda karnımda taşıdığım bebeklerden bahsediyor olamaz değil mi?

"*Hangi* bebekler?"

Gözleri öfkeyle parlıyor. "Yüce İsa." Karnımı işaret ediyor. "Şunlar."

Her zaman çocuklarımızdan bahsederken gösterdiği yumuşaklık, koruyuculuk ve şefkat nerede? Benimle sanki beni tanıımıyormuş gibi konuşuyor. Çocuklarımız hakkında sanki onun değillermiş gibi konuşuyor.

"Uri, Dr. Grigory'nin ne dediğini bilmiyorum ama-"

"Senin üzerinde testler yaptı," diye tersledi. "Bebeklerin kan

gruplarını kontrol etmek için." "Evet, evet yaptı."

Öfkeyle başını sallıyor. "Test sonuçları geldi. O bebekler benim değil. Onlar. Benim değiller. *Benim değiller.*"

Bir an sessizce ona bakıyorum. Sonra dudaklarımın arasından bir kahkaha balonu uçuyor. Bu bir tür hastalıklı şaka olmalı, değil mi?

"Ne sikime gülüyorsun?"

Kahkahalarım dilimde ölüyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum gözlerim kocaman olurken. "Ona gerçekten inanıyor musun?"

Kaşlarını çatması beni ürpertiyor. Aynı anda, keskin bir acı karnımdan yukarı doğru fırlıyor ve sonra kara tahtaya çakılmış çiviler gibi omurgamdan aşağı iniyor.

"Test sonuçları kesin, Alyssa," diye hırlıyor. "İnkâr edilemez. Geriye tek bir soru kalıyor: Ne zamandır kardeşimi beceriyorsun?"

Şimdi vücudumun yanı sıra başım da ağrıyor. "Uri, neden bahsettiğin hakkında *hiçbir* fikrim yok." Tanrı'ya şükür hâlâ oturuyorum, çünkü oturmasaydım düşüp bebekleri incitme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktım.

"Benimle kafa bulmayı bırak, Alyssa. Gerçek ortaya çıktı. Bundan hep şüphelenmiştim." "*Neyden şüpheleniyordun?*" Talep ediyorum.

"Ben ve Nikolai'den mi? Delirdin mi sen?!" "Yani inkar mı ediyorsun?"

"Tabii ki inkar ediyorum! Bu doğru değil. *Yıllardır* birlikte olduğum tek erkek sensin. Başka kimse olmadı!"

Yine de söylediklerimin tek kelimesini bile duymuyor. "Odaya her girdiğimde Nikolai'yle kıkırdayıp durduğunuz şey bu muydu?" Yüzü gök gürültüsü kadar sert ve acımasız. Tek yapmak istediğim onun öldürücü bakışlarından kaçmak. "İkinize güvenecek kadar aptal olan gafil boynuzluya gülüyordunuz."

İstemediğim gözyaşlarımı saklamak için başımı eğiyorum. "Lütfen beni dinle, Uri," diye yalvarıyorum. "Sakinleşmen gerek."

Demek istediğim, sakinleşmeye ihtiyacım var. Tüm bu lanet durumun sakinleşmesi gerekiyor. Aksi takdirde, anksiyetemin yüksek vitese geçeceğinden ve beni kaçınmak istediğim acil sezaryene doğru iteceğinden oldukça eminim.

"Sakinleşmek mi?" diye homurdanarak bana doğru geliyor. "*Hayır!*" diye bağırarak istiyorum. *Hayır! Lütfen!* Ama kelimeler daha dudaklarımdan çıkmadan eli boğazıma dolanıyor. Gerçek bir baskı yok; bana zarar vermiyor. Ama hareketi öyle. Arkasındaki duygu öyle. "Başından beri kardeşimi arkamdan becerirken nasıl sakinleşebilirim?"

Başımı sallamaya çalışıyorum ama eli hareket etmemi engelliyor. "Bu doğru değil," diye fısıldamayı başarıyorum titreyerek. "Nikolai'ye sor."

Dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor. Gözleri kararıyor ve beni serbest bırakıyor. "İnan bana, tam olarak yapacağım şey bu."

Vücuduma yeni bir acı dalgası yayılırken irkiliyorum. Ama o kadar kızgın ki farkına bile varmıyor.

Belki de artık umurunda değildir.

"O zaman git!" Panik beni ele geçirmeye başladığında bağıyorum. "Öfke nöbetini başka bir yerde geçir çünkü seninle konuşmaktan bıktım." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Bu bebekler *senin*. Ve eğer bana inanmamayı seçersen, o zaman senin yakınında olmakla ilgilenmiyorum. Şimdi, seni dışarı attırmadan önce git."

Gözleri irileşiyor ama öfkesi gözlerini terk etmiyor. Dönüp odadan çıkıyor ve ben kendimi ikinci darbeye hazırlıyorum.

Ama asla gelmez. Çünkü kapı kapanmadan önce, Elle ve Polly içeri koşar, ikisi de aynı endişe ve şaşkınlık maskelerini takmışlardır.

"Neler oluyor?" Elle soruyor.

Polly elimi tuttu. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, acı ve korku içinde nefes almaya çalışıyorum. Göğsüm ağırlaşıyor. Karnım da öyle. "Çıkarın şu elbiseyi üzerimden," diye soluyorum. "*Çıkarın şunu!*"

Elle ellerimi tutmaya çalışırken ben de korsenin bağlarını tırmalamaya başlıyorum. "Hey, Lys, sorun yok. Sakin ol. Her şey yoluna girecek."

Ona yanıldığını nasıl açıklayabilirim? Birkaç dakika önce sağlam bir zeminde duruyordum. Şimdi, bataklık beni altına çekiyor.

"Nefes alamıyorum," diye boğuluyorum çaresizce. "*Nefes* alamıyorum."

ALYSSA

Riiiiiiip.

Elbisenin yan tarafı yırtıldı. Elbiseyi üzerimden sıyrıp atarken kaybının yasını bile tutamıyorum. Kumaşın tenime değmesini bile istemiyorum. *Gitmesini* istiyorum.

Tam bir aptalım. Ne düşünüyordum ki? Güzel bir tören mi? Çifte düğün mü? Hayalimdeki kocayı mı? Bunların hepsi hayal gücümün aptalca birer ürünüydü. Yalnız olduğum ve korktuğum için tutunduğum aptal bir peri masalı.

Mutlu bir sonu hak edecek kadar kim olduğumu sanıyordum ki? "Çıkar şunu!"

"Tamam, tamam!" Elle ağlayarak elbisenin son parçasını da bedenimden çekip çıkarıyor. "Çıktı. Gördün mü?" İnce ipeği havaya kaldırıyor ve yatağımın yanındaki sandalyeye fırlatıyor. "Derin bir nefes al."

"Deniyorum," diye nefes alıyorum, hem Polly'ye hem de Elle'e sırtımı dönüp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Yemin ederim deniyorum."

Bana bakışlarına dayanamıyorum. Sanki bozuk bir sadaka vakasıymışım gibi. Hayır. Daha kötüsü. Terk edilmiş bir aşık.

Uri beni mihrapta terk etti. Hem de *hamile olarak*.

Ailemle yaptığım o konuşmadan sonra havalara uçmuştum. Gerçek bir yeni başlangıç gibi hissetmiştim. Telefonu kapattığımda, kendi kendime sonunda büyüdüğümü, geçmişimi geride bıraktığımı ve hayata devam ettiğimi söyleyebiliyordum. İyileşme yolunda ilerlediğimi hissediyordum.

Ya şimdi?

Bunların hiçbirisi doğru değil.

Ne kadar kırılgan olduğumuzu. Ne kadar kolay kırılabiliriz. Mutluluk ve umutsuzluk arasındaki fark bir telefon kadar basit ve anlaktır. Bir teşhis. Birkaç öfkeli kelime ve bir çift için için yanan mavi göz.

"Hey," diyor Elle, sanki ürkütmekten korktuğu kapana kısılmış bir hayvanmışım gibi bana yandan yaklaşarak. "Titriyorsun tatlım. Üstünü örtelim, tamam mı?"

Haklı olduğunu anlamak için yere bakıyorum. Tüylerim diken diken oldu ve saçlarım diken diken oldu. Ama bunun odanın sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yok.

Yine de bir elinde eşofmanım, diğerinde tişörtümle yaklaşmaya çalıştığında onu durdurmuyorum. O ve Polly kıyafetlerimi giymeme yardım ediyorlar ve işleri bittiğinde sanki bir saat geçmiş gibi hissediyorum. Belki de daha fazla. Yırtık gelinliğime bakıyorum ve kan tadı alana kadar dilimi ısıyorum.

"Otur tatlım," diyor Elle nazikçe. "Lütfen. Ayaklarının üzerinde duramıyorsun."

Uyuyor. Ben de kendimi ölü gibi hissediyorum.

Tek yapması gereken beni dürtmek ve yatağa geri düşüyorum. Üzerime bir battaniye örterken hiçbir şey söylemiyorum. "Alyssa, bir şey söyle. Görünüyorsun..."

Sözünü kesiyor ve o son söylenmemiş kelime aramızdaki boşlukta asılı kalıyor. *Korkunç mu? Üzgün? Kayıp? Umutsuz mu? Acınası? Fark etmez;* hepsi geçerli. Satıcının seçimi, gerçekten.

"Lys." Polly yatağımın yanına gelip elimi tutarken sesi yumuşaktı. "Uri'yle aranızda neler olduğunu bilmiyorum ama bu bir yanlış anlaşılma olmalı. Öyle olmak zorunda."

Başımı sallıyorum. Gözlerim onunkilere kayıyor ama aslında hiçbir şeye bakmıyorum ya da bakıyorsam bile beynim bunu deşifre etmekle uğraşmıyor. Sadece bulanık hatlara sahip şekiller görüyorum. Belli belirsiz Polly şeklinde bir şeye dönüşen belirsiz renkli düzlemler. "Bana güvenmiyor."

"Bu saçmalık!" Polly, bazen hâlâ atlatamadığımı düşündüğüm o ergen kızgınlığıyla konuşuyor. "Gidip onunla konuşacağım."

"Yapma," diye zayıfça itiraz ediyorum ama Polly çoktan kapıya doğru hışımla ilerliyor. "Pol-"

"O zaten gitti." Elle diyor, kapma benim Elini.
"Alyssa, ne
ne oldu?"

Elle'e odaklanmaya çalışıyorum ama yine aynı şey. Bana bakan arkadaşım değil. Sadece anlamsız, ten rengi prizmalardan oluşan bir kakofoni.
"Bilmiyorum."

Çok fazla göz kırpmıyor ve kıpırdanıyor, bu yüzden endişeli olduğunu biliyorum. "Alyssa, tatlım, pek iyi görünmüyorsun."

Keşke gülümseyecek enerjim olsaydı. "Kendimi...
garip hissediyorum." "Ağrın mı var?"

Çok fazla acı. Ama bunların hepsi kalbimde ve hamileliğimden bahsettiğine eminim. Bebeklerden. Fiziksel bedenime konsantre olmaya çalışıyorum ama daha önce hiç yaşamadığım garip bir kopukluk oluyor. Gerçekten konsantre olduğumda, midemde ve omurgamda o tanıdık bıçaklanmanın zayıf izlerini hissediyorum.

Ben irkildim ve Elle'in gözleri büyüdü. "Tamam, bu kadar yeter, gidip bir hemşire çağıracağım."

Ben daha itiraz edemedim, o da Pol'ün yaptığıнын aynısını yapıyor ve sanki çok yakın bir tehlikedeymişim gibi hızla odadan çıkıp gözden kayboluyor. Kesinlikle öyle hissettiriyor ama tıbbı göre kırık bir kalbin buna uygun olduğundan emin değilim.

Orada ne kadar uzun süre yatarsam, acı o kadar keskinleşiyor. Grigory yanında bir hemşireyle içeri girdiğinde gerçekten rahatlıyorum. Hemşire tanıdık değil. Koyu kahverengi gözleri ve simsiyah saçları var. Ayrıca bir

burnu var.

Karnımın her iki tarafını da zorlamaya başlayan bıçak gibi ağrı olmasaydı çok daha fazla takdir edeceğim bir halka.

"Alyssa, iyi misin? Neler oluyor?"

Yüzümü buruşturuyorum, acı sesimi rehin alıyor. Neyse ki Elle orada, benim yerime konuşmaya hazır. "O... Uri birkaç dakika önce buradaydı. Sanırım kavga ettiler. Biraz çıldırdı-" Öyle mi *yaptım? Böyle mi adlandırıyoruz?* "- ve sonra gerçekten solgunlaştı ve sessizleşti. Bir terslik var."

"Tamam," diyor Dr. Grigory, tüm işiyle. "Hayati değerlerini kontrol edelim. Fetal sıkıntının ilk belirtilerini görüyor olabiliriz."

Hayır.

Her iki bebeğime de hayatta kalmaları için en iyi şansı vermeyi çok istiyordum. Daha başlamadan başarısız olduğum şeylerin uzun listesine bunu da ekleyin.

Evlilik.

Hamilelik.

Annelik.

Başarısızlık, başarısızlık, başarısızlık.

Dr. Grigory ve hemşiresi beni makinelere bağlarken, şunu ölçerken, bunu kontrol ederken Elle elimi tutuyor ve sıkıca kavıyor. Sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor. Ve sonra-

Dr. Grigory bana döndü. Gözlerinin ne kadar kumlu olduğunu şimdiye kadar nasıl fark etmedim? Bataklık gözleri, *beni aşağı çekiyor...* "Tamam, acil sezaryen yapmamız gerekecek. Bu bebeklerin acilen doğurtulması gerekiyor." Hemşiresine döndü. "Onu ameliyata hazırlayın."

Elle çaresiz bir şekilde benimle doktorun arasına bakıyor. "Hayır. Bekle! Baba-"

Odamın kapısı pat diye açılıyor ve birkaç hemşire daha içeri giriyor, aralarında bir sedyeyi itiyorlar.

"Baban gelmiyor Elle," diyorum o kadar yumuşak bir sesle ki beni duyabilmesi bile mucize. "Uri ilgilenmiyor. Bununla tek başıyım."

Elle'in yüzü kararlılıkla dalgalanıyor. "Hayır, değilsin. Seninle birlikte olacağım. Senin yanından ayrılmayacağım."

Dr. Grigory nazikçe, "Korkarım bunu yapmak zorundasınız," diyor. "Ameliyathaneye tıbbi personel dışında kimsenin girmesine izin verilmiyor."

"Bir istisna yapamaz mısınız?" Elle talep ediyor. "Bana ihtiyacı var."

Sedyeye alınırken Dr. Grigory, "Maalesef olmaz," diye ısrar ediyor.

"Ama-"

Elle'nin elini tutuyorum ve olabildiğince sıkı sıkıyorum. "Sorun yok," diyorum ona. "İyi olacağım. Bunu başarabilirim."

Kendinden emin görünmüyor. Hayalet gibi bembeyaz ve kıpır kıpır görünüyor. "Alyssa-"

Konuşmak için h a r c a d ı ğ ı m enerjiye rağmen, "Bu bebeklerim için," diye boğuk bir ses çıkardım. "Bunu yapabilirim... onlar için."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "Peki ya Uri?"

Ne sorduğunu biliyorum ve basit gerçek şu ki, bilmiyorum. Ona ihtiyacım olduğunu söylemenin mi doğru olduğunu, yoksa sonsuza dek siktir olup gitmesini söylemenin mi daha iyi olduğunu bilmiyorum. Gerçekten ne istediğime ya da neden istediğime karar veremeyecek kadar duygusal ve acı içindeyim. Ve bu, evrenin başıma gelecekleri isteyip istemediğimi umursadığını varsayarsak geçerli. Yine de beni buna zorlayabilir.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Beni odadan çıkarırlarken "İyi olacağım," diye söz veriyorum.

Başım yastığa yaslanıyor ve gözlerimi hareket eden tavana dikiyorum. Hayır, bekle. Tavan hareket etmiyor; *ben* hareket ediyorum. Uzaktan gelen bip seslerini, aceleyle yükselen sesleri, Lysol ve kirli paspas suyunun keskin kokusunu duyabiliyorum.

Ziva'yla hastaneye her adım attığımda burun deliklerimi işgal eden aynı kokuydu. Gizemli, hortlak gibi bir gülümsemeyle bana doğru eğilip kulağıma fısıldadığını hâlâ hatırlıyorum: *İçten dışa çürüyen kokumu örtmenin tek yolu bu.*

Hayır.

Artık ölümü düşünmeyi reddediyorum. Artık ölüm olmayacak, artık kayıp olmayacak. Aylar önce doğmuş olabilirim ama bebeklerim hayatta kalacak. İrademin gücüyle ikisini de hayatta tutacağım.

Ziva'yı kurtaramadım.

Ama onları kurtaracağım.

Kapılar arkamdan çarparak açılıyor ve sanki ışık tarafından saldırıya uğramış gibi hissediyorum. *Neden bu kadar parlak?*

Ya soğuk?

Gözlerim alışana kadar bir şeyin üzerine çıkarıldığımı fark ediyorum. Panik içinde etrafıma bakınıp tanıdık bir yüz bulmaya çalışıyorum.

"Dr. Grigory nerede?" diye

sordum. "Önde gidiyor."

Az önce konuşan hemşireye dönüyorum. Daha önce fark ettiğim, koyu renk gözlü, siyah saçlı ve burnunda hızması olan hemşire. "Öne mi biniyorsunuz?" Şaşkınlıkla soruyorum. "Beni ameliyathaneye götüreceğinizi sanıyordum. Bebeklerim..."

"Endişelenme," diye cevap veriyor *hemşire* gibi olmayan bir gülümsemeyle. "Bebekleriniz iyi. Ve doğum yapmayacaksınız. En azından henüz değil."

Kalp atışlarım sanki bir ağıtın ritmiyle atıyor. Yavaş, gümbür gümbür, şaşkın. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama siyah saçlı hemşire beni sertçe itiyor ve sağ elimi tutuyor. Deri bir kayışla sedyeye bağlarken, başka bir hemşire de aynı şeyi sol elime yapıyor.

Gerçi "hemşire" bu insanlar için doğru terim olmayabilir, bunu yeni fark ediyorum.

"Neler oluyor?" Zayıfça talep ediyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

Siyah saçlı, hemşire olmayan adam bana göz kırpmıyor ve midem bulanıyor. "Seni güvenli bir yere götürdüğümüzü söylemek isterdim ama... bu yalan olur."

Avucunu içinde bulunduğumuz aracın tavanına vuruyor ve böylece hastaneden uzaklaşmaya başlıyoruz.

Uri'den uzakta.

Güvenlikten
uzakta.

Tanrı bilir nereye.

URI

Şapelin kapısından içeri daldım, tüm öfke ve kırgınlığımı bir amaca yönlendirmeye çalışıyordum.

Lanet kardeşimi öldürmek gibi.

Yeni gelinimle birlikte kesmem gereken pastanın birkaç adım ötesinde duruyor ve bizi evlendirecek olan nikah memuruyla sohbet ediyordu. Bir şeye gülüyor, yüzü gülümseme çizgileriyle kırışıyor.

Dimiv, gürültü önleyici kulaklıklarıyla hâlâ dünyanın sesini bastırmaya çalışan Lev'le birlikte bir köşede duruyor. Kilisede başka kimse yok. Ama olsaydı bile umurumda olmazdı. Seyirciler beni olacıklardan alıkoyamaz.

"Uri?" Nikolai nikâh memuruyla konuşmasını yarıda keserek, "Uri," dedi. "Biz de nerede olduğunu merak ediyorduk..."

Yüzümdeki ifadeyi görünce vazgeçti. İleri doğru adım atmaya başladım. Bir cellat yürüyüşü. Nikâh memuru ben yaklaşırken geri çekilecek kadar akıllı.

Nikolai'nin kaşları çatılır. Gülme çizgileri kaybolur ve yerini alındaki korku çizgilerine bırakır. "Uri...?"

O daha tek kelime edemeden yumruğumu suratına indirdim. Tek bir darbeyle yere yığıldı, burnundan kan akıyordu. Şaşkınlıkla yüzündeki kana dokunuyor ve bana bakıyor. "Ne oluyor *lan*?"

Ona saldırmaya devam ederken "Seni piç," diye tıslıyorum.

Geri çekiliyor, karşılık vermeyi reddediyor. Tekrar ayağa kalkmayı başardığında bile ateşe karşılık vermek yerine beni engelliyor. "Tanrı aşkına, Uri," diye söylendi. "Dur!"

Ama durmam. Tek taraflı bir dövüşü bitirmek bana göre değil. En azından bu kara öfke beni ele geçirmişken. Niko'yu yakasından tutup yumruğumu karnına tekrar tekrar indirmeye başlıyorum. Göz ucuyla nikâh memurunun dehşet içinde şapelden kaçtığını, rahip kıyafetinin rüzgârda uçtuğunu görüyorum.

"Yeter!"

Bu kez konuşan Nikolay değil; Polina. Sadece onun sesini duyunca bırakıyorum.

Nikolai daha fazla kan ve bir diş parçası tükürürken Polly ikimizin arasına atlıyor. "Bunu yaptığina inanamıyorum!" diye bağıyor ve suçlayıcı gözlerini bana çeviriyor. "Neden böyle bir *pislik gibi davranıyorsun?*"

Polly'yi hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Ya da daha kötüsü, bu kadar hayal kırıklığına uğramış. Yumruklarımı açmak isteyecek kadar ayıltıyor beni.

Ama kendi kardeşimin bana nasıl ihanet ettiğini unutturacak kadar değil.

Nikolai bana ters ters bakıyor, yüzünün alt yarısını taze kırmızı kan kaplamış. "Senin derdin ne be?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Nişanlımı becerip hamile bırakabileceğini ve sonra da bu konuda bana *yalan* söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Nikolai'nin çenesi düştü. Gözlerim ona odaklandığı için Polly ya da Dimiv'in tepkilerini bile alamıyorum.

"Bana yalan söyleme Nikolai. *Biliyorum*. Artık gerçeği

biliyorum." "Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. "Sen

ciddisin."

"Yeni öğrendim."

"*Kimden?*" diye soruyor kuşkuyla. Ellerini savururken kan damlacıkları odanın her tarafına sıçırıyor. Beyaz güller titrerken

Üzerlerine kıpkırmızı kan yağıyor. "Çünkü sana bu boku kim söylediye *yalancı*."

Gözlerinde ve sesinde o kadar büyük bir öfke, o kadar büyük bir şok, o kadar büyük bir kızgınlık var ki, kafamın içine en ufak bir şüphe tohumu ekiyor. Şimdi ona bakınca, bu imkansız görünüyor. Bu *Nikolai*. Geçmişte birkaç kez savaşmış olabiliriz ama biz kardeşiz. Bu anlaşmanın bir parçası.

Ve yine de... *Pahkan olduğum için* kazandığım tüm o kavgaları düşünüyorum. Ailenin reisi *olduğum için* Nikolai'nin dilini ısırarak zorunda kaldığı onca zamanı düşünüyorum. Çünkü tacı *benim* başım taşıyordu. İşler sarpa sardığında ve birisinin dizginleri ele alması gerektiğinde, Nikolai'nin nasıl kenara itildiğini ve benim devraldığımı düşünüyorum.

"Bu intikam mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

Nikolai'nin gözleri büyür. "*Neyin* intikamı?"

"Bütün bunları açıklığa kavuşturalım, olur mu? Neredeyse sekiz yıl oldu ve bu konuda hiç gerçek bir konuşma yapmadık. Sen ağabeysin, ama sonunda ben *pehkan oldum* ve bu yüzden bana hep kızdın."

Gözleri tekrar parlıyor. "Dur. Bekle. Şunu doğru anlamama izin ver. *Pakhan'ı* benden almanın intikamı olarak senin kadınınla yattığıma mı inanıyorsun?"

Polly bir şey söylemek için ağzını açar ama Dimiv kolundan tutup başını sallar. Nikolay pasta masasındaki bez peçetelerden birini kapıp yüzündeki kanın bir kısmını acımasızca silerken Polly sessizliğe gömülür.

Her şeyi temizlemekten çok etrafa bulaştırıyor. Ama bugünlerde hayat böyle - temizlemeye, işleri yoluna koymaya çalışıyoruz ve işler daha da karışıyor, daha da karışıyor, daha da kanlanıyor. Aslında metafor olarak biraz fazla burnun üstünde duruyor.

Tiksintiyle peçeteyi bırakıyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Bu konuşmayı şimdi, bu şekilde mi yapmak istiyorsun? *Tamam, öyle olsun*. Bu konuda kızgın ve kırgın olduğum zamanlar oldu. Ama egomu işin içinden çıkardığım an, *Pahkan için* doğru seçimin sen olduğunu ve benim olmadığımı görebildim. Size meydan okuyabilirdim; oylama isteyebilirdim. İkisini de yapmadım. Kontrolü ele almanıza izin verdim çünkü bu rol için benden daha uygundunuz." Tükürür

daha fazla kan akıtıyor ve kaşlarını çatarak yüzünü buruşturuyor. "Annemi ve Otets'i kaybettiğimizde ben yıkıldım ve sen devreye girdin. Evet, acılıydım ve kızgındım. Ama *kendime kızgındım*."

Açıklaması, kardeşinin kadınına becerebilecek türden bir adam için beklediğimden çok daha samimi geliyor. Ve kafamın arkasındaki o küçük şüphe çekirdeği büyümeye başlıyor. Kök salıyor, içime doğru dolanan sarmaşıklar oluşturuyor.

"Hata yapma," diye devam ediyor Nikolai öfkeyle. "Bence sen kendini beğenmiş, kibirli, ukala ve çoğu zaman başkalarının fikirlerini dinlemeyen ya da onlara değer vermeyen birisin. Ama bu Bratva için mükemmel bir *pahkan olduğunu düşünüyorum*. Ve bu görev için sana meydan okumayı ya da bu görevi kabul ettiğin için seni küçümsemeyi asla düşünmem."

Sessizce duruyorum. Gözümün ucuyla, beyaz güllerden biri kardeşimin kanıyla ağırlaşmış bir şekilde aşağıya sarkıyor.

Bir adım öne çıkıyor ve parmağını göğsüme sokuyor. "Yani *hayır*, Alyssa ile yatmadım. Ne de böyle bir şey yaparım. Biz sadece *arkadaşız*. Her zaman böyleydik ve bu değişmeyecek. Tabii sen bugün omzuna konan çiple ilgili bir pislik olmaya karar vermezsen."

Dimiv bir adım öne çıkar. "Kuzen," diye araya girer nazikçe, "bu fikir nereden aklına geldi?"

Gözlerim ona kayıyor. "Grigory söyledi."

Nikolai karşı çıkar. "*Grigory* sana Alyssa'nın bebeklerinin babası olduğumu mu söyledi?!"

"Bana bebekler için yaptıkları DNA ve kan testlerinin babalarının ben olmadığımı, ancak babalarının yakın akraba olduğunu gösterdiğini söyledi."

Nikolay'ın gözleri Dimiv'e kayar. "Anlamıyorum... Grigory onlarca yıldır Bugrov Bratva için çalışıyor. Neden böyle bir konuda yalan söylesin ki?"

Şüphe şimdi bir ot gibi yayılıyor. Bu sarmaşıklar beynimin her hassas noktasına uzanıyor, dürtüyor ve dürtüyor. Nikolai haklıysa ve Grigory yalan söylüyorsa.

"Lanet olsun. Alyssa," diye mırıldanıyorum şapelden uçarak çıkarken.

Koridorda Alyssa'nın odasına doğru hızla ilerlerken Elle'in koridorun diğer ucundan geldiğini görüyorum. *Eğer buradaysa... Alyssa'nın yanında kim var?*

Beni gördüğünde durdu. Sonra gözleri öfkeli yarıklara dönüşüyor. "Senin derdin ne?" diye feveran ediyor. "Kız arkadaşını doğuma zorluyorsun ve sonra sana en çok ihtiya ı olduğu anda ortadan kayboluyorsun?"

Polly, Dimiv ve Nikolai hemen arkamdan geliyorlar. Pol, Elle'nin kolunu yakaladı. "Doğum mu yapıyor?"

"Onu on dakika önce götürdüler!" Elle haykırıyor. Gözleri Nikolai'nin kanlı yüzüne takılınca hafifçe duraksıyor. "Onunla birlikte içeri girebilir miyim diye sordum ama doktor izin vermedi."

"Hangi doktor?"

Ka larını  atıyor. "Ne demek 'hangi doktor'? *Senin doktorun!* Alyssa'nın doktoru. Gregory whatchamacallit."

"*Siktir,*" diye homurdanıyorum, bir elimi sa larımda gezdiriyorum. "Siktir. Onu hangi yöne götürdüler?"

Ka ları daha da  atılıyor. "Sanırım bu taraftan," diyor ve yakındaki bir çift kapıyı işaret ediyor. "Acı içindeydi.  kizleri doğurtmak için onu ameliyathanelerden birine götürüyorlardı."

Tereddüt etmedim. *Sadece Tıbbi Personel Girebilir* yazan tabelayı ve burada ne aradığımı sormaya cüret eden herkesi görmezden gelerek doğruca o kapılardan içeri giriyorum. Bulabildiğim her odaya dalmak üzereydim ki kapılardan birinden soluk mavi  nl kleriyle bir doktorun çıktığını gördüm.

Onu omuzlarından tuttum. "Ni anlım şu anda doğum yapıyor. Acil sezaryen. Onu bulmam gerek."

"Efendim, yapmamanız

gerekiyor-" *" imdi," diye*

homurdanıyorum.

Ses tonumla ilgili bir şey ona ulaşmış olmalı, çünkü iç çekiyor ve dudakları hoşnutsuzlukla büzülüyor. "Bekleme odasına geri dönebilerseniz, nerede olduğunu öğreneceğim ve-"

"Nerede olduğunu öğrenene kadar buradan ayrılmayacağım. Ya bana şimdi yardım edersiniz ya da onu bulana kadar her odaya dalarım. Dr. Grigory Tasarov bebekleri doğuran kişi."

Doktorun gözleri şişer. "Beni takip edin." Beni hemşirelerin olduğu bölüme götürüyor ve bankonun arkasındaki kadından şu anda hangi ameliyatlara hangi doktorlar tarafından yapıldığını kontrol etmesini istiyor. Sonra hemşirenin omzunun üzerinden eğilip ekranı okuyor. Doğrulduğunda dudakları daha da sıkışmış. İnce bir dehşet çizgisi. "Dr. Tasarov şu anda ameliyathanelerden hiçbirini kullanmıyor. Aslında şu anda hiçbir acil sezaryen ameliyatı yapılmıyor."

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Yüzde yüz." "O

zaman çağrı numarasına ihtiyacım

var. Hemen."

Doktor kaşlarını çatır. "Üzgünüm ama bu bilgiyi sadece hastane personeline verebilirim. Size cep telefonunu verebilirim."

"Hayır," diye homurdanıyorum, çaresizliğim giderek artıyor "Telefonunu kapatmış olacak. Ya da yok etmiştir. Takip edebilmem için çağrı cihazının numarasına ihtiyacım var."

"Özür dilerim efendim ama-"

Tezgâhın üzerinden öne doğru eğildim. "*Karım onun* elinde," diye hırlıyorum. "Onu ve doğmamış bebeklerimi kaçırdı. Ve eğer hemen şimdi bana onun çağrı numarasını vermezseniz, başınıza açacağım dava, kapınıza getireceğim sorunların en küçüğü olacak."

Doktorun yüzü endişeyle dalgalanırken masadaki hemşireye bakıyor. En azından hemşire cesaretlendirmek için başını sallıyor. Doktor iç çeker. Bir kağıt parçası alıyor, benim için çağrı numarasını karalıyor ve uzatıyor.

"Bu numarayı benden almadın."

Elinden kaptım. "Teşekkür ederim." Sonra arkamı dönüp Nikolai ve Dimiv'in kapının hemen dışında beni beklediği yere koşuyorum.

"Eee?" Nikolai sorar.

Polly ve Elle yandan görünürler. El ele tutuşuyorlar. Polly'nin yüzünün rengi solmuş ve Elle sanki yer erimiş gibi bir bacağından diğerine çılgınca zıplıyor.

"Grigory'ydi," diye tısladım. "Yalan söyledi."

Dimiv kaşlarını kaldırır. "Bunu neden yapsın ki?"

"Bir çatlağa neden olmak için. Alyssa'yı izole etmek için. Onu bu hastaneden ve benim korumamdan uzaklaştırmak için."

Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladığında üçümüz birbirimize bakıyoruz. Grigory sadece bir piyon. Bu işin arkasındaki gerçek beyin dışarıda, özgürce dolaşıyor. Hepimiz bir ağızdan aynı kelimeyi söylüyoruz, tek olası açıklama.

"Sobakin."

ALYSSA

Ne zaman uyuyakaldım bilmiyorum ama gerçekten uyanmalıyım. Ziva'nın bana ihtiyacı var.

Bütün gece kusup durdu. Saçları tutam tutam dökülmeye başladı ve ruh hali manik bir hal aldı. Annesinin teşhisini hala inkar ediyor olması ve babasının onu tekrar tekrar yeni uzmanlara görünmeye zorlamakta ısrar etmesi de yardımcı olmuyor.

Onun neye ihtiyacı olduğunu anlayan tek kişi benim: ona bir *insan* gibi davranılması gerekiyor. Bir hasta gibi değil. Bir *insan gibi*.

Alyssa, neredesin?

Ben buradayım! Ona seslenmeye çalışıyorum ama sesimi bulamıyorum. Gözlerimi de açamıyorum.

Bu da ne böyle? Neler oluyor?

Bu benim en kötü kabusum. Sevdiklerimin bana en çok ihtiyacı olduğu anda katatonik olmak. "Sevdiklerimden" geriye pek bir şey kalmadı. Tüm dünyam ikiye daraldı. Ziva ve Elle.

Elle Wellesley'e erken kabul aldı, yakında gidecek. Ve Ziva... O hasta.

Yürüyüp gidebileceğiniz türden bir hastalık değil. Uyuyarak atlatabileceğiniz türden bir hastalık değil. Yürüdüğünüzde, konuştuğunuzda ve nefes aldığınızda sizinle birlikte olan türden bir hastalık. Vücudunuzda ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar buharlaşan türden bir hastalık. Kök salar ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın onu söküp atamazsınız.

Ben buradayım Ziva. Seni asla bırakmayacağım. Ölmene de izin vermeyeceğim.

Bu sözü ona sayısız kez verdim. En son söylediğimde bana tutamayacağım sözler vermememi söyledi.

Bu sana bağlı değil, Lys. Kimseye bağlı değil.

Ama o bunu anlamıyor. Artık gücünüz kalmadığında sizi dik tutmak etrafınızdaki insanlara *bağlıdır*. Ailenin tüm amacı bu değil mi? Ve Ziva olmadan benim bir ailem yok.

Hadi, kendim yaparım. Ayağa kalk. Kalk lan ayağa. Ziva'nın sana ihtiyacı var!

Sol kulağımda garip bir bip sesi var. Sol koluma dikenli bir his gönderiyor. Biri bana mı dokunuyor? Ziva burada ve ben gözlerimi fark edecek kadar uzun süre açamadım mı?

Ziva mı?

Hayır. Ziva olamaz. Genelde bu kadar sert değildir. Ve benim yanımdayken bu kadar acımıyor. Neden acıyor? Omurgamdan aşağı doğru keskin bir sızı var. Ve midemde. Ve şimdi de kolum.

O da ne?

"Hayati göstergeleri stabil," diyor derin bir ses duygusuzca. "Bebeklerin kalp atışları da normale döndü. Onları orada bırakabiliriz."

Başka bir ses bilinçaltımda yılan gibi dolaşıyor. Ürkütücü derecede tanıdık ama yine de tüylerimi diken diken edecek kadar yabancı. "Neden isteyelim ki? Amacıma hizmet etmiyor. Doğurmaya hazır olduğunuzda beni arayın."

Sonra ayak seslerinin

uzaklaştığını duyuyorum.

"Hayati" mi? "Bebekler"?

"İndüksiyon"?

Bir şeyler çok yanlış. Gözlerimi açabilirsem belki her şey daha netleşir. Ziva'ya ulaşmaya çalışıyorum ama gözlerimi açmayı başardığım anda onun sureti dağılıyor. Onun yerine doktor önlüğü giymiş bir adama bakıyorum. Gri sakallı, kafasının arkası yamalı.

Onu tanıyorum.

"D-Dr. Grigory?"

Bağlı olduğum monitöre dönüyor. Gözlerinde bir donukluk var, sanki o kadar yorgun ki göz kapaklarının kapanmasını zor engelliyor. "Merhaba, Alyssa."

Göğsümü acıtan bir nefes çekiyorum. O yarı rüya dünyasında, suyun altında kalmalıydım. Gerçek şu anda sertçe vuruyor ve beni paniğe sürüklüyor. Korkmuş. Çaresiz bırakıyor.

"Neredeyim ben?"

İlk bakışta bir hastane odası gibi görünüyor, ancak etrafıma daha yakından baktıkça, daha çok ucuz bir cepheye benzediğini görüyorum. Duvarların boyası dökülüyor, yerdeki fayanslar çatlıyor. Uzak köşedeki bir güvenlik kamerasına ait boncuk gibi kırmızı bir ışık gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Neler oluyor?" İlk soruma cevap vermeyince mırıldanıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyor teslimiyetle. "Uymak zorundaydım."

"Ben... Ben bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Hastaneden bu pis sahte kopyaya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Sonra aklıma geldi.

Uri ile olan kavga. Elle doktorlara doğru koşarken endişem en üst seviyeye çıkıyor, acı içime işliyordu. En önde Dr. Grigory olmak üzere hemşireler akın akın geldiler. Gözleri, hızlı hızlı bakan *gözleri*. Sahte hemşirenin siyah saçları. Göz kırpması.

Oh, Tanrım.

"Dr. Grigory, konuş benimle!"

"Şşşt," diye bağıyor. "Sesini alçalt yoksa buraya geri gelecek!"

İrkildim. "Kim? Buraya kim geri gelecek?" Daha önce duyduğum diğer ses mi? Ürkütücü ama tanıdık ses. *Hayır. Hayır. Hayır. Olamaz.* "Lütfen, bana yardım etmelisiniz. Beni buradan çıkarmalısın!"

Grigory'nin ölü gözleri bir an için bana yöneldi. "Korkarım ellerim bağlı."

Hayati değerlerimi bildiren monitörlere bir göz attım. Daha önce benimkilerin stabil olduğundan bahsetmişti. Bebeklerin kalp atışlarının da iyi olduğunu.

"Daha önce doğum yapmamıştım, değil mi?"

"Kalp atış hızınız yükselmişti. Kan basıncınız da öyle. Ama hayır, doğum sancısı çekmiyordun."

"Bebekler mi?"

"İkisi de iyi." Ekranlara geri dönerken yorgunluk içinde nefes verir.

"O hemşirenin daha önce söylediklerini duydum," diye mırıldanıyorum yüzümün kenarından yağlı gözyaşları süzölmeye başlarken. "Bebeklerim çıkmaya hazır değil. Daha çok erken. İndüklenmeye hazır değilim."

Daha önce söylediklerini tekrarlarlarken yüzündeki donuk ifade değişmiyor. "Korkarım ellerim bağlı."

Kan basıncım tekrar yükselirken başımı sallıyorum. Monitörden gelen cıvılcıvıl sesler beni delirtmeye yetiyor. "Neyin var senin? Korumak ve kollamak için yemin ettin. Bebeklerimi şimdi doğurtacak olursan ölebilirler!"

Bana dönüyor. Bataklık gözleri, beni ve onu aşağı, aşağı, aşağı süröklüyor. Sanki içime bakıyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Alyssa, ama bebeklerin zaten ölü sayılır."

Nefes almak imkansızın sınırında. Dr. Grigory uzaklaştığında, onu durdurma zahmetine bile girmedim. Ne anlamı var ki? Benim için burada değil. Ya da bebeklerim için.

Kendi

başımayım.

Tekrar.

Bir süre bu odada yalnız kaldıktan sonra tekrar ayak sesleri duyuyorum. Grigory'yi bekliyordum ama kapıdan giren başka biriydi. Şaşırdığımı söyleyemem; son bir saattir tüm olanları düşünmek için zamanım vardı.

beni buraya getiren farklı olasılıklar. Ve sadece bir isim tekrar tekrar karşıma çıkmaya devam etti.

"Boris."

"Rahat mı?" diye soruyor adam dalgın bir bakışla.

"Bu hileli bir soru mu?"

Sırıttıyor. "Solgun ve hamile olsan bile çok çekici olduğunu söylemeliyim."

"Siktir git."

Kıkırdıyor ve iki parmağıyla tuzlu biberli bıyıklarını tarıyor. "Hâlâ da alıngan. Bir kadında bunu severim."

"Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Kendini yatağımın üzerine bırakıyor. Hiçbir yerimin onunla temas etme tehlikesi olmaması için kendimi geri çekiyorum. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan... Doğum yapana kadar beklemeyi, bebeklerini Uri'nin önünde kesmeyi ve hemen ardından seni öldürmeyi planlıyorum."

Düşüncesi bile boğazımı düğüm düğüm ediyor. "Ne tür bir adamsın sen?"

O kadar yakınımaya eğiliyor ki nefesindeki bayat ton balığı ve sert votka kokusunu alabiliyorum. "Ufak bir hatayı bile unutmayan bir adam. Uri Bugrov'un tam olarak kiminle uğraştığını bildiğinden emin olacağım."

"Beni öldürecek misin? *İntikam uğruna* savunmasız iki yeni doğmuş bebeği mi öldüreceksin?"

Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Ben de tam olarak

bunu yapmayı planlıyorum." "Sen bir canavarsın."

Yataktan doğruldu ve bana doğru döndü. "Merak etme, bebekleri çabucak öldüreceğim. Ama sen..." İlerliyor ve yanağıma dokunmaya çalışıyor. Ondan şiddetle uzaklaşıyorum ve o da gülerek geri çekiliyor. "- Sen, yavaş gitmek zorundayım. Seni bulduğunda ölümün eşiğinde olduğundan emin ol."

"Bunun için seni öldürecek!" Boris'in arkasından bağıyorum. "Seni *öldürecek*, seni hasta piç!"

Boris daha yüksek sesle güler. "Fırsatını bulamadan çoktan ölmüş olacak."

Kapıyı suratıma çarpıyor ve ben korku ve panikle titreyerek olduğum yerde kalakalıyorum. "Merak etme," diye çaresizce kekeliyorum, ellerim karnıma doğru kayıyor, bileklerim beni sedyeye kelepçeledikleri yerden hâlâ yanıyor. "Seni güvende tutacağım. İkinizi de güvende tutacağım."

Bana ihtiyacı olan Ziva değil. Çocuklarımın

ihtiyacı var. Ama tıpkı daha önce olduğu gibi,

tıpkı kız kardeşime olduğu gibi...

Tutamayacağım sözler veriyorum.

ALYSSA

Bir süre sonra üç kelime beni içinde bulunduğum uykusuzluk sersemliğinden uyandırıyor. "Pitocin'i hazırla."

Karşı koyamıyorum bile çünkü kollarım ve bacaklarım bir kez daha kelepçeli, beni akıl hastanesindeki bir hastaymışım gibi yatağa bağlıyorlar.

"Bu da ne?" Siyah saçlı hemşire bir enjeksiyon şırıngası çıkarırken haykırıyorum. "O da ne...? Durun... Bunu yapamazsınız... Lütfen..."

Bana acımasız bir gülümsemeyle birlikte daha da acımasız hissettiren o göz kırpışlarından birini daha yapıyor. "Çırpınmayı bırakırsan bu çok daha kolay olacak. Aksi takdirde-" Büyük iğneyi tutuyor ve biraz sıkıyor, böylece birkaç damla sıvı fişkırıyor. "-acıyabilir."

"Hayır, hayır, hayır..." Gözlerim eskiden güvendiğim pislik doktora kaydı. "Dr. Grigory, *lütfen*. Bunu yapmayın! Doğumu başlatmayın. Bebeklerim henüz çıkmaya hazır değil."

Cevap vermiyor. Kapıya yönelirken bana doğru bir bakış bile atmıyor. "Kasılmalar başladığında bana haber ver," diye mırıldanıyor zar zor duyulabilen monoton bir ses tonuyla.

Kapı üzerine kapanır. "Dur!" Çılgınca bağıríyorum. "Seni lanet olası pislik!" Siyah saçlı sürtük kolumu tuttu. "Hayır! Hayır! Sana izin vermeyeceğim... siktir git!"

İğneyle kolumdaki damarlardan birini deliyor ve pistonu basıp sıvının kanıma karışmasını sadece dehşet içinde izleyebiliyorum. Şırıngayı çıkardığında bir kan lekesi beliriyor. Kolumun beyaz derisi üzerinde boncuk boncuk kırmızı bir kan lekesi. Çok masum görünüyor. Çok zayıf.

Sonra acı vurur.

Her sinir ucumdan beyaz sıcak dalgalar geçerken omurgam kavisler çiziyor. İçten dışa canlı canlı yanıyormuşum gibi hissediyorum. Tek yapabildiğim bağlarım karşı çırpınmak ve feryat etmek.

Hemşire hiç etkilenmeden bakar.

"Sus artık," diye azarlıyor. "O kadar da kötü acımıyor." Gitmeye başlıyor, ama bileği uzanabileceğim bir yere yaklaştığında bileğimi tutmaya çalışıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, nemli parmaklarını umutsuzca kavriyorum. "Sana yardım edebilirim. Eğer bana şimdi yardım edersen, ben de sana yardım ederim."

Şimdi eğlenmiş görünüyor, komik bir fıkra anlatmışım gibi kaşlarını kaldırmış. "Gerçekten mi? Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Seni buradan, bu insanlardan uzaklaştırabilirim. Bir daha asla yapmak istemediğin bir şeyi yapmaya zorlanmayacaksın. Sana istediğin her şeyi sağlayabilirim. Bir iş, kalacak bir yer, eğer ihtiyacın olan buysa yeni bir kimlik... *ne istersen*."

Dudaklarını büzüyor ve benimle göz hizasına gelecek şekilde diz çöküyor, hızması ışığı yakalıyor. Nemli parmakları şimdi benimkilerle iç içe geçmiş durumda ve konuşmaya başladığında sesindeki şefkatin sözlerindeki şiddetle hiç uyuşmadığını fark etmem bir saniye sürüyor. "Tatlım... bana bunları getirebileceğini söylerken aslında kendinden bahsetmiyorsun, değil mi?"

Aval aval bakıyorum, ağzım açık, ama cevap veremiyorum. Bir şey geliyor. Vücuduma bir şeyler oluyor. İçim çatırdayarak açılıyor gibi hissediyorum.

Bu bir kasılma mı? Yoksa beni yavaş yavaş mı öldürüyorlar?

"Fark eder mi?"

Sırıtırıyor ve yumuşak parmaklarıyla yanağımı sıyrıyor. "Korkarım öyle. Gücünüz, köşenizdeki güçlü bir arkadaşınızdan geliyor." Parmakları sertleşiyor ve yüzümü sıkarak grotesk bir maske haline getirmeye başlıyor. "Benim zaten köşemde güçlü bir arkadaşım var. Ve seni parçalara ayırıp karnındaki iki küçük fareyi çıkarmamızı istiyor." Yüzümü bırakarak tam boyuna kadar yükseliyor. Bu açıdan, insan dışı görünüyor. Tamamen yabancı ve acımasız.

Karnıma kramplar giriyor. Çığlık atıyorum.

Siyah saçlı hemşire monitörlere bir göz atıyor ve ince bir şekilde gülümsüyor. "Fazla uzun sürmez," diyor bana. Göremediğim birine dönüyor ve ekliyor: "Onlara kasılmaların başladığını söyle."

"*Hayır!* Siktir git, seni *orospu!*"

"Vay canına," diyor bana dudak bükerek. "İzci kızın ağzında bir denizci ağzı var. Seni kesip açtıklarında bu ne kadar sürecektir merak ediyorum."

"Anjelika!" Grigory'nin sesi birdenbire, daha önce hiç duymadığım kadar güçlü bir şekilde kesiliyor. "Dışarı çıkabilirsin. Patron seni görmek istiyor." Hemşire odadan çıkmadan önce bana bir kez daha kaşlarını çatıyor.

Sonra kapı kapandı ve Grigory bana döndü. "Bunun için üzgünüm. Sana bu kadar sert davranmamalıydı."

"Dr. Grigory," diye yalvarıyorum, hâlâ nazik davranmaya çalışarak. "*Lütfen*. Size yalvarıyorum. Eğer bebeklerimi şimdi çıkarırsanız, ölecekler."

İç çekiyor. "Bunu konuşmuştuk, Alyssa. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Boris'e karşı gelirim beni öldürür; karımı ve çocuklarımı öldürür. Sana karşı bir şeyim yok. Acı çektiğini görmek istemiyorum. Ama iş benim aileme ya da senin ailene gelirse... Ben kendi ailemi seçerim."

Başka bir kasılma bedenimi delip geçerken kendimi destekliyorum. Kemiklerin çatırdadığını, organların yenildiğini duyduğuma yemin edebilirim. Benimle işi bittiğinde, gözlerimde taze yaşlar var.

Belki de acı her şeyi netleştiriyor ama birdenbire her şeyi anlamaya başlıyorum. Sanki acının karşısında tüm saçmalıklar kayboluyor ve geride sadece gerçek şeyler kalıyor. "Bana yardım eden sendin."

Boris kaçtı," diye fısıldadım, terliyor ve titriyordum. "Kaçtığı gün...
Sen evde beni muayene ediyordun."

İnkâr etme zahmetine girmiyor. "Kasılmaların birbirine yaklaşıyor."

Onu görmezden geliyorum. *Bana bilmediğim bir şey söyle, pislik.*
"Hastanede Uri'ye bebeklerimin ondan olmadığını söyleyen de sendin."

"Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünmemiştim. Adamının sana ne kadar güvendiğini gözümde fazla büyüttüm."

Bir kasılma daha kaçak bir tren gibi beni vuruyor. Çıglıklarımı duyma zevkini bu canavarlara tattırmamak için kendimi sıkıyorum, ama sanırım onları yutmak için ne kadar zorlansam *da* çenemi mahvediyorum.

"Bana güvenden bahsetme," diyorum dalga yatıştığında. "Boris'in sözünü tutacağına, seni ve aileni sağ salım bırakacağına inanacak kadar aptalsın. Beni yolundan çektiği anda seni de öldürecek."

Grigory omuz silkiyor. "Onun için yararlıyım. Ona faydalı olmaya devam ettiğim sürece beni hayatta tutacaktır."

"Hayatın boyunca boynunda o ilmikle mi yaşamak istiyorsun gerçekten?"
Sözsüzce ayaklarıma doğru ilerliyor ve bağlarını çözmeye başlıyor. "Ne yapıyorsun?"

Bacaklarımı üzenkiye geçirmeye başladı. Toplayabildiğim kadar güç topluyorum ve göğsüne bir tekme atıyorum. İlk darbe onu şaşırtıyor ve geriye doğru sendeliyor, ama ayak bileğimi iki eliyle sertçe kavrayıp üzenkiye çarpmadan önce ikinci bir vuruş yapacak zamanım yok.

"Bunu sadece kendin için daha kötü hale getiriyorsun," diye homurdanıyor ve aynı işlemi diğer bacağımla tekrarlıyor.

"Bunun ne önemi var ki?" Haykırıyorum. "Nasıl olsa beni ve bebeklerimi öldürecek. Eğer öleceksem, savaşarak öleyim bari."

Bu sözler kulağa hissettirdiklerinden çok daha havalı geliyor. Bacaklarım sıkı kelepçelerle kilitlenirken, ruhumun içimde biraz öldüğünü hissediyorum. Bebeklerim

daha doğmadı bile ve şimdiden annelikte başarısız oluyorum.

Grigory üzengileri iki yana doğru ayarlıyor ve bacaklarım isteğim dışında ayrılıyor. "Genişleme olup olmadığını kontrol edeceğim. Bu biraz acıtabilir."

"Hayır. Dur. *Dur*."

Durmuyor. Bir eldiven giyiyor ve elini bacaklarımın arasına sokuyor. Başka bir kasılma başladığında keskin acıya karşı irkiliyorum. şimdi hızlı geliyorlar. Çok hızlı. Çok hızlı.

"Sekiz santimetredesin. İkinmaya başlamanın vakti geldi."

İtmek mi?

"Beni kesip açmayacak mısın?"

Gözleri şiş karnımın üzerinde benimkilerle buluşuyor. "Eğer seni kesip açarsak, masada kaybetme riskimiz var. Boris seni canlı istiyor... sonrası için."

Neden bilmiyorum ama rahatladım. Muhtemelen bu bir grup insanın beni kesip açacağı düşüncesi bana biraz kasaptaki bir et parçası gibi hissettirdiği içindir. En azından bebeklerimi kendim doğurmanın küçük onuruna sahip olacağım.

Kasaplık daha sonra gelecek.

"Ağrın için sana epidural yapacağım." "Hayır!"

Duraklıyor. "Hayır mı?"

"Eğer bebeklerimi şimdi doğurmak zorunda kalacaksam, her bir ayrıntıyı hatırlamak istiyorum. *Hissetmek* istiyorum. Her bir şeyi."

Grigory kaşlarını çatar. "Epidural bunu hatırlama yeteneğini etkilemeyecek. Sadece sizi uyuşturunacak, böylece deneyim o kadar acı verici olmayacak. Bundan sonra neler yaşayacağınızı düşünürsek, yerinizde olsam önceden olabildiğince fazla acıdan kaçınmak isterdim."

Sıradan bir tıbbi tavsiye gibi verilen garip ve ürkütücü bir uyarı, bu da onu daha da ürpertici hale getiriyor. Ama başımı sallıyorum

Her neyse. "Hayır. Bebeklerimi doğal yollardan doğurmak istiyorum. Dediğim gibi, her şeyi hissetmek istiyorum."

Grigory omuz silkiyor. "Karar senin."

Yastığıma yaslanıyorum. Terim, çıplak tenime yapışana kadar çarşafları ıslatıyor. Bir süre için tek hissedebildiğim ciğerlerimdeki nefesimin tıkırtısı. Sonra, birdenbire, başka bir kasılma şiddetle başlıyor.

Omurgam bir kez daha kamburlaşırken ve beni parçalara ayıran acı en üst seviyeye ulaşırken, çığlık atmamak neredeyse imkansız olsa bile ağzımı kapalı tutuyorum. Bu şimdiye kadarki en acı verici olanı olabilir. Boris'in benim için sakladığı her ne varsa, bununla kıyaslanamaz bile, değil mi?

O sırada Grigory'nin kapıdan fısıldadığını duyuyorum: "Vakit neredeyse geldi."

"Oh, Tanrım," diye sayıklıyorum, gözlerimi tavana dikerek. Gözlerimi kapatıyorum ve bir dua fısıldıyorum.

Lütfen bana yardım edin. Uri'yi bana gönder. Bu şekilde bitemez. Ne benim için ne de bebeklerim için. Bu son olamaz.

Daha fazla ayak yaklaşıyor. Bakmak istiyorum ama başım her geçen dakika daha da ağırlaşıyor.

"Tanrım!" diye haykırır siyah saçlı hemşire. "Çok fazla kan var. Bu normal mi?"

"Hayır." Grigory'nin sesi alçak ve aceleci. "Hayır, değil."

"Eee? Ne yapacağız?"

"Git Boris'i getir. Bir sorun var."

URI

Dominik'e konumu verdikten sonra diğerk hatta bir an sessizlik oldu.

"Emin misin?" diye tekrar sorar. "Orası hiçbir yerin ortasında bir ev."

"Bir bakıma dahice," diye belirtiyorum. "Kimse bu güzel küçük banliyö evlerinin bazılarının bodrum katlarında yaşanan ahlaksız şeylerden şüphelenmeyecek. İnsanlar çitleri görünce 'sağlıklı aile hayatı' diye düşünüyor."

"Destekle birlikte otuz dakika içinde orada olabilirim." "Ayrabildiğiniz tüm adamları getirin. İşte bu kadar."

Telefonu kapatıyor ve Nikolai direksiyona geçip Dimiv arkaya tırmanırken ben yolcu koltuğuna atlıyorum. Peşimizde silahlı adamlarla dolu yarım düzine araba var ama şu anki durumumuzla ilgili hiçbir şey bana güven vermiyor.

Berbat ettim. Bunu atlatmanın bir yolu yok. O piç Grigory'nin bana yedirdiği saçmalıkların her bir lokmasını yalayıp yuttum. Alyssa yerine ona inandım. Kendi kardeşimin yerine ona güvendim. Kadınımı açıkta ve savunmasız bıraktım ve Nikolai'nin yüzünü kanlı bir posa haline getirdim.

Babam burada olsaydı, beni yerin dibine sokardı ve bunu hak ederdim. Omzumun üzerinden Dimiv'e bakıyorum. "Stepan'ı kontrol et. Lev ve Polly'nin malikâneye döndükleri anı bilmem gerek."

"Hallediyorum."

Alyssa'yı ve şu anda neler yaşıyor olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Eğer o ya da o bebeklerden biri bu yüzden zarar görürse, kendimi asla affetmeyeceğim. *Pahkan'lıktan* istifa edip görevi Nikolai'ye devredebilirim. Zaten o bunu benden daha çok hak ediyor.

Ona doğru bakıyorum. Gözlerini kapatan kabuk bağlamış kana ve elmacık kemiklerinin üzerinde şimdiden oluşmaya başladığını görebildiğim şiş morluklara rağmen hızlı ve kararlı sürüyor. Bunu ona *ben* yaptım. Ona zarar *verdim*.

Görünüşe göre ben kardeşimin bekçisi değilim; kardeşimin katil adayıyım.

Salak.

Siktiğimin *salağı*.

"Her şey yoluna girecek, biliyorsun," diyor Nikolai, köşeyi dönerken bana endişeli bir bakış fırlatarak. "Oraya zamanında varacağız."

İrkildim. Artık sesi kızgın bile gelmiyor. Nedense bu çok daha kötü. Öfkesiyle ne yapacağımı bilirdim: onu alırdım. Öte yandan sempati duyması tam bir muamma. "Nikolai..."

"Yapma," diyor sertçe. "Benden daha sonra özür dileyebilirsin. Alyssa'yı bulduktan ve onunla aranızdaki sorunları çözdükten sonra."

İç çekiyorum. "Sen benden daha iyi bir adamsın."

Nikolai homurdanır. "Kendin için üzülmeyi bırak. Daha önce hiç kurbanı oynamadın; şimdi de başlama."

"Alyssa benim yüzümden Boris'in pençesinde. Ve son etkileşimimiz, onu beni aldatmakla ve başka bir adamın bebeklerini benimmiş gibi göstermeye çalışmakla suçlamamı içeren aptalca bir kavgaydı."

Dimiv arka koltukta usulca küfrediyor ama Nikolai bana ters ters bakıyor. "Ve onu geri alacaksın ve bunu telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

"Peki ya bu şansı elde edemezsem?" Homurdanıyorum. "Ya-"

"Hayır," dedi Nikolay sert bir sesle. "Oraya gitmiyoruz. Beni duyuyor musun? Mecbur kalmadıkça oraya gitmiyoruz."

"Aynen öyle," diye onaylıyor Dimiv arka koltuktan. "Yavru kuşlar az önce indi. Stepan onları kalede emniyete aldı. Ailenin yarısı iyi -Diğer yarısını da biz halledelim."

"Güzel." Telefonumdaki konuma bakıyorum. "Neredeyse vardık. Yedi dakika." Nikolai gaza basıyor ve yolda hızla ilerleyerek banliyödeki çıkmaz sokakları geçip boş arazinin sonundaki tek bir eve doğru gidiyoruz. "Tahmini varış süresi için Dominik'e haber ver."

"Yeterince adamımız var," diyor Nikolay.

"İşimi şansa bırakmayacağım." Yavaşlamasını işaret ediyorum. "Buraya park et ve aşağıya doğru yürüyelim. Bu noktadan sonra alan daralıyor ve hazır olmadan önce görölme riskini almak istemiyorum."

Nikolai yolun kenarındaki ağaçların hemen arkasına park ediyor. Üçümüz arabadan inerken, karavanın geri kalanı arkamızda sıraya giriyor ve yüklerini boşaltıp silahlanmaya başlıyor.

Dimiv telefonunu bir kenara koyar. "Dominik hemen arkamızda. Bir dakikaya kadar burada olur."

"Güzel. Dimiv, yanına birkaç adam al ve evin arkasını kolaçan etmeye çalış. Ne tür bir direnişle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum."

Dimiv başını sallayarak üç adam seçiyor ve ağaçları kamuflej olarak kullanarak yoldan aşağı kayıyorlar. Bu arada ben de cipin arka koltuğundan dürbünü alıp uzaktaki eve doğrultuyorum. "Ön tarafta iki adama bakıyoruz... Tek görebildiğim bu."

Nikolai bir kutu sigara çıkardı ve bir tane yaktı. İzlediğimi görünce bana da bir tane uzatıyor.

Ona el salladım. "Ben iyiyim. Bir süredir sigara içmiyorsun."

Omuz silkiyor. "Belli bir şekilde hissediyorum."

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Bu ailemizi öldüren piçle aynı kişi. Lev'i mahvetti. Polly'yi seks kölesi olarak satmaya çalışan, Alyssa'ya tecavüz etmeye çalışan ve şimdi de onu ikinci kez kaçıran orospu çocuğu bu." Boris'in günahlarının listesini okurken kanımın kaynadığını hissedebiliyorum. "Bu pisliğin işini sonsuza dek bitirmenin zamanı geldi."

Başımı salladım. "Aynı fikirdeyim."

"Geliyor!" Vlad arkamızdaki cipten sesleniyor.

Dominik iki araba dolusu adamla geldi. Öndeki araçtan indi ve Nikolai ile bana doğru ilerledi.

Nikolay'ın yüzünü görebilecek kadar yaklaşır yaklaşmaz telaşla "Ne oldu sana?" diye sorar.

Niko omuz silkiyor. "Bir kapıya çarptım."

"Cehennem gibi bir kapı olmalı." Dudaklarını büzüyor ama çürükler hakkında başka soru sormuyor. "Burada dikilerek ne yapıyoruz?"

"Sadece küçük bir keşif yapıyorum. Dimiv şu anda dönüş yolunda."

Kuzenim yaklaşıyor. "Birkaç metre ötede park etmiş bir araba var. İçinde iki adam var. Evin içinde daha fazla asker olmalı ama emin olamadık. Pencereler kapalı, perdeler çekili."

Başımı salladım ve Dominik'e döndüm. "Evin dışındaki adamların icabına bakabilir misin? Bu bana fark edilmeden içeri girmem için zaman kazandırır. Bunu sessizce ve hızlıca yapmam gerekiyor."

Dominik dinlerken silahlarını kontrol ediyor. "Kargaşa yok mu?"

"Eğer bundan kaçınabilirsen hayır. Alyssa'ya zarar vermeleri riskini almak istemiyorum. O hassas bir konumda ve herhangi bir şey onu kızdırabilir."

Dominik başını salladı ve adamlarına onu takip etmelerini işaret etti. Ona bir dakika avans veriyorum, sonra sessizce takip ediyoruz, ağaç yığınları tarafından gözden gizleniyoruz. Ama yaklaştıkça ağaçlar incelmeye başlıyor. Kolayca görülebileceğimiz bir yerden birkaç adım ötede duruyoruz.

Dominik dönüp benimle göz göze geliyor. "Onları buradan çıkarmayı deneyebilirim. Ama ıskalama ihtimalim var."

İlerledim, susturucumu taktım ve nişan aldım. "Merak etmeyin. Ben hallederim."

Ellerimin titremesini durdurmak bir saniye sürüyor ama soldaki adama odaklandığımda garip bir sükûnet duygusunun üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Bildiğim şey *bu*. Bunun için yetiştirildim, bunun için eğitildim, bunun için şekillendirildim.

Daha da önemlisi, riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Sinirlerimi germek yerine, onları geri çekiyor. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda kendimi tutamadığım için Alyssa'yı daha fazla tehlikeye atmayacağım.

Derin bir nefes alıyorum, iki gözümü de açıyorum ve ateş ediyorum. İlk kurşun ilk muhafızı tam alnından vuruyor. Hedefim mükemmeldi. O andan itibaren tereddüt etmiyorum; silahımı iki santim sağa kaydırıp tekrar ateş ediyorum. Bu *mudak'ın* da alnına nişan alıyorum ama onun yerine burnundan vuruyorum, kanı arkasındaki beyaz badanalı sıva duvara soyut bir sanat gibi sıçrarken yüzünü yok ediyorum.

Hiçbir şey hareket etmiyor. Ne kuşlar, ne sincaplar, ne de ötelerdeki sıcak Kaliforniya gecesi.

Silahımı indiriyorum ve muzaffer bir edayla arkamdaki adamlara dönüyorum. "Bu tarafta her şey yolunda."

Dominik bana inanmayan gözlerle bakıyor. "Tanrım."

Nikolai sadece gözlerini devirir. "Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldanarak Dominik ve adamlarını itti. "Hadi, hızlı hareket etmeliyiz."

Adamlarını alıp arka tarafa doğru yürürken Dominik'e başımı sallayarak veda ediyorum. Sessizce, askerlerime emirler mırıldanıyorum. "Nikolai ve Dimiv benimle gelin. Anton, arkamızı kolla. Gerekirse Alyssa'yı hızlıca götürmek için bir araç hazır olsun." Artem'le göz teması kuruyorum. "Ve Dr. Emily'yi ara. Ona her an hazır olmasını söyle."

Heyet işlerini hallettikten sonra hızla ön kapıya doğru ilerliyoruz. Pencerelelere dikkat ettiğimden eminim ama Dimiv haklıydı, o panjurlar

Sıkıca çivilenmiş. Orada görülecek bir şey yok.

"Kapıyı kiralım mı?" Girişe ulaştığımızda Dimiv soruyor. "Bu gürültü yaratır," diye uyarıyor Nikolay.

İkisini de görmezden geliyorum ve kapı koluna uzanıyorum. Çevirip itiyorum ve kapı kolayca açılıyor. İçerinin karanlığı bir mağaranın ağzı gibi esniyor. İçeride ne tür yaratıkların beklediğini söylemek mümkün değil.

"Bunun biraz fazla kolay olduğunu düşünen var mı?" Nikolai fısıldar.

Haklı, ama şu anda bir hediye atın ağzına bakmayı göze alamam. İçeri giriyorum, silahım hazır, kırmızı lazer nokta uzak duvarda dans ediyor.

Köşeden baktığımda üç adamın kanepede basketbol maçı izlediğini görüyorum. Üçümüz de nişan alıyoruz ve üç adam da aynı anda kafalarının arkasına sıkılan susturucu mermilerle yere seriliyor.

Ölüm söz konusu olduğunda, ölmek için iyi bir yol. Farkında olmadan ve eğlenerek. Yoldaşları o kadar şanslı olmayacak.

Evin içinde hızla ilerliyor, önümüze çıkan her adamı indiriyoruz. Aldatıcı büyüklükteki evin merkezine varmadan önce altı ceset daha yere düştü.

"İşte bu kadar," diye fısıldar Dimiv. "Bütün katı kapladık. Her oda boş."

Başımı sallıyorum. "Bir yerlerde bir tuzak kapısı var. Olmak zorunda. Onu burada tutuyor. Bunu hissedebiliyorum."

Duvarları tuhaf yerlerde süsleyen tabloları ve uyumsuz asmaları çekiştirmeye başlıyorum. Duvarın tepesine çivilenmiş uzun bordo bir halıya ulaştığımda turnayı gözünden vuruyorum. Halıyı kaldırıncaya, aşağıya doğru inen bir merdivene açılan dar, köhne bir ahşap kapı ortaya çıkıyor.

Daha fazla

karanlık. Daha

fazla mağara.

Ötede daha bilinmeyen yaratıklar var.

Silahımı çıkardım ve merdivenlerden aşağı indim. Aşağı inerken her şey sessizdi ama botlarım bodrumun zeminine vurduğu anda duvarlar arasında bir gümbürtü sesi yankılandı. Hemşire önlüğü giymiş, simsiyah saçlı bir kadın dönüp soluk soluğa kalıyor. Çığlık atmak için ağzını açıyor ama Nikolai boğazına bir kurşun sıkarak onu öldürüyor.

Soğumuş cesedin üzerinden geçip duvardaki son kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı tekmeleyerek açtığımda karşıma bembeyaz bir oda çıkıyor. Gözlerimin parlaklıktaki değişikliğe alışması uzun zaman alıyor - çok uzun zaman. Ama bütün bu durumun berbat olduğunu anlamak için görüşümün tamamen açılmasını beklememe gerek yok.

Jilet gibi keskin beyaz ışıkların altında bir yatak var.

Yatakta nişanlım yatıyor, ayakları üzengide ve yüzüne sefalet damgasını vurmuş.

Yanında da Boris Sobakin var. Alyssa'nın kafasına silah dayamış.

Donup kalıyorum ama olan bitenin uzaktan yakından farkında değil gibi görünüyor. Burada olduğumu bildiğinden bile emin değilim. Hâlâ hamile ama bu uzun sürmeyecek gibi görünüyor.

"Kadınımdan uzak dur, seni piç kurusu."

Boris sadece güler ve silahını doğrultur. "Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum. Şimdi eğlence başlayabilir."

URI

"Ona zarar verirsen seni mahvederim," diye hırlıyorum. "Söz veriyorum."

Boris sadece omuz silkiyor. "Kesinlikle deneyebilirsin. *Zaten* denediniz de. Bu seni nereye getirdi, hm? Ben hala buradayım, kafasına silah dayanmış kadınının yanında duruyorum ve sen de orada parmağını bile kıpırdatamıyorsun."

Gözleri yanımdaki Dimiv ve Nikolay'a kaymadan önce bana gülümsüyor. "Ah, acımışa benziyor Niko," diye gülüyor. "Bunu sana kim yaptı merak ediyorum."

"Siktiğimin bas-"

Elimi uzatarak Nikolai'nin daha fazla yaklaşmasını engelliyorum. "Yapma."

Boris sakince güler. "Gördün mü? İnsan gücüyle gelmiş olabilirsin, Uri. Ama gerçek bir *pahkanın* insan gücüne ihtiyacı yoktur. Üstünlüğü nasıl ele geçireceğimi bildiğimde değil. Tüm kozlar bendeyken olmaz."

Silahın ucunu Alyssa yatakta kıvranırken yüzünün yan tarafına doğru sürüklüyor. Yüzü terden sırılsıklam olmuş, saçları yanaklarına yapışmış. Acı çekiyor gibi görünüyor, sessiz bir acı.

"Her şey bittiğinde, bu gölge savaş efsane olacak. Uri Bugrov, tüm gücü, tüm parası ve tüm adamlarıyla, alçakgönüllü, yalnız Boris Sobakin'i alt edemedi. Biri evrene karşı, ve biri zirveye çıktı."

Bakışları yana dönüyor ve ilk kez Grigory'nin beyaz önlüğüyle orada durduğunu fark ediyorum. Sümüklü haine bakarken gözlerim kocaman açılıyor. "Bunu da ödeyeceksin," diye söz veriyorum ona alçak bir hırıltıyla.

Grigory, Boris kadar sakın görünmüyor. Ayakkabıları, parmak uçları, maviye çalan dudakları ve kan çanağına dönmüş gözlerinin beyazı titriyor.

"Grigory, bana bir iyilik yap ve masanın üzerindeki kelepçeleri konuklarımıza uzatır mısın?" Boris hoş bir şekilde rica eder. "İyi çocuklar gibi kendilerini radyatöre kelepçeleyecekler."

Sertçe yutkunarak, Grigory üç kelepçe takımını aldı, bu sırada birini düşürdü, tekrar aldı ve üçümüze temkinli bir şekilde yaklaştı. Sanki tasmalarından kurtulmuş kuduz köpeklermişiz gibi birkaç adım ötede durdu.

Bu noktada, tam olarak böyle hissediyorum.

Boris kıkırdar. "Bence üçünüz de silahlarınızı bırakırsanız Grigory kendini biraz daha rahat hissedebilir." Hiçbirimiz dinlemeyince silahını Alyssa'nın şakağına sertçe bastırıyor ve yüksek sesle inlemesine neden oluyor. "*Şimdi.*"

Tereddüt etmedim. Şarjörü çıkardım ve silahımı yere bıraktım. Kıpırdamayan Nikolai ve Dimiv'e arkadan bakıyorum. "Yap şunu."

Onlar da sorgusuz sualsiz aynı şeyi yapıyorlar ve Grigory daha fazla yaklaşmaktan korkmuş olacak ki ilk kelepçe setini bana fırlatıyor. Kendimi radyatöre zincirliyorum ve ardından Nikolai ve Dimiv de aynısını yapmak zorunda kalıyor.

"İşte böyle. Ne iyi çocuklarsınız siz," diye homurdanıyor Boris yüzünde memnun bir sırıtişla.

"Yapabiliyorken tadını çıkar," diye tıslıyorum. "Uzun sürmeyecek. Bu kelepçelerden kurtulacağım ve kurtulduğumda dokunduğun hiçbir şey güvende olmayacak. Özellikle de annesiyle birlikte Moskova'dan kaçırdığın o çocuk."

Boris omuz silkiyor. "Oğlum ve annesi güvende. Onları asla bulamayacağın bir yere saklandılar. Aramızdaki fark bu Uri: Ben benim için değerli olan şeyleri korurum."

Alyssa'nın son altı ayda ikinci kez Boris'in holdinglerinden birinin bodrum katında acı içinde yattığını düşünürsek, onunla tam olarak tartışmam. Ailemi korumakta başarısız oldum.

Ama bu şimdi değişiyor.

Tam olarak nasıl olacağını bilmiyorum ama parmaklarımın ucundan iliklerime kadar Boris'in buradan canlı çıkamayacağını biliyorum.

Alyssa aniden inliyor, şoka girmiş gibi sırtı kamburlaşıyor. İlerlemeye çalışıyorum ama kelepçeler beni tutuyor.

"Acı çekiyor," diye homurdandım. "Bir şeyler yap!"

"Oh, planlıyorum." Boris gülümsüyor. "Ama muhtemelen umduğun şey bu değil." Sonra da önlüğüne işlemek üzere olan Grigory'ye bakıyor. "Buraya gel ve bana neden bu kadar uzun sürdüğünü söyle. Onu sen indükledin sanıyordum?"

Grigory, Alyssa'nın yatağına dönmeden önce bana kaçamak bir bakış attı. "Yaptım... ama bebekleri dışarı itmek için çok zayıf. Ve doğal bir doğum için çok küçükler."

Boris omuz silkiyor ve kabzası yaldızlı büyük bir bıçak çıkarıyor. "Sanırım onları karnından kesip çıkarmam gerekecek."

Delirmek böyle bir şey mi? Çünkü şu anda akıl sağlığımın yıpranan bir iple tutunduğunu hissediyorum. Eğer o bıçağı ona biraz daha yaklaştırırsa, neler olacağını kimse bilemez.

"Yemin ederim Boris, eğer sen-"

BANG!

Silah sesi aniden geldi. Bir an için Boris'in Alyssa'yı başından vurduğuna inandım. Sonra kolundan kan fışkırırken silah elinden işe yaramaz bir şekilde düşüyor.

"Bu da ne...?" Sobakin soluk soluğa, şaşkınlık içinde yaralı eline bakıyor.

Dominik, benim ve onun adamlarının bir kombinasyonuyla odaya daldı. Boris Dominik'e bir bakış attı ve silahını almaya çalıştı. Ama zamanında yetişemedi.

Grigory yapar.

Solgun yüzüne ve sürekli titremesine rağmen, adam hain bir korkağa göre oldukça hızlı hareket ediyor. Silahını kaldırdığında Boris'ten sadece bir adım uzaktaydı.

"Ver şu lanet şeyi!" Boris hırlıyor. "Ver onu-"

BANG!

O yaptı. Grigory gerçekten tetiği çekti.

Boris sırtüstü yere yığılır, gözleri şoktan irileşir ve kan göğsünden çirkin bir şekilde fişkirir. Dominik Grigory'ye saldırıyor, yüzüne indirdiği bir yumrukla onu yere seriyor ve silahını elinden alıyor. Bu arada adamlarım üçümüzü de kelepçelerimizden kurtardı.

Özgür kaldığım an Alyssa'ya koşuyorum. Gözleri yarı açık bir şekilde çırpınıyor ama içlerinde ışık yok, farkındalık yok.

"Alyssa," diyorum umutsuzca, elini tutarak. O kadar terli ki neredeyse elimden kayacak. "Alyssa, beni duyabiliyor musun?"

Acıyla dalgalanan alçak bir inilti dışında cevap vermiyor.

"Uri, o piçi öldürmemi ister misin?" Dominik silahını inleyen Grigory'ye doğrultarak sorar.

"Lütfen," diye yalvarır Grigory yerden. "Onu senin için öldürdüm..."

Elimi Alyssa'nın alnına koyuyorum. Alev alev yanıyor. "Onu öldürdün çünkü her şeyin bittiğini biliyordun. Kendini kurtarmaya çalışıyordun."

"Lütfen beni öldürme..."

"Öyle bir planım yok," diyorum sert bir şekilde.

Nikolai ve Dimiv bana deliymişim gibi bakıyorlar. Onları görmezden geliyorum. "Buraya gelin ve onu kurtarmak için elinizden geleni yapın. Ve bebekleri. Ve unutmayın ki onlardan biri ölürse siz de ölürsünüz."

Dominik, Grigory'yi ayağa kaldırır ve Alyssa'nın yatağının yanına iter. Gözleri umutsuzca vücudunu tarıyor. "Bebeklerin bir an önce doğurtulması gerekiyor," diye kekeliyor. "Ama doğarlarsa, nefes almalarına yardımcı olacak makinelere ihtiyaçları olacak. Tam teşekküllü bir yenidoğan yoğun bakım ünitesi dışında kendi başlarına hayatta kalamayacak kadar prematüre."

Nikolai'ye doğru bakıyorum. "Bir SUV hazırla ve Emily'yi ara. Alyssa'yı dışarı çıkarıyoruz."

Adamlarım Nikolai'nin gözetiminde Alyssa'yı dışarı çıkarmaya hazırlanırken Dominik dikkatimi çekiyor. "Uri, buna inanmayacaksın... ama herif hâlâ hayatta."

Her ne kadar Sobakin'in kanını kurutmak ve merhamet için yalvarırken kemiklerini küle çevirmek istesem de, Alyssa'dan başka bir şey düşünemiyorum. Onun ve çocuklarımızın güvenliği benim tek önceliğim.

"Onunla ilgilenecek misin?"

Dominik kaşlarını kaldırır. "Kesinlikle."

"Tek bir isteğim var: Ölümünü mümkün olduğunca acı verici kılmak." Dominik'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır.

"Olmuş bilin."

URI

Dimiv hastaneye gitti. Ben minibüsün arkasında, ateşler içinde yanan Alyssa'nın yanında kalıyorum. "Nikolai, Emily ile iletişime geçtin mi?"

"St. Mary's Memorial'da sezaryen için hazırlanmış bir ameliyathanede bizi bekliyor. Oraya varır varmaz gitmeye hazırız."

Bu güvenceyle biraz rahatlamak istiyorum ama Alyssa beni tanıyormuş gibi gözlerimin içine bakana kadar korkudan başka bir şey hissetmeyeceğim. Kalçalarında çok fazla kan var, giydiği hastane önlüğünden kırmızı okyanuslar halinde sızıyor.

Elini olabildiğince sıkı tutuyorum ve kulağına doğru eğiliyorum. "İyi olacaksın, bebeğim. İyi olacaksın."

Başını dinliyormuş gibi yana çeviriyor ama gözleriyle karşılaştığımda kapalı olduklarını görüyorum. Dişlerimi sıkarak yukarı bakıyorum ve ilerleyişimizi kontrol ediyorum. "Daha ne kadar var? Uzun zamandır yoldayız."

Nikolai acı acı gülüyor. "Sadece üç dakikadır yoldayız."

Blyat'. Üç dakika mı? Hepsi bu kadar mı? Sanki on katı kadar uzunmuş gibi geliyor. Dikkatimi tekrar Alyssa'ya veriyorum, inliyor ve yüzünü buruşturuyor, alnında taze ter boncukları oluşuyor. Bu sadece acıdan mı yoksa ona bir şey mi verdiler? İlaç mı? Epidural mı? Bunlardan herhangi biri, bu doğumdan sağ çıkamayacak kadar çok kan kaybediyor olabileceği yıkıcı gerçeğine tercih edilebilir.

"Hastaneye yaklaşıyoruz!" Dimiv sürücü koltuğundan bağılıyor.

Minibüsün kapıları açıldığında Emily önlükleriyle dışarıda durmaktadır. Ona eşlik eden hemşireler sedyeyi minibüsten çıkarıyor ve hayati değerlerini kontrol etmeye başlıyorlar. Tıbbi jargonun uçuştüğünü duyabiliyorum ama dikkat etmemeye çalışıyorum. Anlamı yok - artık benim elimde değil. Sadece onun yanında olmalıyım.

Onu hastaneye götürürlerken yanında koşuyorum. "Ben de onunla geliyorum," diye hırlıyorum Emily'ye sertçe. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Çenesi esniyor ama bu konuda bana karşı çıkmıyor. "Bunu görmek istediğine emin misin?"

"Gözümün önünden ayrılmıyor."

Bu kadarla yetiniyor ve hemşirelerinden birine başını sallıyor. "Bay Bugrov'u ameliyata alın." Sonra bana baktı. "Ameliyathaneme girmeden önce ellerini iyice yıkaman gerekecek, Uri. Bu kısmı tartışmaya açık değil."

Onu ameliyathaneye götürmelerini izlemek zorunda kalıyorum. Hemşirelerden biri, "Benimle gelin efendim," diye talimat veriyor. "Ameliyathaneye girdikten sonra onu içeride takip edebilirsiniz."

Hemşire, sonunda onaylamadan önce süreci üç kez acı verici ayrıntılarla anlatmamı istiyor. Ne zaman acele etmeye çalışsam, bir şeyi kaçırırsam risk altında olanın ben olmadığımı, kadının olduğunu hatırlatıyor. Ben de her geçen saniyenin acısına karşı dişlerimi sıkarak onun dediğini yapıyorum.

Sonunda muayeneden geçtiğimde koruyucu giysilerimi omuzlarıma atıp kapıdan içeri daldım. Alyssa'yı çoktan ameliyata hazırlıyorlardı. Göğsünün hemen altında bezden bir duvar var. Emily arkasına geçmem için eliyle işaret ediyor.

"Başının yanında durun, elini tutun, gerekirse onunla konuşun. Sadece geride dur ve işimi yapmama izin ver, tamam mı?"

Sessizce başımı salladım ve Alyssa'nın yanına oturdum. Terli alnına bir öpücük konduruyorum. Ateşi yirmi dakika öncesine göre biraz daha düşmüştü. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?

"Tamam, hızlı hareket etmemiz gerekecek. Bebekler çıkar çıkmaz hemen Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ne taşınmaları gerekecek. Çalışmak için fazla zamanımız olmayacak."

Ayağa kalkarken elini sıkıca tutuyorum, bu kadar uzun süre oturmaya dayanamıyorum. Bu noktadan duvarın hemen ötesini görebiliyorum. Emily, Alyssa'nın karnının üzerinde bir neşter tutuyor ve şişmiş karnının üzerinde bir o yana bir bu yana giden cerrahi işaret izleri var.

Kendime olduğum yerde kalmam gerektiğini hatırlatmalıyım. Birinin onu kestiğini görmek vücudumdaki tüm içgüdülere ters düşüyor ama o bebeklerin dışarı çıkması gerekiyor yoksa hepsi ölür.

"Uri." Emily bana bakmıyor bile ama sesi güçlü ve kendinden emin. "İzlemesi zor bir şey. Ama ben yaptığım işte mükemmelim. Onu kurtaracağım."

Korkumu ve çaresizliğimi bastırıyorum. "Yapman gerekeni yap."

Neşter Alyssa'nın karnına saplanıyor ve anında yakut kırmızısı kan beliriyor. Hızla Alyssa'nın yüzüne bakıyorum ama o bunu hissetmiyor gibi görünüyor.

"Endişelenme," diye Emily beni rahatlatıyor. "Boynundan aşağısı uyuşmuş durumda."

Şu anda acıyı hissetmiyor olabilir ama bu vücudunun şoka girmediği anlamına gelmiyor. Emily kesiği uzatırken tansiyonu düzensiz bir şekilde yükselmeye başlıyor. Daha fazla kan. Daha fazla bip sesi. Odanın içinde anlamaya bile başlayamadığım böcekler gibi uçuşan daha fazla hırıltılı tıbbi jargon.

Emily çalışanlarına sonu gelmeyen emirler yağdırmaya başlıyor ve elindeki aletleri kapıp hepsini kendim yapmaya çalışmamak için tüm gücümü harcıyorum. Acı dolu bir iç çekişle, Alyssa'nın başının yanındaki tabureme geri dönüyorum ve yüzüne odaklanıyorum.

"İyi olacaksın," diyorum ona şiddetle. "Sen bir savaşçısın, Alyssa Bugrov. Sen lanet bir savaşçısın. Bunu atlatacaksın ve bebeklerimiz de öyle."

Tıbbi aletlerin çılgınca sesleri ve metalik şingirtıları, şu ya da bu ekipmanın rahatsız edici cızırtıları arasında konuşmaya devam ediyorum. Kendimi dinlemeyi bıraktıktan sonra bile ona fısıldamaya devam ediyorum. Devam ediyorum.

Bir parçasının şu anda beni duyabileceğini umarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. Ve sonra-

"Waaaahhh!"

Kalbim küt küt atıyor. Hiç bu kadar duygusal ya da bu kadar güzel bir şey duymamıştım, o delici, tiz çığlık kadar. Aynen böyle.

Ben bir babayım.

"Şu küçük dövüşçüyü buradan çıkarın," diye gürüyor Emily'nin sesi başımın üzerinde. "Diğeri onun hemen arkasında. Tam... burada."

O mu? Doğru mu duydum? Benim bir kızım mı var?

Ama ikinci bebeği duymadım. Ben ikisini de görme fırsatı bulamadan hemşireler ikisini de alıp götürüyor. Önemli değil; Alyssa'dan gözümü ayıramıyorum. Cildi birkaç saniye içinde tüm rengini kaybetti. Griye dönmeye başladı, kül rengi, dokunulamayacak kadar soğuk.

"Uri." Emily'nin sesi beni hayallerimden kopardı. "Şimdi gitmeni istiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama bana güvenmek zorundasın," diye ısrar ediyor. "Alyssa'yı kurtaracağım ama bunu yapabilmem için bana izin vermelisin."

Ayağa kalktım ve geri çekildim. "Sana yer vereceğim," diyorum ona. "Ama ben burada kalıyorum."

Emily gözlerime bakıyor. Yüzümdeki kararlılığı görmüş olmalı ki yenik bir ifadeyle iç geçiriyor. "Tamam. Ama bu ameliyathanede ben *pahkan'ım*. Anladın mı?"

Farklı koşullar altında, gülümseyebilirdim. Hatta gülebilirdim. Ama şimdi tek yapabildiğim başımı sallamak. Gülmeyi sonraya saklayacağım.

İyileştiğinde. Güvende

olduğunda.

Ait olduğu yerde, kollarımda olduğu zaman.

Gözleri açıldığı anda bana odaklandı. Uyuşturucunun, acının ve doğumun verdiği sayıklamayla bile baktığı kişiyi tanıyan birinin keskin ve yoğun bakışları.

"Alyssa," diye adını fısıldıyorum. "Siktir. Çok özür dilerim."

Bu özrün dilimden bu kadar kolay dökülmesi şaşırtıcı. Söylemenin bana hiçbir maliyeti yok. Aslında, bir şekilde kendimi daha hafif, daha özgür hissetmemi sağlıyor. Belki de bu yüzden söylemeye devam ediyorum.

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm..."

Kolunu zayıfça kaldırıyor ve gevşek bir parmağını dudaklarıma koyuyor. "Şşş..." Işığa karşı gözlerini kısıyor ve bir o yana bir bu yana bakıyor. Bir şey söylemeye çalıştığında, sesi sadece cılız bir vıraklama olarak çıkıyor. Boğazını temizliyor ve tekrar deniyor. "N... neredeyim ben?"

"St. Mary's."

Kaşlarını çatıyor. "B-Boris?"

Ellerim otomatik olarak yumruk oluyor ama yüz ifademi nötr tutuyorum.

"Artık sana zarar veremez."

Gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. "Emin

misin?" "Yüzde yüz."

Dominik bir saat kadar önce Alyssa uyurken bana resimler gönderdi. Bizim dünyamızın kanlı standartlarına göre bile grafiklerdi. Bazılarını gördüğümde benim bile midem rahatsız edici bir şekilde çalkalandı. Sonuncusunda tam olarak ölmemişti ama bu hayatta fazla zamanı kalmamıştı.

Hak ettiğinden daha azını değil.

"Bebeklerim," diye mırıldanıyor, doğrulmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Ne... nerede...?"

Yüzünde panik ifadesi belirliyor ama elini tutup nazikçe sıkıyorum.

"Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ndeler. Emily ikisini de yakından izliyor. Her iki kız da

iyi gidiyor."

Gözleri parlıyor. "Kızlar mı?"

Başımı salladım. "Kızlarımız var, Alyssa. İki kızımız var."

Gözlerine daha fazla bilinç gelirken dişlerinin arasından küçük bir kahkaha balonu patlıyor ve bu sis dağılıyor. "Tanrım... Buna inanamıyorum. Ve onlar iyi mi?"

"Harika gidiyorlar. İkisi de savaşçı, tıpkı anneleri gibi." Gözlerini kırıştırıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Her saat başı onları kontrol etmek için YYBÜ'ye gidip geliyorum. Biri diğerinden biraz daha küçük ama Emily onun da kısa sürede yetişeceğine inanıyor. Çok küçükler... çok küçük ve çok tatlılar."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzölmeye başlar. "Onları görmek istiyorum." Tereddüt ediyorum. "Hâlâ zayıfsın."

"Bunun için çok zayıf değilim. Onları görmek istiyorum, Uri." "Alyssa, ben-"

Elini koluma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Bana *borçlusun*."

Lanet olsun. O haklı. Ona yaşattığım cehennem için ona borçluyum.

"Sana bir tekerlekli sandalye getireceğim."

Birkaç dakika sonra onu koridorlarda yenidoğan ünitesine doğru götürüyorum. Cam duvara ulaşıyoruz ve Alyssa keskin bir nefes alıyor.

Kızlarımız yan yana kuvözlerde yatıyor, her ikisi de çok sayıda tüpe bağlı, küçük göğüsleri çabayla yükselip alçalıyor. Pembe, zayıf ve uzaylı gibi görünüyorlar.

"Aman Tanrım," diyor Alyssa ikizlerimizden küçük olanına gözlerini diktiğinde. "O kadar *küçük ki*."

"Cüssesinin sizi kandırmasına izin vermeyin. Bu çocuk tam bir dövüşçü."

Alyssa'nın bakışları ikinci bebeğe dönüyor. "Buradalar," diye fısıldıyor, sanki kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi. "Buradalar ve güvendeler."

"Evet, öyleler. Onları güvende tutun." Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzündeki gözyaşlarını siliyorum. "Çok iyiydin, Alyssa."

Gülümsüyor, gözleri daha akacak yaşlarla parlıyor. "Sen bizi kurtardın."

Başımı salladım. "Övgünün hiçbirini hak etmiyorum. Pisliğin tekiydim. Grigory'nin söylediği o saçmalığa asla inanmamalıydım-"

Tıpkı daha önce yaptığı gibi, bir parmak ucunu dudaklarıma bastırıyor. "Sanırım hayatımızın geri kalanını bunu telafi ederek geçirmek zorunda kalacaksın."

Gülümsüyorum. "Benim için onurdur." Eğilip alnımı onunkine yaslıyorum ve bir an için onu kollarımda, sıcak, uyanık ve canlı, yanaklarında renk ve gözlerinde ateşle görmenin ne kadar güzel olduğunu tadını çıkarıyorum.

"İsim düşünmemiz gerekiyor," diye belirtiyor. "Aslında benim aklımda bir tane var." "Benim de öyle. Katya. Annem için."

Yumuşakça gülümsüyor. "Zena. Kız kardeşim için."

"Bu kolay oldu." Sırıttıyorum ve yüzüne düşen bir tutam saç okşayarak uzaklaştırıyorum.

Alyssa başını omzuma yaslıyor ve iki kuluçka makinesine doğru bakıyor. "Zena ve Katya Bugrov... vay canına. *İki* çocuğumuz var, Uri."

"Bizim bir ailemiz var." Kolumu ona doladım. "Ve bir daha hiçbirinizin canının yanmasına asla izin vermeyeceğim."

Derin bir iç çeker ve daha da sokulur. "Biliyorum."

Bana olan güveni her şeydir. Onun güveni her şeydir. Ve bu güvene bir daha asla ihanet etmeyeceğime dair kendime ciddi bir yemin ediyorum.

"Seni seviyorum, Alyssa."

Şok içinde bana döndü. "Ne?" Tepkisine şaşırarak soruyorum. "Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

"Peki... buna alışın."

Yüzümü avucunun içine alıyor. "Ben de seni seviyorum, Uri Bugrov. Artık sadece sen ve ben varız, tamam mı? Bu kadar."

Ben
katılmıyorum.

Bu "o" değil.

Bu *her şey*.

SONSÖZ: ALYSSA

"Emin misin?"

Emily güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Hastaneden ayrılmaya yüzde yüz hazır olmasaydı bu bebeği taburcu etmezdim. Artık bize ihtiyacı yok, Alyssa. *Sana* ihtiyacı var."

Küçük kızıma uzanırken alt dudağım titriyor. Neredeyse beş aylık olan Zena hâlâ küçük. Katya'nın üç aylıkken olduğu boyutta. Ama iyi besleniyor ve ciğerleri de hesaba katılması gereken bir güç.

Kolumun arasına giriyor ve pembe yanaklarına sinen o bebek sütü kokusunu içime çekiyorum. Koyu kahverengi gözlerini açıyor, bana diyor ve sanki bugün eve gideceğimizi biliyormuş gibi sakızlı, mutlu bir gülümsemeye geçmeden önce usulca kıkırdıyor.

"Hazır mısın, benim küçük savaşçım?" Ona bakarak soruyorum. "Buradan çıkmaya hazır mısın? Kız kardeşinle maceralara atılmaya?" Tekrar gurulduyor ve ben de başını öpüyorum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Uri kollarında Katya ile yanıma geldi. Tombul bir eli gömleğine yapışmış, sanki biri onu ondan koparmaya çalışacakmış gibi korkuyor.

"Bak kim gelmiş, Katya!" Sessizce haykırıyorum. "İkiz

kardeşin." Katya heyecanla geveliyor.

Emily'ye doğru bakıyorum. "Çok teşekkür ederim. Kızlar için yaptığın her şey için ikimizin de ne kadar minnettar olduğunu bilemezsin. Ve benim için de."

Minnettarlığımı elinin tersiyle itti. "Lütfen. Bu benim işimdi."

"Bu Grigory'nin de işiydi ve o bize ihanet etti," diye homurdanıyor Uri, alt tonunda hiç geçmeyeceğini düşündüğüm bir öfkeyle.

Grigory'nin adı geçtiği anda Emily'nin yüzü asılıyor. Düz bir monoton ses tonuyla, "Bir doktor için üzgün bir bahaneydi," diyor. "Şanslıyız ki artık burada değil."

Uri'ye hâlâ Grigory'ye ne olduğunu sormadım. Boris Sobakin'in kaybolduğu gibi onun da kaybolduğunu düşündüm ve dürüst olmak gerekirse? Umurumda değildi. O canavarların her biri kızlarıma yapmaya çalıştıklarından sonra, kendi sonlarını hak etmişlerdi. Bu dünyayı nasıl terk ettiklerinin ayrıntıları benim için önemli değil.

Emily, "Hadi şimdi git," diye cesaretlendirir. "Onu eve götür. Ve her küçük şey için stres yapma. Bebekler dayanıklıdır. Yeni ebeveynlerle hayatta kalmak için yaratılmışlardır. Bunu yapabilirsin, Alyssa."

Uri beni kapıya doğru yönlendirirken gergin bir şekilde gülümsüyorum. İçten içe bunu yapabileceğimi biliyorum. Sadece bazen gerçek, kafanızda yarattığınız resimden çok daha sınırsız olabiliyor. Anne olma fantezileri her zaman güneşli, esintili ve güzel kokuludur. Anneliğin gerçeği ise... biraz daha az cilalıdır.

Katya'yı eve ilk getirdiğimizde, uyanık olduğum her anı onunla geçirdim. Her şeyi kendim yapmak için hem dadıyı hem de gece hemşiresini reddettim. Sanırım bu benim suçluluk duygumun devreye girmesiydi. Bebeklerimden biriyle birlikte olamadığım için bunu diğeriyle sürekli birlikte olarak telafi ettim.

Bunun çok da sağlıklı bir plan olmadığı ortaya çıktı. Bir ay aralıksız çalıştıktan sonra, Uri benimle oturup ara vermem için beni zorlamak zorunda kaldı.

"Bunu tek başına yapamazsın, Alyssa. Daha da önemlisi, yapmana gerek yok."

"Dadılara güvenmek istemiyorum-"

"Dadılardan bahsetmiyorum; *aileden bahsediyorum*. Polina bebek bakıcılığı yapmaktan mutlu. Nikolay da öyle. Dimiv birkaç hafta içinde karısını ve çocuklarını getirecek ve eminim Dagmara da seve seve katılacaktır. Sen yokken onu almasına izin verdiğin tek kişi ben olamam."

Yine de dinlemedim. Bir hafta sonra Katya'yı kucağıma alarak uyuyakaldım ve ellerimden kaydı. Kalın, yün bir battaniyeye sarılmıştı, bu yüzden mükemmel kafasında tek bir çürük bile yoktu. Ama her şeyi berbat ettiğimi anlamamı sağladı. Arabaya, hastaneye, otoparktan binaya kadar tüm yol boyunca feryat etti. Tabii ki Emily'nin muayene odasına girmeden saniyeler önce ağlamayı kesti. Bana göz kırptığına neredeyse yemin edebilirim, o küçük sinsî.

Ama bu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı. Ondan sonra kontrolü başkalarına bırakma konusunda daha iyi oldum. İkimiz için de verebileceğim en iyi karar olduğu ortaya çıktı. Polly yeni yeğenine deli gibi aşıktı. Nikolai her gün Noel'miş gibi üzerine titriyordu.

Yine de en şaşırtıcı tepki Lev'inki oldu.

Katya'nın yanında bu kadar yumuşak başlı olması şaşırtıcıydı. İlk başta temkinliydi, ama o ilk tereddütü aştığında, her şeyden çok büyülenmiş görünüyordu. Oturup saatlerce onu izleyebilirdi.

Katya'nın ailesiyle kurduğu tüm bağlantılar arasında beni en çok duygulandıran bu oldu.

Ve şimdi, her şeyi yeniden yapmak üzereyiz.

Uri bizi eve bırakırken ben arka koltukta, araba koltuklarına sarılmış iki bebeğin arasında oturuyorum. Sanki her ikisinin de en son bulundukları yerde olduklarından emin olmadan bir iki saniyeden fazla gidersem korkunç bir şey olacakmış gibi tekrar tekrar ileri geri, ileri geri bakıyorum. O eski, tanıdık korku boğazıma geri dönüyor, kan tadı geliyor.

Ancak konağın önüne geldiğimizde, hastaneden ayrıldığımızdan beri ilk kez ön camdan dışarı bakabiliyorum. Baktığımda kapının üzerinde kocaman bir pankart görüyorum.

EVE HOŞ GELDİN, BEBEK ZENA!

El boyaması çiçekler afişin kenarlarını kaplıyor. Polina'nın dikkatli vuruşlarını ve Lev'in parlak renk sıçramalarını görüyorum. Yanılmıyorsam, köşedeki neredeyse isteksizce çizilmiş gibi görünen dikenli çiçek Nikolai Bugrov'dan başkasının eseri değil, o sahte stoacı kek adamdan başkası değil.

Ve üçü de ön sahanlıkta kümelenmiş, biz arabadan çıkarken endişeyle bizi izliyorlar. Ben ayağa kalkar kalkmaz, Pol hücumu geçti. İzin isteme zahmetine bile girmeden Katya'yı Uri'nin kollarından alıyor. Lev ve Nikolai de onu takip ediyor, ama Niko fazla uzaklaşmaması için Lev'in omzundan dikkatli bir şekilde tutuyor.

"Ne düşünüyorsun Lev?" Yumuşak bir sesle sordum. Zena buraya gelirken bir avucunu yanağına bastırarak uyuyakalmıştı. "Bu senin diğer yeğenin, Zena."

Ellerini ağzının üzerine kapatıyor. "O çok *küçük*."

Başımı salladım. "Evet ama güçlü."

"İyileşecek mi?" Tekrar başımı salladığımda gülümsüyor ve tekrar ona bakıyor. "Ona dokunabilir miyim?"

"Devam et."

Parmağını kızın alnında nazikçe gezdiriyor. Sonra açıkta kalan tek yanağında. Kız biraz kıpırdanıyor, dudakları küçük bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyor.

Bugrov'lardan oluşan büyük, itişip kakışan bir kitle olarak oturma odasına doğru ilerliyoruz. Lev'e koltukta oturması için rehberlik ediyorum ve Zena'yı kollarına yerleştirmesine yardım ediyorum. Tek bir kasını bile oynatmıyor, sanki dünyadaki en mükemmel şeymiş gibi ona bakarken nefes almaya bile cesaret edemiyor.

Bir şeyler bulmuş olabilir.

Ben izlerken Uri arkamdan yaklaşıyor, dudakları başımın arkasına bastırırken kolları belime dolanıyor. İşte o zaman nihayet nefes alıyorum ve tüm bu sahnenin tadını çıkarıyorum.

Lev, Zena'yı itip kakmamaya çalışırken onu kollarında nazikçe tutuyor. Polly, Katya'yı kalçasında zıplattırken bir yandan da onu öpücüklere boğuyor. Nikolai her ikisinin de üzerine eğilmiş, dudaklarında bir gülümseme pırıltısıyla bir ileri bir geri gidip geliyor.

"İki kızımız da sonunda evde." Beş uzun ay boyunca içimde tuttuğum nefesi dışarı vererek iç geçirdim.

Uri beni daha sıkı sıkıyor. "Başardın."

"Başardık."

Kıkırdıyor. "Oh, hayır. Ne zaman övgü alacağımı ve ne zaman spot ışıklarını bırakacağımı bilirim. Bu sendin, *Narushitel*. Bunu sen yaptın."

Gülerek başımı göğsüne yaslıyorum. Rolünü çok küçümsüyor ama ben ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Her gece her beslenmede benimle birlikte uyanıyor. Benden birkaç kat daha fazla bez değiştirdi. *Bizlerin*, kızların ve benim onun en büyük önceliği olduğumuza dair aklımda hiç şüphe yok.

Tanıdık bir karıncalanma vücuduma yayılıyor. Bunu o kadar uzun zamandır hissetmemiştim ki, bir süre için bir daha asla hissedemeyeceğimden endişelendim. Ama anlaşılan o ki, zamana ihtiyacım varmış. Önce bedenimin iyileşmesi gerekiyordu. Sonra zihnimin.

Yüzümü ona dönebilmek için Uri'nin kollarında dönüyorum. "Hey. Bebek bakıcılarımız bu işi hallettiğine göre, benimle gelmek ister misin?"

Kaşları merakla aşağı doğru eğiliyor. "Yolu göster."

Kızları amcaları ve teyzeleriyle bırakıp Uri'yi üst kattaki yenilenmiş ana yatak odamıza götürüyorum. Onu yatağın kenarına oturtuyorum, sonra kendimi onun elinden kurtarıyorum ve geri çekiliyorum. Yavaşça elbisemin düğmelerini çözmeye başladım.

"Alyssa..."

"Şşş. Otur ve izle."

"Olanları sevmediğimden değil," diye gürlüyor Uri. "Ama... emin misin?"

"Altı aydan fazla oldu," diye belirttim.

"İhtiyacınız olan buysa bir yüzyıl beklerim."

Bunu söylediği için onu seviyorum. Bana karşı bu kadar sabırlı olduğu için. Aylar önce seks için izin almıştım. Ama Zena hala hastanedeyken, bu tür bir yakınlık için doğru kafa yapısında değildim. Ve Uri bana bir kez bile baskı yapmadı. Geceleri bana sarıldı, uyumam için beni rahatlattı, elinden geldiğince yükümü aldı. Seks yapmıyor olabilirdik ama bu her geçen gün ona daha da derin bir aşkla bağlanmama engel olmadı.

Nasıl yapmayayım? Çok kolaydı. Zahmetsizdi.

Onu Katya'yı yatıştırırken her gördüğümde. Ya da hastanede Zena'ya şarkı söylerken. Uyuyabilmem için Katya'yı kollarımdan her aldığında ve bana sonsuz bardak çay yaptığında ve kıyafetlerimi hazırladığında ve yemek pişirdiğinde ve bunu ve bunu ve bunu. Tüm o küçük jestler, o küçük şefkat anları... bunlar kendi içinde bir sevişmeydi.

Elbiseyi kalçalarımın altına doğru kıvrıyorum ve ayağımın dibine döküldüğünde içinden çıkıyorum. "Yeterince zaman geçirdim. Seni istiyorum. Erkeğimi istiyorum."

Gözlerim onunkilerdeyken önce sütyenimi, sonra külotumu çıkarma gösterisi yapınca irkiliyor. "*Siktir*," diye mırıldanıyor, vücudumu bir sanat eseriymiş gibi inceliyor. "O kadar mükemmelsin ki."

Göbeğimin hemen altındaki yeni yara izine bakıyorum. İlk başta nefret etmişim. Şimdi bile kırmızı, düğümlü etten utanıyorum. Ama her gece uyumadan önce Uri onu öpüyor. Ve başıma gelenlerin izlerini hiçbir zaman çok sevmesem de, *bunun* hayranıyım.

"Bu seni daha da güzelleştiriyor, biliyorsun. Yara izi. Mükemmel."

Anında gözlerim yaşardı. "Uri..."

Öne doğru eğilip elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bu üstesinden geldiğin her şeyin bir işareti. Ne kadar dayanıklı olduğunun bir kanıtı. Keşke bunu takmak zorunda olmasaydın ama bunu gururla takabilecek bir kadın olduğun için çok mutluyum."

Daha fazla gözyaşı dökmek üzereyim ve dudağım şu anda deli gibi titriyor - ama henüz işi bitmedi.

Uzanıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Elleri kalçalarımın yumuşak ve kocaman, boynumu öpüyor ve mırıldanıyor, "Ama biliyor musun hangi yara izini daha çok seviyorum... *bu*." Eğilip kalçamdaki küçük dalgalanmaya bir öpücük kondurana kadar kafam karışıyor.

Sanki bir ömür önceymiş gibi hissettiren, birinin çitinden çıkan çiviye yakaladığım yer.

Gülüyorum ve başını ellerimin arasına alıyorum. Bana olan açlığı her hareketinden, kıcımlı kavrayışından ve beni olabildiğince kendine çekişinden belli oluyor ama kendini tutuyor. O kadar uzun zaman oldu ki, aramıza yeni bir tür endişeli, belirsiz heyecan girdi.

Sanki ilk defa tekrar yaşıyorum.

Aylar süren yoksunluk boyunca yavaş yavaş buharlaşan fiziksel arzunun tüm aciliyeti ve tutkusu var. Ama ikimizin birlikte kurduğu duygusal bağın rahatlığı ve güvenliği de var. İki güzel kızı paylaşıyoruz; zengin deneyimleri paylaşıyoruz. Bazıları iyi, bazıları kötü, bazıları bir psikiyatristin ıslak rüyası.

Ama her fırtınayı birlikte atlattık. Ve diğer taraftan eskisinden daha güçlü çıktık.

Öpüşme derinleşirken birlikte yatağa geri düşüyoruz. Kaybolmasından korkuyormuşum gibi Uri'nin üzerinde kıvranıyorum. Kalçalarımın arası, hayatım boyunca hiç olmadığım kadar ıslak.

Bir noktada kıyafetleri kayboluyor ve içime kayıyor. Birlikte hareket ediyoruz, önce yavaş ve temkinli, sonra biraz daha hızlı ve biraz daha muhtaç. Baştan itibaren tempoyu benim belirlememe izin veriyor.

Çok geçmeden, "tedbir" geçmişte kaldı. Çılgınca çırpınıyorum, kalçalarım umutsuz bir bulanıklık içinde hareket ederken ellerim denge için göğsüne dikilmiş. Ben kucağında zıplarken ve üstümüzdeki tavana doğru inerken o göğüslerimi öpmek için yükseliyor.

Orgazmın etkisiyle tırnaklarım sırtına saplanıyor. "Uri," diye çılgınca nefes alıyorum. "Tanrım... Geliyorum... Geliyorum-ohh."

Dalgaları birlikte aşarken o da benimle birlikte iniyor. Hareket yavaşlıyor ve yumuşuyor, ta ki biz sadece uzuvlarımızdan ve ağır nefeslerimizden oluşan bir karmaşa haline gelene kadar.

Uzuvlarımdaki vızıltının ötesinde, boğazıma doğru öpücükler konduran dudaklarını belli belirsiz fark ediyorum. "Bu..."

"İnanılmaz mı?"

Kıkırdıyor. "Kesinlikle. Ama tamamen çok hızlı. Bir dahaki sefere biraz daha bilinçli olacağım."

"Bu gece mi?" Umutla soruyorum.

Gözleri parlak ve yaramaz bir şekilde bana bakıyor. "Seninle ne zaman beş dakikadan fazlasına ihtiyacım oldu, benim küçük hırsızım?"

Dudağımı çiğniyorum. "Peki ya kızlar?"

"Kendimize bir saat ayıralım. Bunu hak ediyoruz."

Sırıtiyorum. "Bir saat, ha? Bu en az üç orgazm daha demek."

"Sadece üç mü?" Çenemin alt tarafını şakacı bir şekilde ısırıyor. "Beni hafife alıyorsun."

Gülüyorum. "Üçten fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bunu görmemiz gerekecek."

GENİŞLETİLMİŞ EPİLOG: ALYSSA

**Midnight Sanctuary'nin özel Genişletilmiş Epilog'una göz atmak için
buraya tıklayın!**

<https://dl.bookfunnel.com/ad9dem4u53>